

РОБИН

Погледни страха
в очите...

КУК

МАРКЕР

РОБИН КУК МАРКЕР

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Поредица от странни, загадъчни случаи с фатален край в „Манхатън Дженерал“ — голямата общинска болница в Ню Йорк — потъват в необяснимо мълчание. Млади и здрави хора в разцвета на силите си умират внезапно и без каквато и да било видима причина, броени часове след безобидна операция. Няма лекарска грешка, няма постоперативни усложнения, нито една процедура не е нарушена. Нищо не показват и резултатите от токсикологичните анализи. Абсолютно нищо не подсказва толкова бърз и трагичен край. А зловещата серия не спира...

Съдебните патолози д-р Лори Монтгомъри и д-р Джак Степълтън (които познаваме от романа „Заплаха“) са в епицентъра на напрежението и тук — в новия, двайсет и пети по ред супертрилър на Робин Кук.

Въпреки явното нежелание на шефовете и скритата съпротива на персонала в центъра по Патологоанатомия да се „раздухва“ случая, Джак и Лори ще трябва да продължат разследването сами. Защото подозренията на Лори скоро се превръщат в увереност, че случаите не само са свързани, но и са дело на изключително находчив сериен убиец с необичаен мотив. И за да станат нещата още по-трудни, Лори трябва да се справи с две изпитания: точно когато личният ѝ живот е пред катастрофа, самата тя попада в мрежата на хладнокръвния кукловод зад кулисите. Единственият човек, който ѝ вярва и е готов да ѝ помогне, също е зверски убит — сякаш за назидание на всеки, който дръзва да се доближи до истината. Времето изтича — Джак и Лори трябва да действат бързо и да свържат точките в скритата картинка, за да се измъкнат от смъртоносен капан.

ПРОЛОГ

В малките часове на втори февруари студен, равномерен дъжд мокреше бетонните улици на Ню Йорк сити, обвивайки ги в плътна вихрушка от пурпурно-розова мъгла. С изключение на няколко заглушени клаксона, градът, който никога не спи, остана относително непроменен. Още в три часа и седемнайсет минути след полунощ се случиха две почти едновременни, несвързани, но по същество сходни микрокосмически събития от двете срещуположни страни на Сентръл Парк, които щяха да се окажат съдбовно свързани. Едното бе на клетъчно, а другото — на молекулярно ниво. Въпреки, че биологичните последствия от тези две събития бяха противоположни, самите събития бяха предопределени да накарат извършителите — напълно непознати — да влязат в яростен сблъсък след по-малко от два месеца.

* * *

Клетъчното събитие настъпи в момент на дълбоко блаженство и предизвика енергичното впръскване на не по-малко от двеста и петдесет милиона сперматозоида във вагиналната кухина. Като група разтревожени маратонци, снабдени с достатъчно енергийни запаси, сперматозоидите се активизираха бързо и започнаха един истински Херкулесов поход срещу смъртта: невероятно изтощително и рисковано състезание, което само един можеше да спечели, оставяйки за другите кратък, неплоден живот.

Първо трябваше да се достигне до слизестата преграда на утробната кухина. Въпреки страховитата бариера, сперматозоидите бързо възтържествуваха, макар и това да бе Пирова победа. Десетки милиони от първоначалната вълна гамети се бяха самопожертвали, за да могат съдържащите се в тях ензими да направят преминаването възможно за останалите.

Следващото изпитание за тази орда, на която бе отреден кратък миг живот, бе да премине относително голямото утробно пространство, равняващо се по дължина и опасност на плуването, което трябва да предприеме малка рибка, прекосявайки. Големия бариерен риф. Но дори тази на пръв поглед непреодолима пречка бе преодоляна, когато няколко хиляди щастливи и здрави отделни сперматозоида достигнаха до отворите на фалопиевите тръби, оставяйки зад себе си стотици милиони нещастници, които нямаха същия късмет.

Но изпитанието още не бе свършило. Щом веднъж достигнаха до вълнообразните гънки на яйцепроводите, щастливците, влезли в правилната тръба, сега бяха подтикнати от хемотаксиса на нахлуващата течност от пукването на яйчните фоликули. Някъде напред, отвъд лъкатушните и коварни дванадесет сантиметра, лежеше Свещения Граал — наскоро отделената яйцеклетка, заобиколена от облак поддържащи кълбовидни клетки.

Постепенно възбудан от неустоймо химическо привличане, един контингент от мъжките гамети достигна невъзможната на пръв поглед и обградена от всички страни цел. Изтощени от дългото плуване и опитите да избегнат хищническите макрофаги, които бяха погълнали мнозина техни събрата, сега те бяха много по-малко от една стотица и се движеха бързо. Един след друг оцелелите връхлитаха злополучното хаплоидно яйце в лудата си надпревара.

След един удивително кратък период от час и двадесет и пет минути спечелилият сперматозоид нанесе последен отчаян удар с камшичето си и се сблъска със заобиколилите яйцето кълбовидни клетки. Той яростно се вряза между тях, за да може подобната му на шапчица акрозома да влезе в директен контакт с плътната протеинова обвивка на яйцеклетката и да се свърже с нея. В този момент надпреварата приключи. Като последен акт победилият сперматозоид впръска съдържащия се в него ядрен материал в яйцеклетката, за да оформи зародиша от мъжки пол.

Оказа се, че останалите шестнадесет сперматозоида, които бяха успели да достигнат до яйцеклетката зад победителя, не са в състояние да се прилепят към модифицираната ѝ протеинова обвивка. С напълно изчерпани енергийни запаси, камшичетата им скоро се отпуснаха обезсилени. Не съществуваше вицешампион, и всичките губещи скоро

бяха пометени, погълнати и отнесени от смъртоносните майчини макрофаги.

Във вътрешността на новооплодената яйцеклетка женските и мъжките пронуклеуси се носеха един срещу друг. След разграждането на обвивките им техният ядрен материал се смеси, за да формира нужните четиридесет и шест хромозоми на човешката соматична клетка. Яйцеклетката се превърна в зигота. За двадесет и четири часа в нея се извърши процес, наречен дробене, първата стъпка в програмираната последователност от събития, които след двадесет дни започват да оформят ембрион. Един живот бе започнал.

* * *

Почти едновременното събитие на молекулярно ниво също бе предизвикано от принудително впръскване. В този случай една таблетка, състояща се от повече от три милиарда молекули на проста сол, наречена калиев хлорид, се разтвори в чаша с дестилирана вода и бе впръскана в периферната вена на ръката. Ефектът бе почти мигновен. Клетките, постилащи вената, претърпяха бърза пасивна дифузия на положителните калиеви йони във вътрешността си, което наруши електростатичния им заряд, необходим за живота и функциите. Фините нервни окончания сред клетките заизпрацаха спешни сигнали за болка до мозъка като предупреждение за надвисналата катастрофа. Само за секунди остатъкът от положителни калиеви йони потече по големите вени към сърцето, откъдето с всеки удар навлизаха необратимо в разклоненията на артериите. При все че в кръвната плазма разтворът се разреди, концентрацията на йоните все пак остана несъвместима с живота на клетките. Най-застрашени бяха специализираните клетки на сърцето, които отговаряха за пулсирането му, мозъчните, които регулираха дишането, и нервните и мускулните влакна с информационни функции. Всички те бяха бързо и жестоко повредени. Пулсът скоро се забави и отслабна. Дишането стана плитко, а снабдяването на тъканите с кислород — недостатъчно. Едва няколко мига по-късно сърцето спря окончателно, като с това причини смъртта на клетки из цялото тяло и клинична смърт. Един живот угасна. Последният удар дойде, когато загиващите клетки изляха

съдържащия се в тях калий в кръвоносната система и с това прикриха действието на смъртоносното хапче.

1.

Звукът на падащи капки напомняше метроном. Някъде навън по противопожарната стълба капките от несекващия дъжд се разбиваха с удар в металната повърхност. За Лори Монтгомъри шумът изглеждаше силен почти колкото литавра в иначе тихия апартамент на Джек Степълтън, карайки я да потрепва в очакване на всеки следващ удар. Единствената конкуренция през дългите часове беше компресорът на хладилника, който се включваше и изключваше, съссъкът и думкането на радиатора, когато температурата се покачеше и случайните далечни клаксони и сирени, толкова типични за Ню Йорк, че човешкото съзнание инстинктивно ги игнорираше. Но Лори не бе такава късметлийка. След като се обръща и въртя три часа, бе станала свръхчувствителна към всеки звук наоколо.

Тя се обърна отново и отвори очи. Анемичните пръсти на светлината бяха стигнали до потъналите в сянка ъгли на прозореца и ѝ позволяваха по-добър изглед към празния и скучен апартамент. Причината тя и Джек да са тук, вместо в нейното жилище, бе големината на спалнята ѝ: бе толкова малка, че би побрала най-много две единични легла, което правеше съвместното спане проблематично. А пък и Джек искаше да е по-близо до любимото си квартално баскетболно игрище.

Лори погледна към радиобудилника. Колкото повече време минаваше, толкова повече се ядосваше. Така както не си беше доспала, днес щеше да се чувства направо като изцедена в патологията. Питаше се как бе издържала по време на следването в медицинското училище, чието истинско име би трябвало да бъде „лишаване от сън“. Тя усети, че сегашната ѝ неспособност да заспи не е единственото, което я ядосва.

Беше посред нощ, когато Джек съвсем случайно ѝ напомни за предстоящия ѝ рожден ден, питайки я дали иска нещо специално, за да го отпразнува. Знаеше, че това е съвсем невинен въпрос, провокиран от приятната възбуда след правенето на любов, но той я накара да се

размисли за бъдещето — нещо, което от известно време упорито отбягваше да прави. Изглеждаше невероятно, но скоро щеше да стане четиридесет и тригодишна. Някъде около трийсет и пет клишето за тиктакация репродуктивен часовник бе станало за нея реалност и сега изпращаше тревожни сигнали.

Лори въздъхна неволно. В самотата ѝ, когато часовете отминаваха един след друг, тя се терзаеше над мисълта за социалното тресавище, в което бе затънала. Що се отнася до личния ѝ живот, нещата бяха зациклили от прогимназията. Сегашното положение задоволяваше напълно Джак, което се доказваше от отпуснатия му силует и звуците на блаженство по време на сън, което правеше нещата още по-лоши за Лори. Тя искаше семейство. Винаги е била сигурна, че ще има семейство, дори по време на относително буйните си двайсет и ранните трийсет години, а ето я сега — на четиридесет и три, живееща в грозен апартамент в покрайнините на Ню Йорк, спяща с мъж, който не си и прави труда да помисли за женитба или деца.

Тя отново въздъхна. Преди съвсем съзнателно се опитваше да избягва да разстройва Джак, но сега пет пари не даваше. Беше решила да говори с него отново, макар да знаеше, че това е нещо, което той старателно отбягва. Но този път тя бе решила, че трябва да има някаква промяна. В края на краищата защо трябваше да се примирява да живее ужасен живот в апартамент, подхождащ повече на двойка бедни докторанти, отколкото на сертифицирани съдебни патолози, каквито тя и Джак бяха, и да поддържа връзка, в която разговорите за женитба и деца бяха едностранно забранени?

Е, не всичко бе толкова лошо. Що се отнася до кариерата ѝ, по-добре не можеше и да бъде. Тя обичаше работата си на патолог в Патологическия център в Ню Йорк, където работеше от тринайсет години и се чувстваше щастлива, че има такъв колега като Джак, с когото може да споделя опита си. И двамата благоговееха пред интелектуалното предизвикателство на съдебната патология; всеки ден научаваха нещо ново. И двамата не понасяха посредствеността, и двамата се бяха изключили от политическата необходимост да са част от бюрокрацията. И все пак колкото и съвместими да бяха в работата, това не компенсираше натрапчивото ѝ желание за семейство.

Джак внезапно се раздвижи и се търкулна по гръб. Лори се загледа в отпуснатото му лице. В нейните очи той бе красив мъж с

късо подстригана светлокестенява коса, в която вече се прокрадваха бели нишки, гъсти вежди и силни, остри черти, обикновено омекотени от лека усмивка дори по време на сън. Тя го възприемаше като агресивен, но и любезен, самоуверен, но и скромен, предизвикателен, но и великодушен, а най-често — като игрив и забавен. С бързия си ум и чувство за хумор животът с него никога не бе скучен и еднообразен, особено с младежкия му ентузиазъм да поема рискове. Като минус можеше да посочи ината му, когато ставаше дума за женитба и деца.

Лори се наведе към Джак и се вгледа в него отблизо. Той определено се усмихваше, което събуди отново раздразнението ѝ. Не беше честно той да е толкова доволен от състоянието на нещата в момента. Макар да бе сигурна в чувствата си и да вярваше, че и той я обича, нежеланието му да поеме ангажимент направо я изкарваше от релси. В началото го разбираше: той преживяваше трагедията от загубата на първата си съпруга и малките си дъщери в самолетна катастрофа. Знаеше, че изпитва чувство за вина, че трагедията се бе случила след посещение на семейството му, когато се е преместил да работи в друг град. Знаеше също, че след случая е страдал от тежка реактивна депресия. Но от онзи трагичен ден бяха изминали тринайсет години. Лори се беше опитвала да бъде чувствителна към неговите нужди и бе търпелива, когато най-накрая започнаха да се срещат и да излизат заедно. Но сега, четири години по-късно, тя усещаше, че е изчерпала лимита си. В края на краищата и тя имаше нужди, нали така?

Алармата на часовника разби тишината. Ръката на Джак се протегна и натисна копчето, след което се върна в топлината на завивките. За пет минути спокойствието в стаята се възвърна и Джак отново потъна в сън и задиша равномерно и дълбоко. Това бе част от сутрешния ритуал, който Лори никога не виждаше, защото Джак винаги ставаше преди нея. Тя беше нощна птица и обичаше да чете, преди да изгаси лалетата, оставайки много след полунощ. Още от първите дни на съвместното им съжителство се бе научила да спи въпреки будилника, като знаеше, че Джак има грижата за него.

Когато алармата се включи за втори път, той я изключи, отхвърли чаршафите и спусна крака на пода с гръб към Лори. Тя го гледаше как се изправя, чуваше прозяването му, докато търка очи. Той стана и се затътри към банята, без да го е грижа, че е гол. Лори сложи ръце на

тила си и го загледа: въпреки, че бе раздразнена, трябваше да признае, че гледката е приятна. Чу го, че пуска водата от тоалетното казанче. Когато отново се появи, продължи да трие очи, докато минаваше откъм нейната страна на леглото, за да я събуди.

Наведе се да я хвана за раменете и да я разтърси леко, както винаги, но се спря, когато видя, че очите ѝ са отворени и го гледа.

— Ти си будна? — Веждите му се вдигнаха въпросително. — Инстинктивно беше усетил, че нещо не е както трябва.

— Не съм заспивала повторно след полунощната ни среща.

— Беше хубаво, а? — каза той, надявайки се, че хуморът му ще разсее раздразнението ѝ.

— Джак, трябва да поговорим — произнесе тя равно, седна и събра одеялото пред гърдите си. Беше заковала предизвикателно очи в него.

— Не правим ли точно това? — Веднага бе предположил накъде бие и не можеше да сдържи сарказма в гласа си. Макар да знаеше, че тонът му не е най-подходящият, не можеше да се въздържа. Сарказмът бе защитна реакция, която бе развил през последните десет години.

Лори понечи да отговори, но той вдигна ръка:

— Съжалявам. Не искам да прозвучи безчувствено, но имам необяснимото подозрение накъде води този разговор, а сега не е най-подходящият момент. Съжалявам, Лори, но трябва да съм в моргата след час, а още не съм си взел нито душ, нито съм се облякъл, нито съм закусил.

— Джак, никога не е подходящият момент.

— Добре, нека го кажа по следния начин: това е възможно най-лошият момент за такъв вид сериозни, емоционални разговори. Шест и половина сутринта в понеделник, след дълъг уикенд, и трябва да излизам за работа. Ако нямаш нищо против, през последните два дни имаше поне дузина случая, в които можеше да кажеш за какво става дума и тогава щях да се радвам да поговорим.

— О, глупости! Да си го кажем направо, ти никога не искаш да говорим за това. Джак, в сряда ставам на четиридесет и три. Четиридесет и три! Не мога да си позволя лукса да проявявам търпение. Не мога да те чакам да решиш какво искаш да правиш. Скоро ще вляза в критическата.

Джак се вгледа в синьо-зелените ѝ очи. Беше ясно, че няма намерение да се примири лесно.

— Добре — каза той и издиша шумно, сякаш бе отстъпил. Отмести поглед надолу към босите си крака. — Какво ще кажеш да поговорим довечера, след вечеря?

— Искам да говорим сега! — натърти Лори последната дума. Тя се протегна и вдигна нагоре брадичката му — Агонизирах през цялата нощ, докато ти си спеше спокойно. Никакво отлагане повече!

— Лори, трябва да си взема душ. Казвам ти, в момента няма време за това.

— Обичам те, Джак. — Тя взе ръката му, за да го задържи. — Но се нуждая от повече. Искам да се омъжа и да имам деца. Искам да живея на някое по-хубаво място от това. — Тя отдръпна ръката си и направи кръг с нея да покаже лющещата се боя, голите крушки, леглото без табла, двете нощни шкафчета, които представляваха празни дървени каси от винени бутилки, изправени отстрани и тясното бюро. — Не държа да е Тадж Махал, но това тук е абсурдно.

— А аз през всичкото това време съм си мислил, че четири звезди са ти били напълно достатъчни.

— Спести си сарказма, ако обичаш — озъби му се тя. — Малко лукс не би навредил, като се има предвид колко тежка е работата ни. Но не това е въпросът. Връзката ни, както изглежда, те удовлетворява, но съвсем не е достатъчна за мен. Това е заключението.

— Отивам да си взема душ — обяви Джак.

Тя се усмихна горчиво:

— Добре. Вземи си душ.

Джак кимна и се приготви да каже нещо, но промени мнението си. Обърна се и изчезна в банята, оставяйки вратата откритата. Миг по-късно се чу пускането на душа и звукът на шуртяща вода по завесата.

Тя издиша. Трепереше от изтощение и емоционален стрес, но бе горда от себе си, че не пророни и една сълза. Мразеше, когато плаче в подобни ситуации. Представа нямаше как бе успяла да се сдържи сега, но беше доволна. Сълзите никога не помагаха, по-скоро я поставяха в неизгодна позиция.

След като навлече един халат, тя влезе в килера за куфара си. Конфронтацията с Джак я беше облекчила. Като отговаряше точно

както тя беше очаквала той само я улесни да направи онова, което бе решила преди събуждането му. Отвори определените за нея чекмеджета на скрина и започна да вади нещата си и да ги опакова. Вече приключваше, когато чу душа да спира и миг по-късно на прага застана Джак, който енергично попиваше водата от косата си. Когато погледна към Лори и куфара, той спря рязко.

— Какво правиш, по дяволите?

— Мисля, че е съвсем ясно какво правя — отвърна тя. Известно време той не каза нищо, просто я гледаше как продължава да подрежда багажа си.

— Отиваш твърде далеч — произнесе той най-накрая. — Не бива да си тръгваш.

— Аз пък мисля да го направя — отвърна тя, без да го поглежда.

— Чудесно! — В гласа му се прокрадна остра нотка. Той се затътри назад, като продължаваше да се бърше.

Изчака го да излезе от банята и влезе вътре. Преднамерено подчертано заключи вратата, въпреки, че обикновено я оставяше отворена. Вече напълно облечена и готова, се отправи към кухнята и се присъедини към Джак, който закусваше студени мюсли и плод. Никой от тях не си даде труд да сядат на пластмасовите столове. И двамата бяха вежливи и единствените думи, които размениха бяха „извинявай“ или „съжалявам“, докато обикаляха около хладилника. Заради тясното помещение бе невъзможно да се разминат, без да се докосват.

В седем бяха готови за излизане. Лори напъха козметиката си в куфара и затвори капака. Когато го занесе в дневната, видя, че Джак вдига велосипеда си от рамката на стената.

— Не се каниш да ходиш с това нещо на работа, нали? — попита тя. Преди да започнат да живеят заедно, Джак често използваше колелото, за да се придвижва. Това винаги я бе ужасявало и я караше да се притеснява, че някой ден ще влезе в моргата „с краката напред“.

— Е, както изглежда, ще се връщам сам в палата си.

— За бога, вали дъжд!

— Дъждът го прави още по-интересно.

— Знаеш ли, Джак, за да бъда тази сутрин честна докрай, ще ти кажа, че намирам този вид безразсъдно поемане на риск от твоя страна не само за неуместно, но и за егоистично, сякаш специално искаш да нараниш чувствата ми.

— Интересно — подсмръкна Джак. — Е, нека тогава аз пък да ти кажа нещо: карането на колелото ми няма нищо общо с твоите чувства. И за да бъда честен, на мен твоите чувства ми изглеждат точно толкова егоистични.

Навън, на 106-а улица, Лори тръгна на запад към Кълъмбъс авеню, за да хване такси. Джак натисна педалите на изток към Сентръл Парк. Нито единият, нито другият помахаша с ръка.

2.

Джак бе забравил удоволствието да кара тъмночервеното си колело „Канъндейл“, но радостното оживление го връхлетя стремително, докато се спускаше по едно от възвишенията, след влизането в Сентръл Парк, близо до 106-а. Тъй като паркът бе почти пуст, с изключение на някой случаен бегач, Джак се понесе и напрегнатият шум на трафика, както и сподавените му тревоги, изчезнаха чудотворно в мъглата на гората на границата с града. Със свирещия в ушите му вятър той си спомни, сякаш бе вчера, как летеше по Дедменс хил в Саут Бенд, Индиана, на златно червения си, с широки гуми „Швин“. Беше получил колелото за десетия си рожден ден, след като го бе видял да се рекламира на корицата на една хумористична книга. Станало символ на щастливото му безгрижно детство, той бе убедил майка си да го запази и то продължаваше да събира прах в дъното на гаража на бащината му къща.

Дъждът продължаваше да се излива, но не толкова силно, че да охлади ентузиазма му, макар да чуваше как капките се разбиват в челото на каската. Най-големият проблем беше да вижда през струйките вода по стъклата на аеродинамичните си слънчеви очила за каране на колело. За да се запази относително сух, бе облякъл водонепропускаемо пончо с хитро пригодена кукичка за палците. Когато се наведеше напред, пончото създаваше подобно на шатра покривало. През по-голямата част се стремеше да избягва локвите, а когато не можеше, вдигаше крака от педалите, докато стигне до суха настилка.

На югоизточния край на Сентръл Парк Джак се вля в улиците на града, вече задръстени от сутрешния натоварен трафик. Беше време, когато обичаше да предизвиква трафика, но то бе, според думите му, когато беше малко по-луд. Пък и тогава беше в значително по-добра форма. След като не беше карал през последните няколко години, издръжливостта му съвсем не бе същата. Честите тренировки на баскетболното игрище му помагаша, но все пак бе различно. Въпреки

това той не намали и когато влезе по наклона в 30-а улица и спря пред офиса на медицинските следователи, четириглавите му мускули роптаеха. Той слезе, остана на място известно време облегнат на дръжките, и изчака кръвообращението му да се нормализира и да задиша нормално.

Когато болката в бедрата му се уталожи, вдигна колелото на рамо и тръгна по стълбите към рампата. Краката му още бяха като гумени, но нямаше търпение да разбере какво става в моргата. Докато минаваше покрай фасадата на сградата бе видял цяла върволица от телевизионни ванове, паркирани на бордюра, с включени генератори и опънати антени. Зад вратите на централния вход се виждаше тълпа от хора. Нещо ставаше.

Джак махна за поздрав към Робърт Харпър в офиса на охраната. Униформеният служител стана от стола си и провря глава през отворената врата.

— Пак старите номера, д-р Степълтън, а? — провикна се мъжът. — Не съм ви виждал с това колело от години.

Джак отново махна с ръка и продължи с велосипед на рамо към дълбините на сутерена, където се намираще моргата. Отмина малката зала за аутопсии, използвана за изследване на разложени тела и зави наляво точно пред централната грамада от подобните на чекмеджета хладилни камери, където се оставяха телата, преди да бъдат аутопсирани. Трябваше да освободи място за колелото си в зоната, запазена за простите чамови ковчези, които използваха за неидентифицирани и непотърсени мъртъвци. След като прибра пончото и велосипедните принадлежности в гардеробчето си в стаята за дежурства, Джак се насочи към стълбите. Мина покрай Майк Пасано, техническият помощник, който бе зает с довършването на писмената работа. Джак му махна, но Майк бе твърде погълнат от преписването, за да го забележи.

Когато излезе в централния коридор на първия етаж, Джак зърна друга тълпа хора. Дори от дъното на сградата можеше да чуе жуженето от възбудени разговори. Имаше нещо, любопитството му бе провокирано. Един от най-вълнуващите аспекти на това да си медицински следовател беше, че никога не знаеш какво те очаква на следващия ден. Идването на работа беше стимулиращо, дори вълнуващо, което бе пълната противоположност на предишния му

живот, когато бе офталмолог и всеки ден бе спокоен, но напълно предсказуем.

Кариерата му на офталмолог бе завършила рязко през 1990-а, когато практиката му бе „изядена“ от агресивно-разрастващия се гигант „АмериКеър“. Предложението на „АмериКеър“ да наеме Джак като служител бе поредният шамар през лицето. Преживяното го бе накарало да осъзнае, че старомодната медицина, базирана на близките отношения между лекар и пациент, където решенията се основават единствено върху нуждите на пациента, бързо изчезва. Това именно прозрение го доведе до решението да се преквалифицира като съдебен патолог, с надеждата да се освободи от това здравеопазване, което той схващаше повече като „отказ от здравеопазване“. Последната ирония бе, че „АмериКеър“ започнаха отново да го преследват, въпреки усилията му да се дистанцира от тях. Благодарение на ниските цени на офертите си, „АмериКеър“ спечелиха примамлив договор за градски служители. И сега Джак и колегите му трябваше да се обръщат към тях за собствените си здравни проблеми.

За да избяга от навалищата на медиите, Джак тръгна по задния път към приемната, където започваше работният ден на моргата. Според ротационния принцип един от по-старшите съдебни патолози идваше по-рано, за да прегледа пристигналите през нощта случаи, да реши кои от тях да бъдат аутопсирани и да ги възложи за работа. Джак имаше навика да идва рано дори и когато не беше негов ред, така че да се поразрови из случаите и да поеме най-предизвикателните. Винаги се бе питал защо останалите не правят същото, докато не осъзна, че съвсем съзнателно отбягват това. Любознателността на Джак неизменно го довеждаше до съдебната зала, където се гледат най-големите дела. Но не го беше грижа; работата бе най-силният опият за натрапчивите му демони. Докато с Лори живееха заедно, той я вземаше със себе си, което си бе истински подвиг, като се имаше предвид колко трудно може да я накара да стане. Тази мисъл го накара да се усмихне. И да се запита дали вече е дошла.

Внезапно спря. До този момент съвсем съзнателно гонеше спомена за сутрешната кавга от ума си. Мислите за отношенията му с Лори, така както и спомените за ужасните събития от неговото минало, нахлуха в съзнанието му. Раздразнен, той се запита кое я беше накарало да развали насила такъв красив уикенд, особено след като

нещата помежду им вървяха толкова добре. Изпита почти задоволство, странно нещо, като се има предвид, че не смяташе, че заслужава да е жив, още по-малко пък — щастлив.

Обля го вълна на гняв. Последното, от което имаше нужда в момента, бе споменът за тлеещата мъка и вина за жена си и дъщерите си, който се събуждаше при всеки разговор за брак и деца. Идеята за дълг и уязвимостта, която влечеше след себе си, особено пък създаването на ново семейство, го ужасяваше.

Вземи се в ръце, напомни си той, поемайки дълбоко дъх. Затвори очи и грубо разтърка лицето си. Освен раздразнението и неприятностите с Лори усети надигането на меланхолия, едно нежелано напомняне за миналите му старания да се пребори с депресията. Проблемът беше, че наистина го бе грижа за нея. Всичко беше страотно, с изключение на мъчителния спор за деца.

— Д-р Степълтън, добре ли си? — чу той женски глас.

Погледна през пръстите си. Джанис Джегър, дребната съдебна следователка от нощната смяна, се взираше в него, докато пътъм закопчаваше сакото си. Изглеждаше напълно изтощена. Тъмните кръгове около очите ѝ караха Джак всеки път да се чуди дали изобщо някога спи.

— Добре съм — отвърна той и свали ръце от лицето си. — Защо питаш?

— Струва ми се, че не съм те виждала да стоиш така наскред коридора.

Той се опита да измисли нещо духовито, но нищо не му хрумна. Вместо това смени темата и я попита имало ли е нещо интересно през нощта.

— Беше пълна лудница — въздъхна Джанис. — Дори повече за дежурния и за д-р Фонтурт, отколкото за мен. Д-р Бингъм и д-р Уошингтън вече са заели позиция, а Фонтурт асистира.

— Шегуваш ли се? — вдигна вежди Джак. — Що за случай е? — Харълд Бингъм беше шефът, а Калвин Уошингтън — заместникът му. Обикновено и двамата се появяваха след единайсет сутринта и беше рядкост да правят аутопсия преди започването на нормалния работен ден. Трябваше да има нещо свързано с политиката, което обясняваше присъствието на медиите. Фонтурт беше един от колегите на Джак и беше дежурен на повикване през уикенда. Съдебните патолози не

идваха нощем, освен ако нямаше проблем. Най-често ги ангажираха като дежурни, за да покрият рутинни обаждания, за които се изисква лекар.

— Огнестрелна рана, но това е полицейски случай, ето защо Фонтуърт трябваше да го поеме. Доколкото разбрах, полицията е обградила един заподозрян у приятелката му. Когато се опитали да го арестуват, последвал артилерийски огън. Възниква въпросът за какво е тази излишна агресия. Може би ще те заинтригува.

Джак потръпна вътрешно. Тези случаи можеха да бъдат сложни заради многобройните изстрели. Въпреки, че д-р Джордж Фонтуърт бе шеф на Джак от осем години в Патологията, той, по негово мнение, бе твърде повърхностен.

— Мисля, че ще си изясня защо се е набъркал шефът — измърмори Джак. — Ти какво би направила? Да си забелязала нещо?

— Обичайното, но има един от манхатънската общинска болница, който лежи отвън. Млад мъж, опериран вчера сутринта за сложна фрактура след падане, докато карал кьнки в събота в Сентръл Парк.

Джак потръпна отново. С изострена чувствителност, благодарение на Лори, той реагираше негативно при всяко споменаване на „Манхатън Дженерал“. Някогашен престижен академичен център, сега тя бе флагман на „АмериКеър“. Макар да знаеше, че общото ниво на медицината в тази институция е добро, такова, че ако паднеше лошо от колелото си и завършеше в тяхното травматологично отделение, където най-вероятно биха го откарали след сключването на новия договор, щеше да получи добри грижи. В същото време това здравно заведение се ръководеше от „АмериКеър“ и той изпитваше чувство на дълбока вътрешна омраза към компанията.

— А кое прави случаят по-особен? — Той се опита да прикрие емоцията. И връщайки се към сарказма додаде: — Да не би диагнозата да е била загадка, или пък да е намесено нещо мръсно?

— Нито едното, нито другото — въздъхна Джанис. — Просто начина, по който случаят ме порази. Беше... доста тъжно.

— Тъжно? — вдигна вежди Джак. Беше изненадан. Тази жена работеше като медицински следовател повече от двацет години и беше виждала смъртта във всичките ѝ безславни проявления. — За да

кажеш ти, че нещо е тъжно, трябва наистина да е било тъжно. Разказвай.

— Човекът беше към трийсетте, не е боледувал преди — и поспециално, не е имал сърдечни проблеми. Натиснал бутона за спешно извикване, но сестрата отишла при него пет-десет минути по-късно. По нейните думи. И той вече бил мъртъв. Трябва да е страдал от сърце.

— Някакви опити да го върнат към живот?

— О, съвсем определено са се опитали да го реанимират, но без успех. Електрокардиограмата така и не показала вече сърдечна дейност.

— И кое го прави толкова тъжно? Възрастта на мъжа?

— И възрастта, разбира се, но това не е цялата история. Всъщност, дори не знам защо това ме разстрои толкова много. Може би заради сестрите, които не са се отзовали достатъчно бързо, докато бедният човек е имал нужда от помощ и е разбирал, че няма да я получи. Всеки от нас може да преживее подобен болничен кошмар. Или пък заради родителите му, които са много симпатични. Дошли от Уестчестър, за да отидат в болницата, а после ги накарали да дойдат тук, при тялото. Наистина бяха съсипани. Останах с впечатлението, че синът им е бил целият им живот. Предполагам, че още са тук.

— Къде? Надявам се, че не са се натъкнали на онази сган от репортери?

— Последното, което знам е, че са отишли в чакалнята и са настоявали за друга идентификация, макар вече да е била направена такава. За да прояви внимание и деликатност, дежурният казал на Майк да отиде и да направи нова серия снимки, но точно тогава ме извика шефът за друг случай. Когато се върнах, Майк случайно спомена, че майката и бащата са все още в чакалнята, изглеждали объркани, докато държали снимките. Сякаш се надявали да е грешка и настоявали да видят самото тяло.

Джак усети, че пулсът му се ускорява. Познаваше твърде добре емоционалното опустошение от загубата на дете.

— Случаят не е от тези, които раздвижват медиите.

— По дяволите, не. Подобни случаи никога не стигат до публиката. Точно затова е толкова тъжно. Един опустошен живот.

— Това ли е полицейският случай, заради който са тук медиите?

— Това беше в началото. Бингъм обяви, че ще направи изявление след аутопсията. Дежурният ми каза, че испанската общност в Харлем е настръхнала заради инцидента. Очевидно има нещо, щом полицаите са изстреляли петдесет куршума. Отгласи на случая „Дайало“ в южен Бронкс преди няколко години. Но да ти кажа истината, струва ми се, че медиите се интересуват много повече от случая със Сара Кромуел — докараха я, когато те вече бяха тук.

— Сара Кромуел, синдикалната психоложка в „Дейли нюз“?

— Аха, онази, дето можеше да посъветва всекиго как да вкара живота си отново в релси. Знаеш, че и тя е работила в телевизията. Беше разбила рейтинга на повечето ток-шоута, включително и това на Опра. Наистина дяволски известна.

— Катастрофирала ли е? Защо е цялата тази суетня?

— Никаква катастрофа. Както изглежда била е убита най-брутално в апартамента си на Парк авеню. Не знам подробностите, но всичко било в кръв според д-р Фонтурт, който трябваше да се заеме със случая. Казвам ти, и той, и дежурният бяха навън през цялата нощ. След Кромуел имаше двойно самоубийство в имение на 84-а улица, след това — убийство в един нощен клуб. И накрая дежурният доктор трябваше да излезе заради някакъв малоумник, който прегазил човек и не спрял, след което заради двама със свръхдоза.

— Да кажеш нещо за двойното самоубийство? Стари или млади?

— На средна възраст. Въглероден окис. Запалили колата при затворена врата на гаража и вкарали няколко маркуча, свързани с ауспуха, в купето.

— Хм — промърмори Джак. — Някакви предсмъртни писма?

— Хей, не е честно — поклати глава Джанис. — Въртиш ме на шиш за случаи, с които не съм се занимавала. Но доколкото знам, има едно писмо, от жената.

— Интересно. Е, по-добре да слизам долу. Очертава се напрегнат ден. А ти се прибери и поспи.

Джак беше доволен. Предчувствието за интересен ден помете раздражението, избило на повърхността тази сутрин. Ако Лори искаше да се върне в апартамента си за няколко дни, още по-добре за него! Щеше да изчака, нямаше намерение да позволи да бъде емоционално изнудван.

Той прелетя покрай офисите на патолозите, пресече канцеларията с шкафовете, натъпкани с папки и влезе в следващото помещение. Усмихна се на телефонните оператори от дневната смяна, но те не му отговориха. Бяха потънали в разпределение на дневния график. Той махна с ръка на сержант Мърфи, когато отмина будката на охраната, но Мърфи говореше по телефона и не му обърна внимание. *Добро посрещане*, помисли си Джак.

В залата за идентификации се отнесоха към него не по-различно. Вътре имаше трима души, и тримата го игнорираха напълно. Двамата се бяха скрили зад сутрешните си вестници, докато д-р Рива Мета, която работеше с Лори в една стая, се бе навела над голяма купчина листове и правеше график на аутопсиите за деня. Джак си наля чаша кафе от каната и се наведе над вестника на Вини Амендола. Вини беше един от санитарите и най-честият помощник на Джак в залата за аутопсии. Редовното му ранно присъствие означаваше, че Джак може да започне работа в залата преди всички.

— Как така не си долу заедно с Бингъм и Уошингтън? — попита го Джак.

— Изпревариха ме — каза Вини и остави вестника — Както изглежда са извикали Сал. Вече започваха, когато дойдох.

— Джак! К'во пра'иш?

Третият се подаде иззад шумолящите страници, но акцентът му вече го бе издал. Беше детектив лейтенант Лу Солдано от отдел „Убийства“. Джак го познаваше от времето, когато бе постъпил в съдебна медицина. Убеден в изключителния принос на патолозите за собствената му работа, Лу често ги посещаваше. Пък и беше приятел.

С известно усилие набитият детектив се измъкна от тесния пластмасов стол, стиснал вестника в едрата си ръка. С износената си мушама, разхлабена вратовръзка и разкопчано горно копче на ризата, той напомняше на персонаж от стар черно-бял филм. Лицето му бе обрасло с нещо, което можеше да мине за двудневна брада, макар Джак да знаеше от опит, че е само на един ден.

Те се поздравиха с плясване на дланите, маниер, който Джак бе усвоил от кварталното баскетболно игрище и за който Лори му се подиграваше.

— Какво те накара да станеш толкова рано? — попита Джак.

— Да стана? Че аз още не съм лягал! — поклати глава Лу. — Такава нощ беше! Капитанът направо откачи заради онзи предполагаем случай на полицейска бруталност, тъй като на отдела наистина ще му запари под краката, ако версията на замесените служители не прозвучи убедително. Надявам се скоро да разбере, но като се има предвид, че Бингъм се занимава със случая, нещата не изглеждат добре. Той сигурно ще се мотае там през по-голямата част от деня.

— А нещо за случая Сара Корнуел? Научил си за него, нали?

— Има си хас! Видя ли медиите в приемното?

— Трудно е да ги пропусне човек — отвърна Джак.

— За съжаление, вече бяха тук при полицейската стрелба. Със сигурност ще има много вестникарски и телевизионни реклами за тази мършава психоложка, може би повече, отколкото би получила, ако те не се бяха навъртали наоколо. А когато едно убийство получи приоритет в медиите, зная, че ще ми бъде оказан натиск отгоре да намеря заподозрян. Така че, след като ти казах всичко това, направи ми услуга и поеми случая.

— Сериозно ли говориш?

— Повече от сериозно. Бърз си, задълбочен си, а на мен точно това ми трябва. Освен това ми разрешаваш да наблюдавам, което не мога да кажа за останалите тук. Но ако не проявяваш интерес, мога да се обърна към Лори, макар да знам, че мрази да се замесва в полицейски случаи.

— Тя се интересуваше от един случай, който дойде от „Манхатан Дженерал“ — каза с подмилкващ се британски акцент Рива, в остър контраст с носовото нюйоркско наречие на Лу. — Вече взе папката и каза, че иска да се заеме първо с този.

— Виждал ли си Лори тази сутрин? — обърна се Джак към лейтенанта. И двамата проявяваха симпатии към Лори Монтгомъри. Джак знаеше, че Лу се е срещал веднъж с нея, но от това нищо не беше излязло. Според собствените признания на Лу проблемът бил в неговата липса на конфиденциалност. Оттогава добрият полицай се бе превърнал в ревностен адвокат на Джак и Лори като двойка.

— Аха, преди петнайсет-двайсет минути.

— Говори ли с нея?

— Разбира се. Що за въпрос?!

— Нормално ли изглеждаше? Какво каза?

— Хей! Това разпит трета степен ли е? Не помня какво ми каза; май беше нещо от сорта на: „Здрасти, Лу, какво става?“ или нещо подобно. А що се отнася до психическото ѝ състояние, беше съвсем нормално, дори блестящо. — Лу погледна към Рива. — Вие на същото мнение ли сте, д-р Мета?

Рива кимна.

— Бих казала, че изглеждаше чудесно, може би малко възбудена от всичкото това суетене наоколо. Явно беше разговаряла с Джанис за онзи случай от „Дженерал“. Затова го поиска.

— Да е казвала нещо за мен? — наведе се Джак към Лу, снишавайки глас.

— Абе какво ти става днес? — изгледа го лейтенантът. — Да не би някой да те е вкиснал?

— О, по пътя винаги има достатъчно такива, които да го направят — каза Джак неопределено. Причисляването на Лори към тази група добави само още сол в раната.

— Какво ще кажеш да поема Корнуел? — извика Джак към Рива.

— Заповядай — отвърна тя. — Калвин е оставил бележка, че иска аутопсията да бъде направена колкото се може по-бързо. Тя измъкна папката от купчината с етикет „за аутопсия“ и я сложи на края на бюрото. Джак я отвори и разлисти страниците: смъртен акт, протоколи от криминологията, два листа с бележки за аутопсия, телефонно обаждане за смъртта получено на рецепцията, запълнена страница за установяване на самоличността, изследователски рапорт, продиктуван от Фонтуърт, отделна страница за рапорт от аутопсията лабораторна бланка за ХИВ-тест и бележка, че тялото е минало рентгеново изследване и е фотографирано след докарването му в Патологическия център. Джак извади рапорта на Фонтуърт и го прочете. Лу се наведе над рамото му.

— Беше ли на местопрестъплението? — попита го Джак.

— Не, намирах се в Харлем, когато са се обадили. Първоначално са го поели момчетата от района, но когато разпознали жертвата, звъннали на колегата, детектив лейтенант Харви Лоусън. Говорих с всички тях и всички казаха, че е било страшна касапница. Цялата кухня била в кръв.

— Какво е мнението им?

— Като се има предвид, че е била полугола, със забито оръжие в интимните части между бедрата, те смятат, че е било смъртоносно сексуално нападение.

— *Интимните части!* Твърде деликатно казано.

— Е, не ми го описаха точно така, превеждам ти.

— Благодаря ти за съобразителността. Споменаха ли за кръвта по предната част на хладилника?

— Казаха, че имало кръв навсякъде.

— А това, че са открили кръв в хладилника, по-специално върху парчето сирене, както е описано в рапорта на Фонтуърт? — Джак почука с показалец върху листа. Беше впечатлен. Въпреки предишното си мнение за разхвърляната работа на Фонтуърт, рапортът беше задълбочен.

— Както вече споменах, казаха, че кръвта била навсякъде.

— Но вътре в хладилника? При затворена врата? Малко необичайно е.

— Може вратата на хладилника да е била отворена, когато са я нападнали?

— И тя грижливо е прибрала сиренето? Странно действие за нападнат човек, не мислиш ли? Каж ми следното: споменаха ли за някакви отпечатьци от стъпки освен тези на жертвата?

— Не, не са.

— Фонтуърт специално подчертава, че такива не е имало, но пък са личали няколко от жертвата. Което е още по-странно.

Лу разпери ръце и вдигна рамене.

— Е, ти какво мислиш?

— Мисля, че в този случай аутопсията ще е от голямо значение, затова да не се помайваме и да запретваме ръкави.

Джак се приближи към Вини и удари с папката по бюрото, което накара санитаря да подскочи.

— Да тръгваме, Вини, момчето ми — произнесе Джак весело. — Чака ни работа.

Вини промърмори нещо под нос, но стана и се протегна. На вратата Джак се поколеба обърна се към Рива и извика:

— Ако нямаш нищо против, бих искал да поема и двойното самоубийство.

— Ще впиша името ти — обеща Рива.

3.

— Да направим така — предложи Лори, — ще ви се обадя веднага щом приключа, за да ви кажа какво съм намерила. Знам, че това няма да върне сина ви, но може би ще се почувствате по-добре, ако знаете какво се е случило и особено, ако има как да предпазите друг от подобна трагедия. В случай, че аутопсията не ни даде никакъв отговор, ще направя микроскопски анализ, който ще ни даде окончателните отговори.

Лори знаеше, че предложението ѝ излиза от обичайната практика и че заобикалянето на госпожица Донатело от офиса за връзки с обществеността ще ядоса Бингъм и Калвин, и двамата педантично спазващи правилата, ако това стигне до тях. Но тя усещаше, че случаят Макгилън ще оправдае нарушаването на протокола.

От разговора с двамата родители бе разбрала, че Шон Макгилън старши е пенсиониран лекар с дългогодишна медицинска практика на интернист в окръг Уестчестър. Съпругата му Джудит бе работила като медицинска сестра в кабинета му. Станаха ѝ симпатични още от самото начало.

— Обещавам да ви държа в течение — продължи Лори, надявайки се уверението ѝ да ги накара да се приберат вкъщи. Бяха в патологията от часове и изглеждаха изтощени до смърт. Тя отново погледна към тълпата репортери в приемната и макар че се опитваше да ги игнорира, до слуха ѝ достигаха одобрителните възгласи при появата на чашите с кафе и поничките. Потръпна. Сигурно на двамата старци бе трудно до чуват шегите и закачките, докато преживяват личната си трагедия.

— Просто не е честно, че не аз, а той лежи на долния етаж в хладилната камера — каза д-р Макгилън и тъжно поклати глава. — Достатъчно поживях, приближавам седемдесет. Имам два байпаса и висок холестерол. Аз трябваше да съм долу, не Шон. В това няма смисъл, той винаги е бил здрав, освен това няма и трийсет години.

— Холестеролът му висок ли беше? — попита Лори. Джанис не бе казала и дума.

— Изобщо не — каза д-р Макгилън. — Знам, че преди си правеше всяка година изследвания. А след като юридическата му фирма сключи договор с „АмериКеър“, които изискват ежегоден профилактичен преглед, съм сигурен, че е продължил да го прави.

Лори погледна часовника си и вдигна глава. Възрастните хора седяха на пластмасовата пейка, стиснали в ръце снимките на мъртвия си син. Дъждът продължаваше да облива прозореца.

Проблемът за Лори беше, че е организационно защитена от емоционалната страна на смъртта и затова имаше ограничен опит. Общуването с опечалените семейства, както и помощта при идентифицирането на труповете се правеше от други. А тя бе предпазена и от своего рода академична дистанция. Като съдебен патолог гледаше на смъртта като на мистерия, която трябва да бъде разрешена, за да помогне на живота. Съществуваше и факторът приспособяване. Макар за повечето хора смъртта да бе нещо извънредно, тя я гледаше всеки ден.

— Синът ни щеше да се жени през пролетта — произнесе внезапно госпожа Макгилън. Не беше отваряла уста, откакто Лори се бе представила преди четиридесетина минути. — Надявахме се да станем баба и дядо.

Лори кимна. Споменаването на деца докосна чувствителна струна в душата ѝ. Тя се опита да измисли нещо в отговор, но д-р Макгилън внезапно се изправи. Хвана ръката на съпругата си и ѝ помогна да стане.

— Сигурен съм, че д-р Монтгомъри трябва вече да тръгва — каза той, кимна към нея и прибра снимките. — По-добре наистина да се прибираме. Да оставим Шон на грижите ѝ. — После извади от джоба си листче и химикал, написа нещо и го подаде на Лори. — Това е телефонът ми. Ще чакам да се обадите. И дано да е по-скоро.

Изненадана и облекчена от развоя на събитията, Лори се изправи и взе листа.

— Ще ви се обадя веднага щом мога.

— Грижете се добре за момчето ни — каза мъжът. — Той ни беше единствен. — След което се обърна, отвори вратата към приемната и побутна жена си напред към групата репортери.

Възцари се очаквателна тишина. Всички очи се обърнаха към тях. Когато наближиха външната врата, някой се провикна:

— От семейството на Кромуел ли сте?

Д-р Макгилън безмълвно поклати глава, без да намалява крачка.

— Имате ли отношение към случая със задържаните полицаи? — обади се друг глас.

Възрастният мъж отново поклати глава.

Вниманието се прехвърли към Лори. Някои разпознаха в нея съдебния медик и въпросите заваляха.

Първоначално тя игнорира репортерите и продължи напред, виждайки как семейство Макгилън излизат от Патологическия център. Едва тогава се огледа наоколо.

— Съжалявам, съжалявам. Не знам нищо за този случай. Трябва да почакате шефа. — За щастие в този момент един от охраната се появи откъм приемната и се опита да успокои разбунената тълпа.

Вратата след Лори се затвори. Тя остана за миг неподвижна, отпуснала ръце — в едната държеше папката на Шон Макгилън младши, в другата — листчето с написания телефонен номер на баща му. Побърза да го прибере в джоба на престилката си.

— Къде са останалите? — извика тя, когато влезе в стаята и видя Рива.

— Ти и Джак сте единствените тук освен Бингъм, Уошингтън и Фонтуърт.

— Имах предвид детектив Солдано и Вини.

— Джак дойде и ги замъкна и двамата долу. Детективът помоли Джак да се заеме със случая Кромуел.

— Интересно. — Джак обикновено се стараяше да избягва случаи, които привличат медийното внимание, а случаят Корнуел определено беше от тази категория.

— Той изглежда наистина се интересуваше — каза Рива, сякаш прочете мислите ѝ. — Освен това помоли да поеме и двойното самоубийство, което не очаквах. Имах чувството, че има скрит мотив, но нямам представа какво може да е.

— Да знаеш дали някой от другите санитарни е дошъл? Бих искала да започна с Макгилън.

— Видях Марвин преди няколко минути. Взе си кафе и слезе долу.

— Чудесно — каза Лори. Обичаше да работи с Марвин. Той обикновено вземаше нощна смяна, но напоследък бе минал на дневна. — Ако някой ме търси, долу съм.

— Трябва да ти възложи най-малко още един случай. Свърхдоза. Съжалявам. Знам, че си имала лоша нощ, но днес графикът е препълнен.

— Няма проблем — успокои я Лори и взе и втората папка. — Работата ще държи съзнанието ми далеч от собствените ми проблеми.

— Проблеми? Какви проблеми?

— Не питай! — махна с ръка тя. — Все същото, с Джак, но тази сутрин му теглих чертата. Знам, че звучи сякаш съм счупила рекорд, но този път наистина го мисля. Връщам се в апартамента си. Той трябва най-после да вземе някакво решение.

— Браво на теб! Може би и аз ще се осмеля.

Лори и Рива бяха станали приятелки през дългите часове съвместна работа. Гаджето на Рива се съпротивляваше също като Джак, но по различни причини, така че двете имаше за какво да си бъррят.

Когато мина покрай офиса на съдебните следователи, Лори надникна и попита дали Джанис си е тръгнала. Барт Арнолд, шефът, предложи да ѝ помогне, но тя отказа. Искаше да намери Джанис и да ѝ каже за разговора си със семейство Макгилън. Това, което първо бе заинтригувало Лори в случая, беше именно реакцията на Джанис.

Марвин седеше в стаичката си, отдаден на безкрайния си вестник. Вече беше надянал зелената униформа в очакване да го извикат в „дупката“, термин, с който всички наричаха нежно главната зала за аутопсии. Той вдигна глава при влизането ѝ. Беше атлетичен афро-американец с най-безупречната кожа, която някога Лори бе виждала.

В последно време беше станала чувствителна към външния си вид. Беше боядисала косата си руса, но безброй лунички обсипваха лицето и носа ѝ, а когато не беше в настроение, можеше да открие и други несъвършенства. Въпреки, че бе наследила светлокестенявата коса на баща си, бе взела почти прозрачната кожа и синьозелените очи на майка си.

— Готов ли си за един рокендрол? — попита Лори игриво. Знаеше от опит, че не бива да се отпуска.

— Ти си вече тук, сестро! — ухили се Марвин.

— Да започнем с Макгилън — предложи тя.

— Няма проблем — отвърна той и погледна в папката да разбере къде е оставен трупът.

Лори отиде и облече скафандъра. Предпазното облекло бе изработено от напълно непромокаем материал, снабдено с качулка и маска за лицето, а въздухът преминаваше през хепа-филтър. Скафандърът не бе популярен, тъй като с него се работеше трудно, но всички приемаха затрудненията в името на спокойствието, с изключение на Джак. Тя знаеше, че когато го извикат през уикенда, той често пренебрегваше костюма, когато смяташе, че рискът от инфекции е нисък. Слагаше традиционната шапка на главата и хирургическа маска и действаше. Санитарите не го издаваха. Ако Калвин разбереше, щяха здравата да си изпатят.

След като намъкна доспехите си, Лори се изми и сложи ръкавици. Беше готова да слезе в залата.

Облицована в плочки и лишена от прозорци зала с нейното синьо-бяло флуоресцентно осветление изглеждаше мрачна и унила. Осемте маси от неръждаема стомана бяха очукани и осеяни с петна от безбройни аутопсии. Над всяка от тях висеше старомодно кантарче на пружина. По стените се виждаха тръбопроводи, датирани кутии с рентгенови снимки, старомодни остъклени шкафове, съдържащи огромно количество подредени в редици зловещи инструменти и поръсени с талк нацърбени умивалници. Преди повече от половин век залата беше възприемана като олицетворение на удобството и бе гордостта на Патологическия център, но сега страдеше от липса на пари за модернизация и поддръжка. Но това не вълнуваше Лори, умът ѝ дори не регистрира обстановката.

От осемте маси три бяха заети. Върху едната от тях лежеше Шон Макгилън, предположи тя, докато Марвин завършваше подготовката. Върху другите две, по-близо до нея, телата се намираха по средата на процедурите. Точно насреща ѝ лежеше едър чернокож мъж. Четирима души в скафандри, досущ еднакви, се суетяха около него. Въпреки че бе трудно да ги разпознае под пластмасовите маски, покриващи лицата им, Лори позна Калвин Уошингтън. Беше трудно да сбърка ръста му с някой друг. Другият ѝ заприлича на Харалд Бингъм заради дребния

ръст, а последните трябваше да са Джордж Фонтурт и санитарят Сал Д'Амброзио.

Лори пристъпи към масата. Разнесе се сух, рязък звук. Водата продължаваше да се стича надолу по повърхността на масата под трупа и да отнася телесни течности.

— Фонтурт, къде си се учил да държиш скалпел? — изръмжа Бингъм.

Сега вече бе ясно кой от мъжете е Джордж. Той стоеше от дясната страна на тялото, ръцете му бяха някъде в ретроперитониалната област, очевидно се опитваше да намери пътя на куршума. Лори изпита чувство на симпатия към Джордж. Щом влезеше в залата за аутопсии, Бингъм веднага заемаше ролята на професор и неизменно ставаше кисел и раздразнителен. И макар да знаеше, че може да научи много от него, Лори не обичаше да работят в екип. Беше твърде стресиращо.

Усещайки, че атмосферата е твърде изтегната, за да задава въпроси, тя се оттегли и се приближи към другата маса. Тук се вихреха Джак, Лу и Вини. Веднага се разбираше, че царят по-други отношения, но шегите секнаха при появата ѝ. Не беше изненадана Джак се славеше с черния си хумор. Трупът беше на слаба, почти мършава жена на средна възраст с тънка платинено-руса коса Лори предположи, че е Сара Кромуюел. От горната част на бедрото ѝ стърчеше дръжката на кухненски нож. Лори не се изненада, че е още там. В такива случаи медицинските следователи предпочитаха да оставят подобни предмети *in situ*^[1]

— Надявам се, че демонстрираш нужното уважение пред мъртвеца — подхвърли презрително Лори.

— Няма по-мрачен момент — отвърна Лу.

— Представа нямам защо продължавам да се смея на същите майтапи — допълни Вини.

— Кажете ми, д-р Монтгомъри — произнесе Джак с подчертано служебен тон, — според професионалното ви мнение: бихте ли допуснали, че това може да е смъртоносна рана?

Лори се наведе още, за да може да види по-добре и погледна отблизо ножа. Беше малък нож за белене, с острие, навярно не по-дълго от четири инча, което бе навлязло до половината на бедрото. И по-интересното: входът бе отдолу нагоре.

— Бих казала, че не е била фатална — отвърна Лори. — Мястото ѝ предполага, че феморалните съдове са били пощадени, така че кръвоизливът би бил минимален.

— Д-р Монтгомъри, под какъв ъгъл се предполага, че е влязло оръжието?

— Бих казала, че това е неортодоксален начин да се наръга една жертва.

— Ето на, господа — самодоволно се огледа Джак. — Имаме потвърждение на моята преценка от прочутата д-р Монтгомъри.

— Само че е имало кръв навсякъде — измърмори Лу. — Откъде е дошла, по дяволите? Няма други рани.

— Аха! — възкликна Джак предвзето и вдигна пръст. — Вярвам, че ще открием още нещо. Монсеньор Амендола, *le couteau, s'il vous plait!*

Въпреки блясъка на флуоресцентните лампи, отразен от маската на Вини, Лори го видя да извърта очи, когато подаде скалпел в протегнатата ръка на Джак.

Лори поклати глава. Усещаше леко разочарование от това, че Джак може да е толкова хладен и пренебрежителен. Не можеше да направи нищо, но ѝ се струваше, че това не е особено добър знак, сякаш изобщо не го бе грижа за нея.

Тя се опита да изгони тези мисли от главата си и механично се приближи към третата маса. Върху нея беше опънато мускулестото тяло на мъж в средата на трийсетте, с подпряна на дървено блокче глава. По рефлекс веднага започна да прави външна оценка. Изглеждаше здрав. Кожата, въпреки че бе придобила мраморната белота на смъртта, изглеждаше без външни наранявания.

Имаше гъста, черна коса, очите му бяха затворени, сякаш си почиваше. Единствената видима аномалия бяха защитият разрез върху долната част на десния крак, отвореният край на интравенозната тръба, вкарана в лявата ръка и ендотрахиалната тръба, стърчаща от устата му, останала при опитите за реанимация.

Тъй като Марвин все още се занимаваше с поставяне на етикети върху стъклениците за проби, тя погледна за името на жертвата. След като се убеди, че това е Шон Макгилин, продължи външния оглед, проверявайки интравенозната система. Всичко изглеждаше напълно нормално, без подувания или други белези за кръвни отоци. Тя

втренчи поглед в защитата рана върху крака, в мястото на операцията на счупените тибиа и фибула. Не се забелязваше подуване или обезцветяване, което предполагаше, че няма инфекция. Дренажната тръбичка бе прикрепена с една-единствена хлабава примка от черна коприна и имаше следи от минимално изпускане на лимфна течност. Самият крак изглеждаше като другия, без видими белези за тромбози или съсирвания.

— Не видях нищо външно — каза Марвин, когато се върна с шепа стерилни спринцовки и стъкленици за проби. Той ги остави на края на масата, за да са на разположение, когато им потрѣбват.

— Съгласна съм — отговори Лори. Патолозите и санитарите се разбираха, макар и да зависеше много от хората. Лори поощряваше коментарите и предположенията, особено когато идваха от Марвин. Беше убедена, че от санитарите има какво да се научи.

Марвин се наведе над сандъчето със стъклен капак, за да вземе необходимите инструменти. Въпреки шума от вентилатора, Лори го чу, че си подсвирва. Той беше винаги в добро настроение, което бе другото, заради което го харесваше.

След като провери за следи от интравенозно приемане на дрога и не откри нищо, тя използва назален разширител, за да огледа носа. Всичко говореше, че не е използвал кокаин. При такава една мистериозна смърт не можеше да не се допусне злоупотреба с дрога, макар родителите му да я уверяваха в обратното. Следващото, което направи, бе да вдигне клепачите и да огледа очите. Изглеждаха нормални, без хеморагии по склерата. Отвори устата, за да се увери, че ендотрахиалната трѣба е в трахеята, а не в хранопровода. Беше виждала няколко случая с предсказуеми катастрофални резултати.

Привършил всички приготовления, Марвин застана от отсрещната страна на масата, очаквайки началото на същинската аутопсия.

— Добре. Да започваме! — каза Лори и протегна ръка към скалпела.

Макар, че бе направила стотици аутопсии, всеки път започваше различно. Беше като отварянето на свещена книга, чиито мистерии трябваше да разкрие. Тя натисна с показалец върха на скалпела и направи обичайния разрез с формата на „У“, започвайки от раменния пояс, мина през гръдната кост и продължи надолу към пубиса. С

помощта на Марвин бързо отстрани кожата и мускулите, преди да отстрани гръдната кост със специалния резач.

— Прилича на счупено ребро — обади се Марвин и посочи увреждане отдясно на гръдния кош.

— Няма хеморагии, вероятно е станало при опитите за реанимиране. Някои хора прекаляват с натиска върху гръдния кош.

Очаквайки кървави съсиреци или други емболии, Лори нямаше търпение да огледа големите вени, водещи към сърцето, самото сърце и белодробните артерии, където биха се намирали евентуалните фатални съсиреци. Знаеше, че е най-добре да следва нормалния протокол, за да не забрави нещо. Разгледа внимателно всички вътрешни органи в положението, в което бяха, след това използва спринцовките, за да изтегли течностни проби за токсикологически анализи. Можеше да е фатална реакция към дрога, отрова или анестетичен препарат. Бяха изминали по-малко от двадесет и четири часа от анестезирането на мъртвия.

Лори и Марвин работеха в тишина. След като взе течните проби, тя се зае с изваждането на вътрешните органи. Старателно спазваше последователността, докато най-накрая стигна до сърцето.

— Тук е разковничето! — подхвърли санитарят.

Лори се усмихна. Наистина, точно тук очакваше да открие патологията. След няколко удара сърцето се показа. Тя се взря в прерязания край на кухата вена, но там нямаше тромб. Испита разочарование, тъй като бе забелязала при отстраняването на белите дробове, че пулмоналните артерии са чисти.

Претегли сърцето, след това със специален дълъг нож започна вътрешната аутопсия. За нейно разочарование, и там не откри нищо нередно. Нямаше тромб и дори коронарните артерии изглеждаха съвсем нормално.

Лори и Марвин се спогледаха.

— По дяволите! — въздъхна санитарят.

— Изненадана съм. Добре, сега ще взема микропроба, след което ще се заемем с мозъка.

— Давай — кимна Марвин и се отправи към умивалника. Тя взе многократни тъканни проби за микроскопско изследване от сърцето и дробовете и докато санитарят се занимаваше с черепа, отвори раната

на левия крак. От хирургическа гледна точка и тук всичко изглеждаше наред. Отвори дългите вени на краката — нямаше тромби.

— Мозъкът също изглежда нормално — обади се Марвин.

Лори кимна. Нямаше отоци и хемораги, цветът също беше нормален.

Няколко минути по-късно вече разглеждаха мозъка. Както всичко останало — и тук всичко бе в нормата. Претегли мозъка. Теглото му се намираше в нормалните граници.

— Нищо не намираме — промърмори тя.

— Все нещо трябва да има, иначе защо ще умре!

— Нямам и най-отдалечена представа. Надявам се микроскопията да хвърли малко светлина, но не съм голям оптимист. Всичко изглежда толкова нормално. Защо не започнеш да разчистваш, докато довърша? Не ми идва наум какво друго може да се направи.

— Става — кимна бодро Марвин.

Както и очакваше, положението с вътрешността на мозъка не бе по-различно. Взе съответните проби и извика санитаря, за да зашият тялото. Отне им само няколко минути.

— Искам да започна следващия случай колкото се може по-скоро — каза Лори. — Надявам се, че нямаш нищо против. — Страхуваше се, че ако спре, умората отмъстително ще я връхлети.

Тя се огледа. Беше до такава степен погълната от работата си, че не беше забелязала дейността, която кипеше тук. Всичките осем маси бяха заети и над всяка работеха най-малко двама души. Озърна се за Джак. Беше се навел над главата на някаква жена. Както изглежда, беше свършил със Сара Кромуел и Лу си беше тръгнал. Зад гърба на Джак се виждаха Калвин и Фонтуърт, които продължаваха усърдно да се трудят над същото тяло. Бингъм по всяка вероятност беше излязъл да дава пресконференция.

— След колко време се връщаш? — попита тя санитаря, който беше понесъл стъклениците с пробите.

— Не се тревожи, няма да се бавя.

Лори се насочи към Джак, обхваната от смесени чувства. Не беше подготвена за още от лекомислените му шеги, но беше любопитна какво е открил. Тя спря на няколко крачки от масата. Джак беше изцяло погълнат от нараненото чело на жената. Тя остана

неподвижна няколко минути, изчаквайки го да забележи присъствието ѝ. Вини поне вдигна глава и ѝ кимна кратко.

— Какво откри в първия случай? — не се сдържа тя накрая. Може би не я е забелязал? Или поне така ѝ се искаше да си мисли.

Изминаха още няколко минути, без да получи отговор. Погледна към Вини, който разпери ръце и вдигна рамене, за да покаже, че не отговаря за поведението на шефа си. Лори постоя още малко, чудейки се как да реагира. Все пак бе унизително да стои така.

Беше време, когато между отделните случаи патолозите се качваха на горния етаж да хапнат набързо и да пийнат по някоя чаша кафе, обсъждайки работата си. Тя се обърна и видя, че Марвин се задава между масите.

Щом тялото на Шон Макгилън бе преместено в хладилната камера двамата се отправиха към съответното отделение за следващия случай — мъж на име Дейвид Елрой. Марвин издърпа касетката и оттам се показва тялото на слаб, недохранван афроамериканец на средна възраст. Лори си спомни, че това трябва да е наркоманът със свръхдозата. Тренираното ѝ око веднага забеляза следите от многократни убождания по ръцете и краката. Макар да бе привикнала към подобни случаи, сърцето ѝ трепна. Умът ѝ се върна назад към един кристално ясен октомврийски ден на 1975-а година, когато бързаше към девическата гимназия „Лангли“. Тогава живееше с родителите си в голям апартамент на Парк авеню. Беше петък и тя се вълнуваше, защото единственият ѝ брат — Шели, си бе дошъл предишната нощ от Йейл, където беше студент първа година.

Когато Лори бе излязла от асансьора в частното им фойе, беше усетила обезпокоителна тишина. Не се чуваше обичайният звук от пералнята, всичко бе замряло. Влизайки навътре в апартамента, извика името на Шели, докато стоварваше учебниците си на масата, преди да влезе в кухнята. Не забеляза Холи, домашната прислужница, и се сети, че днес е почивният ѝ ден. Отново извика и надникна в дневната. Телевизорът беше с изключен звук, което засили тревогата ѝ. За миг остана вгледана в гротескните на вид участници в обедното шоу, питайки се защо телевизорът е без звук. Продължи обиколката си, провиквайки се от време навреме, убедена, че трябва да има някой в апартамента. Когато мина покрай салона за официални гости, ускори крачки, усетила необясним импулс.

Вратата на Шели беше затворена. Тя почука, но отговор не дойде. Почука втори път и натисна бравата. Беше отключена. Влезе и видя брат си да лежи върху килима, само по слипове. За неин ужас, от устата му се процеждаше кървава пяна и кожата му изглеждаше бледа като костния порцелан във витрината на трапезарията. Една превръзка беше завързана хлабаво около горната част на ръката му. Близо до полуотворената му длан лежеше спринцовка. На бюрото се виждаше пликче, което, допусна Лори, съдържаше сместа от кокаин и хероин, за която се беше похвалил пред нея предишната вечер. Това стигна до съзнанието ѝ мигновено, преди да се отпусне на колене и да се опита да му помогне.

Тя се откъсна с усилие от тези мисли и се върна в настоящето. Не искаше да си спомня напразните си усилия да съживи брат си, студентите му и безжизнени устни, когато ги докосна със своите.

— Би ли ми помогнала да го прехвърлим на количката? — попита Марвин. — Не е много тежък.

— Разбира се — кимна тя, доволна, че има с какво да се занимава. Няколко минути по-късно вече бяха в залата за аутопсии. Погледът ѝ се спря върху кървавата пяна около устата на Дейвид и това отново я върна назад, към мъчителния спомен.

— Знаеше ли, че брат ти използва дрога? — попита я баща ѝ. Лицето му беше зачервено от ярост, когато се приближи на сантиметри от нея и разтърси раменете ѝ. — Отговори ми!

— Да — избърбори тя през сълзи. — Да, да.

— И ти ли използваш дрога?

— Не!

— А откъде си сигурна, че той го е правил?

— Разбрах случайно: намерих спринцовка, която беше взел от кабинета ти и беше пъхнал в несесера си.

Баща ѝ замълча за миг, присви очи и устните му се извиха в тънка, жестока линия:

— Защо не ни каза? — прогърмя гласът му. — Ако ни беше казала, сега щеше да е жив.

— Не можях — изхлипа тя.

— Защо? Отговори ми!

— *Защото...* — *Тя се разплака, но след това си пое дъх и продължи:* — *Защото той ми каза да не го правя. Накара ме да обеща. Каза, че няма да ми проговори, ако го издам.*

— *Е, обещанието ти го уби — изсъска баща ѝ. — Това го уби точно толкова, колкото и проклетата дрога!*

Една ръка стисна рамото ѝ и тя подскочи. Обърна се и видя Марвин.

— Искаш ли нещо специално за този случай? — попита я той. — На мен ми изглежда съвсем ясен.

— Обикновеното. — Тя си пое дъх и се опита да се успокои. Знаеше, че трябва да държи ума си далеч от травмиращите спомени. Отвори папката и се съсредоточи върху рапорта, оставен от Джанис. Бяха открили тялото заедно с принадлежностите за дрога в Дъмпстър и се предполагаше, че Дейвид е умрял в някое наркоманско сборище и е бил изхвърлен оттам с остатъка от наркотика. Лори въздъхна. Това бе неприятната страна на работата ѝ.

Час по-късно, облечена в ежедневното си облекло, тя се качи в задния асансьор. Свръхдозата беше рутинен случай, нямаше изненади; Дейвид Елрой бе показал следи от смърт, причинена от задушаване и повърхностен белодробен оток. Единственото сравнително интересно бяха намерените многобройни малки, несвързани наранявания в различни органи, което ги накара да предположат, че е прекарал многобройни инфекции предвид навиците си.

Когато старовремският асансьор прозвънна на петия етаж, Лори си помисли за Джак. Между двете аутопсии беше срещнала него и Вини, но той не си направи труда нито да я погледне, камо ли пък да я заговори. Макар да не ѝ се искаше да си признае, Джак очевидно я игнорираше. Такова поведение не беше характерно за него. За деветте години, откак го познаваше, никога не се беше държал така.

Преди да се насочи към стаята си, Лори се отби в хистологичната лаборатория. В кафявата хартиена торбичка носеше тъканни и токсикологични проби от Макгилън. Не ѝ отне много време да открие Морийн О'Конър. Пълната едрогърда червенокоска седеше пред микроскопа. Тя вдигна глава при появата на Лори и луничавото ѝ лице се разтегна в усмивка.

— Е, какво имаме тук? — попита Морийн със силния си акцент и погледна към торбата в ръката ѝ.

Лори се усмихна.

— Толкова ли съм предвидима?

— Ти и д-р Степълтън идвате само за едно — оставяте пробите и ги искате от днес за вчера. Но нека ти напомня едно нещо, сестрице: пациентите ви вече са мъртви, затова час по-рано, час по-късно... — Морийн се разсмя сърдечно и няколко от лаборантите се присъединиха към нея.

Жизнерадостното настроение на тази жена беше заразно и неизменно, независимо, че лабораторията страдаше от недостиг на пари и обстановката беше далеч от желаното. Лори отвори торбата и извади пробите.

— Може би, ако ти кажа защо ми трябва толкова бързо, това ще помогне.

— С цялата тази работа тук повече ще помогнат няколко допълнителни ръце, отколкото разговорите, но давай.

Лори започна да обяснява колко симпатични са родителите на Макгилън, колко внезапна е била смъртта му и как аутопсията не е показала никаква причина за този изненадващ край. Което я е накарало да си помисли, че резултатите от тестовете ще покажат нещо скрито.

— Ще видим какво можем да направим — въздъхна червенокосата жена. Обещавам ти да се заемем бързо.

Лори благодари и напусна лабораторията. Погледна часовника си. Минаваше единадесет, а ѝ се искаше да звънне на д-р Макгилън преди обяд. Тя се спусна по стълбите и пое по коридора към токсикологичната лаборатория. Тук атмосферата беше по-различна — вместо закачки и весело бърборене се чуваше непрекъснатото бръмчене, издавано от сложното автоматично оборудване. Огледа се и забеляза Питър Летърман, заместник директора. Добре, че беше той, а не Джон Деври, защото двамата не можеха да се понасят от времето, когато Лори отчаяно се нуждаеше от бързи резултати за серия случаи на кокаинова свръхдоза и го беше тормозила, докато не ги получи. Беше преди тринадесет години, точно когато постъпи в Патологическия център, но Джон продължаваше да се държи все така неприязнено с нея.

— Любимата ми патоложка! — възкликна Питър при влизането ѝ. Беше слаб, рус мъж с женствени черти и почти без брада. Носеше косата си на опашка и макар да бе чукнал четиридесетте, можеше да мине за тийнейджър. — Доколкото виждам, имаш нещо за мен.

— Всъщност да — отвърна Лори. Тя му подаде торбичката и се огледа за Джон.

— Фюрерът е долу, в главната лаборатория, така че можеш да си спокойна.

— Това е щастливият ми ден.

Питър погледна шишенцата с проби:

— Каква е новината? Какво трябва да търся и защо?

— Не че очаквам да намериш нещо определено, но трябва да съм напълно сигурна, че микроскопията не показва нищо.

— Ще видя какво мога да направя.

— Оценявам го — кимна Лори и излезе. Отмина офиса на Джак, вратата беше отворена, но не се виждаха нито той, нито колегата му Чет. Сигурно и двамата бяха долу в дупката. Още с влизането в кабинета, погледът ѝ падна върху куфара, който бе взела със себе си при напускането на апартамента на Джак. Макар да не бе забравила сутрешния сблъсък, видът на куфара я накара да се почувства неприятно. Фактът, че не бе открила нищо при аутопсията на Шон Макгилън също не допринасяше за подобряване на настроението ѝ. Продължаваше да се чуди какво все пак бе причинило смъртта му. Как можеше един на пръв поглед здрав двадесет и осемгодишен мъж да умре просто така и дори аутопсията да не може да отговори защо. Странно, но случаят разклати леко вярата ѝ във възможностите на съдебната патология.

Дано онази микроскопия дойде по-бързо, промърмори Лори и се стовари на стола си. Ами ако и тогава очакванията ѝ останат излъгани? Погледът ѝ се плъзна по ненамаляващата купчина с папки. Нейно задължение беше да съпостави всичките материали от аутопсията с резултатите от съдебните следователи, от лабораторните анализи и от останалите източници, свързани с причината и начина на смърт. Смисълът на „причина“ беше ясен, докато „начин“ отправяше към това дали смъртта е естествена, в резултат на злополука, самоубийство или убийство и всичките му там подразделения. Понякога минаваха седмици, докато се получеха материалите. Когато това станеше, Лори

правеше заключенията си за причината и начина на смърт на базата на преобладаващите доказателства, което означаваше, че трябва да е поне петдесет и един процента сигурна.

Тя извади листчето с телефонния номер на д-р Макгилън от джоба си и го разгъна върху бюрото. Макар и неохотно, тя се приготви да му се обади, за да спази обещанието си. Проблемът беше, че не знае как да съобщи, че наистина няма очевидна причина за ненавременната смърт на сина им.

Подпряла лакти на бюрото, тя се наведе напред и започна да масажира челото си, докато се взираше в Уестчестърския номер. Опита се да измисли с какви думи да облекчи болката от удара. За миг се поколеба дали да не остави тази тежоба на отговарящата за връзки с обществеността, но си напомни, че сама бе предложила да звънне на родителите на Шон. *Шон*. Така се казваше първото ѝ гадже в колежа.

Шон Макензи беше колоритен студент от университета Уесли, който бе разбудил бунтарската страна на Лори. Макар да не бе грубиян, прехвърляше често границите на благоразумието с мотоциклета си, артистичната си лудост и нестандартно поведение и дори спорадична употреба на дрога. По онова време всичко това я докарваше до въодушевление, а родителите ѝ — до пълно объркване, което беше част от атракцията. Но постоянните им раздели и събирания я накараха да сложи край на тези отношения, когато се премести в Патологическия център. А сега и отношенията ѝ с Джек бяха под въпрос. Сигурно това я бе накарало да си спомни за Шон; живееше в града и бе станал преуспял художник, защо да не му се обади? Но бързо отхвърли идеята. Нямахше защо да се опитва да отваря Кутията на Пандора.

— Давам едно пени да ми кажеш какво мислиш — чу тя глас зад себе си.

Вдигна глава. В рамката на вратата стоеше Джек, олицетворение на непринудеността в карираната си риза и избелели джинси.

— Вдигам до четвърт долар — добави той. — Откакто научих тази фраза, инфлацията доста се вдигна. Така че знам колко са ценни мислите ти. — На бузите му се появиха дяволити трапчинки, макар че устните му бяха стиснати в плътна черта. Бяха приятели от десет години и любовници от четири. Непочтителната му веселост и

сарказъм в някои моменти можеха да бъдат изтощителни и това бе един от тях.

— О, ти снизходи да разговаряш с мен?

Усмивката му се стопи.

— Разбира се, че искам да говоря с теб. Що за въпрос?

— Като се изключи кратката професионална размяна на мнения в началото, когато влязох в залата, ти ме игнорираш през цялата сутрин.

— Игнорирам те? — вдигна вежди Джак. — Май трябва да ти напомня, че тръгнахме за работа поотделно, което беше повече твое, отколкото мое решение, пристигнахме по различно време и оттогава се занимавам със собствените си случаи.

— Работим всеки ден, но това не ни е пречило да разговаряме почти непрекъснато, особено когато сме в една и съща стая. Аз дори дойдох до масата ти и ти зададох директен въпрос.

— Не съм те видял, нито пък съм те чул. Честна скаутска. — Усмивката му се върна.

Лори въздъхна. Предизвикваше я да каже, че не му вярва, но какво я беше грижа?

— Чудесно, превъзходно, а сега ме чака работа. — Тя се обърна отново към листчето с телефонния номер.

— Не се съмнявам — каза Джак, отказвайки да захапе въдицата или да си тръгне. — Какви случаи имаше тази сутрин?

Лори вдигна глава, но не го погледна.

— Единият беше рутинен и по-скоро безинтересен. Другият — разочароващ.

— В смисъл?

Обещах на родителите на онзи мъж, който е починал в „Манхатън Дженерал“ да разбере какво му се е случило и да им съобщи веднага, но аутопсията беше чиста; нямаше каквато и да е патология. Сега трябва да им звънна и да кажа, че се налага да изчакаме микроскопските изследвания, за да сме сигурни. Знам, че ще бъдат разочаровани, както съм разочарована и аз.

— Джанис ми съобщи за този случай — каза Джак. — Не откри ли емболия?

— Нищо!

— А сърцето?

— Сърцето, белите дробове и големите кръвоносни съдове бяха напълно нормални.

— Бих се обзаложил, че ще откриеш нещо със сърдечносъдовата система или може би микро емболии в мозъчния ствол. Взе ли съответните проби за токсикология? Това е второто, за което бих помислил.

— Направих го — отвърна Лори. — Освен това взех предвид, че му е приложена анестезия преди по-малко от двадесет и четири часа.

— Съжалявам, че не се е получило. При мен беше обратното. Всъщност, трябва да кажа, че моите случаи бяха забавни.

— *Забавни!*

— Самата истина! Двата от тях показаха напълно противоположното на онова, което всеки би си помислил.

— Как така?

— Първият случай беше на онази известната психоложка.

— Сара Кромюел.

— По общо мнение било е брутално убийство по време на сексуално нападение.

— Видях ножа, не помниш ли?

— Точно това заблуди всички. Значи си видяла, че няма друга рана и че не е била изнасилена.

— Как би могла всичката онази кръв, която беше описана, да изтече от една-единствена, несмъртоносна прободна рана?

— Не е.

Джак хвърли на Лори лека очаквателна усмивка. Тя извърна очи. Не беше в настроение за игрички.

— Е, откъде се е взела тогава?

— Някакво предположение?

— Защо ти не ми кажеш?

— Мисля, че щеше да се сетиш, ако помислеше малко. Видя колко е мършава нали?

— Джак, ако искаш да ми кажеш — кажи ми. Защото трябва да проведе телефонния си разговор.

— Кръвта беше от стомаха ѝ. Оказа се смъртоносно задръстване от храна, причинило разкъсване на стомаха и долната част на хранопровода. Явно е страдала от булимия и е била на ръба. Можеш ли

да повярваш? Всички очакваха убийство, а излезе, че е нещастен случай.

— Ами ножа, който стърчеше между бедрата ѝ?

— Ето това беше загадката. Сама си го е причинила, но не е имала намерение. В последните си мигове, докато е повръщала кръв и е прибирала сиренето в хладилника, се е подхлъзнала в собствената си кръв и е паднала върху ножа, който е държала. Толкова ли е чудно? Ще ти кажа само, че е подходящ случай за представяне на четвъртъчната ни конференция.

Лори се вгледа в доволното му лице. Историята беше докоснала една тайна струна в душата ѝ. Беше време, когато тя имаше проблеми след смъртта на брат си, което я бе довело до анорексия и булимия. Това беше тайна, която не бе доверила никому.

— Другите ми два случая бяха също толкова интригуващи. Двойно самоубийство. Чу ли за него?

— Нищо определено — отвърна Лори. Продължаваше да си мисли за булимията.

— Казвам ти, трябва да му се признае на стария Фонтуърт — продължи Джак. — Винаги съм го смятал за недостатъчно добросъвестен, но миналата нощ изглежда е свършил добра работа. С двойното самоубийство е открил и тежко фенерче на предната седалка на вана до жертвите, и се е сетил да го донесе с телата. Забелязал е също, че вратата откъм шофьорската седалка е открената.

— Защо е толкова важен този фенер? — не се сдържа Лори.

— Съвсем просто. Първо: доста изненадващо беше наличието на едно-единствено предсмъртно писмо. При двойни самоубийства обикновено се намират две писма, или едно, написано от името на двамата. Направи ми впечатление, тъй като са го направили заедно. Точно тук ми светна червената лампичка. Тъй като бележката беше написана — както можеше да се предположи — от жената, избрах да започна с нейната аутопсия. След всичко това очаквах да намеря нещо токсикологично, като нокаутираща дрога или нещо подобно. Не съм очаквал да откроя нещо голямо, но така стана. Тя имаше една вдлъбнатина на челото, точно над линията на косата, която беше странно извита.

Джак млъкна. Усмивката му се върна.

— Не ми казвай, че формата на фенерчето пасва на вдлъбнатината.

— Схвана! Пасна идеално! Изглежда, че работата е измислена от съпруга, който е подготвил сцената и по всяка вероятност дори е написал писмото. След като е ударил жена си, я е сложил на пасажерското място във вана и е запалил двигателя, после се е върнал къщи да изчака. Когато решил, че е минало достатъчно време, върнал се е да провери дали жена му вече е мъртва, но не е осъзнал колко бързо може да стане жертва на въглеродния окис, ако концентрацията е много висока. Влизайки в колата паднал в безсъзнание и последвал жена си в отвъдното.

— Ама че история!

— Не е ли ирония? Мислех, че е двойно самоубийство, а излезе убийство по отношение на жената и нещастен случай по отношение на мъжа. Съдебната патология определено може да поднася изненади.

Лори кимна. Тя отлично си спомняше, че си бе помислила същото, преди да започне аутопсията на свръхдозата.

— И за да завърша: искаш ли да слезем долу и да обядваме заедно?

— Не знам. Ужасно съм гладна, но имам много работа.

— Е, може би ще те придумам? Ако ли не, ще се видим по-късно.

Лори му махна с ръка и той изчезна по коридора. Тя отново насочи вниманието си към листчето с телефонния номер и си помисли, че наистина днес всичко става на обратно. И тя бе очаквала да открие, че смъртта на Шон е причинена от емболия или от подобна аномалия. Но тъй като не бе установила нищо такова, сега ѝ хрумна, че причината може да е нещастен случай, като например неочаквано късно усложнение при анестезията. Кое се е оказало смъртоносно.

Замисли се над тази идея. Изглеждаше ѝ направо изсмукала от пръстите, но после се сети за Сара Кромуел и как само минути по-рано би казала същото за нейния случай. Аутопсията на Шон вече я беше изненадала с липсата на каквото и да е откритие. Можеше ли да я изненада още веднъж? Тя се поколеба, но си каза, че не трябва да го изключва напълно.

[1] На място, лат. Б.пр. ↑

4.

Въпреки безпокойствата на Лори, разговорът с д-р Макгилън протече изненадващо спокойно. Той прие новината за липсата на доказателства при аутопсията хладнокръвно. Сякаш бе приел информацията като комплимент за обожавания си син, която потвърждаваше представата, че момчето му наистина е идеално както външно, така и вътрешно.

Лори остави слушалката и се замисли, гледайки с празен поглед напред към корковото табло, окичено с безбройни бележки, напомнания и визитни картички. Чудеше се как да ускори процеса, но ръцете ѝ бяха вързани. Трябваше да изчака Морийн и Питър и се надяваше да получи отговор на въпросите си.

Минутите се точеха. По едно време влезе Рива, стовари папките на бюрото си и се отпусна уморено в стола. Лори махна с ръка, но не се обърна. Умът ѝ се бе отплеснал към Джак и дразнещото му безгрижие и веселост и техните отношения. Макар да не ѝ бе приятно да го признае, ставаше все по-ясно, че той е щастлив от решението ѝ да се изнесе.

Оттам мислите ѝ я пренесоха отново към случая с Шон и коментарите на Джак за резултатите от собствената му работа. Дали бе възможно смъртта на Шон да се дължи на убийство? Спомни си няколко скандални епизода за серийни убийства, станали в здравни институции, особено за един скорошен, който не можеше да бъде разрешен прекалено дълго време. Подобен сценарий трябваше да се обмисли, макар да разбираше, че всички замесени пациенти в тези серии са възрастни, хронично болни хора, и че съществуваше намек за въображаем, макар и разочароващ мотив. Никой от тези жертви не е бил енергичен двадесет и осемгодишен мъж с целия живот пред себе си.

Лори беше сигурна, че убийството е твърде неправдоподобно, и че не трябва да се безпокои за това, преди анализите на Питър да покажат свръхдоза инсулин или дигоксин, или някакво подобно

лекарство, с каквото бяха свързани предишните болнични убийства. В края на краищата за това бяха токсикологическите анализи. От опит знаеше, че е рядко да не се открие някаква патология, дори у двадесет и осемгодишен и дори, ако аномалиите не са свързани със смъртта.

За да се подготви за такава вероятност се нуждаеше от колкото се може повече информация. Въпреки, че обичайният начин на действие в такъв случай е да се изчакат резултатите, тя реши да не чака, за да спести време. Импулсивно вдигна телефона и набра номера на съдебните следователи. Барт Арнолд вдигна на второто позвъняване.

— Аутопсирах Шон Макгилън тази сутрин — каза Лори. — Бил е пациент на „Манхатан Дженерал“. Бих искала копие от болничния му картон.

— Запознат съм със случая. Не сме ли ви изпратили онова, от което се нуждаете?

— Съдебно-следователският рапорт е тук, което е чудесно. Но за да бъде честна, ще ви кажа, че съм предприела „изследователска експедиция“. Аутопсията беше отрицателна и съм малко отчаяна. Пък и сроковете ме подпират.

— Ще ви изпратя картона веднага.

Лори остави слушалката, докато се мъчеше да измисли какво друго може да направи, ако всички резултати излязат отрицателни.

— Нещо не е наред ли? — попита Рива. Беше се приближила до стола ѝ, докато разговаряше с Барт. — Понеже знаех колко си уморена, мислех си, че съм ти дала ясен случай. Съжалявам. Искаш ли да поговорим?

— За какво?

— За Джак и за онова, което е станало тази сутрин.

— Нямам голямо желание — отвърна Лори. Тя махна с ръка, сякаш да прогони досадна муха. — Няма повече за казване от онова, което с теб сме предъвквали милион пъти до втръсване. Истината е, че не искам да се забърквам в отношения без бъдеще, нещо, което правех през последните няколко години. Искам семейство. Толкова е просто. Предполагам, че това, което ме дразни, е че Джак се държи толкова безгрижно-весело, като пълен задник.

— Забелязах. Струва ми се, че е театър.

— Кой знае — поклати глава Лори и се засмя на себе си. — Много патетична съм станала. Както и да е, нека ти разкажа за случая

Шон Макгилън. — Тя бързо свърза цялата история, включвайки подробностите, които бе обсъждала с родителите, а после и с Джак.

— Не прилича на убийство — каза категорично Рива.

— Знам. Това, което ме тревожи, е че няма да мога да изпълня обещанието, което дадох на родителите. Бях сигурна, че още днес ще мога да им кажа какво е убило сина им, а сега стоя и чакам да станат готови микроскопията и токсикологията. Това направо ме побърква.

— Ако това може да те утеши, според мен Джак е прав, че микроскопията може да ни даде ключа към загадката. Очаквах да откриеш патологията в сърцето, като се има предвид, че баща му е с повишени нива на холестерола и сърдечно заболяване.

В този миг телефонът иззвъня. Лори го вдигна в очакване на любопитна новина за някой от случаите си. Вместо това след първите няколко думи веждите ѝ се вдигнаха изненадано. Тя ахна и се обърна към Рива, прошепвайки:

— Няма да повярваш! Баща ми!

Телефонните разговори на Лори се ограничаваха с обажданията на майка ѝ, пък и това рядко се случваше, докато е на работа.

— Извинявай, ако те прекъсвам — каза д-р Шелдън Монтгомъри. Гласът му беше плътен, с лек английски акцент, макар никога да не бе живял във Великобритания.

— Не ме прекъсваш. На бюрото съм. — Беше невероятно любопитна за какво се обажда, но удържа на изкушението да попита направо, страхувайки се да не прозвучи враждебно. Отношенията между тях така и не станаха близки. Изцяло погълнат от себе си кардиохирург, баща ѝ беше истински работохолик, който изискваше перфектност от всички — нещо, което го бе направило емоционално дистанциран. Лори напразно се беше опитвала да стигне до него, непрекъснато се стараше да изпъкне в училище, за да му се хареса, но за съжаление така и не успя. После дойде внезапната смърт на брат ѝ, за която Шелдън я обвиняваше. Така слабите връзки между тях бяха изтънели съвсем.

— В болницата съм — продължи баща ѝ. Звучеше както обикновено, сякаш ѝ говореше за времето. — Тук съм с майка ти.

— Какво прави мама в болницата? — попита Лори. Присъствието на Шелдън в болницата бе нещо в реда на нещата, макар да се бе пенсионира от частната си практика, продължаваше да се

отбива често в болницата Лори представа нямаше какво прави там. Майка ѝ, Дороти, никога не ходеше там, макар да участваше в какви ли не мероприятия на болницата за набиране на средства. Последния път, преди петнайсет години, беше отишла за лифтинг на лицето.

— Тази сутрин претърпя операция — каза баща ѝ. — Добре е. Всъщност, дори е много весела.

Лори се надигна от стола:

— Операция? Какво се е случило? Нещо спешно ли е било?

— Не. Беше се записала предварително. За съжаление, майка ти претърпя мастектомия за рак на гърдата.

— Боже мой! Представа нямах. Говорих с нея в събота. Не ми спомена нищо за никаква операция или за рак.

— Познаваш майка си, знаеш как обича да игнорира неприятните неща. Тя категорично настояваше да не ти съобщаваме, докато не мине.

Лори погледна към Рива. Тъй като бюрата им бяха съвсем близо едно до друго в малкия офис, приятелката ѝ можеше да чуе какво си говорят двете страни. Рива завъртя тъмните си очи и поклати глава.

— В какъв стадий е ракът? — попита Лори загрижено.

— В съвсем ранен, без видими нодални усложнения. Изглежда всичко ще се оправи. Прогнозите са отлични, макар че ще се наложи да премине и през друго лечение.

— Казваш, че се чувства добре?

— Наистина много добре. Вече се храни нормално.

— Мога ли да говоря с нея?

— За съжаление това е малко трудно. Не съм в стаята ѝ в момента, намирам се в сестринската стая. Надявам се да можеш да минеш днес следобед да я видиш. Има още нещо, за което бих искал да говоря с теб.

— Разбира се, ще дойда. — Лори остави слушалката.

— Наистина ли нищо не знаеше за това?

— Нищичко. Нямах и най-далечна представа. Не знам да се ядосвам ли, да се обиждам ли или да ми е мъчно. Що за семейство! Не мога да повярвам. Почти на четиридесет и три съм и съм лекар, а майка ми ме третира като дете. Представяш ли си, искала да ме предпази?

— В нашето семейство е тъкмо обратното. Всеки знае всичко за всички. Малко прекалено е, ако ме питаш, не съм привърженик на такива отношения. Най-добре е да бъде нещо по средата.

Лори се изправи и се протегна. Изчака моментът на смайване да отmine. Умората ѝ се беше върнала. Взе сакото от закачалката на вратата и си помисли, че ако трябваше да избира, сигурно щеше да избере да живее в семейство като на Рива. Двете бяха на една и съща възраст.

— Искаш ли да поема телефонните ти разговори? — попита Рива.

— Стига да нямаш нищо против, особено тези от Морийн и Питър. Остави ми бележка на таблото. Скоро се връщам. Няма да мъкна куфара със себе си.

Тя излезе бързо и в първия момент се поколеба дали да не се отбие при Джек да му каже за майка си, но се отказа. Сигурно щеше да прояви съчувствие, но не ѝ се искаше да рискува за днес повече. Подчертаното му безгрижие днес ѝ стигаше.

Навън дъждът вече беше спрял и можеше по-лесно да хване такси. След половинчасово обикаляне най-сетне слезе пред стълбите на Университетската болница. Какво ли имаше предвид баща ѝ като каза, че иска да поговорят за още нещо, свързано с болестта на майка ѝ? Звучеше малко уклончиво.

Болничният коридор жужеше в този час, когато хората идваха на свиждане на близките си. Лори се отби на информацията, за да разбере в коя стая се намира майка ѝ, укорявайки се, че не се е сетила да попита баща си. После взе съответния асансьор за нагоре, отмина сестринския пункт и продължи, без някой да ѝ обърне внимание. Това беше VIP-крилото, което означаваше, че подовете са с килими, а по стените висят оригинални картини.

Вратата към стаята на майка ѝ беше отворена като повечето останали и тя влезе направо. Видя майка си в типичното за болниците легло с предпазни релси и система, която стигаше до лявата ѝ ръка. Седеше, подпряна на безброй възглавници, облечена в копринен розов халат, вместо в обичайните болнични одежди. Средно дългата ѝ прошарена коса, обикновено бухнала в едри вълни, сега изглеждаше сплескана като старомодна шапка за баня; негримираното ѝ лице имаше сивкав цвят, лицевите кости изпъкваха под изтънялата кожа, а

очите ѝ бяха хлътнали като при дехидратация. Изглеждаше крехка и уязвима и макар да бе по начало дребна, сега направо се губеше в голямото болнично легло. Сякаш бе остаряла от миналата седмица, когато двете се срещнаха, за да обядват заедно. Тогава и дума не стана за рак или за предстояща хоспитализация.

— Влез, скъпа — помаха майка ѝ със свободната си ръка — Вземи си един стол. Баща ти ми каза, че ти е звънял. Не исках да те тревожа, преди да постъпя тук. Толкова е глупаво. Не си струва човек да се тревожи за такива неща.

Лори погледна към баща си, който седеше в пластмасов стол до прозореца и четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Той вдигна глава, кимна ѝ и се усмихна изнурено, след което отново се върна към вестника си.

Тя се премести от едната страна на леглото, взе ръката на майка си и я стисна окуражаващо. Беше студена, с тънки кости.

— Как си, мамо?

— О, добре съм. Дай да те целуна, миличка Лори се наведе.

— Толкова съжалявам, че ти се случи това.

— Няма нищо. Докторът вече идва и каза, че нещата са просто чудесни, което не мога да кажа за косата ти.

Лори потисна усмивката си. Номерът на майка ѝ бе прозрачен. Когато не искаше да говори за себе си, тя започваше да обижда Лори отметна назад силно изрусената си кестенява коса. Обикновено използваше шнола, но тази сутрин я беше свалила, когато облече скафандъра в моргата, а после бе забравила да си я сложи. За съжаление, майка ѝ се заяждаше с косата ѝ още от тийнейджърските години на Лори.

Когато се опита да върне разговора върху операцията, майка ѝ отново се изплъзна и каза, че изглеждала твърде женствено за човек, който работи на такова място. Лори знаеше, че тази реакция е предизвикана от антипатията ѝ към избора ѝ на кариера. Макар родителите ѝ да се бяха примирили, че не ламти за научни степени и да разбираха същината на работата ѝ, бяха разочаровани от момента, в който им съобщи за решението си да стане медицински следовател. Дороти все ѝ натякваше, че не знае какво да каже, когато приятелите ѝ я питат що за доктор е дъщеря ѝ.

— А как е Джак? — поинтересува се Дороти.

— Той е добре — побърза да отговори тя. Не ѝ се подхващаше тази тема.

Слушаше с половин ухо за някакво предстоящо благотворително събитие, докато гледаше как баща ѝ сгъва прочетения вестник. Той се изправи. Макар да приближаваше осемдесетте, имаше внушителна фигура с аристократична осанка. Сребрилата му коса си беше още на мястото. Както обикновено, бе грижливо подстриган, облечен с кариран костюм и подходяща вратовръзка. Той застана от срещуположната страна на леглото и зачака майка ѝ да завърши разказа си.

— Лори, имаш ли нещо против да излезем за малко навън?

— Не, разбира се. — Тя кимна на майка си: — Ей сега се връщам.

— Не я тревожи — изгледа Дороти съпруга си.

Шелдън не отговори.

Отвън в коридора двама санитарни бутаха количка с опериран пациент. Тя се обърна към баща си. Лицето му, загоряло от пътуването до Карибите през януари, бе изненадващо лишено от бръчки и човек можеше да гадае за възрастта му. Лори не го мразеше, отдавна бе превъзмогнала гнева и отчаянието заради емоционалната му отчужденост. С годините беше осъзнала, че това е негов, а не неин проблем. Но не изпитваше и обич. Сякаш бе нечий чужд баща.

— Благодаря ти, че дойде толкова бързо — каза той.

— Не е нужно да ми благодариш. Разбира се, че ще дойда веднага.

— Страхувах се, че тези новини ще са за теб като гръм от ясно небе. Но майка ти беше тази, която настояваше да не те уведомяваме за състоянието ѝ.

— Досетих се от онова, което ми каза по телефона — каза Лори. Изкушаваше се да каже колко абсурдно е било да крие от нея такава информация, но не го направи. Нямахме смисъл. Майка ѝ и баща ѝ нямаше да се променят.

— Тя дори не ми даваше да ти звъня днес, искаше да изчакаме, докато се прибере утре или в другиден къщи, но аз настоях. Сметнах, че повече не трябва да го отлагаме.

— Да отлагате какво? За какво говориш? — Тя забеляза, че баща ѝ непрекъснато се оглежда, сякаш се тревожи някой да не ги чуе.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но майка ти има маркер за специфична мутация на гена на BRCA1.

Лори усети, че лицето ѝ пламва. Наистина, повечето хора пребледняваха при лоши новини, но при нея ставаше обратното. Като лекар знаеше за този BRCA ген, който в променените си форми се свързваше с рака на гърдата. И по-лошото — знаеше, че подобни мутации се наследяват доминантно, което означаваше, че има шанс петдесет процента тя да носи същия генотип.

— За теб е важно да имаш тази информация по очевидни причини — продължи Шелдън. — Ако през трите седмици закъснение мислех, че това е важно за теб, щях да ти го съобщя веднага. Сега, когато вече знаеш, съм длъжен като лекар да ти кажа, че трябва да се изследваш. Съществуването на такава мутация увеличава вероятността от развитие на рак на гърдата преди осемдесетата ти година. — Той направи пауза и отново огледа коридора. Очевидно се чувстваше неудобно да разкрива семейна тайна пред други хора.

Лори докосна бузата си. Както се страхуваше, кожата ѝ пламтеше. На фона на баща си, който не показваше никакви емоции, тя се почувства смутена, че е толкова открита.

— Разбира се, ти ще решиш — подзе отново Шелдън. — Но съм длъжен да ти напомня, че ако резултатите са положителни, има неща, които можеш да направиш, за да намалиш риска с 90%, като например профилактична билатерална мастектомия. Слава богу, наличието на мутациите на BRCA1 не са същото като болестта Хънтингтън или някоя друга нелечима болест.

Лори се взря в тъмните очи на баща си. Хвана се, че клати глава. Макар отношенията им да бяха обтегнати, особено след смъртта на брат ѝ, макар той да не се държеше като неин баща, тя не можеше да повярва, че бе изрекъл всичките тези думи без никаква топлина. В миналото бе приписвала пълната му незаинтересованост на необходимостта от защитен механизъм срещу ежедневиия стрес в болницата. През първата година на стажа си бе асистирала при операции и знаеше колко натоварваща е. Знаеше също, че пациентите му оценяваха неговата безпристрастност, интерпретирайки я по-скоро като връх на увереността, отколкото като недостатък на характера. Но Лори ненавиждаше това.

— Благодаря за тази изключително полезна консултация — изрече тя, като едва сдържаше сарказма в гласа си. Насили се да се усмихне, преди да се обърне и да се върне край леглото на майка си.

— Разстрои ли те, скъпа? — попита Дороти при влизането ѝ. — Лицето ти е червено като цвекло.

В първия момент Лори не отговори. Беше притиснала длан към устата си, за да спре треперенето на долната си челюст. Чувствата ѝ бяха избили на повърхността, слабост, която винаги бе презирала, особено в присъствието на хладнокръвния си баща.

— Шелдън! — извика Дороти, когато той се отпусна отново в стола си до прозореца. — Какво си ѝ казал? Предупредих те да не я тревожиш с моите истории.

— Не съм ѝ говорил за теб. — Той се пресегна и взе „Ню Йорк Таймс“. Разговаряхме за нея.

* * *

Джак остави химикалката и се обърна да види извития над бюрото гръб на Чет Макгавърн. Макар да беше с пет години по-млад от Джак, бяха започнали работа в Патологическия център по едно и също време и деляха един и същ офис. Наистина, разбираха се отлично, но беше абсурдно, че градската управа не може да им осигури отделни кабинети. Модерната преди половин век сграда сега напомняше динозавър, очакващ милостиня. И понеже знаеше, че динозаврите са живели преди повече от шестдесет милиона години, Джак се надяваше, че сградата в сегашната си конфигурация няма да се наложи да чака толкова дълго.

— Не мога да повярвам! — извика Джак. — Свърших. Не ми се беше случвало досега.

Чет се обърна. Имаше момчешко лице, руса коса, значително по-дълга от тази на Джак, но я носеше в същия небрежен стил. Както Джак, и той създаваше впечатление за атлетичност, но то се дължеше на почти всекидневните посещения във фитнес залата, а не на уличен баскетбол. Беше в средата на четиридесетте, но изглеждаше много по-млад.

— Какво разбираш под „свърших“? Какво си свършил?

Джак кръстоса ръце зад главата си.

— Всичките си случаи.

— Какви са тогава тези папки? — Чет посочи към внушителната купчина, заплашваща да се събори.

— Чакат лабораторните резултати.

— Голяма работа! — изхили се Чет, преди да се върне към листовете на бюрото си.

— Хей, за мен е голяма — каза Джак. Той стана наведе се, докосна с ръце пода и остана така известно време. След непривичното колоездене до службата тази сутрин чувстваше ахилесовите си сухожилия напрегнати. След малко се изправи и погледна часовника си. — Прекрасно! Едва три и половина. Чудесата никога ли не свършват? Мога да направя една обиколка на двора.

— Ако е сухо — промърмори Чет, без да вдига глава. — Защо не отидеш до спортния клуб Ел Ей. Там ще е сухо. Ако беше умен, щеше да идваш с мен на тренировки. Бях миналия петък и ще ти кажа, че мацките си ги бива. Имаше една страхотна беше облякла опънато черно трико, което не оставяше нищо за въображението.

— Току виж си се влюбил — подигра му се Джак. — Ще мине време, ще се събудиш един ден и ще си спомняш тези трудни пубертетски години със смях.

— Денят, в който ще спра да заглеждам жените, ще е денят, когато съм готов да скоча в някоя от онези чамови кутии долу под стълбите.

— Никога не ме е привличало да гледам как другите спортуват — заяде се Джак. — Ще го причисля към слабостите ти.

Той взе сакото си от облегалката на стола и излезе от офиса като си подсвиркуваше. Беше един интересен и стимулиращ ден. Когато стигна до стаята на Лори, надникна през вратата, питайки се дали е променила мнението си да се върне вечерта при него. Вътре беше празно, на бюрото ѝ лежеше отворена папка.

Джак се приближи с бавни стъпки и погледна името. Както и предполагаше, беше Шон Макгилън. Беше любопитен защо Лори и Джанис са се вторачили в този толкова ясен и прост според него случай. Всъщност, не беше негова работа, но му се виждаше странно, че и двете демонстрират непрофесионални емоции. Разлисти папката и попадна на рапорта на Джанис. Прочете го бързо. Нищо не привлече

вниманието му. Като се изключи, че жертвата беше само на двадесет и осем години, в обстоятелствата нямаше нищо забележително. Може наистина да беше тъжно, да беше трагедия за семейството и приятелите на този човек, но нито на човечеството, нито на града му ставаше нещо от това. В огромен град като Ню Йорк ежедневно се разиграваха безброй лични трагедии.

Джак побърза да затвори папката и да излезе, сякаш вършеше нещо незаконно и се страхуваше да не би някой да го хване. Пък и вече май нямаше чак толкова голямо желание да види Лори и да я разубеждава да промени решението си — не издържаше на толкова емоции. Не можеше да си позволи да се вживява във всяка семейна трагедия. Неговата му стигаше.

На първия етаж се сети за велосипедните си принадлежности, както и за самото колело. Махна на охраната от вечерната смяна, Майк Лестър, когато изнесе колелото си на рампата, след което стъпи на тротоара. Дъждът беше спрял и беше станало много по-студено от сутринта. Беше благодарен, че е с ръкавици, когато се метна на колелото и завъртя педалите по 30-а улица към Първо авеню.

В контраст със сутрешното си каране, Джак се наслаждаваше на следобедния слалом между колите, такситата и автобусите, докато се носеше на север, предизвиквайки трафика. Накрая пресече Медисън авеню, използвайки краткия път, за да позволи на кръвообращението си да облекчи четириглавите му мускули. Насочи се отново на север и натисна здраво педалите. В редките случаи, когато трябваше да спре на светофар, се запитваше между две бързи вдишвания на какво се дължи радостта от това надпрепускане с опасността. Чувствайки, че е свързано с нещата, за които не му се искаше да мисли, той се отказа от опитите си да разбере и просто се отдаде на преживяването.

На площад Гранд Арми Джак влезе в Сентръл Парк. Това беше любимата му част от пътуването. Беше студено, при издишване от устата му излизаха облачета пара и се стопяваха във въздуха; небето беше станало тъмно пурпурно, все още се виждаха и следи от яркочервено, което бързо се стопяваше зад назъбените върхове на сградите от двете страни на Сентръл Парк Уест.

Уличните лампи в парка бяха запалени и Джак се носеше между сферите светлина и бледите кръгове около тях. Сега се срещаха повече бегачи, отколкото сутринта и той намали. След 80-а улица броят на

ентузиастите в анцузи започна рязко да намалява. Нощта вече бе обхванала цялото небе. И сякаш за да станат нещата по-лоши, на Джак му се стори, че разстоянието между лампите се увеличава. Както се бе стъмнило явно трябваше да намали скоростта почти до пешеходна, защото не виждаше къде кара и се налагаше да внимава за скрити препятствия.

След 90-а улица стана дори още по-тъмно, особено в хълмистата част, точно където бе почувствал такава бодрост и оживление тази сутрин. Съвсем обратното, сега го обхвана някакво неприятно предчувствие. Голите обезлистени дървета сякаш се надвесваха над пътеката. Вече не можеше да види сградите по протежение на Сентръл Парк Уест и като се изключат няколко случайни, далечни клаксона на такситата, можеше да се каже, че се движи в огромна, отделена от света гора. Когато излезе на 106-а улица почувства облекчение. Натисна бутона за светофара и се запита кое беше провокирало така въображението му. Макар да не бе карал през парка от месеци, беше го правил достатъчно много пъти и не помнеше някога да му е въздействало по такъв начин. Беше направо абсурдно да не се страхува от безумния слалом, който правеше между колите, което наистина бе опасно, а да го прихваща, докато се движи в пустия парк. Като впечатлителен десетгодишен хлапак в нощта на Все Светии.

Когато светофарът се смени, Джак пресече Сентръл Парк Уест и тръгна по 106-а. Скоро се появи кварталното баскетболно игрище. Беше осветено от редица мъгливи живачни лампи, които той бе платил. Всъщност, беше платил за преустройство на цялото игрище, като си мислеше, че така ще зарадва съкварталците си. За негова изненада, кварталният комитет го накара да обмисли преустройството на целия парк, включително алеята за малки деца, щом се кани да финансира баскетболната секция. Отне му само една нощ да се съгласи да направи цялата тази щуротия. В края на краищата, какво да прави с парите си? Оттогава бяха изминали шест години и Джак си бе върнал повече от успешно парите.

— Излязъл си да се поразкършиш, а, док? — извика един от играчите.

Имаше само петима мъже, всичките афроамериканци, които загреваха небрежно на далечния кош. От уважение към студата бяха навлекли модни одежди от по няколко ката в стил хип-хоп. Един от тях

бе спрял при появата на Джак. Джак позна по гласа, че е Уорън; бяха се сблизихи с течение на времето. Уорън беше як, атлетичен и де факто бе тартор на местната банда.

— Такова е намерението ми — извика Джак в отговор. Някой друг ще дойде ли, или ще бъдем трима на трима?

— Миналата нощ го отложихме заради дъжда, така че сега ще пристигне цялата банда. За това се пъхай в маратонките си и домъквай белия си задник по-скоро. Иначе има да обикаляш и да се облизваш. Схващаш ли?

Джак вдигна палец. Беше схванал много добре даже. Щеше да има много повече от десет души, което означаваше, че първите десет ще играят, докато другите ще са принудени да се домогват до следващата игра. Това беше сложна система и му бе отнело няколко години, докато я проумее. Според стандартите на повечето хора, това не беше нито демократично, нито честно. Единадесетият, който дойдеше, избираше на свой ред другите четирима, които искаше да са в отбора му. На този етап редът на пристигащите вече изгубваше всякакво значение. Всъщност, понякога сред избраните попадаше и някой от изгубилия отбор поради особено добрите си качества на играч. На времето, когато Джак бе дошъл в квартала, бяха минали месеци, преди да участва в първия си мач, и то защото чак на края схвана, че просто трябва да е на игрището рано-рано.

Понеже нямаше никакво желание да стои отстрани на студа и да гледа, той натисна педалите. На тротоара метна колелото на рамо и хукна по стълбите към сградата. Заобиколи някакви големи зелени торби за боклук и отвори. От вътрешната страна се търкаляха две изоставени бутилки евтино вино. Трябваше да внимава къде стъпва, ако не искаше неприятни изненади. Апартаментът му се намираще в дъното на четвъртия етаж. Пусна колелото, докато се бореше с ключовете и след малко вече беше вътре. Събу набързо обувките, свали сакото, вратовръзката и ризата и ги метна на облегалката на дивана. Останал само по боксерки, изтича до банята да си вземе баскетболния екип, който обикновено висеше на завесата за душа, но се спря внезапно. Вместо шортите му там се мъдреха два чифта бикини на Лори. Беше забравил, че предната вечер не е играл и тя беше прибрала екипа му в килера.

Свали бикините от пластмасовата пръчка и в този момент очите му бавно се вдигнаха към огледалото. Беше сам и отпуснатото му лице отразяваше истината, която бе отбягвал целия ден: Лори нямаше да е тук, когато се върнеше след баскетбола. Нямаше да ги има обичайните остроумни закачки, смехът. Нямаше да се спуснат по Кълъмбъс авеню да хапнат в някой от многобройните ресторанти на Горен Уест Сайд. Вместо това щеше да се върне в празния апартамент, както е било през всичките онези години, след като за пръв път бе пристигнал в града. Тогава бе потискащо и сега щеше да е същото.

— Ей, баскетболен кош такъв! — присмя се той на отражението си. После наведе очи към бикините, изпълнен със смесени чувства, включително гняв към себе си и към Лори. Понякога животът изглеждаше толкова сложен.

Отправи се към спалнята и отвори едно от опразнените чекмеджета, което Лори бе използвала, и остави бельото вътре. После поклати глава и отиде да вземе екипа си.

За свое облекчение се появи на игрището, преди да са се събрали първите десетима и Уорън го избра в своя отбор. Джак започна да загрява. Смяташе, че е готов, когато след няколко минути играта започна, но се оказа, че не е. Играеше лошо и допринесе за загубата. Уорън и Джак, заедно с останалите от отбора, бяха изхвърлени отстрани, треперейки на студа. Никой от тях не се радваше.

— Човече, беше пълен боклук! — обърна се Уорън към Джак. — Направо ни закла. К'во става, бе?

Джак поклати глава.

— Предполагам, че съм разсеян. Лори иска да се жени и да има деца.

Уорън я познаваше. През изминалите няколко години той и гаджето му, Натали, се срещаха с Джак и Лори почти всяка седмица. Бяха направили дори съвместно пътуване до Африка преди време.

— Значи мацката ти иска да се жени и да има деца? — повтори Уорън иронично. — Хей, човече, кажи по-добре нещо ново. И аз имам същия проблем, но да си ме видял да хвърлям проклетата топка встрани или да пропусна хубав пас? Я се стегни! Пък и не ме гледай мен. Мисля, че трябва да си подредиш приоритетите, ако схващаш какво ти казвам.

Джак кимна. Уорън беше прав, но не по начина, по който предполагаше. Лошото беше, че Джак не знаеше дали е способен да подреди проклетите приоритети, тъй като не знаеше какви са те.

* * *

Лори подпря с глезен вратата на асансьора, докато се опитваше да изнесе куфара си на петия етаж. Изискваше се известно усилие, тъй като нивото на етажа беше няколко инча по-високо от кабинката на асансьора. Тя излезе и пушна вратата с облекчение. Добре, че куфарът ѝ беше с колелца, защото сега ѝ се струваше, че е станал по-тежък. Знаеше, че се дължи на купищата козметика, шампоани, балсами и тоалетни млека, които бе пренесла в апартамента на Джак. Въздъхна. Сега трябваше да се върне за торбата със зеленчуци.

Докато търсеше ключовете в чантата си, чу веригата на отсрещния апартамент да издрънчава. Лори живееше в сграда на 19-а улица с по два апартамента на етаж. Когато се нанасяше в жилището, което гледаше към заден двор с размерите на пощенска марка, отсреща живееше една саможивница, Дебра Енглър. Имаше навика да отваря вратата си с трясък и да наднича всеки път, когато Лори излезеше в коридора. Повечето пъти Лори се дразнеше на навика ѝ, но този път не ѝ пукаше. Това можеше да се тълкува като своеобразна проява на близост и поздрав за добре дошла вкъщи.

С влизането си вътре Лори активира всички възможни ключалки, резета и вериги, инсталирани от предишния наемател. След това се огледа. Не беше идвала повече от месец и не можеше да си спомни кога за последен път е спала тук. Целият апартамент се нуждаеше от основно чистене, въздухът беше застоял. Беше по-малък от този на Джак, но далеч по-уютен и удобен, с истинско обзавеждане, включително телевизор. Цветовете на дамаските и боите бяха топли и привлекателни. По стените висяха няколко копия на Густав Климт, сложени в рамки.

Лори замъкна куфара в малката си спалня и се зае да подрежда. После отиде да вземе един душ, навлече халат и започна да си приготвя салатата. Макар да не беше обядвала, в действителност не беше гладна. Пренесе салатата заедно с чаша вино в дневната и включи

лаптопа. Докато го чакаше да се зареди, мислите ѝ се върнаха към разговора с баща ѝ. Беше се старала да не мисли за това, докато не се прибере вкъщи и не се разрови в Интернет, пък ѝ беше нужно и време да се успокои. Малкото, което знаеше, не ѝ позволяваше да мисли трезво.

Проблемът беше, че медицинската наука се движеше с бясна скорост. Лори беше студентка в медицинското училище в средата на осемдесетте и бе учила доста генетика, тъй като това бе времето на сериозните пробиви в изследването на ДНК. Но оттогава броят на откритията в тази област растеше в геометрична прогресия, достигайки връх в определянето на 3,2-та милиарда нуклеотидни двойки на човешкия геном, което бе обявено с победни фанфари през 2000-та година.

Тя се опитваше да е в час с последните генетични достижения, тъй като те до голяма степен бяха свързани с криминологията. Но криминологията се интересуваше от ДНК предимно като метод за идентификация. Беше открито, че определени некодиращи области или области, несъдържащи гени, показват определени индивидуални специфики, като дори при близки роднини нуклеотидните двойки са различни. Тестовете се наричаха „снемане на отпечатъци от ДНК“ и Лори бе добре запозната с тях.

Но структурата и функционирането на гените бяха съвсем друго нещо, област, в която тя не се чувстваше подготвена. Бяха се родили две нови науки: медицинска геномика, която се занимаваше с безкрайно сложния поток информация, свързана с клетката; и биоинформатика, която представляваше прилагане на компютри към тази информация.

Лори отпи глътка вино. Беше обезсърчаващ процес — да се опита да проумее онова, което бе научила от баща си: че майка ѝ носи маркера за гена BRCA1 и че съществува петдесет процентова вероятност самата Лори да е носител на този маркер. Тя потръпна. Имаше нещо объркващо перверзно в това да разбереш, че в тялото ти може да се крие нещо потенциално смъртоносно. През целия си живот досега бе смятала, че е добре човек да бъде информиран. Сега вече не бе сигурна. Може би имаше неща, които е добре да не се знаят.

Веднага щом получи достъп до Интернет, тя натрака „ген BRCA1“ и пусна търсачката. Не след дълго получи петстотин и

двадесет страници с информация по въпроса. Взе си малко салата, кликна върху първата страница и зачете.

* * *

— О! — възкликна Чет Макгавърн в изблик на възторг пред женската фигура, която следеше с крайчеца на окото си. Беше жената, за която спомена на Джак този следобед, облечена в същото трико. Предположи, че приближава трийсетте, но не можеше да е сигурен. За сметка на това бе сигурен, че тя притежаваше най-хубавата фигура, която някога бе виждал. В момента лежеше по очи върху пейката и правеше упражнения за ахилесовите сухожилия и седалищните мускули. Подчертаната извивка на гърба и ритмичното полюляване на стегнатото ѝ задниче го накараха да потръпне от вълнение.

Той стоеше на около двацет стъпки от нея, умело се трудеше над тежестите срещу огледалната стена, така че хем да бъде близо, хем да не събужда подозрения. Беше я виждал в курса за скулптиране на фигурата в петък, но сега я бе последвал в тази зала, където все още се виждаха хора дори и след девет вечерта. Възнамеряваше да я заговори и да я покани на питие с надеждата да изкопчи телефонния ѝ номер. Повечето от гаджетата му бяха жени, които познаваше от безбройните клубове за здраве.

Жената завърши серията си и без да губи време се изправи, погледна към стенния часовник и се отправи бързо към следващия уред за трениране на гръдните мускули. Чет я гледаше в огледалото, някъде изотзад очите му засякоха да влиза един от служителите. Познаваше го, падаше си малко фукльо, особено след като бе влязъл в ролята на инструктор. Казваше се Чък Норнър. Чет остави тежестите и с ленива походка се запъти към него.

— Здравсти, Чък! — произнесе той полугласно. — Познаваш ли мацката, дето се старае на онзи уред там?

Инструкторът се изви да види за кого става дума.

— Красавицата ли? Онази с личице на фея и побъркващо тяло?

— Същата.

— Ами да, познавам я, идва редовно.

— Как се казва?

— Джасмин Ракоци, но ѝ викат Джаз. Каква фигура само, а?
— Прекрасна — съгласи се Чет. — Що за име е това — Ракоци!
— Унгарско.

— Знаеш ли дали излиза с някого?

— Представа нямам. Но мога да ти кажа, че е същински барут. Идва тук с един черен Хамър. Предупреждавам те: не е твърде общителна поне не тук. Да не си замислил да я сваляш?

— Точно това мисля — отвърна Чет небрежно. Той се обърна и видя, че тя продължава да се поти над уредите. Не се размотаваше. По гладкото ѝ чело блестяха капчици пот.

— На бас, че нищо няма да излезе!

Чет го изгледа продължително и устните му се изкривиха в усмивка. Беше получил необходимия му импулс, за да преодолее колебанието си.

— Ти черпиш!

Той вдигна дъмбелите още няколко пъти. Сега вече беше поел ангажимента да направи опит за сближаване с Джаз, макар да имаше опасения. Истината беше, че изобщо не бе такъв смелчага, какъвто обичаше да се изкарва.

Застанал срещу огледалото, той се опитваше да измисли как да направи първата стъпка. За съжаление, нищо не му идваше наум и разтревожен, че тя внезапно може да свърши и да изчезне в дамската съблекалня, той се приближи към нея.

Всъщност, това изобщо не беше „приближаване“. Просто тръгна към уреда в момента, когато си помисли, че тя свършва с него. Устата му беше пресъхнала и сърцето му заби учестено. Като се окуражаваше, направи още няколко стъпки напред. Когато застана срещу нея, тя спря, взе лежащата до нея кърпа и избърса лицето си.

— Здравей, Джаз! — произнесе той бодро, сигурен, че тя мигновено ще се поинтересува откъде знае името ѝ.

Джаз не отговори, само бавно смъкна кърпата, разкривайки лице и прониза Чет с горящите си тъмнокафяви очи. Отблизо съвсем не приличаше на фея. Под каската от тъмна коса, разбъркана от тренировката, чертите ѝ бяха екзотични. Онова, което Чет бе взел за загар, беше естествено мургава кожа, която правеше зъбите ѝ да изглеждат още по-бели. Очите ѝ имаха издължена бадемовидна форма, а носът бе леко орлов. Всичко това бе напълно приемливо за Чет, с

изключение на хлътналите бузи и изражението ѝ. Тези бузи правеха израза ѝ плашещо безочлив, като на портретните снимки на морските новобранци, които беше виждал.

Това не го окуражи особено, особено след като тя не му отговори.

— Може би трябва да се представя? — Той се опита да поддържа безгрижен тон, което бе трудно, като се имаше предвид втренчения ѝ поглед. Беше още по-неприятно заради дъмбелите, които опъваха надолу ръцете му. Беше ги взел, за да впечатли тази жена с добре оформена мускулатура. Тънкото ѝ еластично трико не скриваше много.

Джаз отново не каза нищо. Дори не мигна.

— Аз съм д-р Чет Макгавърн — добави той. — Използваше лекарския си статус като коз да се сближава с жените, макар никога да не споменаваше що за доктор е, докато не го притиснеха. Досегашният му опит показваше, че ролята на съдебен патолог не се ползва със същото уважение като ролята на клиничен лекар.

Ситуацията бързо стана неловка. Не само защото Джаз не беше казала нищо в отговор на това, че е доктор, но и защото изражението ѝ от безочливо бе станало презрително. Чет се опита да вдигне рамене, но се оказа трудно с дъмбелите. Изгубил надежда, той отрони:

— Надявах се, че ако не сте толкова заета, можем да пийнем по едно питие на бара, когато свършите тренировките си. — За нещастие гласът му прозвуча много по-високо, отколкото беше очаквал.

— Направи ми една услуга, тъпако — произнесе Джаз отровно. — Разкарай се!

Ама че задник! — помисли си тя, когато лицето на Чет посърна след язвителната ѝ забележка. Той затътри крака към вратата като куче с подвита опашка. Беше го видяла в петък. И тогава, както и сега, ѝ хвърляше тайни погледи. И сякаш не беше достатъчно, ами днес я проследи до тази зала, дотягайки ѝ до смърт, като се правеше, че вдига тежести, за да стои близо до нея. Не можеше да повярва, че някой с всичкия си ще тръгне да се самопредлага, облечен в моден тренировъчен екип с името на дизайнера отпред. Поло! Пресвети боже! Беше толкова претенциозно, че направо я отвращаваше.

Тя се изправи и се насочи към наклонената плоскост, за да прави коремни преси. Не знаеше къде е отишъл и щеше да се радва развратният му поглед да е по-далеч. Мразеше типове от Айви

лигата^[1] а той определено бе такъв. Надушваше ги от километър. Перчеха се наоколо с научните си степени, но всъщност нищо не разбираха. Фактът, че Чет дори за миг бе допуснал идеята, че тя може да иска да пийне нещо с него, беше плесница през лицето.

След още един бърз поглед към часовника, за да се увери, че разполага с достатъчно време, Джаз направи стотната си коремна преса, запазвайки дишането си равномерно. Единственият проблем с тези зали беше, че трябва да се занимава с мъже като Чет буквално всеки ден. Повечето от тях казваха, че искат да ѝ купят напитка, но тя знаеше, че съвсем не е това, което наистина искат. Искаха секс, както всички мъже. По времето, когато беше в гимназията, а дори и в прогимназията, сигурно би благоволила да излезе с него заради парите му, като му сипеше малко екстази, за да се възползва от него. Но това беше в годините, когато гледаше на секса като на спорт, когато това ѝ даваше чувство за власт и докарваше родителите ѝ до лудост. Вече не се нуждаеше от такова нещо. Даже ѝ бе досадно да се занимава с подобни глупости. Беше загуба на време, особено като се има предвид, че бе далеч по-лесно и отнемаше по-малко време сама да се погрижи за себе си, когато беше в настроение.

Тя свърши серията коремни преси, стана и се огледа в огледалото. Беше се изправила в пълния си ръст. Харесваше ѝ това, което вижда, особено очертанието на ръцете и краката. Беше в подобра форма, отколкото след военноморския тренировъчен лагер, когато насила трябваше да играе упражненията.

С кърпа в едната ръка, тя се наведе, за да вземе бутилката с минерална вода. Беше останало съвсем малко и тя я изпи на един дъх. След това се отправи към съблекалнята. Докато вървеше, виждаше как мъжките погледи я следват тайно. Внимаваше да не срещне погледа си с някого и да запази презрителното изражение на лицето си, което бе лесно, като се има предвид, че точно това чувстваше. Хвърли бегъл поглед и видя, че Господин Айви лигата говори на Птичия мозък — мъжа, който обработи документите ѝ, когато за първи път дойде в клуба миналия месец. Русият Господин Поло сега бе сложил ръце на хълбоците си и гледаше тъжно и гузно. Джаз потисна усмивката си, когато си помисли как ѝ се хвалеше, че бил лекар, сякаш това можеше да я впечатли! Познаваше толкова много лекари, и всичките бяха мижитурки. Тя хвърли празната бутилка в контейнера до вратата,

преди да се насочи към съблекалнята. Когато мина край рецепцията, видя, че е станало почти девет и четиридесет, което означаваше, че трябва да пали возилото си и да действа, тъй като ѝ харесваше да свършва работата си рано и да е готова, ако изникне друга задача. Миналата нощ бе имало известно затишие преди мисията, която — надяваше се Джаз — щеше да даде началото на цяла нова поредица. Но не се оплакваше от почивката, тъй като в общи линии си беше късметлийка. Понякога се чудеше как са я открили, но не задържаше твърде дълго мисълта си върху този въпрос. Беше крайно време нещата да потръгнат, предвид всичките ѝ усилия, и особено така наречената ѝ официална школовка при военните. Да ходи в полувисш институт с всичките му тъпащи, за да се издигне от интендант до лицензирана медицинска сестра бе най-голямото изпитание в живота ѝ.

В съблекалнята имаше маса, отрупана с безалкохолни. Джаз си взе една кола и отпи удовлетворителна глътка. На кутийката имаше надпис с молба да остави името си и да отбележи какво е взела от масата, така че да го включат в сметката ѝ. Докато отпиваше повторно от кутийката и вървеше към ВИП-секцията, където имаше собствено шкафче, тя се запита що за глупак би си оставил името, но в крайна сметка си каза, че глупаците се раждат всяка минута.

Душът беше нещо, с което Джаз не се мотаеше. След като се насапунисаше и си сложеше шампоан, обичаше да постои няколко минути със затворени очи и да остави водата да барабани по главата ѝ и да се стича по извивките на добре оформеното ѝ тяло. Освен това затварянето на очите носеше допълнителен бонус: то ѝ спестяваше гледката към другите жени, някои от които имаха задни части с размерите на малка държава и кожа, която напомняше лунната повърхност. Не можеше да повярва, че имат толкова ниско самоуважение, че да се изоставят чак дотам.

След душа подрязаната ѝ коса се нуждаеше само от леко издухване със сешоара. Когато беше съвсем млада полагаше огромно усилие за прическата си, но престоят сред военните я бе излекувал. Беше я отървал и от старата страст към козметиката. Сега единственото, което слагаше, бе малко червило, и то по-скоро за да не изсъхват устните ѝ, отколкото поради някаква друга причина. Облече се набързо и наметна средно дълга бяла престилка, от страничния

джоб, на която стърчеше стетоскоп. От предното ѝ джобче се подаваше цяла колекция от химикалки, моливи и какви ли не други пособия.

— Да не би да сте сестра в спешното? — запита един глас.

Джаз се огледа. Една от тлъстите жени седеше на пейката срещу нейното шкафче, увита в кърпата си като наденица. Джаз се замисли дали да я удостои с отговор. Обикновено стоеше над обичайното дърдорене в съблекалните и предпочиташе да действа експедитивно, без много приказки. И все пак шаблонът, който този въпрос налагаше върху нея, плачеше за подходящ отговор.

— Не, неврохирург съм — отвърна тя. Извади огромното си зелено-кафяво камуфлажно яке и го навлече. Имаше джобове, дълбоки като златни мини. Бяха пълни, особено десният.

— Неврохирург! — възкликна жената невярващо. — Без майтап?

— Без майтап — повтори Джаз с тон, който не предполагаше продължение на разговора. Натъпка потното си трико в спортния сак и заключи шкафчето. Макар и да не погледна жената, която я бе заговорила, усети, че онази е вперила очи в нея. Не я беше грижа дали ѝ е повярвала или не. Нямахше значение.

Без да каже нищо повече, Джаз се понесе през съблекалнята и излезе в коридора. След като натисна копчето на асансьора, пъкна ръка в десния джоб на якето си и погали любимата си вещ, компактен девет милиметров Глок. Начинът, по който удобната му ръкохватка прилягаше в дланта ѝ, ѝ даваше успокояващо чувство за власт и събуждаше натрапчиви фантазии как го насочва към отрепки от рода на Господин Айви лига на закрития паркинг. Толкова бързо щеше да стане, че свят да му се завие. В един миг щеше да прави някакъв тъп коментар, а в следващия — да се пули в дулото. Джаз си бе дала труда да снабди оръжието със заглушител, тъй като друга нейна фантазия беше да очисти една от шефките на сестрите.

Въздъхна. Цял живот ѝ се бе налагало да се съобразява с измишльотините на некомпетентен ръководен персонал. Беше се започнало още в гимназията. Спомняше си като вчера деня, в който я повикаха в кабинета на класния. Нещастникът смутолеви, че е объркан, понеже на тестовете за интелигентност е изкарала повече от впечатляващ резултат, а в същото време оценките ѝ са толкова ниски. Каква е причината?

Пфу, изрече тя гласно, докато си припомняше случката. Човекът беше толкова бавно загряващ, не можеше да проумее, че девет десети от всички учители са от същия повреден клон на генофонда, от който и той. Да се ходи на училище бе чиста загуба на време. Онзи я беше предупредил, че няма да успее да влезе в колеж, ако продължава да я кара така. Е, тя не даваше пет пари. Знаеше, че единственият истински начин да се измъкне от помийната яма на живота бе военната служба.

Проблемът бе там, че и при военните нещата не бяха розови. Отначало всичко изглеждаше наред, понеже имаше доста за наваксване, трябваше да влезе във форма и тъй нататък. Тестовите за оценка на способностите сочеха, че е подходяща за работа във военна болница. Това, естествено, беше поредният майтап, тъй като тя винаги лъжеше на тези тъпи тестове. Но Джаз продължи маскарада; подобно бъдеще звучеше добре и най-вече самостоятелността, която то ѝ обещаваше. В крайна сметка реши да опита като независим интендант към военноморските сили. Но когато най-сетне получи поста, нещата тръгнаха надолу. Някои от офицерите, с които ѝ се налагаше да се занимава, бяха малоумници. Особено тези, които командваха проникването на нейната група сред силите на неприятеля през февруари 1991-а в Кувейт. Скъса се да стреля иракчани, докато най-сетне командирът ѝ взе пушката, все едно, че не ѝ се полагаше да се позабавлява малко. Каза ѝ да ограничи дейността си до грижа за здравните нужди на хората. Нещата достигнаха кулминацията си в Сан Диего около година по-късно. Същият офицер кретен взе, че се изтресе в един бар, където тя и няколко низши офицери обръщаха бира след бира. Тъпанарът здравата се накваси и я сграбчи, когато не го гледаше. И сякаш това не стигаше, я нарече „откачена лесбийка“, когато отхвърли предложението му да спи с него. Това беше последната капка, така че Джаз го простреля в крака. Впрочем, не се мереше точно там, но важното е, че той схвана посланието. Разбира се, тази случка сложи край на военната ѝ кариера, но на този етап тъй или иначе не ѝ пукаше. Беше ѝ дошло до гуша.

Преместването от военните в полувисшия институт се оказа като да скочиш от тигана в огъня. Но Джаз упорстваше. Вярваше, че да получи лиценз на сестра ще е печелившият ѝ билет — сестрите винаги се търсеха и щеше да бъде по-независима. За нещастие, реалността не се бе оказала по-различна от тази при военните, що се отнася до

шефовете, които я принуждаваха да се мести от работа на работа с напразната надежда, че нещата ще се наредят по-добре в новата институция. Но така и не стана. Сега и това нямаше значение.

Когато асансьорът спря на горния етаж на паркинга, Джаз излезе, мина през остъкленото фоайе и се отправи към втората си любима вещ — чисто нов, лъскав черен като оникс Хамър. Тя гальовно прокара пръсти по гладката му повърхност, мярвайки отражението си в прозорците. С изключение на предното, всички останали стъкла бяха затъмнени до такава степен, че приличаха на черни огледала. Преди да отвори вратата, отстъпи няколко крачки назад, за да се наслади на ъгловатия му силует и застрашителна предница.

Джаз се метна вътре, хвърли сака и клетъчния телефон на пасажерската седалка и запали двигателя. Ауспухът изръмжа тихо. Тя не се сдържа и се усмихна. При влизането в колата усещаше трепетна възбуда като при вземането на кока, само че по-приятна. Това ѝ напомни също колко прекрасен бе днешният ден, когато господин Боб ѝ бе направил предложението. Не знаеше пълното му име, което наистина бе глупаво. Беше ѝ казал, че е от съображение за сигурност, когато го попита, и сега чувстваше, че наистина няма значение. При тази първа среща го бе видяла да се приближава с ъгълчето на очите си и бе помислила, че е поредният мъжкар, който се готви да предприеме атака, но се оказа съвсем различно. Впечатли я мигновено, като се обърна към нея с „док Джей Ар“, което бе прякорът, който ѝ бяха дали в първата военноморска ескадрила. Не бе чувала това обръщение повече от няколко години, така че се изненада и предположи, че самият господин Боб е от военноморските. Беше я причакал да излезе от болницата в Ню Джърси, където беше на вечерна смяна от три след полунощ до единадесет на обяд. Каза ѝ, че има бизнес предложение за нея и я попита дали иска да изкара допълнителни пари — много допълнителни пари.

Усетила, че нейният кораб най-после е пристигнал, Джаз прие поканата му и отиде с него в Хамъра му, който бе огледален образ на нейния собствен. Преди да влезе в джипа, тя се увери, че вътре няма никого друго и потупа Глока, който лежеше в джоба ѝ. Тогава още не му бе взела заглушител, така че бе лесно да натисне спуська. Ако господин Боб направеше нещо нежелателно, щеше да стреля в него по същия начин, както бе сторила с онзи офицер от близкото ѝ минало. Не

вярваше в заплахи. Щом оръжието се извади, трябва да се използва. Така мислеше.

Но нямаше за какво да се тревожи. Господин Боб бе въплъщение на бизнеса. Завършиха разговора в малък задимен бар в центъра на Нюарк, където господин Боб ѝ изказа съчувствието си за преживяванията ѝ при военните и за незаконния начин, по който я бяха уволнили. Тя каза, че това е абсолютно вярно за образцовата ѝ служба, тъй като е била вербувана за важна мисия, за която би трябвало да бъде компенсирана по съответния начин. Господин Боб продължи и каза, че те — Джаз вече трябваше да знае кои са „те“ — са наясно с уникалната ѝ квалификация и знаят, че е в състояние да извърши онова, което се иска от нея. Тогава я попита дали желае да се заеме.

Джаз се разсмя, когато даде заден и излезе от паркинга. Когато се сети за онзи разговор, си помисли, че е направо смахнат да я пита дали се интересува от тази работа, преди да е разбрала какво точно ще трябва да прави и му отговори веднага. Тогава той спря да увърта. Каза, че се нуждаят от хора като нея, за да елиминират лекарската некомпетентност, която, каза той, била дълбоко вкоренена макар и трудно да се откривала заради конспирацията на част от лекарския персонал. Това я беше убедило напълно, че е най-подходящата за случая. Тя бе направо експерт по това да разкрива некомпетентността, тъй като бе източник на това във всяка институция, с която бе работила. Господин Боб каза, че нейната работа ще е да му съобщава по електронната поща всички случаи с неблагоприятен изход, особено свързаните с анестезия, акушерските и неврохирургическите, но подчерта, че те не са предпочитани. Просто се интересуваха от всичко, което може да се открие. Заради усилията си щяла да получава по две хиляди долара на случай с добавка бонус от хиляда долара за всеки, който е в резултат на неправилно лечение и още пет хиляди, ако присъдата по евентуалното дело е в полза на ищеца.

И тя беше започнала. Следвайки препоръките на господин Боб, тя се прехвърли от вечерни на нощни смени, което не бе трудно, тъй като последните не бяха особено популярни. Ползата беше, че по време на малките часове имаше по-слаб надзор, което правеше обикалянето по коридорите, проверяването на картоните и хващането на клюките много по-лесно, отколкото през деня. Господин Боб имаше и други полезни препоръки, които според думите му произтичали от

десетилетния им опит. Няколко десетилетия, бе подчертал той. Беше казал също, че Джаз се включва в нелегална елитна организация.

Бе успяла още в началото. Тайният характер на операцията беше допълнителна облага; беше ѝ дори по-забавно да работи. Парите се изпращаха телеграфически в офшорна сметка, която „те“ бяха открили на нейно име. Тя растеше бързо, растяха освободените от данъци пари. Единственият проблем беше, че ако искаше да ги използва, трябваше да ходи до Карибите, необходимост, която тя едва ли схващаше като бреме.

Но после, след четири години и няколко премествания в различни болници, последната от които „Св. Франциск“ в Куинс, нещата потръгнаха дори още по-добре. Господин Боб се появи да каже, че като резултат от изключителната ѝ работа тя ще бъде подготвена заедно със строго подбрана група за издигане в ранг в нелегалните отряди със специални задачи. Сега тя се готвеше да участва в дори по-важна мисия, за която възнаграждението ѝ щеше да е още по-високо. Нивото на секретност също щеше да е по-високо. Това беше високо секретна операция с кодово име „Операция Пресяване“.

— По повърхността не трябва да остава и вълничка — бе казал той. — Попитал я беше дали разбира. Има си хас да не разбираше!

Господин Боб продължи да ѝ обяснява, че ситуацията ще е обратна на задължението ѝ да ги осведомява за случаите с „неблагоприятен изход“, което щеше да продължава да прави. При „Операция Пресяване“ тя щеше да получава по електронната поща име на пациент. След това, като следва грижливо протокола, трябваше да „накаже“ пациента.

Настъпи пауза. В първия миг Джаз не разбра накъде бие той. Беше объркана от думата „накаже“, докато най-накрая ѝ светна. През тялото ѝ премина тръпка на предчувствие.

— Този протокол е изготвен от професионалисти и е напълно безопасен — каза господин Боб. — Няма начин да бъде разкрит, но трябва да го спазваш точно. Схващаш ли?

— Разбира се, че схващам — отвърна тя. Какво, за тъпа ли я мислеше?

— Искаш ли да станеш част от екипа?

— Определено — каза Джаз. — Но ти не ми каза какво ще е възнаграждението.

— Пет хиляди на случай.

Джаз си спомни усмивката, която се бе появила на лицето ѝ. Мисълта, че ѝ плащат пет хиляди долара, за да направи нещо толкова вълнуващо и забавно беше прекалено хубава, за да е истина. А то се оказа още по-добре, отколкото си представяше. След първите пет мисии, които преминаха без всякакви издънки, благодарение на взетите предварителни мерки, господин Боб се беше появил с Хамъра.

— Това е знак за нашата признателност — обясни той, докато ѝ подаваше ключовете и документите. — Използвай го със здраве!

Джаз излезе от закрития паркинг на здравния клуб към Кълъмбъс авеню. При спирането на първия червен светофар активира клетъчния си телефон. От опит знаеше, че покритието в гаража е лошо. Беше възнаградена със съобщение от господин Боб. С нарастващо вълнение тя го отвори. Беше друго име!

Да, прошепна тя с решителна гримаса, като атлет, който току-що е направил перфектен ход. Едновременно с това юмрукът ѝ разцепи въздуха, но тя бързо се овладя. Военната ѝ подготовка мигновено я бе върнала към обичайното ѝ спокойствие и хладнокръвие. Получаването на второ име, след като първото бе дошло предишната вечер, вероятно означаваше началото на други серии. Макар имената да идваха на произволни интервали, те клоняха към групиране в едно. Тя нямаше представа защо.

Наведе се напред и сложи клетъчния си телефон във вдлъбнатината над жабката. Движението я накара да се поколебае, когато светофарът светна зелено. Таксито от дясната ѝ страна се залюля и се понесе напред с намерението да влезе в платното ѝ. Тя натисна педала на газта на своя Хамър V-8. Мощната машина се понесе напред и глътна преднината на таксито за отрицателно време, принуждавайки шофьора да набие спирачки. Тя му показа среден пръст, докато го задминаваше.

След още няколко подобни размени на любезности с таксиметрови шофьори покрай Сентръл парк Саут, Джаз си проправи път към Ийст Сайд, а след това пое на север по Медисън към манхатънската общинска болница. Беше десет и петнадесет, когато влезе в огромния гаражен комплекс. Едно от предимствата да работиш нощна смяна беше изобилието от свободни места близо до самия вход на болницата на втория етаж. Взе клетъчния си телефон и го пусна в

левия джоб на якето си, след което прекоси пешеходния мост и влезе в болницата.

Както бе запланувала, бе малко подранила. Отиде директно на шестия етаж, където работеше. Беше главният хирургически етаж и винаги пълен с хора. След като съблече якето си, тя седна пред един от компютърните терминали и небрежно написа „Дарлин Морган“. Секретарката не ѝ обърна внимание, събра бързо нещата си и се приготви да си тръгва.

Джаз се зарадва — Дарлин Морган беше в стая 629 на същия етаж, което правеше мисията много по-лесна. Винаги можеше да отиде на друг етаж по време на почивките си, както бе правила при предишни мисии, но все пак съществуваше вероятност да събуди известен интерес и любопитство.

Тя взе асансьора за надолу и натисна първия етаж за спешното отделение. Вечерите бяха най-напрегнатото време тук и приемното гъмжеше от хора и плачещи бебета, болни и пострадали от какво ли не. Беше истински хаос, точно това, на което Джаз разчиташе. Никой не я попита, когато влезе в хранилището, където се държаха медикаментите и препаратите за интравенозните системи. Макар да не очакваше никакви спънки, тя се огледа, за да се увери, че никой не я наблюдава. Беше рефлекс. След това бръкна в картонената кутия с ампулите с концентриран калиев хлорид, извади една и я мушна в джоба си. Както бе казал господин Боб, в натовареното спешно отделение никой нямаше и да забележи липсата.

След приключване на първата част от мисията, Джаз се изкачи нагоре по стълбите, за да изчака сестринския рапорт и да започне вечерната си смяна. Повече от любопитство, отколкото по друга причина, тя издърпа картоната на Дарлин Морган, за да види дали има нещо интересно. Разбира се, не я беше грижа изобщо дали има или няма.

* * *

— Мамо, искам да се върнеш довечера — изхленчи Стивън.

Дарлин Морган погали главичката на осемгодишния си син и размени тревожен поглед със съпруга си Пол. Стивън беше едър за

годините си и се държеше зряло, макар случаят в момента да не беше такъв. Тревожеше се, че майка му е в болницата и не искаше да се пусне от ръката ѝ. Дарлин бе изненадана, когато видя Пол да влечи след себе си малкото момче, тъй като според болничните правила вътре нямаха право да влизат по-малки от дванадесетгодишни; а макар и едричък, Стивън не можеше да мине за дванадесетгодишен. Но детето се бе молило толкова дълго, че сестрите си бяха затворили очите.

Дарлин се зарадва, когато ги видя, но сега се безпокоеше, че може да имат неприятности при излизането. Още преди половин час Пол се бе опитал да си тръгнат, но детето се разстрои и удължиха визитата. Тя с усилие издърпа ръката си и прегърна момченцето, привличайки го към себе си.

— Стивън — произнесе тя нежно. — Спомняш ли си какво си говорихме вчера. Мама трябва да остане, за да я оперират.

— Защо?

Дарлин погледна Пол, който поклати глава. И двамата знаеха, че няма как да му обяснят.

— Трябва да ми наместят коляното — каза Дарлин.

— Защо?

— Помниш ли миналото лято, когато се нараних, докато играех тенис? Е, тогава нещо в коляното ми се е повредило, казва се връзка. Докторът трябва да ми направи нова. Затова се налага да остана през нощта тук. Утре вечер ще си бъда вкъщи, става ли?

Детето усука края на болничния чаршаф между пръстите си, избягвайки да погледне майка си в очите.

— Стивън, отдавна трябваше да си в леглото. Сега ще се прибереш с татко и утре, когато се събудиш, аз ще се прибера.

— Искам да си у дома тази вечер!

— Знам, че искаш — усмихна му се Дарлин. Тя се протегна и го прегърна отново. От гърлото ѝ се откъсна глухо стенание, когато размърда оперирания си крак. Кракът бе закрепен отчасти неподвижно в двигателен апарат, който бавно, но постоянно разтягаше колянната връзка.

Пол пристъпи, сложи ръка на рамото на сина си и го побутна да се отмести.

— Добре ли си? — погледна той разтревожено жена си.

— Да да — намести се тя бавно в леглото. След това затвори очи и задиша равномерно, докато болката утихне.

— Мисля, че е малко по-нависоко — каза Пол и кимна към апарата — Трябва да сме благодарни на късмета си, че сме тук. В противен случай сигурно трябваше да разбивам банка.

— Не смяташ, че не е трябвало да ме оперират, нали?

— Не, разбира се! Просто си помислих, че старите ни медицински застраховки не покриваха направо нищо. Всеки път трябваше да попълваме какви ли не бланки, за да ни бъде приспаданато едно или друго. Хей, толкова се радвам, че сега всичко е наред.

След малко си тръгнаха и Дарлин остана сама. Цял следобед наоколо бе шумно и непрекъснато имаше движение, но сега цареше пълно спокойствие. Дори покрай вратата ѝ не преминаваше никой. Не знаеше, че всички сестри и санитарии от дневната и вечерната смяна правят в момента рапортите си. Единственият звук бе далечното, едва доловимо бибиждане, което идваше от монитора за сърце някъде надолу по коридора.

Дарлин обходи с очи помещението, евтината мебелировка, цветята от Пол върху бюрото, тревистозелената боя на стените и репродукцията на Мане, сложена в проста рамка. Потръпна при мисълта колко много надежди за оздравяване и колко смърт са видели тези стени през годините, но се опита бързо да прогони тези мисли от главата си. Не беше лесно. Тя не обичаше болниците и като се изключи раждането, никога не бе влизала вътре като пациент. Но раждането беше друго нещо. Имаше чувство на радост и очакване, което се носеше из въздуха. Това тук бе нещо различно и далеч по-заплашително.

Тя завъртя глава и погледна нагоре. Капките в интравенозната система падаха безшумно в разширената част на прозрачната тръбичка. Остана загледана като хипнотизирана няколко минути, след което с усилие откъсна очи. Успокояващото беше, че към системата имаше малка помпичка, съдържаща морфин, за да може тя сама да контролира концентрацията му в случай на нужда. До този момент го бе правила само два пъти.

Над краката на леглото ѝ имаше закачен телевизор и тя го включи, повече за компания, отколкото от истински интерес. В момента течаха местните вечерни новини. Тя изключи звука,

предпочитайки само да гледа, мозъкът ѝ бе размътен от комбинацията от тазсутрешната упойка и болкоуспокоителните. Апаратът продължаваше да разтяга крака ѝ, но тя се чувстваше странно откъсната от него, сякаш бе нечий чужд крак.

Лесно се изтърколи един час — намираше се в състояние между сън и пълно съзнание. Бе по-скоро сън, когато си спомни, че продължава да лежи и повече като будност, когато се случеше да размърда крака си. Но усети, когато новините свършиха и започна шоуто на Летърман.

Следващото нещо, което знаеше, е че една санитарка я разтърсва да се събуди. Дарлин изскърца със зъби, тъй като неволно бе свила мускула на бедрото си.

— Пишкала ли си след операцията? — попита санитарката. Беше пълна жена с гъста червена коса.

Дарлин се опита да си спомни, но не можа.

— Мисля, че щяхте да помните, така че трябва да го направите сега. Ще донеса подлогата. — Тя изчезна в банята и се върна с контейнер от неръждаема стомана. Подпря го на края на леглото до хълбока ѝ.

— Няма нужда — каза Дарлин. Последното, което искаше, бе да размества отново крака си. Дори самата мисъл за това я накара да потрепери. Хирургът ѝ бе казал, че може да чувства известен дискомфорт след операцията. Колко съдържано се бе изказал!

— Хайде, трябва да го направите — подкани я жената. Тя погледна часовника си, сякаш нямаше време за спорове.

Комбинацията от настойчивостта на санитарката и собственото ѝ замаяно състояние предизвикаха гняв у нея.

— Оставете подлогата; ще го направя по-късно.

— Скъпа, трябва да го направиш сега. Получавам нарежданията отгоре.

— Добре, кажете им тогава на онези „отгоре“, че ще го направя по-късно.

— Ще доведе сестрата и нека ти кажа направо — тя не понася да ѝ се противоречи.

Санитарката отново изчезна. Дарлин поклати глава. Думата „противоречи“ ѝ напомни за времето, когато беше в предучилищна възраст. Тя отмести ледено студената подлога встрани.

Пет минути по-късно сестрата влетя в стаята заедно със санитарката и накара Дарлин да седне. За разлика от санитарката, сестрата беше висока и стройна, с екзотични очи. С ръце на хълбоците, тя се наведе над Дарлин.

— Санитарката ми каза, че си отказала да уринираш.

— Не съм отказала. Казах, че ще го направя по-късно.

— Ще го направиш сега или ще те принудим. Надявам се, че знаеш какво означава това.

Дарлин имаше представа и това съвсем не бе най-привлекателното нещо. Санитарката заобиколи леглото.

— Твой ред е, скъпа — извика сестрата, след като Дарлин не отговори. — Съветът ми е да си отпуснеш мехура.

— Можехте да сте малко по-любезна — промърмори Дарлин, докато се подпираше с длани на леглото.

— Имам прекалено много пациенти, за да съм любезна при уринирането на всеки от тях — сопна ѝ се екзотичната красавица. Тя провери системата, докато санитарката донесе отново подлогата и след малко двете жени излязоха от стаята и я оставиха на спокойствие.

Дарлин въздъхна с облекчение. Помисли си, че това е една от причините да не обича болниците. Няколко минути по-късно те се върнаха и докато санитарката се занимаваше с подлогата, сестрата предложи на Дарлин сънотворно и малка картонена чаша с вода.

— Мисля, че не е необходимо — отвърна Дарлин. С всичките тези опии през целия ден се чувстваше като отнесенена.

— Изпий го — настоя сестрата — Докторът го предписа.

Дарлин я погледна. Не можеше да каже дали изражението ѝ е нагло, отегчено или презрително. Но каквото и да беше, изглеждаше неестествено. Това я накара да се запита защо тази жена е станала сестра. Дарлин взе таблетката и я глътна с малко вода, след което върна чашата на сестрата.

— Можете да сте малко по-мила — посъветва я тя.

— Хората получават това, което заслужават — отвърна младата жена, взе чашата и я смачка в ръката си. — Ще мина по-късно да видя как си.

Не си прави труда, помисли си Дарлин, но не каза нищо. Вместо това само кимна, докато вратата се затваряше. След като усети що за характер е, не ѝ се искаше да я настройва още повече срещу себе си. С

този привързан към апарата крак и болката при всяко мръдване на коляното бе напълно зависима от болничния персонал.

Дарлин увеличи дозата обезболяващо, за да потисне приличното на зъбобол притеснение след понесеното изпитание. Скоро се усети спокойна и отнесена. Емоциите, предизвикани от влизането на сестрата и санитарката избледнях напълно. Важното беше, че операцията е минала. Тревогите и страхът от предишната вечер бяха зад нея. Сега бе на път да се възстанови и според доктора щеше да е в състояние да играе тенис само след шест месеца.

Без да усеща прехода, Дарлин потъна в дълбок, лишен от сънища, наркотичен сън. Не осъзнаваше, че времето минава, докато бе грубо издърпана в реалността от изгаряща болка в лявата ръка. Стонът излетя от устните ѝ в мига, в който отвори очи. Телевизорът беше изключен, стаята изглеждаше мътна осветявана от единствената нощна лампа със слаба крушка близо до пода. За един миг изпита объркване, но бързо осъзна къде се намира. Болката сега се разпространяваше в рамото ѝ и тя се пресегна към бутона за повикване. Но не го достигна. Вместо това усети, че една ръка я стисва за китката. С разширени от ужас очи видя бяла фигура, застанала до леглото, с лице, скрито в сянка. Отвори уста да каже нещо, но думите ѝ залепнаха в гърлото. Стаята се замъгли и започна да се върти, преди да усети, че пропада от светлината в тъмното.

[1] Айви лигата — Групата най-престижни университети в САЩ.
Б.пр. ↑

6.

— Шели, отвори очи! — извика Лори. — Спри! — За неин ужас брат ѝ тичаше с пълна сила към едно застояло езеро, крайбрежните води, на което тънеха в тиня, способна да погълне и слон. Не можеше да повярва. Беше го предупредила за опасността, но той не я бе чул. — Шели, спри! — извика тя отново колкото ѝ глас държи.

Изпълнена с отчаяние от безсилието пред лицето на надвисналата бедна, Лори хукна. Макар да знаеше, че нищо не може да стори, когато Шели скочи в тинята, не можеше просто да стои и да чака трагедията, без да се опита да направи нещо. Докато тичаше, тя трескаво се оглеждаше за дълъг прът, който можеше да протегне към брат си, за да го издърпа, но наоколо нямаше нищо, освен камъни.

После внезапно Шели спря на десетина стъпки от тинята. Обърна се и я погледна. Усмиваше се с подигравателно изражение, както когато бяха деца.

Лори с облекчение спря. Не знаеше дали трябва да е благодарна или ядосана. Преди да е казала нещо, брат ѝ се обърна и лудешки се втурна напред към нещастieto.

— Не! — извика тя. Но в този миг той стигна до езерото и продължи да тича навътре, докато краката му безпомощно бяха всмукани от тинята. Той отново се обърна, но сега усмивката му я нямаше. На мястото ѝ се бе изписал ужас. Протегна ръце към нея, която стоеше съвсем на края на пясъка. Тя за пореден път се огледа за нещо, което можеше да му подаде, за да се хване, но нямаше нищо. Бързо и безмилостно брат ѝ потъваше, обърнал молеци очи към нея, докато накрая изчезна. Остана само ръката му, която се опитваше да се задържи за въздуха, но и тя скоро се скри, погълната от ямата.

Лори седна и свали краката си на пода. Чувстваше се ужасно. Предната нощ бе стояла до късно, чистейки с някаква натрапчива мания апартамента си, независимо, че бе изтощена до смърт. Знаеше, че е глупаво да го прави, но то имаше своята терапевтична стойност. Паяжината, както в буквален, така и в преносен смисъл, трябваше да

бъде изчистена. Не можеше да повярва колко много се бе променил животът ѝ за четиридесет и осем часа. Макар и да знаеше, че приятелството ѝ с Джак ще остане силно, интимните им отношения вероятно бяха приключили. Трябваше да бъде реалистка за своите нужди и за неговия характер. И като връх на всичко дойдоха грижата за майка ѝ и тревогите за нейното собствено здраве.

Лори се изправи, отиде в малката баня и пусна душа; не след дълго беше готова и се зае да си сложи лек грим, както правеше от години. Той се ограничаваше до слаб руж на бузите, очна линия и червило в естествен цвят. Погледна се в огледалото, но не остана доволна. Изглеждаше уморена и напрегната, независимо от усилията ѝ да го скрие, и дори допълнителният руж не помогна.

До този момент винаги е била здрава и приемаше здравето за даденост, с изключение на краткия период на булимия в гимназията. Заплахата да носи маркер за мутация на BRCA1 внезапно промени всичко по драматичен начин. Идеята, че във всяка една от милиардните клетки вътре в нея може да се спотайва генетичен заговор, бе ужасна. Макар да се бе надявала проучването от предишната вечер да я успокои, това не бе станало. Сега знаеше много повече за BRCA1 от научна гледна точка; всъщност бе наясно, че нормалният ген функционира като туморо-подтискащ ген, но че в мутиралата си форма действа по обратния начин.

За съжаление информацията не ѝ помогна особено, когато отнесе нещата към себе си, особено когато ги свърза с желанието си да има деца. Профилактичното отстраняване на гърдите бе достатъчно лошо, но изрязването на яйчниците беше далеч по-неприятно: беше си чиста кастрация. За неин ужас бе научила, че ако има маркер за BRCA1, съществува вероятност не само да развие рак на гърдата преди навършване на осемдесетата си година, но и на яйчниците! С други думи, биологичният ѝ часовник цъкаше дори по-силно и по-бързо, отколкото тя си мислеше.

Беше много потискащо, особено в комбинация с изтощението заради липсата на сън. Въпросът беше дали трябва да се тества за наличие на маркер. Тя не знаеше. Определено не би се съгласила да изрежат яйчниците ѝ, поне не и докато не е родила дете. А гърдите? Не мислеше, че е убедена в това, така че защо тогава бе нужно да си прави изобщо тест? Според нея точно тази безизходица беше истинският

проблем в модерното генетично тестване: или болестта е nelечима, или лечението е твърде ужасяващо.

След бърза закуска с мюсли и плодове тя излезе от апартамента си само петнайсет минути по-късно, отколкото възнамеряваше. Госпожа Енглър не я разочарова. Тя изтрака с вратата като по даден знак и изгледа Лори със зачервените си очи, докато Лори многократно натискаше бутона на асансьора с надеждата да слезе по-скоро. Усмихна се и махна с ръка на жената, но не получи друг отговор, освен изтракването на веригата на вратата.

Движението по Първо авеню беше спокойно. Бе по-студено, отколкото през предишните няколко дни, но тя не се и опита да хване такси. С палто, закопчано до брадичката, се чувстваше достатъчно добре. За нея Ню Йорк притежаваше динамизъм като никое друго място на планетата и проблемите ѝ милостиво дадоха почивка на уморения ѝ мозък. На тяхно място изплуваха мислите за случая Макгилън и надеждата, че ще получи слайдове от Морийн и рапорт от Питър. Какви ли случаи я очакваха днес?

Тя влезе в Патологическия център през централния вход. За разлика от предишната сутрин, приемната бе пуста. Административната зона отляво — също. Поздрави Марлин Уилсън, жената на рецепцията, която се наслаждаваше на спокойствието и прелистваше сутрешния вестник, и се насочи към офиса си.

Двама от по-възрастните медицински следователи седяха в кафяви пластмасови столове, потънали в дълбок разговор. Забеляза, че Вини Амендола не е на обичайното си място, скрит зад вестника. Тя се приближи към бюрото, където Рива разглеждаше пристигналите през нощта случаи. Колежката ѝ вдигна глава и я погледна над очилата си.

— Успя ли да се напиш тази нощ? — попита тя.

— Не кой знае колко — смутолеви Лори. — Чистих апартамента почти до два.

— По това време съм била тук — разбиращо се усмихна Рива. — Какво стана в болницата?

Лори ѝ разказа за посещението си и че майка ѝ се оправя, но не спомена проблема с BRCA1.

— Джак вече е долу в дупката — подхвърли Рива.

— Досетих се, след като не забелязах Вини, надвесен над спортната страница.

Рива поклати глава:

— Джак вече беше тук, ровеше около случаите, когато аз дойдох преди шест и половина. Твърде рано, за да е на работа по това време. Направо трогателно. Казах му, че трябва да си гледа живота.

Лори се засмя.

— Сигурно е бил страхотен разговор!

— Споменах му за майка ти, защото ме попита къде си била вчера следобед. Явно се е отбил в офиса ни точно когато си тръгнала към болницата, а аз съм отишла да говоря с Калвин.

— Всичко е наред — каза Лори. — Сега, след като вече знам, няма тайни.

— Не мога да разбера защо майка ти не е искала да сподели с теб. Във всеки случай, казвам ти, Джак беше объркан.

— Казах ли нещо особено?

— Нищо свързано с майка ти. Млъкна за известно време, което е нехарактерно за него.

— С какъв случай се занимава в момента?

— С отвратителен. Направо ме удивлява. Трябва да му го призная — поема най-трудните в емоционално и техническо отношение случаи. Ето сега например: четиримесечно бебе, цялото му телце било претрито, откарали го в спешното мъртво. В спешното се възмутили, когато родителите се опитали да кажат, че нямат представа какво се е случило. Била извикана полиция и сега бащата и майката са в затвора.

— О, Господи! — потръпна Лори. От тринайсет години работеше тук, но всеки път се вълнуваше, когато трябваше да се занимава с деца особено бебета и случаи на изнасилване.

— Бях объркана, когато прочетох рапорта — каза Рива. — Без съмнение, детето трябваше да се аутопсира, но никой не ми е чак толкова неприятен, че да му възложи случая.

Лори се опита да се засмее, защото знаеше, че приятелката ѝ се шегува, но се получи само една нещастна усмивка. Рива просто обичаше всички и ако Джак не бе проявил желание да се заеме, Рива щеше да го направи сама.

— Преди Джак да слезе долу, спомена за някакъв друг случай — каза Рива, докато ровеше из папките. — Казах, че си говорили с Джанис и тя му споменала, че е дошъл друг случай, свързан с млад човек в

манхатънската общинска болница, поразително подобен на Макгилън. Бил сигурен, че ще проявиш интерес, затова да те впиша в графика. Е, какво ще кажеш, проявяваш ли интерес?

— Определено. — Лори взе папката. Отвори я и започна да разлиства, докато откри следователския рапорт. Пациентката се казваше Дарлин Морган, възраст — тридесет и шест години.

— Майка на осемгодишен син — каза Рива — Каква трагедия за детето.

— Според мен — произнесе Лори, докато четеше рапорта — звучи твърде подобно — впечатляващо подобно. — Тя вдигна поглед. — Знаеш ли дали Джанис е тук?

— Представа нямам. Беше, когато минах покрай офиса ѝ, но тогава още нямаше шест и половина.

— Мисля да проверя — каза Лори и тръгна към вратата. — Благодаря ти.

Практически Джанис трябваше да си е тръгнала още в седем, но тя често оставаше до по-късно. Беше принудена заради рапортите си и често човек можеше да я открие тук до осем. Часовникът показваше седем и четиридесет, когато Лори мина покрай канцеларията. Миг по-късно надникна в стаята на следователите. Барт Арнолд говореше по телефона.

— Тук ли е Джанис?

Барт посочи с палец зад рамото си към вътрешността на стаята и тя забеляза главата на Джанис над монитора. Седеше зад бюрото в отсрещния ъгъл.

Лори влезе, грабна стол и седна до нея. Тя изглеждаше поуморена от всякога.

— Как мина нощта? Напрегнато ли беше?

— Пълна лудница, както обикновено. Никоя нощ не е като предишната, макар да има двама със сърдечен удар. Не знам какво ми става напоследък. Обикновено не съм толкова чувствителна. Надявам се да не влияе на обективността ми.

— Чух за бебето.

— Можеш ли да си представиш? Как могат да са такива хората? Не го разбирам. Може би ставам прекалено мека за тази работа.

— Когато тези неща спрат да ти правят впечатление, тогава трябва да се тревожиш.

— Предполагам. — Джанис въздъхна изтощено и се изправи в стола си. — Както и да е, какво мога да направя за теб?

— Току-що прегледах рапорта ти за Дарлин Морган. Случаят поразително прилича на случая Шон Макгилън.

— Точно това казах и на д-р Степълтън, когато го срещнах тази сутрин.

— Има ли още нещо, което можеш да ми кажеш и което не е тук? — попита Лори, размахвайки папката. — Някакво впечатление от замесените в случая хора, с които си говорила — медицински сестри, лекари или членове на семейството? Нали разбираш — стъпка извън фактите. Нещо, което си усетила интуитивно.

Джанис задържа кафявите си очи върху нея, докато мислеше. След минута поклати глава.

— Всъщност нищо. Разбирам какво имаш предвид, нещо като подсъзнателно впечатление. Но нищо такова не ми идва наум. Просто поредната болнична трагедия. Една, както изглежда здрава, млада жена, която има още много време. — Джанис потръпна — Когато някой умре така внезапно, това винаги те кара да осъзнаеш, че всички ние живеем на ръба.

Лори прехапа устни, но побърза да се отърси от мрачните мисли:

— Не си говорила с хирурга, нали?

— Не, не съм.

— Същият ли е, който е оперирал Макгилън?

— Не, двама различни са и впечатлението ми от разговорите с персонала е, че и двамата се радват на голяма почит и уважение.

— Както изглежда, двамата пациенти са починали по едно и също време сутринта. Не ти ли се вижда странно?

— Всъщност, не. От опит знам, че от два до четири след полунощ умират най-много хора. Това е най-напрегнатото време в цялото ми дежурство. Един лекар навремето ми беше казал, че е свързано с промяната в нивото на хормоните през денонощието.

Лори кимна. Истина беше.

— Д-р Степълтън ми каза, че са ти възложили Шон Макгилън. Дали причината да ме разпитваш сега не се дължи на това, че не си открила голяма патология?

— Не открих *никаква* — призна Лори. — Какво ще кажеш за упойката? Има ли някакво сходство там, например едни и същи хора

или едни и същи препарати?

— Да си призная, не съм гледала за това. Трябваше ли?

Лори вдигна рамене.

— И при двамата са минали осемнадесет часа от операцията, така че все още може да има остатъци от упойващия препарат в храната. Мисля, че трябва да проверяваме всичко, включително лекарствата, които са вземали — каква последователност и в каква дозировка. Помолих Барт да ми даде картоната на Макгилън. Сега ще ми трябва и картоната на Морган.

— Мога да го изискам, преди да тръгна — предложи Джанис.

Лори се изправи.

— Оценявам го. Надявам се, че не възприемаш идването ми тук като негативно отношение към следователския ти рапорт, защото е тъкмо обратното. Твоите рапорти са винаги отлични.

Джанис порозовя.

— Ами, благодаря ти. Старая се. Знам колко важна може да е всяка информация, особено при мистериозни случаи като тези четирите.

— Четири? — изненадано я погледна Лори. — Какво искаш да кажеш с това „четири“?

— Доколкото си спомням, предишната седмица имаше още два, и двата от „Манхатън Дженерал“, които бяха подобни.

— Подобни до каква степен? И на двамата пациенти ли се е случило в първия ден след операцията, както е при Макгилън и Морган?

— Ако не ме лъже паметта, да. Това, което си спомням със сигурност е, че бяха млади и като общо — в добро здраве, така че смъртта им бе неприятна изненада за всички. Двамата били намерени от помощник сестрата, докато правела рутинно постоперативно измерване на температурата и пулса — също както е била открита и Дарлин Морган. Според мен е нямало никакви признаци. Най-малкото при Шон Макгилън, който е можел да натисне бутона и да извика сестрата. Но както при него, така и при Морган опитите за реанимиране са завършили с нулев успех.

— Това може да се окаже много важно — каза Лори, доволна, че се е отбила при Джанис.

— Във всеки случай имам намерението да направя копия на следователските рапорти, но в момента не разполагам с време.

— И те ли са били пациенти на ортопедията?

— Не си спомням точно какви операции са претърпели, но бързо ще разбера. Имам чувството, че се касаеше за обикновени операции, не за ортопедични. Искаш ли да проверя?

— Не се тревожи. При всички положения ще ми трябват всички папки. Спомняш ли си кой е правил аутопсиите?

— Не знам. Нямам много контакти с лекарите, освен с теб и д-р Степълтън.

— А помниш ли какво е било последното официално становище за причината за смъртта? — попита Лори.

— Дори не знам дали е било записано. Понякога проследявам случаите, които са ме заинтересували, но не и тези двата, за които говорим. Трябва да си призная, че тогава изглеждаха като наистина рутинни, с неочаквани кардиологични проблеми. Предполагам, че „рутинно“ не е точната дума. Наистина случва се да умират хора в болницата, което, разбира се, е трагично, но много пъти не е от проблемите, които са ги накарали да влязат в болница. Не ми беше хрумвало за това до тази сутрин, когато описвах случая Морган и си помислих, че съм запомнила имената им.

— Как се казваха? — попита Лори. Усети вълнение. Това любопитно и неочаквано, но потенциално важно парченце информация, бе именно причината да иска да говори с Джанис. Караше я да се чувства по-силна от колегите си патолози, които игнорираха опита и експертизите на съдебните следователи и санитарите.

— Соломон Московец и Антонио Ногуйра. Записала съм и номерата за достъп. — Джанис ѝ подаде папката.

Лори я пое и погледна имената. Не знаеше дали с това упорито търсене се опитва да отклони вниманието си от собствените си проблеми.

— Благодаря ти, Джанис. Една евентуална връзка между тези случаи може да се окаже важна — Един от проблемите, свързан с това, че има осем медицински следователи в Патологическия институт беше, че подобни връзки лесно се промушваха през пролуките. В четвъртъците имаше следобедни конференции, на които случаите се

разглеждаха на открит форум, но обикновено ставаше дума само за тези, които бяха по-интересни от академична гледна точка или зловещи.

— Стига, стига. Чувствам се добре като знам, че наистина съм част от отбора и че имам принос.

— Определено е така — усмихна се Лори. — А, между другото, когато пуснеш молба за изискване картон на Морган, ще помолиш ли и за показанията на Московец и Ногуейра?

— Ще го направя — кимна Джанис и си сложи бележка за напомняне отстрани на монитора.

С превъзбуден от новини мозък Лори излезе от офиса на съдебните следователи и взе асансьора за петия етаж. Тревогите за гена на BRCA1 и дори за Джак бяха излетели от съзнанието ѝ. Не можеше да откъсне очи от двете имена върху листа, който Джанис ѝ бе дала. Тръгването от един любопитен случай и стигането до четири бе огромен скок. Въпросът бе дали наистина са свързани. Според нея точно това бе работата на медицинския следовател — да разбере. Ако случаите бяха свързани от обща упойка или процедура, и ако можеше да открие това тогава би могла да предотврати други смъртни случаи. Разбира се, подобна информация би ѝ подсказала дали става въпрос за случайност или за убийства. Тази мисъл я накара да потръпне.

Влезе в офиса си, закачи палтото си зад вратата и седна пред компютъра. Натрака на клавиатурата номерата за достъп до двата случая, но нито единият, нито другият бяха вписани. Леко разочарована тя взе имената на двамата лекари, които бяха правили аутопсиите. Джордж Фонтурт бе аутопсирал Антонио Ногуейра, а Кевин Саутгейт — Соломон Московец. Тъй като по-рано бе видяла в канцеларията Саутгейт, взе телефона и набра вътрешния му номер. След петото позвъняване остави слушалката на мястото ѝ.

Не я съдържаше на едно място, затова отново се отправи към първия етаж. Надяваше се Кевин още да е там и го завари да разговаря с Арнолд. Изчака ги търпеливо да свършат оживения си разговор. Двамата непрекъснато спореха за политика: Кевин, непоправим либерал демократ и Арнолд, също такъв консервативен републиканец. Работеха в центъра повече от дванадесет години и бяха заприличали един на друг. И двамата бяха дебели, със сивкав тен и бяха небрежни

по отношение на личната си хигиена и облекло. Според Лори напомняха типичните коронери от старите холивудски филми.

— Спомняш ли си, че си аутопсирал Соломон Московиц преди две седмици? — обърна се тя към Кевин. Както обикновено, той и Арнолд се сконфузиха от разменените ругатни, макар никой от двамата да не приемаше аргументите на другия.

След като се пошегува, че не помни какво е ял снощи, камо ли какво е правил преди две седмици, Кевин смръщи подпухналото си лице.

— Знаеш ли, мисля, че си го спомням този Московиц — каза той. — Случайно да знаеш дали случаят не е на „Манхатън Дженерал“?

— Така ми казаха.

— Значи го помня. Пациентът имаше видимо спиране на сърцето. Ако е онзи, за когото мисля, нямаше какво толкова да се прави на аутопсията. Не вярвам да съм го подписал още. Струва ми се, че трябваше да изчакам да дойдат резултатите от микроскопията.

Да бе, сигурно, помисли си Лори. Дори и в най-напрегнатите моменти получаването на слайдовете не отнемаше две седмици. Но тя не бе изненадана Кевин и Арнолд се славеха с това, че съсипват всички попаднали при тях случаи заради размотаване.

— Насилваш си късмета. Знаеш ли какво, защо не ме почакаш в офиса, ще се кача горе и ще донеса папката.

— Идеята ми се вижда добра — отвърна Лори, за миг отвличайки вниманието си при вида на Джордж, който в този момент влизаше през вратата. Тя остави Кевин и Арнолд да довършат префирната си и отиде с Джордж до кафе-машината.

— Дочух, че вчерашният случай с огнестрелното оръжие имал неочаквана развръзка — каза тя.

— Същинско изпитание — оплака се Джордж. — Ако Бингъм някога ми предложи да работя друг път с него, напомни ми любезно да му откажа.

Лори се разсмя и двамата се разприказваха. След като бе говорила с Кевин относно Московиц, тя попита Джордж дали си спомня аутопсията, която е правил на Антонио Ногуейра преди две седмици.

— Припомни ми нещичко — помоли я той.

— Мъча се да налучкам подробностите, тъй като не ги знам със сигурност, но мога да ти кажа, че трябва да е бил относително млад, след прекарана преди денонощие операция в „Манхатън Дженерал“ и се предполага, че се е случило нещо със сърцето му.

— Да, спомням си: истинска главоблъсканица. При аутопсията не намерих нищо, както стана и при микроскопията. Папката е на бюрото ми, чакам от токсикологията да излезе нещо. В противен случай ще се наложи да го подпиша като спонтанна вентрикуларна фибриляция или като масивен сърдечен удар, който е бил толкова внезапен и толкова масиран, че не е имало никакво време да се развие каквато и да е патология. Разбира се, това означава, че онова, което го е причинило трябва да е изчезнало по магичен начин. Така или иначе сърцето е спряло. Мисля, че не може да е спряло дишането, тъй като няма цианоза — Той вдигна ръце безпомощно.

— Значи микроскопията не показва нищо в коронарните съдове?

— Малко.

— И самият сърдечен мускул изглежда нормално? Мисля си какво може да е в състояние да причини внезапна летална аритмия. Има ли следи от възпаление?

— Не! Беше напълно нормално.

— Ще имаш ли нещо против да разгледам папката по-късно следобед? — попита Лори.

— Заповядай. Но защо такъв интерес? Как разбра за това?

— Чух от Джанис. Интересувам се, защото имах изненадващо подобен случай вчера. — Лори премълча за другите два. Първо — предположението ѝ, че могат да се окажат свързани бе твърде несигурно, и второ — на този ранен етап не можеше да се отърве от чувството, че има някаква серийност.

Тя се спусна един етаж по-ниско и потърси Марвин. Седеше долу в канцеларията на моргата и както бе предположила, бе в пълно бойно снаряжение.

— Готов ли си за рокендрол? — попита го тя. Нямахше търпение да започнат.

— О, сестро, вече си на линия?

Лори му даде номера за достъп на Дарлин Морган, преди да влезе в съблекалнята и да надене защитното облекло. Беше напрегната. За пръв път в кариерата си на медицински следовател се надяваше да

не открие нищо при аутопсията, очаквайки Морган да се окаже като Макгилън, Ногуейра и Москович. Колкото по-дълго се въртеше в съзнанието ѝ идеята за серията, толкова по-малко податлива щеше да е на собствените си неприятности.

Излезе от съблекалнята, прекоси склада и изключи батерията си от зарядното. Петнайсет минути по-късно, облечена в скафандъра си, нахълта в моргата, където надяна ръкавици. В момента течеше само една аутопсия. Веднага разпозна Джак и Вини: Вини бе по-нисък и определено по-слаб. Джак се вираше през обектива на камерата, сложена на статив. Лори се опита да не гледа към малкото голо телце върху масата. Мигна инстинктивно, когато светкавицата на камерата проблесна.

— Ти ли си, Лори? — провикна се Джак. Той се изправи и се обърна в нейната посока, чул затварянето на вратата.

— Аз съм — отвърна тя. Марвин не се виждаше никъде и тя погледна през армираното стъкло на вратата към коридора. Марвин се приближаваше, тикайки количка. Зад него се влачеше друг санитар, Мигел Санчес. Сигурно беше възникнал някакъв проблем. Марвин по правило беше свръх-експедитивен и винаги я чакаше.

— Ела насам! — извика Джак въодушевено. — Искам да ти покажа нещо. Този случай е невероятен.

— Сигурна съм — отвърна тя. — Но мисля да ми разкажеш, след като свършиш. Знаеш, че аутопсиите на деца не са любимото ми занимание.

— Почти съм сигурен, че става въпрос за подобен на вчерашния случай — каза Джак. — Повече от деветдесет процента съм уверен, че причината и начинът на смърт са изненадващо еднакви. Казвам ти, че е като по учебник!

Професионалното ѝ любопитство не издържа и тя се приближи. С известно усилие се накара да погледне към детето. Точно както Рива бе описала, по-голямата част от миниатюрното телце, включително лицето на нещастното малко момиченце изглеждаха натъртени, охлузени и изгорени. Тази картина накара Лори да залитне леко, сякаш ѝ се вие свят. Чу, че вратата зад нея се отваря и последва скърцане на колела на стара количка.

— Какво ще кажеш? Рентгенът не показва никакви фрактури, нито стари, нито нови. Това ще промени ли отношението ти към този

случай?

— Не особено — поклати глава тя. Опитваше се да гледа лицето на Джак, но бе трудно с всичките тези светлини отгоре, които се отразяваха в пластмасовата му маска. Не бяха се виждали и говорили почти от двадесет и четири часа и когато се срещнаха тази сутрин, се бе надявала на нещо по-различно от повторение на игривата роля на професор, която в последно време бе възприел.

— Ами ако спомена в добавка към нормалната рентгенова снимка, че френулумът е незасегнат?

— То не би отрекло това, което виждам в момента — отвърна Лори. Независимо от отвращението си, тя се наведе и погледна отблизо кожните наранявания, особено там, където Джак бе направил малък срез през едно от протритите места. Нямаше нито кръв, нито оток. Изведнъж разбра за какво намеква той, когато посочи с пръст следи, които навеждаха на мисълта, че не става въпрос за изнасилване. — Вредители! — ахна тя и се изправи.

— Тази дама заслужава награда! — театрално произнесе Джак. — Както се очакваше, д-р Монтомъри потвърди като експерт впечатлението ми. Разбира се, Вини не е убеден, така че сме се обзаложили на пет долара, които той печели, ако открием неспецифични доказателства за смърт, причинена от задушаване, когато правим вътрешната част от аутопсията, а всеки знае какво означава това.

Лори кимна. Имаше голяма вероятност детето, лежащо пред тях, да е умряло от синдрома на внезапната детска смърт, който при аутопсията показваше следи от задушаване. Макар в първия момент да си бе помислила, че всички кожни наранявания са причинени преди смъртта, сега ѝ приличаха повече на увреждания постмортем, дължащи се на различни вредители като мравки, хлебарки и евентуално мишки или плъхове. Ако наистина случаят бе такъв, тогава не ставаше въпрос за убийство, а за нещастен случай. Разбира се, това не правеше трагедията по-малка, но със сигурност навеждаше на други заключения.

— Е, работата е ясна — каза Джак, докато сваляше камерата от статива. — Бедността и мизерията са убили това дете, не е умряло от изнасилване. Трябва да изкараме родителите му от затвора. Да ги държим там е все едно да добавяме обида към несправедливостта.

Лори се придвижи към мястото, където Марвин бе строил количката, като се опитваше да не мисли за разочарованието си от веселите остроумия на Джак и неговото театралничене. Дали не се опитваше да ѝ напомни, че нещата винаги са малко по-различни, отколкото изглеждат на пръв поглед?

— Някакви проблеми ли имаше? — обърна се тя към Марвин, когато двамата санитарни качиха тялото върху аутопсионната маса.

— Малка спънка. Майк Пасано трябва да е написал погрешен номер на камерата. Но с помощта на Мигел открихме тялото бързо. Някакви специални изисквания за случая?

— За да бъде честна — въздъхна Лори, докато проверяваше номера за достъп и името, — надявам се това да се окаже огледален образ на първия случай, с който вчера се занимавахме.

Марвин ѝ хвърли озадачен поглед, когато тя се зае с външния преглед.

Тялото беше на кавказки тип жена в средата на трийсетте с кестенява коса, с нормално телосложение, която изглежда е била в добро здраве, макар и леко закръглена, с тлъстини в коремната област и страничната част на бедрата. Кожата ѝ бе с обичайната за смъртта бледност и по нея нямаше наранявания, с изключение на няколко незначителни петна. Нямаше цианоза. Нямаше доказателства за използване на дрога. Виждаха се два пресни белега отстрани на лявото коляно и никакви следи от възпаление или инфекция. В лявата ръка влизаше тънката тръбичка на интравенозния източник, без кръвни отоци или течност около мястото. Ендотрахиалната тръба бе позиционирана правилно в трахеята.

Колкото по-далече, толкова по-добре, каза си Лори, имайки предвид външния оглед, който можеше да се сравни с този на Шон Макгилън. Тя пое скалпела от Марвин и се наведе над тялото. Работеше бързо и съсредоточено. Съзнанието ѝ бе игнорирало дейността в останалата част на залата.

Четиридесет и пет минути по-късно Лори се изправи, след като проследи вените нагоре по крака до абдоминалната кухина. Не бе открила никакви съсиреци. Нямаше друга патология, освен няколко незначителни утробни фиброми и един полип в голямото черво и съвършено нищо, което би обяснило смъртта на жената. Точно както

при Макгилън, и тук трябваше да изчака микроскопията и токсикологията, ако искаше да разбере причината за смъртта.

— Чист случай — отбеляза Марвин. — Точно както очакваше.

— Много интересно. — Тя се озърна в залата, която бе практически пълна по време на съсредоточената ѝ работа. Единствената маса, която не се използваше, се намираше в непосредствено съседство до мястото на Джак. Както изглежда, той бе свършил и напуснал помещението, без да каже и дума. Не се изненада. Напълно се връзваше с поведението му напоследък.

До съседната маса от другата ѝ страна разпозна миниатюрната фигурка на Рива.

— Интересен случай?

Рива вдигна глава.

— От професионална гледна точка — не особено. На Парк авеню шофьор прегазил жена и не спрял. Туристка от Средния запад, държала се за ръката на мъжа си, когато била блъсната. Той бил на крачка пред нея. Всеки път се изненадвам, че пешеходците не са кой знае колко внимателни в този град, където трафикът е направо ужасен. А при теб как е?

— Изключително интересно — каза Лори. — Почти никаква патология.

Рива я изгледа подозрително:

— Интересно и никаква патология? Това сякаш не си ти.

— Ще ти обясня по-късно. Между другото, по график имам ли някакъв друг случай?

— Днес не. Мисля, че трябва да успокоиш топката, имаш нужда от малко принудително бездействие.

— Хей, аз съм добре. Наистина! Не искам никакво специално отношение.

— Не се притеснявай. Днес е относително лек ден. Мисля, че си имаш достатъчно работа.

— Благодаря, Рива — кимна Лори, макар да предпочиташе да държи съзнанието си заето.

— Ще се видим горе.

Лори отиде да съблече скафандъра. След това планираше да отиде до хистологията и токсикологията и се изненада, когато Джак ѝ препречи пътя.

— Мога ли да те черпя едно кафе? — усмихна се той.

Тя погледна очите му, опитвайки се да прецени настроението му. Прекалената му бодрост ѝ бе дошла в повече; предвид обстоятелствата напоследък това бе направо унизително. Не забеляза обаче самодоволната му усмивка от вчерашния следобед, изражението му бе сериозно, почти официално. Е, поне беше по-уместно за онова, което се бе случило помежду им.

— Бих искал да поговорим — добави Джак.

— Бих искала чаша кафе — кимна Лори и се опита да потисне очакванията си за предстоящия разговор.

— Можем да отидем в офиса или да хапнем нещо в закувалнята — каза Джак. — Ти решаваш.

Закувалнята се намираше на втория етаж. Беше шумно помещение със старомоден изтъркан линолеум на пода, с голи бетонни стени и редици автомати за продажба на напитки и храни. По това време на деня със сигурност бе претърпено от секретарки и охранители.

— Защо не отидем в офиса — предложи Лори. — Там ще можем да разговаряме по-спокойно.

— Липсваше ми миналата нощ — каза Джак, докато чакаха асансьора.

Мили, боже, трепна сърцето ѝ. Въпреки че се тревожеше, се надяваше да говорят сериозно. Не беше обичайно за Джак да признава чувствата си така направо. Тя го погледна, за да се увери, че не е саркастичен, но той бе извърнал глава, съсредоточен в светлинното табло, индикиращо движението на асансьора между етажите. Както винаги, скоростта му бе направо отчайваща.

След малко вратата пред тях се отвори и те влязоха в кабинката.

— И ти ми липсваше — прошепна Лори и в същия миг изпита стеснение. И двамата се държаха като дванайсетгодишни.

— Бях направо безнадежден случай на баскетболното игрище — каза Джак. — Едно нещо не направих както трябва.

— Съжалявам — произнесе тя, но в същото време ѝ се прииска да не го бе казвала. Прозвуча така, сякаш се извинява, докато просто проявяваше съчувствие.

— Както и очаквах, аутопсията на детето потвърди, че е починало от синдрома на внезапната детска смъртност — опита се

Джак да промени темата на разговора. Беше очевидно, че не се чувства комфортно.

— Наистина ли?

— А как беше при теб? Когато се натъкнах на Джанис, тя ми спомена, че случаят напомня твърде на този на Макгилън, затова казах на Рива, че може би ти ще го искаш.

— Оценявам го — кимна Лори. — Наистина го искам. Прав си, несъответстващ е точно като Макгилън.

— Какво имаш пред вид с това „несъответстващ“?

— Започвам да мисля, че вчерашното ти предположение за съдебното доказване на начина на смърт като обратно на очакваното, може и да излезе вярно. Като нищо ще се окаже, че имам работа с убийство, за разлика от случая Кромюел. Не мога да спра да мисля за някои от печално известните серийни убийства в здравни институции, и по-специално онези в Ню Джърси и Пенсилвания. — Лори не се притесняваше да споделя подозренията си с Джак, за разлика от опасенията при разговорите с Фонтуърт.

— О! Когато казах, че съдебните ни осигуряват изненади, говорех по принцип. Не съм предполагал нищо конкретно за твоя случай.

— Мисля, че предполагаше.

Джак поклати глава, когато вратата на асансьора се отвори на първия етаж.

— Не, съвсем не. И трябва да ти кажа, че отиваш прекалено далеч със случая, който ми описа. Кое, по дяволите, те кара да мислиш така? — И той я побутна към изхода.

— Тъй като през последните дни аутопсирах двама души относително млади, здрави, починали внезапно и без никаква патология. И двамата!

— Днешният ти случай не показва ли някаква емболия или кардиологични аномалии?

— Абсолютно никакви. Беше чист! Е, имаше няколко вътрешноутробни фиброми, но това е всичко. Както Макгилън, и тази жена е починала в рамките на двадесет и четири часа след пълна упойка. Както Макгилън, и тя е била напълно стабилна, без никакви усложнения, и изведнъж... бинго! Сърцето ѝ спира внезапно и никакви опити за реанимация не могат да я върнат! — щракна с пръсти Лори.

Минаха покрай канцеларията, секретарките се бяха събрали и бърбореха. Телефоните мълчаха. След тежката нощ смъртта в града очевидно си бе дала отдих.

— Два случая не правят серия — възрази Джак. Бе потресен от предположението на Лори за сериен убиец.

— Боя се, че случаите са четири, а не два. Това е твърде много, за да е обикновено съвпадение. — Докато си сипваха кафе от машината, Лори описа разговора си с Кевин и Джордж. Седнаха на неудобните пластмасови столове, заети преди от Кевин и Арнолд.

— Ами токсикологията? — попита Джак. — Щом излиза, че няма очебийна патология или резултатите от хистологията са добри, значи отговорът трябва да дойде от токсикологията.

— Джордж каза, че още чакал токсикологията по случая си. Очевидно ще ми се наложи да почакам доста. Но каквото и да е, имаме любопитна поредица от съвпадения.

Те надигнаха чашите си почти едновременно и срещнаха погледи.

— Ако питаш мен — произнесе Джак накрая, — струва ми се, че въображението ти е отишло прекалено далеч. Може би си разстроена заради нашите проблеми и търсиш с какво да отвлечеш вниманието си.

Лори махна раздражено с ръка. От една страна той вечно я покровителстваше, а от друга се опитваше да бъде коректен. Тя извърна поглед и си пое дълбоко дъх.

— За какво искаше да говорим? Сигурно не е свързано със съответните случаи?

— Рива ми каза вчера за майка ти. Изкушавах се да ти се обадя миналата нощ и да те попитам за нея, но предвид обстоятелствата си помислих, че е по-добре да говорим лично.

— Благодаря ти за вниманието. Тя се оправя.

— Радвам се — кимна той.

Той млъкна за миг, размърда се неспокойно и продължи разколебан:

— Не знам дали трябва да казвам на майка ти...

Тогави недей, помисли си Лори. Беше разочарована. Беше си позволила да се надява въпреки всичко. Не искаше да говори за майка си.

— ... но съм сигурен, че си наясно, че при рака на гърдата има наследствен фактор.

— Наясно съм — прекъсна го Лори вбесена, питайки се накъде бие.

— Не знам дали майка ти се е тествала за маркер на мутация на гена за BRCA1, но резултатите могат да са от значение за лечението. Както и за теб, може да се вземат превантивни мерки. Мисля, че трябва да се тестваш. Не искам да те плаша, но...

— Майка ми е позитивна за мутацията на гена за BRCA — призна Лори. Част от гнева ѝ се разсея, когато го видя, че е загрижен.

— Ето, това налага още повече да се изследваш. Мислила ли си за това?

— Мислих. Но не съм убедена, че е от кой знае какво значение и може само да увеличи тревогите ми. Не искам да отстраняват нито гърдите ми, нито яйчниците.

— Мастектомията и оофоректомията не са единствено възможните мерки — прекъсна я Джак. Миналата нощ включих Интернет и прочетох всичко по въпроса.

Лори почти се усмихна. Учуди се, че тя и Джак бяха посетили едни и същи сайтове по едно и също време.

— По-честата мамография е друга възможност — добави Джак. — Всъщност, можеш да обмислиш дори лечение с тамоксифен. Но това е нещо далечно. Както и да е, изводът е, че трябва да се прави нещо. Мисля, че щом имаш тази информация, трябва да го направиш. Всъщност, бих искал да те помоля да го направиш. Не, връщам си думите назад. Умолявам те да го направиш... заради мен.

За нейна изненада, Джак се наведе и взе ръцете ѝ в своите, стискайки ги силно.

— Убеден ли си? — попита тя, имайки предвид последните му думи.

— Напълно! Дори единственият ефект да е да те склоня да се преглеждаш по-често. Лори, моля те!

— Кръвен тест ли е? Дори не знам.

— Да, обикновен кръвен тест. Избрала ли си си лекар в „Манхатан Дженерал“, където вече всички сме длъжни да ходим?

— Още не — призна Лори. — Но мога да се обадя на една стара приятелка от колежа, Сю Пасеро. Работи във вътрешна медицина.

Сигурна съм, че ще ме приеме.

— Отлично! — Джак потри ръце. — Трябва ли да звъня, за да съм сигурен, че си го направила?

Лори се засмя.

— Ще го направя, наистина.

— Днес.

— Добре, за бога. Ще отида още днес.

— Благодаря — каза Джак. Той пусна ръката на Лори, която продължаваше да стиска. — Сега, след като уредихме този въпрос, искам да те попитам дали не можем да стигнем до някакъв компромис и да се върнеш в моя апартамент?

За миг тя не можа да отвърне нищо. Точно когато си мислеше, че Джак няма да повдигне въпроса за отношенията им, той го беше направил.

— Както вече ти казах — продължи той, — ти ми липсваш. А най-лошо от всичко е, че играта ми на баскетболното игрище е пълен провал. Цялата отбрана, която внимателно си бях изградил, беше подкопана и рухна за миг при вида на два чифта твои бикини.

— Какви бикини? — застана тя нащрек. Съвсем съзнателно не се засмя на опита му да се върне към обичайния за него духовит сарказъм. Не виждаше нищо забавно в намека, че храбростта му на баскетболното игрище може да е определящ фактор за връщането ѝ при него.

— Забравила си ги в банята. Но не се тревожи, прибрани са на сигурно в бюрото ми.

— Какво разбираш под „компромис“? — попита Лори колебливо.

Джак се размърда в стола си. Беше очевидно, че се чувства неловко от въпроса ѝ. Лори го изчака. Той въздъхна и разпери безпомощно ръце:

— Че сме съгласни да обсъждаме нещата по същество.

Сърцето ѝ прескочи един такт.

— Това не е компромис — произнесе тя с глас, който отразяваше обезкуражаването ѝ. — Джак, и двамата знаем за какво става дума. Погледнато така не виждам с какво могат да помогнат още разговори. Знам, че звучи обратно на онова, което обикновено казвам за важността от общуването. Въпросът е, че ние от самото начало правехме отстъпки и особено през последната година. Мисля, че

разбирам какво имаш предвид и ти съчувствам, но това не е положението, което ме удовлетворява. Толкова е просто. Вярвам, че и двамата се обичаме, но сме на кръстопът. Вече не съм на двадесет и пет. Имам нужда от семейство; имам нужда от ангажимент. Ако използвам един от твоите изрази: топката сега е в твоето поле. Ти трябва да вземеш решението. В този смисъл разговорите са излишни. Нямам намерение да се опитвам да те убеждавам, а всеки разговор би означавал точно това. И още едно, последно нещо: не се чувствам засегната поради момента. Това е от много време насам.

В продължение на няколко минути никой от тях не каза нищо, нито помръдна. Най-накрая Лори се протегна и стисна коляното му.

— Това не означава, че изобщо не искам да говорим — каза тя. — Не означава, че вече не сме приятели. Означава само, че ако не можем да се разберем, е по-добре да остана в апартамента си. А междуременно се връщам на работа.

Тя се изправи, усмихна се без злоба, без гняв и излезе бавно от офиса.

7.

Лори остави химикалката, протегна се и погледна творението си. Беше направила матрица върху милиметрова хартия с имената на четиримата пациенти от лявата страна на страницата. Надолу бяха колоните с всички параметри на случаите, които смяташе за важни, включително възраст на пациента, пол, вид на операцията, вид на използваните анестезиологични и анестетични препарати, успокоителни и обезболяващи медикаменти, в кое отделение е бил настанен пациентът, как и от кого е бил открит, времето, по което е бил открит, името на лекаря, който е правил аутопсията, както и потенциално свързана със случая патология и токсикологични резултати.

Беше попълнила предварително почти всички квадратчета в матрицата с изключение на имената на хирурзите и анестезиолозите, типа анестезия и използвана упойка, токсикологичните резултати на двата случая, които бе аутопсирала и съответната незначителна патология при Дарлин Морган. За да попълни всичките графи се нуждаеше от болничните картони на пациентите и сътрудничеството на Питър и Морийн.

Това, което бе привлякло вниманието ѝ в диаграмата и което в известна степен разколебаваше теорията ѝ за сериен убиец бе, че случаите не са от едно и също отделение. Двама от пациентите бяха лежали в общата хирургия, а другите двама в ортопедичното и неврохирургията. Тъй като никой от тях не бе претърпял неврохирургична интервенция, това я озадачи и тя звънна до приемния офис на „Манхатън Дженерал“. Обяснението се оказа просто: понеже болницата работела на ръба на капацитета си, леглата често трябвало да бъдат разпределяни независимо от типа операция.

От момента, в който се бяха разделили с Джак, Лори се бе занимавала с разследване на тези четири случая. Мотивацията ѝ беше двойна. От една страна я имаше необходимостта да отвлича вниманието си от собствените си проблеми, както Джак бе

предположил. Това не се бе променило. Но сега съществуваше и силното желание да докаже интуитивното си убеждение, че не става въпрос за случайно стечение на обстоятелствата. Джак бе отхвърлил тази идея безгрижно, което не само омаловажаваше усилията ѝ, но ѝ се струваше унижително.

Първо беше отишла до хистологията и се срещна с Морийн, която победоносно ѝ представи изследванията на Макгилън, направени за по-малко от двадесет и четири часа. Като се имаше предвид, че трябваше да се обработват по осем хиляди аутопсии годишно, получаването на резултати за една нощ бе нечувано. Лори благодари за усилията и отнесе веднага сегментите в офиса си, за да ги изследва. Както и очакваше, не откри патология, сърцето беше напълно нормално. Нямахте следи от активно или излекувано възпаление на сърдечния мускул или на коронарните съдове, не се забелязваха никакви абнормалии на клапите или на проводящата система.

Следващото, което направи бе да слезе до токсикологичната лаборатория на четвъртия етаж, на входа, на която се сблъска с Джон Деврис. Той веднага я попита за какво се навърта наоколо. Понеже не искаше да злепоставя Питър пред шефа му, ѝ се наложи да прояви изобретателност и да каже, че се интересува от работата на стоящия наблизо маспектрометър. Успокоен, Джон я снабди с купища литература, след което се извини, че трябва да отиде до серологичната лаборатория.

Лори побърза да влезе при Питър в миниатюрния му офис без прозорци. Очите му блеснаха при вида ѝ. Макар да не си го спомняше от времето, преди да започне работа в Патологическия център, той си спомняше, че двамата са посещавали университета Уесли в началото на осемдесетте. Беше завършил две години след нея.

— Пуснах една токсикологична проба на Макгилън — каза той. — Не открих нищо, но трябва да те предупредя, че съединенията могат да се крият в пиковете и спадовете на разпечатката, особено когато концентрацията е много ниска. Ще мога да ти помогна повече, ако ми намекнеш поне малко какво точно търсиш.

— Напълно достатъчно — каза Лори. — Тъй като според аутопсиите тези пациенти са починали неочаквано, техните сърца трябва внезапно да са спрели да помпат кръв. Така както всичко си е наред, в следващата минута се оказва, че няма циркулация. Това

означава, че трябва да елиминираме сърдечни токсини като кокаин и дигиталис, както и всякакви други лекарства, които са в състояние да причинят промяна в сърдечния пулс като въздействат или върху центъра, който поражда пулсирането или върху проводящата система, която разпространява импулса около сърцето. А освен това трябва да изключим и лекарствата, които са били използвани за лечение на абнормални сърдечни ритми.

— Охо! Това е доста дълъг списък — поклати глава Питър. — Бих видял кокаина и дигиталиса, защото знам къде да гледам в разпечатката, още повече, че трябва да са били в големи дози, за да причинят това, за което говориш. За другите не знам, но ще погледна.

Лори го прекъсна и попита за Соломон Москович и Антонио Ногуйера, чиито аутопсии бяха минали няколко седмици по-рано. Каза му, че случаите са огледални на този на Макгилън. Питър влезе в лабораторната база данни. И двата резултата от токсикологичните проби бяха нормални, но той предложи да ги проведе отново, още повече, че сега имаше някаква представа за онова, което тя търси.

— И още нещо — спря се Лори на вратата. — Тази сутрин имах друг случай, пробите, от които скоро ще пристигнат при теб. Отново поразително подобен на останалите, което ме кара да си мисля, че става нещо странно в „Манхатън Дженерал“. Тъй като не откривам никаква патология, страхувам се, че основният товар ще падне на твоите плещи.

Питър ѝ обеща да направи всичко възможно и тя се насочи към Джордж, за да хвърли едни поглед върху папката на Антонио Ногуйера. Джордж я изненада — беше направил огромна купчина от копия, които я очакваха. Кевин не бе проявил чак такава услужливост, но не се възпротиви на желанието ѝ да си преснима каквото ѝ трябваше. Тя се върна в офиса и седна на бюрото си да проучи внимателно подробностите и да попълни празните графи в матрицата.

По едно време взе листа и се завъртя в стола си.

— Виж това! — протегна го тя към Рива.

Приятелката ѝ го взе и го огледа.

— Много си добросъвестна. Организирането на такава информация отнема страшно много време.

— Направо съм хипнотизирана от тази загадка — призна Лори. — И съм решила да я разгадая.

— Ето защо си била толкова доволна, когато не откри патология в Морган, имала си вече друг случай.

— Именно!

— И какво следва. След всичките положени усилия сигурно имаш някаква идея?

— Мисля, че да. Вече ми е ясно, че механизмът на смъртта е бил вентрикуларна фибрилация при всичките четирима. Причината за смъртта е нещо съвсем друго, както и начинът.

— Слушам те.

— Сигурна ли си, че имаш такова желание? Споменах идеите си пред Джак и той само се раздразни.

— Хайде, давай.

— Казано с няколко думи, след като реших, че смъртта е настъпила вследствие на вентрикуларна фибрилация или спиране на сърцето, а сърцата са били структурно нормални, причината за смъртта трябва да се дължи на някакво причиняващо аритмия лекарство.

— Изглежда логично — съгласи се Рива. — А какво ще кажеш за начина на смъртта?

— Това е най-интересната част. — Лори се наведе напред и понижи глас, сякаш се страхуваше, че някой може да чуе. — Мисля, че се касае за убийство! Струва ми се, че съм по следите на сериен убиец в „Манхатън Дженерал“.

Рива понечи да каже нещо, но Лори вдигна ръка и понижи още гласа си:

— Колкото по-скоро получа картоните от „Манхатън Дженерал“, толкова по-бързо ще мога да попълня останалата част от матрицата, която ще включва предоперационните медикаменти, анестетичните препарати, както и постоперативното лечение. После пак ще говорим. Лично аз не смятам, че допълнителната информация ще промени нещата. Фактът, че имаме четири случая с фатална вентрикуларна фибрилация, нереагиращи на опитите за реанимиране при млади, здрави хора, претърпели рутинна операция, възползвайки се от обичайния протокол, в рамките само на няколко седмици, е прекалено, за да е просто случайно съвпадение.

— Това е много натоварена болница, Лори! — каза Рива, която просто не искаше да спори.

Лори издиша силно. Стори ѝ се, че долавя в тона на Рива нещо като снизхождение, не много по-различно от това на Джак. Тя се протегна и взе листа от ръката на приятелката си.

— Това е само моето мнение — каза Рива, усетила реакцията ѝ.

— Имаш право на собствено мнение — промърмори Лори и се завъртя отново към бюрото си.

— Не исках да те дразня.

— Не си виновна — каза Лори, без да се извъръща. — През последните дни съм станала прекалено чувствителна към всичко. — Тя не издържа и се обърна: — Но нека ти кажа следното: Това, което благоприятства въвличането на серийни убийци в споменатите случаи е тъкмо фактът, че никой не би заподозрял нищо.

— Може би си права — съгласи се Рива. Тя се усмихна, но Лори не отвърна на този жест на помирение, а побърза да вдигне телефона. Споделянето на подозренията ѝ с Джак и Рива само я бе раздразнило повече, макар гласното изричане на думите да бе сложило всичко на фокус и да я бе накарало да се почувства дори по-сигурна в правотата си. Възраженията на приятелите ѝ не можеха да я разколебаят, сценарият за серийния убиец сега ѝ се струваше напълно правдоподобен. Тя осъзна, че макар и прибързано, без да разполага с категорични доказателства, на нея бе съдено да види, че в „Манхатън Дженерал“ става нещо. За съжаление, знаеше от горчив опит, че да прави подобно заключение не е нейна работа. То трябваше да дойде от администрацията и да мине през връзки с обществеността. Затова звънна на Кони Игън, секретарката на Калвин, и я помоли да я свърже с него.

— Заместник шефът трябва да излезе за официален обяд с Борда на консултантите след няколко минути — каза Кони. — Ако искаш да го хванеш, трябва веднага да слезеш долу. Иначе можеш да го потърсиш след четири, в случай, че изобщо се върне тук, за което няма гаранции.

— Слизам веднага — каза Лори, остави слушалката и се изправи.

— Късмет! — Рива бе чула целия разговор и се опитваше да бъде любезна.

— Благодаря — кимна Лори сухо.

— Не се разстройвай, ако Калвин прояви още по-голям скептицизъм от мен — извика Рива след нея. — Освен това може да те

накара да съжеляваш, че си си помислила изобщо за някакво престъпление. Не забравяй, че той има меко местенце в „Манхатън Дженерал“ от времето, когато е бил студент и е карал там стажа си като специализант в учебния филиал на болницата.

— Не съм го забравила — извика Лори. Чувстваше лека вина заради държанието си към Рива. Не ѝ беше в характера да е в такова мрачно настроение, но нищо не можеше да направи.

От страх да не изпусне Калвин тя взе асансьора и след по-малко от пет минути се намираще в административния отдел. На едно дълго канапе седяха няколко души и очакваха среща с шефа, чиято врата бе затворена и охранявана строго от секретарката му, Глория Санфорд. Спомни си, че бе седяла няколко пъти тук, чакайки да бъде наругана за това, което е направила, тя сега се опитваше всячески да избягва срещите с Калвин. Беше се държала по-скоро вироглаво и нетактично, когато навремето бе започнала работа в Патологическия център.

— Влизай — покани я Кони, когато я видя на прага. Вратата на Калвин бе открената. Той говореше по телефона, подпрял крак на края на бюрото си. Когато Лори влезе, той ѝ посочи със свободната си ръка креслото срещу себе си. Очите ѝ обходиха познатата стая. Беше наполовина по-малка от кабинета на Бингъм и нямаше връзка с конферентната зала, но изглеждаше истински мамут в сравнение с помещението, което си делиха двете с Рива. Стените бяха покрити с обичайната колекция от дипломи, награди и портрети, предимно на висши градски политици.

Калвин завърши разговора, който явно се отнасяше до предстоящия обяд с Борда. Бордът на съветниците бе основан от кмета преди двадесет години с цел Патологическия институт да е по-малко задължен на изпълнителския бранш и силите на закона.

Калвин спусна шумно краката си на пода и изгледа Лори през наскоро придобитите си очила без рамки. Тя почувства, че се напруга. Калвин винаги всяваше страх у нея, дори повече, отколкото самия началник. Беше по-скоро комбинация от импозантното му физическо присъствие, не-трепващите черни очи, буреносния характер, за който се носеха легенди и периодичните прояви на шовинизъм. В същото време тя знаеше, че е способен на топлина и мило отношение. Това, което я безпокоеше при всяка среща беше коя от страните му ще е доминираща в момента.

— Какво мога да направя за теб? — вдигна вежди той. — За съжаление, трябва да сме кратки.

— Няма да отнеме повече от минута — увери го тя и му подаде матрицата, която бе приготвила. После набързо му разказа историята на четирите случая и своите идеи за възможния механизъм, причина и начин на смърт. Говори само няколко минути и когато свърши, в стаята цареше тишина.

Калвин продължаваше да гледа листа. Най-накрая вдигна очи. Веждите му бяха извити нагоре. Той се отпусна в стола си, почука с пръст по бюрото и поклати бавно глава. Изражението му бе объркано.

— Предполагам, че първото, което трябва да попитам е защо казваш на мен всичко това на толкова ранен етап? Все още никой от случаите не е подписан.

— Единствено защото предполагам, че може да искате да предупредите някого в „Манхатън Дженерал“ какво е мнението ни тук, както и за да повишат индекса на подозрение.

— Поправка! — прогърмя Калвин. Плъзна поглед по часовника си, което не убягна на Лори. — Бих ги предупредил какво е твоето мнение, не моето. Лори, изненадваш ме. Използваш грубо неадекватни данни, за да правиш прибързани и абсурдни заключения. — Той удари с опакото на ръката си по листа. — Вероятно ти се струва, че са пълни спекулации, но може да се окаже изключително пагубно за „Манхатън Дженерал“, ако всичко това попадне в погрешни ръце, което, както знаем, става често. Може да доведе до паника. Ние в Патологическия център работим с факти, а не с произволни предположения. По дяволите, можем да загубим доверие!

— Имам силна интуиция — обади се Лори.

Калвин удари с ръка по бюрото и листите се разхвърчаха.

— Не мога да понасям женската интуиция, ако това са ти аргументите. Какво си мислиш, че е това, курс по шев и кройка? Ние сме научна организация; служим си с факти, а не със слухове и догадки.

— Но тук говорим за четири необясними по същество случая в рамките на период от две седмици — произнесе Лори учтиво, макар да кипеше.

— Да, но случаите в „Манхатън Дженерал“ са с хиляди. Хиляди! Случайно знам, че имат нисък процент на смъртност, под водещите

три процента. Откъде го знам? Назначен съм в Борда. Ела когато имаш някакви резултати от токсикологията или сигурни доказателства за убийство с нисковолтажен ток и тогава ще те изслушам, а не да ми разправяш някакви откачени истории за серийни убийци без никакви факти.

— Не са били убити с електрически ток — възрази Лори. Вече беше обмислила идеята, тъй като стандартните 110 волта бяха в състояние да причинят вентрикуларна фибрилация. Но я беше отхвърлила, тъй като пациентите не бяха включвани към никакви енергийни източници. Още повече, че са били под постоянен мониторинг.

— Просто се опитвам да видя смисъл — изрева Калвин. Той се изправи рязко, при което столът му се завъртя, и подаде листовете на Лори. — Връщай се и намери някакви факти, щом си толкова мотивирана! Нямам време за такива врели-некипели. Чака ме насрочена среща и трябва да решавам реални проблеми.

Смутена като смъмрена ученичка Лори напусна административния отдел. Вратата на Калвин беше отворена през цялото време на разговора им и чакащите пред вратата на Бингъм я изгледаха как се отдалечава с безизразни лица. Какво ли си мислеха след онова, което бяха чули. Въздъхна с облекчение, когато се качи в празния асансьор. Не можеше да си представи, че всичките тези хора, които уважаваше, не виждат онова, което за нея бе от ясно по-ясно.

Влезе в офиса си и подпря глава на ръцете си. Намираще се в безизходица. Нуждаеше се от още информация, но бе принудена да чака прехвърлянето на картоните от „Манхатън Дженерал“ по установените канали. Нямаше как да изпревари системата. Освен това изчакваше Питър да направи магията си с газхроматографа и маспектрографа. Освен да стои и да чака друг подобен случай на следващия ден, нямаше какво друго да прави.

— Предполагам, че срещата ти с Калвин не е минала толкова добре, колкото се надяваше — обади се Рива.

Лори не отговори. Чувстваше се дори по-възбудена от преди. От годините, когато беше малко момиченце, тя винаги бе търсила одобрение от личности с власт и когато не го получаваше, се чувстваше ужасно. Реакцията на Калвин направи точно това, сякаш отделните парчета от живота ѝ се бяха разбъркали. Първо ситуацията с

Джак, след това майка ѝ и проблема с проклетия ген BRCA1, а сега изглежда и работата ѝ бе в пълен безпорядък. И като връх на всичко се чувстваше физически изтощена от недостатъчния сън през последните две нощи.

Въздъхна. Трябваше да се стегне. Изведнъж се сети, че беше обещала на Джак да си направи тест за маркера, което означаваше да се обади на състудентката си от колежа Сю Пасеро. Ако трябваше да е честна, Лори още не бе решила дали трябва да го прави, така че примиряването ѝ бе по-скоро успокояване на неочакваната настойчивост на Джак, отколкото реално решение. В този момент видя идеята в съвсем различна светлина — да излезе от Патологическия център, макар и само за няколко часа не изглеждаше чак толкова лошо. Освен това си помисли, че може да уцели с един камък два заека. Понеже познаваше Сю достатъчно добре, Лори бе убедена, че докато се тества, може да подхвърли безпокойствата си за евентуален сериен убиец, което би накарало болницата да повиши бдителността, без да е нужно да се позовава на себе си или на Патологическия център.

Откри в телефонния указател номера на Сю и го набра. Навремето бяха близки в колежа, после останаха на работа в един и същ град и се срещаха поне веднъж в месеца да вечерят заедно. Всеки път се заричаха да се събират по-често, но все не ставаше.

Лори попадна на някаква секретарка и си помисли да остави съобщение, но след като събщи името си, жената прекъсна и в следващата минута се чу гласът на Сю.

— Много мила изненада — пропя тя. — Какво става?

— Разполагаш ли с минутка?

— Какво имаш предвид?

Лори ѝ каза, че се налага да се тества за маркера на BRCA1. Спомена, че се е прехвърлила към „АмериКеър“, но още не се е уговорила за личен лекар.

— Няма проблеми. Можеш да се отбиеш по всяко време. Ще ти подготвя направление и ще те изпратя в лабораторията.

— Какво ще кажеш да мина днес?

— Чудесно! Хайде, идвай. Обядвала ли си?

— Още не — усмихна се Лори. Май се очертаваше да уцели с един камък три заека.

— Тогава си вдигай задника и идвай по-бързо! Храната в кафенето не е нещо особено, но компанията ще си я бива.

Лори затвори и взе палтото си от закачалката на вратата.

— Мисля, че постъпваш добре, като се тестваш — погледна я Рива.

— Благодаря. — Тя се обърна към бюрото си, за да види дали не е забравила нещо.

— Надявам се, че не си ми ядосана — каза Рива.

— Разбира се, че не. — Тя стисна рамото на приятелката си. — Както ти казах и преди, в последно време съм прекалено чувствителна и всичко ме дразни. Знам, че не си ми секретарка, но искам да те помоля, ако дойде нещо от Морийн или Питър, остави ми съобщение. Ще ти бъда признателна.

— Не ставай глупава, разбира се, че ще го направя. Ще се връщаш ли този следобед?

— Категорично. Ще бъде един бърз обяд и обикновен кръвен тест, макар че може да се отбия да видя майка ми. Клетъчният ми телефон е в мен, така че ако се наложи, ми звъни.

Рива махна с ръка и се наведе над бюрото си, а Лори с бърза крачка излезе на Първо авеню. Въздухът щипеше. От сутринта насам температурата бе паднала още. Със слизането от стъпалата на бордюра тя вдигна ципа на палтото си догоре. Започваше да трепери, затова побърза да вдигне ръка и да спре едно такси.

Пътуването до „Манхатън Дженерал“ бе малко по-дълго от пътуването ѝ предишния ден до Университетската болница. Двете институции се намираха в Горен Ийст Сайд и приблизително на едно и също разстояние на север от Патологическия център, но „Дженерал“ бе по-на запад, по протежение на Сентръл парк. Беше колкото цял градски квартал с няколко пешеходни алеи, които свързваха улиците с извънлежащите сгради. Комплексът, изграден от сив камък, бе застрояван разхвърляно, на пристъпи в продължение на почти век, така че различните крила бяха с различен архитектурен дизайн. Най-новото беше с най-модерен силует и носеше името на дарителя, Самюъл Б. Голдблат, прилепено към гърба на главната структура под прав ъгъл. Това бе VIP-крилото, еквивалентът на онова, в което се намираще стаята на майка ѝ в Университетската болница.

Беше идвала тук безброй пъти и можеше да се ориентира в сложната плетеница от блокове и пристройки. Насочи се директно към сградата „Кауфман“. Щом влезе вътре, тръгна към отделението за вътрешна медицина, представи се на гишето и попита за приятелката си. Секретарката ѝ подаде един плик. Вътре имаше цял комплект за изследване за маркера BRCA1, както и бележка от Сю. В бележката пишеше, че генетичната лаборатория се намира в централната сграда на втория етаж, както и инструкцията за Лори, че трябва да отиде първо до пропуската. Като нов абонат на „АмериКеър“ тя трябваше да получи болнична карта. Най-долу Сю ѝ пишеше когато приключи да отиде направо в кафенето, където тя щяла да я чака.

Получаването на карта отне много повече време, отколкото кръвния тест. Беше се наложило да изчака петнайсетминутна опашка, но после бързо пое към втория етаж, където се намираще генетико-диагностичната лаборатория. Вътре бе изненадващо спокойно в сравнение с останалата част на болницата. От високоговорителите се носеше класическа музика, по стените висяха рамкирани копия на картината на Моне „Водни лилии“ от Музея за изящни изкуства. В чакалнята нямаше никакви хора и Лори подаде бланките за изследване на жената на рецепцията.

Докато седеше в чакалнята бе принудена да застане лице в лице с реалността, която може би се спотайваше дълбоко в нея. Беше ѝ неприятно да си мисли, че може би носи инструмента за собствената си смърт под формата на мутирал ген. Бе нещо като несъзнателно самоубийство или вграден разрушителен механизъм, за който тя упорито избягваше да мисли. Дали щеше да е позитивна или отрицателна? Ако Джак не бе настоял, тя със сигурност щеше да отложи тази процедура. Но сега се намираще тук, щяха да ѝ вземат кръв, след което щеше да забрави — черта наследена от майка ѝ.

След вземането на кръв, една измамно проста процедура, Лори слезе на първия етаж и изчака опашката пред главното гише „Информация“, за да попита за кафенето. Нямаше представа къде в този огромен комплекс се намира кафенето. Разбра, че трябва да следва червената линия по пода. Тъй като вече минаваше дванайсет и петнайсет, помещението гъмжеше от хора. Господи, толкова ли много хора работеха в „Манхатън Дженерал“? И това бяха само част от едната смяна, а имаше три!

Тя се огледа сред множеството лице — някои се бяха навели над масите, други чакаха с подноси на опашката. Жуженето от разговорите ѝ напомни шума на капки по ламаринен покрив в късна лятна нощ. Как ли щеше да открие Сю в тази тълпа? Все едно да се опитваш да намериш приятел на „Таймс Скуеър“ на Бъдни вечер.

В този момент някой я потупа по рамото. Слава богу! Сю беше едра жена с атлетично телосложение, която в колежа тренираше футбол и софтбоул. Лори се усети съвсем мъничка покрай нея. Както винаги, Сю изглеждаше прекрасно. За разлика от повечето си колежки, бе облечена в стилна копринена рокля, завършваща с висока бяла яка. Подобно на Лори и тя обичаше да подчертава женствеността си с дрехите, които носи.

— Надявам се, че не ти е минал апетитът — засмя се Сю, докато показваше безкрайната виеща се опашка — Без майтап, храната съвсем не е лоша.

Докато избираха какво да хапнат, разменяха по някоя шега за работата си. Лори я попита за децата ѝ. Сю се беше омъжила веднага след медицинското училище и имаше две деца — момче на петнайсет и момиче на дванайсет. Сега се улови, че ѝ завижда.

— С изключение мъките на пубертета, всичко е екстра — засмя се Сю. — А какво става с теб и Джак? Някаква светлинка в края на тунела? Не знам защо, но ми се струва, че трябва да предприемеш нещо, момиче! Случайно знам, че след няколко дни ще чукаш четиридесет и трите, тъй като и аз те следвам.

Лори усети, че лицето ѝ пламва заедно с пристъпа на раздразнение, че не е в състояние да скрие нищо. Сю сигурно бе усетила реакцията ѝ, тъй като бяха приятелки от повече от двадесет и шест години. Беше признала пред нея желанието си за деца и ситуацията с Джак преди две години. И сега нямаше да може да се измъкне с общи приказки.

— С Джак сме вече история — каза Лори, решила да каже всичко направо, — поне в интимно отношение.

— О, не! Какво му става на този човек?

Лори сбръчка чело и вдигна безпомощно рамене. Не ѝ се навлизаше в дълги емоционални разговори точно сега.

— Ами, може и да се окаже... добро избавление. Ти прояви такова търпение с този безхарактерен мухльо. Трябва да получиш

медал, защото не е имал намерение да се променя.

Лори кимна и едва се сдържа да не защити Джак, макар Сю да казваше истината.

С подноси в ръце, те се настаниха на една маса до прозореца. Зад стъклото се виждаше унилият вътрешен двор с празен фонтан. През лятото бе отрупано с цветя и от различните нива на фонтана бликаше вода, но сега водата беше източена.

Поговориха още няколко минути за ситуацията с Джак, като говореше предимно Сю. Тя непрекъснато твърдеше, че ще ѝ намери някой по-подходящ, а Лори се опитваше да я разубеди. След това Лори ѝ разказа за майка си и това, че както обикновено, майка ѝ бе скрила информацията от нея.

— Ако тестът излезе положителен, ще ти уредя преглед при най-добрият онколог, не се тревожи. А какво стана с личния лекар? — попита Сю. — Сега, след като вече официално си абонат тук, трябва да си избереш такъв.

— Какво ще кажеш да си ти? — предложи Лори. — Приемаш ли нови пациенти?

— За мен ще бъде чест — усмихна се Сю. — Но сигурна ли си, че ще се чувстваш удобно, ако аз съм ти лекар?

— Напълно. Трябва освен това да си сменя гинеколога.

— Мога да ти помогна за това. Имаме няколко страхотни специалисти, включително жената, при която аз ходя. Експедитивна, внимателна и си разбира от работата.

— Звучи добре като препоръка. Но да не бързаме; остават ми още шест месеца до задължителния преглед.

— Може и да е така, но ми се струва, че от сега трябва да задвижим нещата. Жената, за която ти говоря, е страшно известна и се чака по около пет-шест месеца за да те приеме за първи път. Толкова е добра.

— Действай тогава.

Няколко минути продължиха да се хранят без да говорят. Лори бе тази, която наруши мълчанието:

— Има и нещо друго, за което ми се иска да поговорим.

— О? Разказвай тогава — Сю остави чашата с чай.

— Искан да поговорим за СВСВ.

Лицето на Сю изразяваше пълно объркване.

— Какво, по дяволите, е СВСВ?

Лори се разсмя.

— Току-що го измислих. Чувала си за синдрома на внезапната детска смъртност, нали?

— Разбира се. Че кой не е?

— Е, аз изфабрикувах СВСВ за синдрома на внезапната смъртност при възрастните, нещо, което се случва напоследък в „Манхатън Дженерал“.

— Моля? Ще се наложи да ми обясниш по-подробно.

Лори се наведе напред.

— Преди това трябва да ти кажа, че никой не бива да разбира, че информацията идва от мен. Казах на нашия заместник-шеф да предупреди някого от тукашните началници, но него вятър го вее, побесня и каза, че това са спекулации без никакво доказателство, и освен това щяло да навреди на реномето на болницата. Имам чувството, че провеждам на сляпо животоспасяваща процедура чиято стойност бързо ще се докаже.

След тези думи тя се облегна в стола си и се разсмя.

— Боже, май започвам да ставам мелодраматична! Истината е, че наистина нямам категорични доказателства за онова, за което ти говоря, и то главно защото не разполагам с последните резултати по случаите. Дори нямам копия от болничните им картони. Но съм напълно сигурна и някой трябва да знае — и колкото по-скоро, толкова по-добре. Този тип медицинска политика направо ме изкарва от релси. Това е една от ней-неприятните страни в работата ми.

— Успя да събудиш любопитството ми. Хайде! Изплюй камъчето.

Лори отново се приведе напред и понижавайки глас, започна да разказва историята последователно. Тръгна от Макгилън, премина през двата случая, аутопсирани от Кевин и Джордж и завърши с тазсутрешната аутопсия. Каза за вентрикуларната фибриляция, както и това, че не е открита никаква патология и че шансовете това да е случайно съвпадение се равняват на шансовете слънцето да не изгрее на другата сутрин.

— Какво всъщност ми казваш? — несигурно попита Сю.

— Ами... — заекна Лори. Понеже се познаваха достатъчно добре, знаеше, че онова, което се канеше да каже, щеше да прозвучи

като плесница през лицето на приятелката ѝ. — Макар да допускам, че все пак съществува минимален шанс причината за всичките тези смъртни случаи да е нещастен случай под формата на закъсняло анестетично усложнение или може би неочакван страничен ефект от лекарство, искрено се съмнявам. И когато казвам „минимален“, имам предвид безкрайно малък, защото нашите токсикологични резултати излязоха отрицателни. С две думи — тревожи ме вероятността да става дума за убийства.

В продължение на няколко минути и двете мълчаха. Лори остави информацията да стигне до съзнанието на приятелката ѝ. Знаеше, че Сю е с бърз ум и освен това е патриот на тема „Манхатън Дженерал“. Целият ѝ трудов стаж до този момент бе минал между тези стени.

Накрая Сю прочисти гърлото си. Беше ясно, че последните думи я бяха разтревожили.

— Нека да го обобщя: ти мислиш, че някакъв безмилостен косач броди наоколо и покосява нощем пациентите ни?

— В известен смисъл, да. За което съжалявам. Моля те само преди да отхвърлиш идеята да си спомниш за всичките онези случаи по новините преди няколко години, когато умопомрачени здравни работници бяха убивали поверените им пациенти. Спомняш си, нали?

— Разбира се, че си спомням — кимна Сю, видимо обидена от сравнението. Тя изправи гръб в стола си: — Но ние не сме в частна болница и персоналът ни не се състои от уличници. Говорим за голям медицински център с многостепенен контрол. И искаш да кажеш, че всичките тези пациенти, които ми описваш, не са били лежащо-болни или на прага на смъртта.

Лори потръпна.

— Трудно е да се спори с фактите, които имаме, но няма обяснение за смъртта на четиримата пациенти. И доколкото си спомням, последните няколко институции, замесени в тези серийни убийства бяха високо уважавани и почитани. Още по-голяма трагедия е, че продължиха толкова дълго.

Тя си пое дълбоко дъх и изгледа помещението с празен поглед.

— Сю, не съм очаквала да направиш нещо по въпроса лично ти. И не трябва да се оправдаваш заради „Манхатън Дженерал“. Знам, че това е чудесна институция и не се опитвам да петня репутацията ѝ. Това, на което се надявах, е евентуално да информираш някого от

ръководството, за да се опитва в бъдеще да следи ставащото. Сериозно, щях да се радвам да мога да кажа това лично, както на теб, стига да бях сигурна, че името ми ще остане в сянка, поне докато Патологическият център не се намеси официално.

Сю видимо си отдъхна.

— Съжалявам! Май много навътре вземам всичко, което се отнася до болницата. — Тя се засмя мрачно.

— Познаваш ли добре някой, който е на горните етажи в администрацията на клиниката? Или например шефа на отделението по анестезиология? Може би аз трябва да разговарям с него?

— Не, не! Егото на Роналд Хавърмайер е голямо колкото тектонично плато и може да се сравни само с изригване на вулкан. Трябва да се говори с хирург. Не го намесвай! Ще го приеме лично и ще гледа да си отмъсти на вестоносеца. Знам го, защото сме в няколко болнични комисии.

— Ами президентът на болницата? Как се казваше?

— Чарлз Кели. Но той е същата стока като Хавърмайер, ако не и по-лошо. Дори не е лекар и мисли като бизнесмен. Не е човек, който ще прояви чувствителност към ситуацията ти и ще потърси веднага изкупителна жертва. Не, трябва да е някой по-фин човек. Може би член на Комисията по заболяемостта и смъртността?

— Защо го казваш?

— Просто защото те имат правомощията да се занимават с това пък и се срещат веднъж седмично да обсъждат текущите проблеми.

— И кой може да ни помогне там?

— Аз съм в Комисията от шест месеца. Винаги има някой от страна на клиниката, на ротационен принцип са Постоянните членове, служителят за управление на риска, началникът на качествения контрол, началникът на Съвета на болницата, президентът на болницата, шефът на медицинските сестри и шефът на санитарите. Почакай за секунда!

Сю се наведе през масата и хвана толкова бързо Лори за рамото, че тя подскочи. Очите ѝ обходиха помещението, сякаш очакваше, че някой ще ги нападне.

— Шефът на медицинския персонал! — произнесе ентузиазирано Сю, след което пусна приятелката си и започна да

жестикулира бясно с ръце. — Как не се сетих за него преди? Господи, той е идеален!

— В смисъл?

Сю се приведе и понижи глас поверително:

— Към петдесетте е, не е женен и е страшно привлекателен. Тук е от три-четири месеца. Всички сестри са луднали по него... Сякаш и аз, ако не бях омъжена, нямаше да се залепя за него. Висок, строен, а усмивката му може да разтопи и Северния полюс. Е, носът му е малко едричък, но човек дори не забелязва тази подробност. Коефициентът му на интелигентност стига до стратосферата и определено впечатлява всички.

Лори не се сдържа и се разсмя.

— Звучи очарователно, но не това търся. Трябва ми някой със силна позиция, който освен всичко е дискретен. Съвсем просто е.

— Казах ти, той е шеф на медицинския персонал. Какво по-голяма сила търсиш? А що се касае до дискретност, той е самото въплъщение на тази дума. Казвам ти, от него не можеш да изкопчиш информация и с ченгел. На Новогодишното парти ми отне четвърт час, за да разбере, че преди да дойде при нас е работил в „Лекари без граници“.

— Сю, мисля, че ми казваш повече, отколкото е нужно. Не ме интересува историята на този тип. Единственото, което искам да знам е дали наистина си сигурна, че той ще чуе онова, което искам да му кажа и че ще направи нещо по въпроса, както и това, че ще запази името ми в тайна, докато Патологическият център не излезе с официално становище.

— Казах ти, че е олицетворение на дискретността. Освен това личното ми мнение е, че двамата ще си паснете отлично. Шегувам се, разбира се. А сега нека да проверим дали е тук. — Сю блъсна стола си назад, изправи се и се загледа в тълпата.

Схващайки романтичните намерения на Сю, Лори се пресегна и я дръпна за бялата престилка.

— Спри! Не е нито времето, нито мястото да ме уговаряш.

— Ш-ш-ш-т, момиче! — дръпна се Сю и продължи да оглежда кафенето. — Помоли ме да намеря някой подходящ и този човек отговаря точно на изискванията. Само че, къде, по дяволите, е в момента? По принцип винаги е тук с някоя фуста, налитат му като оси

на мед. А, ето къде бил, нищо чудно, че не можех да го видя. Седнал е на най-отдалечената маса.

Без никакво колебание и без да обръща внимание на протестите на Лори, тя се отправи към дъното. Лори я гледаше как си проправя път между масите. След малко спря до един мъж със светлокестенява коса и го потупа по рамото. Той се изправи, беше с цяла глава по-висок от Сю и Лори предположи, че е с ръста на Джак. Разговаряха няколко минути, след това Сю посочи с пръст към нея. Лори усети, че се изчервява и наведе глава към подноса си. Последния път, когато бе проявила подобна скромност, бе в прогимназията и макар тогавашният епизод да бе завършил добре, сега се чувстваше неудобно.

Изминаха още пет-шест минути. Тя отклони поглед към празния фонтан навън, питайки се дали да не си тръгне, но в този момент Сю я побутна. Обърна се и очите ѝ срещнаха усмихнатото лице на привлекателен и със силно излъчване мъж, който стоеше до приятелката ѝ. Можеше да мине за гребец или за човек, който прекарва много време на слънце. Беше добре поддържан, носеше тъмносин костюм с бяла риза и цветна вратовръзка. Отгоре бе облякъл снежнобяла колосана престилка, като тази на Сю. Излъчваше изисканост, финес, дори елегантност, с което подчертано изпъкваше измежду останалите, старомодно облечени лекари. Колкото до носа му, Лори реши, че си е съвсем добре.

— Искам да те запозная с д-р Роджър Русо — каза Сю и стисна силно рамото ѝ.

Лори се изправи и стисна протегнатата към нея ръка. Беше топла и силна. Вдигна поглед нагоре и с изненада установи, че очите му са бледосини. След размяната на обичайните за подобни случаи любезности, Лори потръпна вътрешно. Все едно се бе върнала в прогимназията.

— Моля, наричайте ме Роджър — произнесе мъжът сърдечно.

— А вие мен — Лори — добави тя, възвръщайки си дар словото. Усмивката му бе наистина привлекателна.

— Сю спомена, че разполагате с някаква конфиденциална информация, която искате да споделите с мен.

— Да наистина — кимна Лори. — Сигурно ви е споменала също така, че искам да остана анонимна. В обратен случай рискувам работата си. За съжаление, вече съм се парила.

— Няма да имате никакви проблеми по отношение на сигурността. Давам ви думата си. — Той огледа претъпканото кафене. — Това май не е най-доброто място за конфиденциални разговори. Мога ли да ви поканя в скромния си, но подходящ за тази цел, офис?

— Може би наистина е добре — съгласи се Лори. Тя погледна към Сю, която кимна, ухили се, махна за довиждане и се отдалечи с празните подноси.

Лори последва Роджър, който с труд си пробиваше път през претъпканото кафене. След малко спря и я изчака.

— Офисът ми е един етаж по-горе и обикновено се качвам по стълбите. Имате ли нещо против?

— Не, по дяволите! — поклати глава тя, изненадана, че се беше сетил да я попита. — Сю ми каза, че сте работил в „Лекари без граници“.

— Наистина съм работил там. Около двайсет години.

— Впечатлена съм — усмихна се Лори. — Но как стана така, че се присъединихте към тях?

— Когато завърших стажа си по инфекциозни болести в средата на осемдесетте, търсех някакво приключение. Бях идеалист, който иска да промени света. Това ми се стори подходящо.

— Намерихте ли приключение?

— Без съмнение, а така също и подготовка в болничната администрация. Но имаше и известно разочарование. Липсата дори от най-елементарно медицинско обслужване в по-голямата част от света е направо потресаваща. Но това не ме стресна.

— Къде бяхте?

— Първо в Южния Пасифик, след това в Азия и накрая в Африка. Сигурно към направил една обиколка около земята.

Лори си спомни пътуването си до Западна Африка с Джек и се опита да си представи как би работила на такова място. Преди да е споменала преживяванията си, Роджър мина напред и отвори вратата срещу стълбището.

— Кое ви накара да напуснете организацията? — попита тя, докато се движеха към административната зона. Беше впечатлена, че макар и относително нов в болницата, той поздравяваше по име всички срещнати.

— Отчасти разочарованието, че не съм в състояние да променя света, отчасти защото изпитвах нужда да се върна у дома, да се установя и да имам семейство. Винаги съм се възприемал като човек за семейство, но това не можеше да стане в Чад или в далечна Монголия.

— Романтично — каза Лори. — Значи любовта е, която ви върна от пустошта на Африка?

— Не съвсем — въздъхна Роджър, докато я пропускаше да влезе в застланото с дебели килими спокойно административно царство. — Тук не ме чакаше никой. Аз съм като прелетните птици, които инстинктивно се завръщат да свият гнездо там, където са се родили, надявайки се да намерят своята сродна душа. — Той се засмя и махна с ръка на секретарката.

— Значи сте от Ню Йорк?

— Куинс, за да бъдем точни.

— В кое медицинско училище сте учили?

— В Колумбийския колеж за медицина и хирургия — отвърна той.

— Настина?! Какво съвпадение! Аз също. Кога се дипломирахте?

— През осемдесет и девета.

— А аз през деветдесет и шеста. Случайно да познавате Джек Степълтън?

— Познавам го. Беше един от най-добрите баскетболисти в Бард Хол. Вие познавате ли го?

— Да. — Лори не се впусна в подробности. Чувстваше се странно неловко, сякаш изневерява на отношенията им с Джек само като споменава името му. — Колега ми е в Патологическия център — добави тя неубедително.

Влязоха в кабинета на Роджър, който беше, както той самият бе споменал, скромен. Намираще се във вътрешната зона на административното крило и по тази причина нямаше прозорци. Вместо това стените бяха покрити със сложени в рамки снимки от различните места по света, където беше работил. Имаше и такива, където бе сниман с местни управници или пациенти. Не можеше да не забележи, че на всички тях Роджър се усмихваше, сякаш всяка снимка бе запечатала знаменателно събитие.

— Заповядайте, разполагайте се! — кимна той и посочи малък стол с права облегалка срещу бюрото. След като затвори вратата към залата, той самият седна зад писалището, облегна се назад и скръсти ръце.

— Е, кажете ми сега какво ви тормози.

Лори отново наблегна, че името ѝ в никакъв случай не бива да се замесва и той за пореден път я увери, че няма от какво да се страхува. Тя се отпусна и му разказа историята така, както я бе разказала пред Сю. Този път използва думата „сериен убиец“. Когато свърши, побутна малката карта, която бе направила, към него.

Роджър бе останал мълчалив по време на целия ѝ монолог, като я гледаше все по-напрегнато.

— Не мога да повярвам, че ми казвате това — произнесе той накрая. — И оценявам усилието ви.

— Знаех, че трябва да го кажа на някого. Може би след като взема копията от картоните или ако токсикологичните резултати покажат нещо изненадващо, ще се наложи да се откажа от думите си. Това ще е чудесно и тогава няма да има по-щастлив човек от мен. Но сега се притеснявам, че става нещо странно.

— Причината, поради която съм толкова изненадан и впечатлен е, че тук, в болницата, се отнасят към мен със същата насмешка, както към вас в Патологическия. Съобщих за тези случаи на редовните ни срещи. Всъщност, последния път беше тази сутрин с Дарлин Морган. И всеки път се сблъсках с отказ, дори гняв, особено от страна на самия президент. Разбира се, не съм споменавал резултатите от аутопсиите, тъй като в онзи момент не разполагах с тях.

— Никой от случаите не е подписан — обясни Лори.

— Както и да е. Това ме тревожеше от самото начало, още от първия случай, с господин Московец. Но президентът забрани дори да го обсъждаме, за да не изтече нещо към медиите и да постави под въпрос ефективността на програмата ни.

— Провеждано ли е някакво разследване?

— Нищо, което е в пълен противовес на упоритите ми препоръки. Искам да кажа, аз лично се опитах да разбера какво става, но ръцете ми са вързани. Проблемът е, че смъртността ни е много ниска, под 2,2%. Президентът каза, че ще направим нещо, когато този процент се качи до три, обичайната степен на тревога. Останалите от

Комисията се съгласиха, особено шефът на качествения контрол и проклетият адвокат. Всички те са убедени без сянка на съмнение, че тези епизоди са просто нещастни и неизбежни усложнения в присъщата рискова среда на третия по важност здравен център. С други думи, че сме в границите на статистически допустимото.

— Успяхте ли да намерите нещо?

— Не. Пациентите бяха на различни етажи, с различен персонал и различни лекари. Но не съм се отказал.

— Добре! — въздъхна Лори. — Доволна съм, че вие сте начело на това и че имах шанса да успокоя съвестта си. — Тя се изправи, но в същия момент ѝ се прииска да не го бе правила, вече не можеше да седне от страх да не изглежда притеснена. Проблемът беше Джак. Всъщност, напоследък се оказваше, че винаги проблемът е Джак. Беше ѝ приятно да разговаря с този мъж и това чувство я караше да изпитва неудобство. — Е, благодаря ви, че ме изслушахте — добави тя и протегна ръка към Роджър, като се опитваше да възвърне контрола над себе си. — Беше ми приятно, че се запознахме. Както вече споменах, ще получа копия от картоните и най-добрият ни токсиколог ще ги прегледа. Ще ви се обадя, ако излезе нещо.

— Оценявам го. — Роджър стисна ръката ѝ, но не я пусна. — А сега мога ли аз да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— Може ли да седнете? — Той пусна ръката ѝ и посочи към стола, който тя току-що бе освободила. — Предпочитам да сте седнала за да не се страхувам, че ще избягате всеки момент през вратата.

Смутена от последните му думи, тя се отпусна в стола.

— Трябва да призная, че имам скрит мотив да съм толкова неестествено бърз, що се касае до личните въпроси. Ако ми позволите, бих искал да ви попитам нещо лично. Сю ми спомена, че сте неомъжена и необвързана. Вярно ли е?

Лори усети, че дланите ѝ овлажняват. Беше ли необвързана? Настойчивостта на един толкова привлекателен, интересен мъж, който очаква отговор, накара пулса ѝ да се учести. Не знаеше какво да каже.

Роджър се наведе напред и наклони глава като се опитваше да надникне в очите ѝ. Тя сведе поглед объркана.

— Извинявам се, ако съм ви разстроил — каза той.

Лори се изправи, пое си дълбоко дъх и се усмихна измъчено.

— Не сте ме разстроили — излъга тя. — Просто не очаквах подобни въпроси, особено след като съм дошла с такава потенциално самоубийствена мисия тук, в „Манхатън Дженерал“.

— Тогава ще се радвам да ми отговорите — настоя той.

Лори отново се усмихна, повече на себе си. Отново се държеше като тийнейджърка.

— Неомъжена съм и предимно необвързана.

— *Предимно?* Интересен избор на наречие, но ще го приема за абсолютна истина, тъй като ние всички сме в някаква степен обвързани, нали така? В града ли живеете?

Споменът за миниатюрния ѝ апартамент с неговия западнал вход проблесна в съзнанието ѝ.

— Да, имам апартамент в центъра. — След това, за да звучи по-добре, добави: — Недалеч от Греймърси парк.

— Добре звучи.

— А вие?

— В града съм малко повече от три месеца затова не бях сигурен къде напоследък е добре да се настани човек. Преди година държах апартамент под наем в Горен Уест Сайд — по-точно Седемдесета улица. Харесвам го. Близко е до новия спортен Ел Ей клуб, до музея и Линкълн център, плюс това паркът е под носа ми.

— Добре звучи — каза Лори. Тя и Джак често ходеха в ресторантите в този район през последните няколко години.

— Последният ми въпрос е дали ще се съгласите да вечеряте с мен днес.

Лори се усмихна вътрешно на афоризма „*Внимавай какво си пожелаваши, защото може да се сбъдне*“, който ѝ хрумна в момента. През последните години постепенно бе осъзнала колко много цени решителността, нещо, което определено липсваше на Джак в личния живот. Роджър, от друга страна, изглеждаше пълната му противоположност. Дори по време на тази кратка среща тя усети цялата му личност, въплътена в маниера му на разговор.

— Не е нужно да е късно вечерта — добави той, когато я видя, че се колебае. — Можете вие да изберете ресторанта някъде близо до вас.

— Какво ще кажете да е през уикенда? Ще съм свободна.

— Може да мине за бонус, ако се забавлявате днес — каза Роджър разпалено, приемайки предложението на Лори за положителен

отговор. — Боя се, че трябва да настоявам за тази вечер, стига, разбира се, да сте свободна. Това ви дава възможност за измъкване, тъй като винаги можете да кажете, че сте заета. Но се надявам да не сте. Трябва да призная веднага, че не ми се е случвало да се чувствам поразен от интересна, изискана жена в този град и очакванията ми никога не са били толкова големи.

Лори беше поласкана от настойчивостта му, особено сравнена с нерешителността на Джак и като се имаше предвид, че Сю я беше представила, не виждаше причина да не приеме.

— Добре — каза тя. — Да се срещнем!

— Страхотно! Къде? Или предпочитате аз да предложа?

— Какво ще кажете за ресторанта „Фиама“ в Сохо? — усмихна се Лори. Искаше да избегне местата където бяха ходили с Джак, макар вероятността да се натъкнат на него да беше малка. — Ще се обадя и ще направя резервация.

— Идеално. Да мина ли да ви взема от къщи?

— По-добре да се видим направо в ресторанта — каза Лори, като си представи как госпожа Енглър подава глава от вратата си и ги оглежда с бледите си очи. Не ѝ се искаше да подлага Роджър на това. Не и на този етап.

Петнайсет минути по-късно тя излезе от „Манхатън Дженерал“ с енергични, пружиниращи стъпки. Беше едновременно изненадана и ужасена от чувството, напомнящо безразсъдно младежко увлечение. Приличаше на възбуда, каквато не бе изпитвала от девети клас в девическата гимназия „Лангли“. Знаеше от опит, че чувствата бяха преждевременни и че сигурно не биха издържали изпитанията на времето, но не я беше грижа. Щеше да се наслаждава на еуфорията, докато траеше. Тя заслужаваше, дявол да го вземе!

Спря на тротоара и погледна часовника си. Тъй като имаше време, а и Университетската болница беше наблизо, реши да направи едно бързо посещение на майка си, преди да се върне в Патологическия център.

8.

Пет седмици по-късно.

Джасмин Ракоци беше почти сигурна, че на покрива на разрушената сграда от дясната ѝ страна се намират най-малко двама снайперисти. Право напред имаше открито пространство от не повече от петнайсетина стъпки към сграда, по-висока от позицията на снайперистите. Планът ѝ беше прост: да се затича, да влезе в сградата и след това да тръгне към покрива. По този начин можеше да ликвидира снайперистите и после да навлезе по-дълбоко в опустошения град, за да изпълни мисията си.

Тя потри ръце, предчувствайки вълнението от дързостта да пресече откритото пространство и се приготви. Сърцето ѝ биеше лудо, дишането ѝ беше бързо и плитко. Като извика на помощ военната си подготовка, успя да възвърне хладнокръвието си, пое си дълбоко дъх и направи движението.

За съжаление, нещата не потръгнаха както ги беше планирала. На половината път, точно когато бе съвсем незащитена, тя се поколеба, улавяйки с периферното си зрение нещо, което привлече вниманието ѝ. Резултатът беше предвидим. Беше улучена, което означаваше, че не може да продължи нататък.

Като пусна няколко ругатни, научени във флота, Джаз се облегна назад, дръпна ръце от клавиатурата и разтърка енергично лицето си. Беше се концентрирала вътрешно, докато играеше компютърната игра „Повелята на дълга“. Справяше се фантастично до това последно поражение, което означаваше, че трябва да започне отново. Целта беше да завършва прогресивно усложняващи се мисии и да бъде допусната да достигне до нивото командир на танк. Сега това нямаше да стане. Поне не тази нощ.

Тя отпусна ръце и погледна към екрана на лаптопа, за да види какво я беше объркало. Беше малко, мигащо прозорче, което се появяваше при получаването на съобщение. Като си представяше, че ще се ядоса още повече, ако намери някоя тъпа порно покана или

реклама за виагра, тя кликна с мишката. За нейна радост се оказа съобщение от господин Боб!

Тръпка на възбуда мина по гърба ѝ. Не беше се чувала с господин Боб повече от месец и започваше да си мисли, че операция „Пресяване“ е завършила. През последната седмица се беше депресирала до такава степен, че се изкушаваше да използва телефонния номер за извънредни случаи, който господин Боб ѝ беше дал, макар да бе обяснил кристално ясно, че номерът е за извънредни случаи от нейна страна. И понеже случаят практически не бе такъв, тя се въздържа, но тъй като дните се точеха тягостно и тя се обезсърчаваше все повече, започна да свиква с идеята. Беше стигнала до точката, след която може би трябваше да напусне „Манхатън Дженерал“ — болницата, в която господин Боб специално я бе накарал да започне работа.

Причината да мисли за напускане беше, че отношенията ѝ с дежурната нощна смяна сестра, Сюзан Чапман, се бяха влошили невъобразимо, както впрочем и с останалата част от персонала. Джаз бе стигнала до извода, че нощната смяна е мястото, където сестринската некомпетентност остава скрита за света. Нямаше представа как Сюзан изобщо се е добрала до позиция да отговаря за нещо, още по-малко в хирургическото отделение на „Дженерал“. Не стига, че беше кръгла нула, но можеше да бъде и гадна — непрекъснато нареждаше на Джаз да направи ту едно, ту друго и все се заяждаше с нея, особено когато влезеше в задната стаичка да опъне крака и да прочете някое списание.

Най-лошо от всичко беше, че Сюзан винаги ѝ възлагаше подчертано неприятните случаи, оставяйки за другите сестри по-леките. Дори се беше осмелила да я нахока, че си пъхала носа където не трябва и да попита защо Джаз ходи често до акушерското отделение, когато трябва да е на обяд. Сестрата в акушерското се била оплакала.

Джаз си затрая тогава и се въздържа от изкушението да я наругае както заслужава или, още по-добре, да я проследи до вкъщи и да използва Глока, като се отърве от нея веднъж завинаги. Вместо това трябваше да измисля обяснението, че иска да продължи образованието си... Дрън-дрън. Пълни глупости, но изглежда свършиха работа, поне засега. Проблемът беше, че се налагаше Джаз да ходи до акушерското

и неврохирургията почти всяка нощ, тъй като това беше единственият начин да научава какво става в тези отделения. Макар да нямаше никакви пациенти за наказване, тя продължи да съобщава за неблагоприятните резултати, каквито имаше най-често в акушерското отделение, свързани с наркоманки, които раждаха увредени бебета. За съжаление, това не беше толкова предизвикателно и забавно, пък и парите не можеха да се сравняват с плащането за наказване на пациенти.

Сдържайки дъх, Джаз отвори имейла на господин Боб.

— Да! — извика тя и разсече въздуха над главата си с две ръце като професионален колоездач, спечелил етап от голямо състезание. Имейлът съдържаше просто името, Стивън Люис, което означаваше, че Джаз получава друга мисия! Разбирателството със Сюзан Чапман и останалите некадърници нямаше да е по-лесно, но поне имаше причина.

Извън себе си от възбуда тя бързо отвори офшорната си банкова сметка. Известно време просто гледаше с удоволствие баланса. Тридесет и осем хиляди, деветстотин шестдесет и четири долара и няколко цента. А най-хубавото беше, че утре щяха да са с пет хиляди повече.

За Джаз идеята да има пари в банка означаваше власт. Дори да не правеше нищо особено с тях, знаеше, че ако иска би могла. Парите откриваха възможности. Досега никога не бе имала пари в банка, всички пари, които попадаха в ръцете ѝ, отиваха веднага за нещо, което ѝ се искаше в момента, в напразен опит да прикрие реалността на живота си. В прогимназията и гимназията това означаваше дрога.

Детството ѝ премина в почти мизерни условия в малък апартамент с една спалня в Бронкс. Баща ѝ, Геза Ракоци, единственият син на унгарски боец за независимост, който бе имигрирал в САЩ през 1957-а, бе станал баща петнайсетгодишен. Майка ѝ, Мариана била на същата възраст и произхождала от голяма пуерториканска фамилия. По религиозни причини младите били принудени от семействата си да напуснат училище и да се оженят. Джасмин се беше родила през 1972-а.

От самото начало животът ѝ бе борба. Дватама родители избягвали църквата, която обвинявали за годежа си. Постепенно се бяха превърнали в алкохолици, а така също и в наркомани, и се биеха

постоянно, когато бяха достатъчно трезви. Баща ѝ работеше от време на време като общ работник, изчезваше понякога със седмици и прекарваше доста време в затвора за различни углавни престъпления и лошо поведение, включително — домашно насилие. Майка ѝ работеше на поредица странни места, но постоянно я уволняваха заради отсъствия или незадоволителна работа в резултат на пиянството ѝ. В края на краищата се превърна в невероятна дебелана, което ограничи до голяма степен онова, което можеше да прави.

Животът на Джасмин въвн от къщи съвсем не бе по-добър. Кварталът и училищата бяха хванати в мрежа от насилие от страна на банди и наркотици, която се простираше до началното училище. Дори учителките от детската градина се занимаваха през повечето време с поведението на питомците си, отколкото с преподаване.

Вкарана насила в един несигурен и опасен свят, където единственото постоянно нещо бе вечната промяна, Джасмин се научи да се справя с изпитанията и грешките. Всеки път, когато се прибираще от училище, се питаше какво ще завари. Брат ѝ, роден когато тя беше осемгодишна и за когото си мислеше, че ще бъде нейна сродна душа, умря на четири месеца от Синдрома на внезапната детска смъртност. Тогава плака за последен път.

Докато Джаз се взираше в почти четиридесетхилядния доларов баланс на сметката си, си спомни, че само още веднъж бе мислила, че разполага с много пари. Беше на следващата година, след като брат ѝ Янош умря, навън бе натрупало много сняг. С една стара лопата за въглища, която намери в мазето на блока им, тя тръгна из квартала и разрина пъртини. В пет часа беше събрала цяло състояние: тринайсет долара.

Изпълнена с гордост се прибра вкъщи, стиснала банкнотите в ръка. Погледнато ретроспективно, би трябвало да знае по-добре какво ще се случи, но по онова време ѝ се искаше да се поперчи със спечеленото като доказателство за своята стойност. Резултатът беше предвидим, както Джаз сега знаеше. Геза ѝ дръпна парите и каза, че било време и тя да прави нещо за прехраната на семейството. Всъщност, той използва парите, за да си купи цигари.

Слаба усмивка премина по лицето ѝ, когато си спомни откъсването си. Единственото нещо, което баща ѝ обичаше по онова време беше един помияр с големината на плъх, с дълга козина. Докато

Геза пиеше бира и гледаше телевизия, тя беше занесла кучето в банята, където прозорецът стоеше винаги отворен заради миризмата от счупената тоалетна. Спомняше си, сякаш бе вчера, изражението върху лицето на кучето, когато го хвана зад врата и протегна ръката си извън прозореца, докато то се опитваше бясно да се докопа до перваза. Когато го пусна, се чу само едно слабо изскимтяване, преди малкото му тяло да прелети четирите етажа и да се разбие на бетона долу.

По-късно Геза грубо я беше разбудил да отговаря дали знае нещо за смъртта на кучето. Джаз беше отричала яростно, но беше пребита, както и Мариана, която също отричаше да знае как проклетият пес е паднал през прозореца на банята. Но Джаз беше усетила, че това си заслужава боя, макар тогава да беше ужасена. Разбира се, изпитваше ужас винаги, когато баща ѝ я биеше, а то ставаше непрекъснато, докато тя не порасна достатъчно, за да отвръща на ударите.

Джаз затвори страницата с баланса на сметката си и погледна часовника. Беше твърде рано за работа, но нямаше достатъчно време за гимнастика. А що се отнася до нова поредица с „Повеля на дълга“, не ѝ стигаше търпението. Вместо това реши да слезе до местния денонощен корейски магазин. Млякото се беше свършило, а знаеше, че ще ѝ се иска да пийне, когато се върне следващата сутрин от болницата.

Облече шлифера си, ръката ѝ инстинктивно се спусна към десния джоб и напипа Глока. Извади го лесно, въпреки дългия заглушител и го насочи към себе си в огледалото на стената. Дупката на края на дулото приличаше на зеница на едноок маниак. Джаз се изхили, докато смъкваше оръжието и провери патронника. Беше пълен, както винаги. Тя го прибра с успокоително изщракване. След това взе платнената чанта, която използваше за пазаруване и я преметна през рамо.

Навън времето бе омекнало. Месец март в Ню Йорк си беше такъв: един ден приличаше на пролет, на следващия сякаш зимата се връщаше с пълна сила. Джаз пхна ръце в джобовете си — в единия беше Глока в другия — клетъчният ѝ телефон. Тези вещи ѝ даваха чувство за сигурност.

Тъй като бе едва осем и половина вечерта по тротоара се виждаха доста пешеходци, а по улицата, която водеше към Кълъмбъс авеню, трафикът изглеждаше оживен. Минавайки покрай любимия си

Хамър, тя спря за миг да се наслади на блестящата му повърхност. Беше използвала мекото време в днешния следобед като оправдание да го измие. Продължи надолу по улицата, учудвайки се, както често ставаше напоследък, какъв късмет бе извадила като се натъкна на господин Боб.

Кълъмбъс авеню беше дори още по-оживено — тълпи от забързани хора таксито и коли, които се състезаваха за пространство. Звучите от дизеловите двигатели, клаксоните и скърцането на гумите можеха да те стъписат, ако се заслушаш, но тя бе свикнала с този грохот. Небето между сградите беше мътно сиво от отразените градски светлини и по него се виждаха само няколко най-ярки звезди.

Рафтовете на магазина бяха отрупани с плодове, зеленчуци, цветя и какви ли не други продукти. Както авенюто, така и тук беше пълно с народ, хората се тълпяха на опашка покрай единствената работеща каса. Джаз ги заобиколи и сложи в чантата си хляб, яйца и няколко „Марса“, мляко и бутилка минерална вода. След като взе каквото ѝ бе нужно, с тръпка на възбуда се насочи към вратата и се престори, че избира плодове. Когато реши, че е настъпил най-подходящият момент — собственикът бе погълнат от работата си на касата, а жена му се занимаваше с нещо в дъното, Джаз просто се обърна и излезе от магазина. Вече на безопасно разстояние, спокойна че няма от какво да се притеснява тя се засмя вътрешно на глупостта на собствениците. Няколкото входа на магазина даваха възможност да си излезеш спокойно, без да платиш. Питаше се защо другите си дават този труд. Що се отнася до самата нея, не си спомняше последния път, когато го беше правила.

Когато се прибра в апартамента си, сложи продуктите в хладилника и погледна към часовника. Все още бе рано за работа. Точно в този момент екранът на компютъра привлече вниманието ѝ. Беше същото онова мигащо прозорче, което показваше, че е получила имейл.

Страхувайки се да не би мисията „Стивън Люис“ да се отменя, макар такова нещо да не се бе случвало досега, Джаз бързо седна и кликна върху прозорчето. Безпокойството ѝ се засили, когато видя, че има второ съобщение от господин Боб. Отвори го с трепет. За нейно удивление и радост на екрана се мъдреше второ име: Роуена Собчак.

Да, промърмори тя, затвори очи и стисна здраво юмруци, обхваната от възбуда. След като в продължение на месец нямаше нито едно име, сега в един и същи ден получаваше две! Не беше за вярване, такава неща не ѝ се беше случвало. Щеше направо да припадне от съдържането на дъха си, когато отвори клепачи и погледна отново към монитора. Искаше ѝ се да се увери, че не ѝ се привижда. Името си беше там, изпъкнало ясно на белия фон. Запита се що за име е това — „Собчак“, тъй като съпоставянето на звуците му някак неясно ѝ напомняше за нейното собствено.

Джаз стана и започна да съблича дрехите, с които бе излизала докато вървеше към гардероба. Беше рано за болницата, но не я интересуваше. Щеше да излезе. Беше прекалено изнервена за да стои тук и да не прави нищо. Помисли си, че би могла поне да разузнае в болницата и да си състави общ план за действие. Извади работните си дрехи и ги облече. Следваше бялата престилка. Докато се обличаше си мислеше за офшорната си сметка. По това време утре вечер балансът щеше да е вече почти петдесет хиляди долара!

Успокои се едва със сядането в джипа. Беше чудесно, че се отдаде на мечти няколко минути, но сега бе време да стане сериозна. Разбираще, че да очисти двама пациенти щеше да е два пъти по-трудно, отколкото един. За миг си помисли дали да не го направи през някоя от следващите нощи, но отхвърли идеята. Ако господин Боб го искаше така щеше да ѝ изпрати съобщение в някой от следващите дни. Беше ѝ ясно, че от нея се очаква да ги ликвидира заедно.

По пътя към болницата дори не предизвикваше таксиметровите шофьори. Имаше намерение да се държи хладнокръвно и фокусирана върху целта. Паркира на обичайното си място на втория етаж и тръгна към сградата. Остави якето си и забърза към спешното отделение. Тук, както винаги, цареше хаос. Както при предишните мисии, тя се снабди с две ампули калиев хлорид без никакъв проблем. Пусна по една във всеки джоб на бялата си престилка и взе асансьора нагоре към шестия етаж.

В сравнение със спешното, хирургията изглеждаше спокойна, но Джаз би казала, че е оживена. Един поглед към таблото с регистрациите ѝ показва, че всички стаи на етажа са заети, а празното хранилище означаваше, че всички сестри и санитарии са във от стайте на пациентите. В спокойните нощи по това време сестрите от

вечерната смяна вече се бяха събрали в задната стаичка бърбореха и се приготвяха да връчат жезъла в ръцете на дежурните от нощната смяна. Единствената, която се виждаше, беше администраторката Джейн Атридж, която вписваше лабораторните рапорти в дясното табло. Джаз се увери, че Сюзан Чапман не се навърта наоколо. Тази жена винаги идваше рано.

След това седна пред един монитор и натрака името *Стивън Люис*. Зарадва се, когато разбра, че стаята му е 424 в крилото Голдблат. Макар никога да не бе влизала там, усети, че това е добре. В луксозната част за ВИП-персони имаше по-малко движение на сестри, отколкото по останалите коридори, което несъмнено улесняваше нещата за нея. Единственото, което трябваше да провери, беше дали този тип имаше частна сестра, за което се съмняваше, защото пациентът бе само тридесет и тригодишен и трябваше да зашият раната му след свада.

След като научи каквото ѝ трябваше, тя написа името на Роуена Собчак и лицето ѝ се озари веднага от усмивка. Роуена се намираше точно тук, в стая 617, по протежение на коридора. Помисли си, че щеше да е ирония, ако пациентката е възложена на нея, което бе съвсем правдоподобно и ако се беше случило, мисията ѝ щеше да е още по-лесна. Така или иначе беше сигурна, че да се справи с двамата щеше да е като детска игра.

— Дошла си отвратително рано — чу тя един заядлив глас.

Вдигна очи и през вените ѝ премина взрив от адреналин. Очите ѝ срещнаха топчестото лице на Сюзан Чапман със закръглени черти, разграничени от лек себорееен обрив в гънките. Изражението на Сюзан бе по-скоро предизвикателно, отколкото приветливо, когато надничаше в екрана на монитора иззад раменете ѝ. Джаз мразеше начина, по който носеше косата си, свита в старомоден стегнат кок на тила. Не можа да се сдържи да не си помисли, че прилича на своего рода сестрински анахронизъм, особено с тези старомодни кожени обувки с връзки и дебели токове.

— Какво правиш тук, ако мога да попитам? — изгледа я Сюзан.

— Просто се опитвам да се запозная с нашите случаи — отвърна Джаз. Преглътна гнева си и се насили да се усмихне. — Явно всичко е пълно до горе.

Сюзан гледа Джаз в продължение на няколко минути, преди да заговори:

— При нас почти винаги е пълно до горе. Какво търсиш за тази Роуена Собчак, да не би да я познаваш?

— Не съм я виждала никога през живота си — отвърна Джаз. Усмивката ѝ застина, но сега изглеждаше по-реална, тъй като се бе съвзела от първоначалната си уплаха да не би да я хванат, че ровичка в документите на Роуена.

— Опитвах се да видя кои нови пациенти са пристигнали през нощта.

— Струва ми се, че това е моя работа — каза сухо Сюзан.

— Добре, прекрасно. — Тя се изправи.

— Говорили сме за това и преди — продължи да се заяжда Сюзан. — В тази болница имаме правило, което защитава поверителността на пациентите. Ще докладвам за теб, ако те заваря да правиш подобно нещо и в бъдеще. Ясна ли съм? Данните се гледат само, ако е наистина необходимо.

— Ще ми е необходимо, ако възложат на мен случая.

Сюзан издиша шумно, очевидно раздразнена. Тя сложи ръце на хълбоците си и се втренчи в Джаз като побесняла прогимназиална учителка.

— Интересно — наруши Джаз тишината. — Мислех си, че ти и останалите шефове поощряват личната инициатива. Но виждам, че не е така затова слизам долу в кафенето. — Тя вдигна въпросително вежди и изчака малко за отговора на Сюзан. Но когато това не стана пусна още една пресилена усмивка и се насочи към асансьора. Докато крачеше можеше да почувства как очите на сестрата я пронизват. Направо се отвращаваше от тази жена.

Слезе до първия етаж, в случай, че онази гледа индикатора за етажите, после продължи по виещите се коридори покрай затворените дневни клиники и влезе във фойето на крилото Голдблат. Можеше да слезе на четвъртия или на етажа на педиатричното отделение и да влезе оттам, но се притесняваше, че Сюзан е станала прекалено подозрителна.

Дори на първия етаж крилото Голдблат беше различно във всяко отношение от останалата болница. Стените бяха облицовани в махагон, коридорите — покрити с дебели килими. Виждаха се маслени

платна. Посетителите, които излизаха от асансьорите, бяха облечени изискано, а по жените проблясваха диаманти. Отвън стояха лимузини и прислужници.

Въпреки допълнителната охрана на централния вход никой не се усъмни, че Джасмин е от персонала. Тя застана до асансьорите, изчаквайки кабинката заедно с още няколко сестри, които идваха за дежурство. Забеляза, че са облечени като Сюзан Чапман, в старомодни одежди. Някои дори бяха с шапки.

Джаз беше единствената за четвъртия етаж. Както стълбището, така и тук бе застлано с килими, стените бяха с ламперии и украсени с картини. Някои от посетителите, които си тръгваха, чакаха асансьор за надолу. Един-двама ѝ се усмихнаха и тя отговори на усмивките им.

Това тук направо не приличаше на болница. Маратонките ѝ не издаваха никакъв звук по дебелия килим. Като поглеждаше в стаите на пациентите можеше да види, че те са обзаведени по същия изискан начин, с тапицирани мебели и завеси. Часът за свиждане завършваше и хората се сбогуваха. Когато се изравни със стая 424, тя забави. На петдесетина крачки напред се намираще централният сестрински пункт, осветен ярко на фона на приглушеното осветление в коридора.

Вратата към 424 стая беше откритата. Джаз огледа коридора, за да е сигурна, че никой не я е забелязал. Застанала на прага, имаше пълен изглед към интериора. Както очакваше, не се виждаше никаква частна сестра. Нямаше и посетители. Пациентът беше мускулест афроамериканец, съблечен до кръста. Дълга превръзка минаваше през дясното му рамо, в дясната му ръка влизаше система. Той седеше в болничното легло, вдигнал облегалката, и гледаше телевизия. Джаз не можеше да види екрана, но по звука се ориентира, че става въпрос за спортно събитие.

Очите на мъжа се отклониха от телевизора и се обърнаха към нея.

— Мога ли да ви помогна?

— Само проверявам, за да се уверя, че всичко е наред — каза тя, което си беше истина. Беше доволна. Приличаше на разходка в парка.

— Щеше да е по-добре, ако тези смотаняци играеха заедно — въздъхна мъжът.

Джаз кимна, махна му с ръка и се върна при асансьорите.

След като завърши разузнаването си, върна се отново на първия етаж и влезе в кафенето. Наистина беше доволна.

* * *

Първата половина на нощната смяна мина както се очакваше. Джаз отговаряше за единадесет пациенти, което беше с един повече, отколкото при останалите сестри, но тя не се оплака. Беше в екип с най-добрата санитарка, така че нещата се уравнивяха. За съжаление, не ѝ повериха Роуена Собчак и както беше натоварена не можеше да направи нищо за господин Боб преди почивката си, която току-що започваше.

Джаз се качи в асансьора с две други сестри и две санитарки, но бе сигурна, че се е отървала от тях още в кафенето. Не искаше да влиза в разговор с тях и после да се чуди как да се измъкне. Тя изяде лакомо сандвича и гаврътна обезмасленото мляко без да сяда. Разполагаше само с тридесет минути, а я чакаше много работа.

По време на смяната беше прибавила към ампулите с калиев хлорид в джоба си и две спринцовки. Излезе от кафенето и хлътна в дамската тоалетна. Огледа се и се увери, че е сама. За по-сигурно влезе в една от кабинките и затвори вратата. Извади една по една ампулите, отчупи връхчетата им и внимателно напълни двете спринцовки. Сложи капачетата върху иглите и ги пусна в дълбоките си джобове.

Щом излезе в общата част с мивките, уви празните ампули с хартия. Все още никой не беше влязъл. Пусна ги на керамичния под и ги натисна с пета. Чу се леко хрущане. Наведе се, взе сплесканите тампони хартия и ги хвърли в празния контейнер.

След това се погледна в огледалото. Прокара пръсти през косата си, оправи се и намести стетоскопа около врата си. Доволна се насочи към вратата, въоръжена и готова за действие. Беше проста работа. Бе започнала да оценява продуктивността да се занимава с два случая в една и съща нощ. Приличаше на производствена линия.

Взе главния асансьор нагоре за четвъртия етаж, като избегна фойето на Голдблат, за да не събужда любопитството на охраната. Целият четвърти етаж бе зает от педиатрията и мисълта за множеството болни деца в стаите я върна към един неприятен спомен

за малкия Януш. Джаз бе тази, която го откри в онази ужасна сутрин. Бедното дете лежеше неподвижно по корем, леко посиняло в намачканото одеало. Самата още дете, Джаз се ужаси и се развика за помощ, втурна се към спалнята на родителите си, за да ги събуди. Но колкото и да се опитваше, не успя да ги изтръгне от пиянския сън. Наложиха се сама да се обади на 911 и да отвори вратата на парамедиците.

Тежка метална врата отделяше крилото Голдблат от същинската болница. Изглежда рядко се отваряше и след едно неуспешно дръпване се наложи да вдигне крак срещу вертикалния стълб и да използва мускулите на краката си, за да я помръдне. Пристъпвайки в преддверието, отново си отбеляза колко различна е обстановката тук. Вместо обичайните флуоресцентни лампи се виждаха стенни свещници, а над маслените картини светеха лампи, които при предишното ѝ посещение едва мъждукаха.

Натисна с рамо вратата, за да бъде сто процента сигурна, че ще бъде отворена, когато се връща обратно. Сега тя се помести значително по-лесно, отколкото първия път. Джаз тръгна по коридора с преднамерено уверена крачка. Беше се научила от опит да не проявява никакво колебание, тъй като подобно поведение предизвикваше подозрения. Знаеше къде отива и действаше уверено. Въпреки, че коридорът беше дълъг, не видя никого, дори на отдалечения сестрински пункт. Когато отмина стаите на пациентите, чу бибиждане на монитор и дори зърна за миг една сестра, наведена над леглото на пациента.

С приближаването на целта усети същата възбуда, която бе изпитала при сраженията в Кувейт през 1991-а. Беше усещане, което само воювал човек можеше да разбере. Понякога проблясваше искрица от нещо подобно, докато играеше на компютъра „Повелята на дълга“, но не със същата интензивност, както се случва в действителност. Напомняше бясно шофиране, само че беше по-добро, без прекеждията, които може да ти се случат. Тя се усмихна вътрешно. Да ѝ плащат за това, което прави, ѝ доставяше дори още по-голямо удоволствие. Стигна до стая 424 и влезе направо, без изобщо да се колебае.

Стивън продължаваше да седи в леглото, но почти спеше. Телевизорът беше изключен. Помещението бе сравнително тъмно,

единствената светлина идваше от мъждивата нощна лампа и лампата в банята. Вратата на банята бе леко отворена, тесният процепа пропускаше блед сноп светлина, който пресичаше пода и краката на леглото. Системата продължаваше да си стои на мястото.

Джаз погледна часовника си. Беше три часът и четиринайсет минути. С бързи, но тихи движения, тя застана отстрани на леглото и отвори системата. Капките се превърнаха в непрекъснат поток. Тя се наведе и погледна към мястото, където иглата влизаше в ръката на Стивън. Нямахше подуване. Системата работеше отлично.

Отиде до вратата и надникна в коридора. Не се виждаше никой. Всичко бе тихо. С тихи стъпки се върна до леглото и вдигна ръкавите на сакото си над лактите, за да не ѝ пречат. След това извади едната от пълните спринцовки и измъкна капачето на иглата със зъби, докато държеше порта на системата в лявата си ръка. Въпреки възбудата тя си наложи да се успокои, преди да вкара иглата. Изправи се и се послуша. Не долови никакъв звук.

Със силно, здраво натискане изпразни спринцовката в порта на системата. Докато го правеше, видя нивото на течността да се покачва както очакваше. Онова което не очакваше обаче, бе силният стон, който издаде Стивън, последван от рязкото отваряне на очите му. Още по-неочаквано беше това, че той протегна свободната си ръка и я хвана с невероятна сила. От устата ѝ се откъсна глух вик, когато остриите му нокти се забиха в кожата ѝ.

Изпусвайки спринцовката на пода тя отчаяно се опита да се освободи от хватката на ръката му, но не можа. В същото време стонът му премина във вик. Отказвайки се от опитите да отхлаби хватката му, Джаз затисна устата на Стивън със свободната си ръка и наведе торса си в отчаяно усилие да го накара да млъкне. Проработи, макар той да се опитваше да се измъкне.

Последва кратка борба, но силите му бързо отслабнаха. Когато хватката около ръката ѝ омекна ноктите му се спуснаха оставяйки кървави ивици по кожата ѝ.

Боричкането завърши така внезапно, както бе започнало. Той подбели очи и тялото му се отпусна главата кълумна на гърдите му.

Джаз се дръпна. Беше бясна.

Копеле проклето, просъска тя през зъби и погледна ръката си. Няколко от драскотините кървяха. Стори ѝ се, че я рита, но бързо

възвърна хладнокръвието си, тъй като знаеше, че мръсникът вече е мъртъв. Грабна спринцовката и застана на колене и ръце, търсейки капачето на иглата. Откри го бързо. Изви иглата под ъгъл 180 градуса преди да пусне празната спринцовка обратно в джоба на сакото си. Не можеше да повярва, че всичко това се бе случило. Откакто бе започнала да ликвидира пациенти, за първи път ставаше такава засечка.

Върна системата на предишното ѝ място, оправи стетоскопа около врата си и се насочи бързо към вратата. Огледа коридора в двете посоки. Слава богу, никой не беше чул виковете на Стивън, коридорът продължаваше да е тих като морга. Тя внимателно смъкна ръкавите си върху драскотините, погледна още веднъж към мъжа в леглото, за да се увери, че не е забравила нещо и се измъкна от стаята.

Без да губи никакво време, тръгна по обратния път. Щом мина отвъд вратата, която отделяше крилото Голдблат, тя се облегна на нея и си пое дълбоко дъх. Беше малко изнервена от неочакваните усложнения, но бързо се съвзе. Помисли си, че би трябвало да очаква проблеми понякога, макар да планираше всичко предварително. Огледа ръката си на по-добра светлина. Върху горната част на дланта ѝ ноктите на Стивън бяха оставили дълбоки драскотини, които стигаха чак до китката. Две от тях кървяха. Тя поклати глава и си помисли, че мръсникът си беше получил онова, което заслужаваше.

Внимателно спусна ръкава си и погледна колко е часът. Беше три и дващест, а имаше да приключи с още един случай. Знаеше, че е подходящото време, защото сестрата, която се занимаваше с Роуена беше излязла в почивка заедно с нея и не би се върнала през следващите десет минути. Но не можеше да се разтакава дълго. Тръгна с бързи стъпки към главните асансьори и се върна на етажа си.

В сестринския пункт имаше само един човек: Шарлот Бейкър, дребничка помощник-сестра, която попълваше някакви документи.

— Къде е безстрашната ни водачка? — попита Джаз и хвърли поглед в двете посоки на коридора. Не се виждаше жива душа.

— Предполагам, че госпожица Чапман е в стая 602 — отвърна Шарлот, без да вдига глава — Но не съм напълно сигурна. Държа фронта тук сама от повече от петнайсет минути.

Джаз кимна и погледна към 602. Стаята се намираше в противоположната посока на стаята на Роуена. Усещайки, че няма да

настъпи по-благоприятен момент, тя се отдалечи и след като се увери, че Шарлот не ѝ обръща внимание, тръгна към стая 617. Сърцето ѝ отново ускори пулса си в очакване на предстоящата акция, само че този път във възбудата имаше отсянка на тревога. Леката болка от драскотините върху ръката ѝ ѝ напомни, че не може да контролира всички променливи величини.

Един пациент я видя, докато преминаваше покрай вратата му и ѝ извика, но тя не му обърна внимание. Справката с часовника показваше, че разполага с шест минути, преди някой да се върне от почивката, включително сестрата, която се занимаваше с Роуена, но тъй като никой не обичаше да подранява, знаеше, че може да разчита на още някоя минута в добавка. Шест минути бяха предостатъчно време.

Обстановката беше подобна на онази, която завари в стаята на Стивън, но без килима, изисканите завеси, тапицираните мебели и картините. Роуена Собчак спеше. Лежеше по гръб и леко похъркваше. Макар да бе трийсет и шестгодишна, изглеждаше много по-млада с фините си черти и гъстата тъмна коса, разпиляна безразборно върху възглавницата.

Джаз отвори системата да тече свободно, след това се наведе, за да провери за някакво възпаление. Такова нямаше, всичко беше наред. Тя извади пълната спринцовка и като я държеше с дясната си ръка, вдигна порта на системата с лявата. Точно както бе процедираше в стаята на Стивън, дръпна със зъби капачката върху иглата. Без да губи време пъкна иглата в порта и сложи палец върху буталото. Пое си дълбоко дъх, задържа го и започна да натиска плавно буталото.

Роуена се раздвижи. Джаз дръпна спринцовката и в момента, в който го направи, чу стъпки отвън в коридора. Инстинктът ѝ мигновено се задейства предупредително, тъй като звукът от стъпките я накара да си помисли за смотаните обувки на Сюзан. Тя погледна към полуотворената врата, после върна очи към Роуена, която сега стисна ръката ѝ със системата и започна да издава гъргорещи звуци.

Паникьосана, Джаз пусна спринцовката и капачето на иглата в джоба си и се дръпна. За миг си помисли дали да не се скрие в банята, в случай, че Сюзан е доловила някакви звуци отвътре, но бързо отхвърли идеята, тъй като това можеше да влоши ситуацията още

повече. Вместо това тръгна към вратата, като се убеждаваше, че най-добрата защита е нападението.

Потискайки най-лошите си страхове, тя буквално връхлетя върху Сюзан, която прекрачваше прага.

Жената се дръпна назад възмутено и я погледна със същото предизвикателно изражение, както и по-рано.

— Шарлот каза, че си дошла насам. Какво правиш тук, по дяволите? Тази пациентка е на Джун.

— Минавах по коридора и тя извика.

Сюзан се шмугна покрай Джаз, която се опитваше да препречи коридора и хвърли поглед към полуосветената стая.

— Какъв беше проблемът?

— Предполагам, че е сънувала.

— Изглежда така, сякаш е мърдала. И системата е включена докрай.

— Сериозно? — вдигна вежди Джаз.

Сюзан я блъсна, принуждавайки я да отстъпи и влезе вътре. След това намали системата и се наведе над леглото.

— Господи! — възкликна тя. — Запали лампата имаме проблем!

Джаз изпълни нареждането, докато Сюзан включваше алармата. След това ѝ помогна да спуснат перилата на леглото от отсрещната страна. Няколко секунди по-късно проблемът бе оповестен по болничната радиоредба.

— Пулсът ѝ отслабва — излая Сюзан и опипа каротидната артерия на шията. Дръпна се и коленичи до леглото: — Започваме сърдечен масаж. Ти обдишваш, аз правя компресиите.

С огромно отвращение Джаз стисна ноздрите на Роуена и приближи уста до устните ѝ. Издуха въздух в тях и напълни дробовете. Имаше малко съпротивление, което ѝ подсказваше, че пациентката беше напълно отпусната. Тя беше единствената, която знаеше, че на този етап всички опити за реанимиране са пълно губене на време.

Шарлот и една сестра на име Хариет пристигнаха, монтираха апарата за електрокардиограми и го включиха. Сюзан не спираше сърдечния масаж, а Джаз от немай къде продължаваше да обдишва.

— Имаме слаба електрическа активност — каза Хариет. — Но ми изглежда странна.

В този момент пристигна кардио-пулмоналният екип за реанимация и бързо пое случая. Изблъскаха Джаз и започнаха да интубират и да вливат чист кислород. Излаяха няколко заповеди за лекарства и за броени минути ги получиха. Взеха артериална кръв и я изпратиха в лабораторията за газов анализ. Странните криви, забелязани от Хариет в началото, бързо изчезнаха. Електрокардиограмата изписа права линия и ентузиазмът на кардиолозите започна да спада. Роуена не реагираше на нищо.

Джаз излезе от стаята. Върна се до сестринския пункт и влезе в стаята за почивка. Седна и подпря глава върху ръцете си. Имаше нужда от няколко минути насаме, за да се съвземе. Беше разстроена от онова, което се беше случило със Стивън Люис и неблагоприятията с Роуена й дойдоха в повече. Не можеше да повярва. Не бе имала никакви проблеми с предишните случаи. Не можеше да не се запита дали нямаше да се страхува при следващата мисия.

С крайчеца на окото си видя Сюзан да се приближава към сестринския пункт. Не можеше да чуе, но предположи, че пита помощник-сестрата, която стоеше на бюрото, къде е отишла, тъй като жената махна с ръка в нейната посока. Когато Сюзан заграка с токове, Джаз вече знаеше, че е настъпило времето за поредната конфронтация.

Сюзан влезе и затвори вратата. Не заговори дори след като седна, само гледаше.

— Още ли се опитват да я върнат? — не издържа Джаз тишината. Искаше да приключи с това колкото се може по-бързо, ако разполагаха с доказателства.

— Да — произнесе сестрата, преди отново да потъне в мълчание. Това приличаше на игра на нерви и Джаз реши да изчака да отмине. Най-сетне Сюзан изплю камъчето:

— Искам отново да те попитам защо беше в стаята на Собчак. Каза, че пациентката е извикала. Какво точно каза?

— Не си спомням да е изричала някакви думи. Просто я чух, това е. Затова влязох да проверя.

— Говори ли с нея?

— Не. Беше заспала, така че просто се обърнах и тръгнах да излизам.

— Значи не си видяла, че системата е била отворена широко?

— Не съм поглеждала към системата.

— Пациентката добре ли ти изглеждаше?

— Разбира се! Точно затова си тръгнах, когато се сблъскахме с теб на вратата.

— Какви са тези драскотини по ръката ти?

Заради начина, по който седеше с подпрени на бюрото лакти, ръкавите ѝ се бяха смъкнали достатъчно, за да разкрият трите драскотини и засъхналата кръв.

— О, това ли? — засмя се пресилено Джаз и смъкна ръце, прикривайки раните. — Стана в колата ми. Не е нещо сериозно.

— Текло е кръв.

— Може би малко, но няма проблем, наистина.

Тя отново усети втрещения поглед и се почувства като третокласничка. В продължение на минута Сюзан не каза нищо и почти не мигаше. На Джаз ѝ писна. Тя отблъсна стола назад и се изправи.

— Е, време е да се връщам на работа. — Тя заобиколи Сюзан и отвори вратата.

— Изглежда ми странно стечение на обстоятелствата, че ти си била в онази стая — каза Сюзан като се завъртя и отново заби очи в нея.

— Какво, опитваш се да ме накараш да се чувствам още по-зле, отколкото вече се чувствам ли?

— Не, изобщо не — призна Сюзан и отклони очи.

— Е, свърши добра работа, независимо дали си го искала или не — изстреля тя, преди да излезе да търси помощник-сестрата, с която бе определена да работи тази нощ.

Отначало Джаз се чувстваше така, сякаш бе успяла да отърве кожата и този път, но докато се точеше смяната, тя ставаше все по-параноична. Струваше ѝ се, че всеки път, когато се обърне, среща втрещения поглед на Сюзан. Междувременно рапортът пристигна и сестрите, пристигнали за сутрешната смяна чуха за вечерта, включително за смъртта на Роуена Собчак; проблемът беше издигнат до степен на абсурдност. От поведението на Сюзан нямаше съмнение, че Джаз е заподозряна. Единственото, за което мислеше беше как господин Боб ѝ казва, че не бива да има вълнение. Що се отнася до Джаз, тя не смяташе, че ситуацията със Сюзан е предизвикала

вълнение — какво ти вълнение, тя направо предвещаваше приливна вълна!

Най-големият ѝ страх беше, че Сюзан след рапорта може да отиде и да изтърси подозренията си пред контролорката на сестрите — Кларис Хамилтън, огромна афроамериканка, за която Джаз мислеше, че е по-голяма некадърница и от Сюзан. Ако това станеше, всичко отиваше по дяволите и тогава със сигурност щеше да се наложи да използва извънредния телефонен номер и да се обади на господин Боб. А онова, което можеше да направи той бе съвсем ограничено.

Рапортът свърши, но Джаз остана на мястото си и се престори, че има много работа по картоните. Следващите пет-шест минути Сюзан обсъжда със сестрите специфичните проблеми на дневната смяна. Джаз можа да дочуе по-голямата част от разговора. Слава богу, не беше споменала нищо за нея! След малко Сюзан взе палтото си и като се смееше, продължи към асансьорите с Джун. В този момент Джаз взе собственото си сако, отиде в склада и грабна един чифт латексови ръкавици.

По това време, когато нощната смяна си отиваше и идваше дневната, около асансьорите имаше тълпа от хора. Джаз застана съвсем отстрани, възможно най-далече от Сюзан и Джун. Когато асансьорът пристигна, тя отиде в дъното. Можеше да познае Сюзан по нелепия ѝ кок.

Щом асансьорът спря на втория етаж, тя си проправи път напред и слезе заедно с пет-шест души, между които и Сюзан. Знаеше, че Сюзан, както и самата тя, идва с кола до болницата. Като кудкудякащи кокошки групата се насочи към вратата, отворена към свързващия мост, водещ към паркинга. Джаз премина и сложи латексовите ръкавици на ръцете си.

В гаража групата се разпръсна, всеки се насочи към колата си. В този момент тя ускори крачка. Беше мушнала ръце в джобовете си, дясната ѝ ръка стискаше Глока. Скъси дистанцията между себе си и Сюзан, така че когато Сюзан мина откъм шофьорската седалка на своя Форд Експлорър, тя стори същото, но от другата страна. В мига, в който чу изключването на алармата, тя отвори вратата към пасажерското място и се плъзна на предната седалка.

Беше го преценила идеално. Изглеждаше така, сякаш си е седяла там, когато Сюзан се вмъкна. При други обстоятелства шокираното

изражение на тази бездарница с отвратителен кок щеше да ѝ се стори забавно. Бедата беше, че сега Джаз изобщо не го намираше за забавно.

— Какво става, по дяволите? — изгледа я неразбиращо Сюзан.

— Помислих си, че можем да поговорим насаме и да изгладим противоречията — каза Джаз. Двете ѝ ръце продължаваха да стоят в джобовете, раменете ѝ бяха свити.

— Нямам за какво да разговарям с теб — сопна се онази. Пъхна ключа и запали двигателя. — А сега излизай от колата ми. Прибирам се вкъщи.

— Аз пък мисля, че има достатъчно неща, за които да говорим. Цяла нощ ми хвърляш злобни погледи. Искам да знам защо.

— Странна птица си.

Джаз се засмя подигравателно.

— Интересното е, че ти го казваш.

— Такова е впечатлението ми — произнесе ядно Сюзан. — И за да съм честна, ще ти кажа, че никога не съм сигурна в теб. Не знам защо си станала сестра. Не се разбираш с никого. Нямах никаква жалост. Всяка нощ се налага да ти възлагам най-лесните случаи.

— О, глупости! — не издържа Джаз. — Даваш ми най-обърканите.

За секунда Сюзан я изгледа по същия начин, както го бе правила през цялата нощ.

— Нямам намерение да споря. И ако не излезеш от колата ми, ще извикам охраната да се разправя с теб.

— Все още не си ми казала защо си се втренчила така в мен. Искам да знам дали това има нещо общо с Роуена Собчак.

— Разбира се, че има! Достатъчно странно е, че излизаше от стаята ѝ при положение, че не е твоя пациентка. Освен това случайно си спомням, че те видях да се измъкваш и от стаята на Шон Макгилън, който също не ти беше пациент. Но не е моя работа да говоря с теб за това, а на контрольорката. Сигурна съм, че ще го направи.

— О, нима? — засмя се саркастично Джаз. — Не мисля, че трябва да си толкова сигурна, ти, побъркана загубенячко! — С леко усилие тя извади Глока от джоба си.

Сюзан едва успя да вдигне дясната си ръка, когато Джаз изстреля в гръдния ѝ кош два куршума. Тя се отпусна на вратата, подпряла брадичка в стъклото.

Въпреки заглушителя, шумът в колата се оказа по-силен, отколкото бе очаквала. Замириса на кордит. Тя започна да маха срещу дима. Обърна се и видя задницата на джипа си. Множество коли влизаха в гаража, но всички отминаваха нагоре покрай рампата, тъй като всичките позиции на втория етаж бяха заети. Няколко коли излизаха. С целия този шум и суматоха със сигурност никой не беше чул двойното издумкване на Глока. Тя побърза да прибере оръжието в джоба си.

След това се наведе напред, хвана Сюзан за кока и я изправи до седнало положение, с отпусната върху гърдите глава. *Ама че загубенячка*, помисли си тя, докато слагаше безжизнените ѝ ръце върху волана. *А един загубеняк си заслужава да губи*. Протегна се и изключи двигателя.

Въздъхна и без да се колебае отвори чантата ѝ и затърси портмонето. Парите в брой прибра, а кредитните карти и портмонето хвърли на пода — да остане нещо и за полицейския архив. Погледна през прозореца на задната врата към свързващия мост. Появиха се няколко сестри, които се отправиха към колите си, махайки си една на друга докато влизаха в купетата. Джаз се приведе, докато изчезнаха от поглед, след това се надигна и потърси с очи Хамъра. Беше само през две коли. Увери се, че теренът е чист, излезе бързо и заобиколи предницата на близко стоящата кола.

След като влезе в джипа си, свали латексовите ръкавици и ги мушна в джоба. Запали двигателя, излезе на заден и подкара към изхода. Когато минаваше покрай автомобила на Сюзан, погледна вътре. Изглеждаше сякаш Сюзан е задрямала след натоварената нощ. Беше идеално.

Вля се в сутрешния трафик и едва тогава си позволи да си поеме дълбоко дъх. До този момент не беше осъзнала колко е напрегната. Беше тежка нощ, но бе убедена, че се е справила добре. Сега беше с десет хиляди долара по-богата и беше отстранила потенциалния проблем. Операция „Пресяване“ продължаваше. Животът бе хубав!

9.

Алармата на древния будилник на Лори издрънча в сутрешната дрезгавина и тя се протегна да я изключи без да отваря очи. Връщайки се в топлината на леглото тя потръпна, но не от студ, а от чувство за гадене. Примига и отвори клепачи. Предишната сутрин също ѝ се повръщаше, но го бе приписала на мидите, които беше яла вечерта с Роджър. Обичаше миди, но на няколко пъти и преди ѝ се беше случвало да се чувства неразположена на следващия ден. Слава богу, вчерашните позиви за повръщане не траяха дълго. След като се раздвижи всичко премина.

Тя седна. Отпи глътка вода от чашата на нощното шкафче и се почувства малко по-добре. Проблемът беше, че този път не беше вечеряла миди. Бе хапнала малко пиле, споменът за който отново накара стомаха ѝ да се свие.

Когато отметна чаршафа от себе си, забеляза нов симптом освен гаденето: лек дискомфорт вдясно долу. Не беше толкова силно, че да го нарече болка. Натисна с пръсти корема си в областта на бедрената кост. Не можеше да каже дали е по-зле, тъй като натискането на стомаха недвусмислено напомни за пълния ѝ пикочен мехур.

Обърна се, взе халата си и нахлузи чехлите. С влизането в банята почувства още по-ясно неразположение. Сега повече приличаше на болка, но все твърде слаба.

Първото, което ѝ хрумна като лекар, беше, че става дума за апендицит. Знаеше, че в долната дясна част на тялото има много неща, които могат да не са наред и че диагнозата не можеше да е точна. Но знаеше също, че сигурно прибързва. Имаше нещо като хипохондрия още като студентка по медицина Усмихна се като си спомни едно най-обикновено главоболие, което получи като първокурсничка, и което я накара да си помисли, че се е разболяла от злокачествена хипертензия, само защото бе учила синдромите предишната вечер. Разбира се, че нямаше хипертензия и дискомфортът и гаденето почти напълно бяха изчезнали, когато излезе изпод душа.

Не беше гладна, но се насили да изяде една препечена филийка. След известно време изяде и една ябълка. Беше убедена, че стомахът ѝ не е наред, и ето че така излезе. Но когато вече бе готова да тръгне към Патологическия център, старото неприятно чувство се бе върнало.

Махна с ръка на госпожа Енглър, когато вратата ѝ изскърца и се отвори. Този път харпията със сълзливите очи дори ѝ заговори, като я предупреди да си вземе чадър, тъй като можело да завали.

Сутринта бе мека и макар да бе облачно, все още не валеше. Лори се насочи на север по Първо авеню, забравила за безумния трафик, като се питаше дали гаденето ѝ можеше да е психосоматично и да се дължи на стреса. *Какво друго може да е*, помисли си тя мрачно, тъй като социалният ѝ живот никога досега не бе вървял така гладко, както професионалният.

Вихрената ѝ петседмична връзка с Роджър напоследък преживяваше неочаквано сътресение. Виждаха се по два-три пъти седмично, както и всеки уикенд. Лори не смяташе сегашния сблъсък за непреодолима пречка, но той я беше разтърсил достатъчно и я накара да си спомни началото на тяхното запознанство, когато се предупреждаваше сама, че първоначалната страст често не издържа изпитанията на времето. Проблемът се състоеше в това, че Лори бе научила само преди две нощи, че Роджър е бил женен. Съществуваха безброй възможности да ѝ го каже, но беше избрал обратното по причини, които Лори не проумяваше. И то стана едва след като го попита директно. Оказа се, че е бил женен за тайландка преди десет години, когато е работил в Тайланд и нямаше развод, макар че сега искаше да го получи. Повече я разстрои фактът, че имаше няколко деца.

Жената произхождаше от богато, привилегировано семейство, при което се бе върнала. Особено безотговорно според Роджър беше, че е отвела децата, когато го прехвърлили на работа в Африка. Задържането на подобна информация създаваше лош прецедент и караше Лори да се пита дали Роджър бе човекът, за когото го е смятала. Скоростта, с която се развиваха отношенията им, съчетана с натиска му за интимност само увеличаваше безпокойството ѝ. И към всичко това се прибавяха неясните ѝ чувства към Джек.

Предишната нощ, докато седеше в апартамента си и се самосъжаляваше за откритията, които бе направила я споходи

внезапно озарение. За пръв път ѝ хрумна, че тя активно и съзнателно потиска нещата, за които не иска не само да говори, но и да мисли. Бе разпознала тази черта у родителите си, особено у майка ѝ, откакто се помнеше, и начина на майка ѝ да се справя с появата на болестта си беше чиста илюстрация за това. Никога не се беше възприемала като дете на своите родители. Това което я наведе на тази догадка беше, че семейният статус на Роджър не бе изненадата, която обичаше да си представя. Имаше намеци и подмятания, но Лори старателно се пазеше да не научи нещо повече. Просто не ѝ се е искало да повярва, че е бил женен.

На ъгъла на Трийста улица изчака светофара за да пресече Първо авеню. Мислеше си за това какво ли отношение има тази ѝ току-що открита черта към боледуващите ѝ отношения с Джак. Внезапно ѝ се стори, че всичко е съвсем ясно. Беше поискала да стовари цялата вина върху него, че не желае да поема ангажимент за бъдещето им и че не повдига въпрос за сватба и деца. Сега осъзна, че и тя е виновна, че предложението му всичко да си остане такова, каквото е, представлява всъщност отстъпване, може би не тотално, но така или иначе отстъпване. Нямаше представа как щеше да каже това на Джак. Последния път, когато бяха говорили, беше преди пет седмици!

Светофарът светна зелено и тя забърза. Докато пресичаше Първо авеню и се изкачваше после по стъпалата на Патологическия, си помисли, че откак бе срещнала Роджър, нещата се бяха усложнили. Вместо да има проблеми с един, сега имаше проблеми с двама мъже. Макар и двамата да я интересуваха, знаеше че този, когото обича е Джак, и че копнее за безкомпромисната му откровеност. Част от причината да излезе с Роджър първия път, беше да накара Джак да ревнува — една необмислена интрига, която се усложни от два фактора: първо — не беше очаквала, че ще бъде привлечена от Роджър толкова силно, и второ — не очакваше, че тази закачка с ревнуването ще проработи толкова добре. Беше убедена, че не е способен на ревност.

Лори се насили да се усмихне на Мерлин, дежурната на рецепцията, докато минаваше покрай нея. Цялата ситуация приличаше на сапунена опера и тя си каза, че трябва да изгони от ума си всички мисли за тези двама мъже. Естествено, да промени поведението си, или това на някой друг, нямаше да е лесна задача.

Тя метна сакото си на облегалката на стола в офиса, сложи отгоре чадъра и се отправи към кафе-машината. Беше ред на Чет да определя кои случаи трябва да бъдат аутопсирани и той работеше с пълна пара, приведен над купчина папки.

Лори отпи от кафето си и погледна часовника. Още нямаше осем. Вини не се виждаше никъде с прословутия си вестник и тя предположи, че е слязъл с Джек за аутопсия. Единственият шум, който се чуваше, бяха гласовете на операторите, които се приготвяха за днешния ден. Лори се зарадва на уединението, знаеше че само след час тук ще е пълна лудница.

— Лори! Трябваше да ти предам съобщение, ако дойдеш преди осем. Джанис няма търпение да говори с теб. Вече два пъти се отбива.

— За последния пациент от „Манхатън Дженерал“ ли става дума? — попита Лори и очите ѝ светнаха. Беше помолила Джанис да ѝ се обади, ако изникне някой друг подобен случай.

— Не, не беше пациент от „Дженерал“ — отвърна Чет с дразнеща усмивка, карайки я да гадае. Тя вдигна рамене разочаровано. — Не беше един, двама бяха! — Той се протегна и потупа двете папки, отделени настрана, след това ги побутна към нея. — И двамата очевидно подлежат на аутопсия.

Лори погледна имената: Роуена Собчак и Стивън Люис. Провери бързо годините: съответно тридесет и шест и тридесет и две.

— И двамата ли пристигнаха от „Манхатън Дженерал“? — Не можеше да повярва.

Чет кимна.

— Бих искала да поема двата случая — каза тя припряно.

Без да говори повече, грабна сакото и чадъра си. С папки под мишница и балансирайки с чашата кафе, се отправи към офиса на съдебните следователи. Не можеше да сдържи любопитството си. Тържествуваше вътрешно, тъй като през последните пет седмици предполагаемият сценарий за сериен убиец така и не се бе материализирал като обещаваща възможност и беше отхвърлен от всички, с изключение на Роджър. Джек бе използвал случая да я подразни на няколко пъти. Дори Сю Пасеро беше отхвърлила идеята, след като направи по нейна молба едно предпазливо разследване в болницата. За щастие, Калвин не беше повдигал въпроса. Нито пък Рива.

Болничните картони на първоначалните четири случая най-накрая бяха изпратени в офиса на Лори и тя бе попълнила изцяло диаграмата, но никъде не забеляза нещо нередно. Всъщност, нямаше начин случаите да са свързани. Хирурзите бяха различни, анестезиолозите и препаратите за упойка в по-голямата си част също бяха различни, различаваха се значително и предоперативните и следоперативните медикаменти, а и местонахождението на пациентите в болницата бе различно. Най-лошо от всичко беше, че токсикологичните резултати бяха отрицателни, макар Питър да изпълни какви ли не номера с газхроматографа и масспектроскопа. Беше направил чудеса, за да открие дори най-незначителната следа от някой неправилно използван агент. А без такова доказателство никой не искаше да приеме идеята за сериен убиец, особено като не последва нищо подир Дарлин Морган. Всички запращаха четирите случая към кошчето за отпадъци на статистическите чудатости, които се случваха в присъщата за болница несигурна среда.

Когато Лори влезе в офиса на съдебните следователи, Барт вдигна глава от бюрото си.

— Идваш точно навреме — каза той и посочи към дъното на стаята. — Джанис тъкмо се обличаше.

— Д-р Монтгомъри — оживи се жената, — страхувах се да не те изпусна. Изцедена съм до капка и леглото ме зове. — Тя остави палтото си и като придърпа стола си, се отпусна тежко на него.

— Съжалявам, че сега те задържам.

— Няма проблеми. Ще отнеме няколко минутки. Папките на Люис и Собчак ли са?

— Да.

Джанис ги взе, отвори ги, измъкна оттам рапортите си и ги върна на Лори.

— И двата случая ми напомнят за останалите четири, от които се интересувахте — каза тя, докато Лори четеше написаното. Джанис обхвана умореното си лице с длани и опря лакти на бюрото. Изминаха няколко минути. Тя пое дълбоко дъх и продължи: — Казано с две думи: и двамата са млади, здрави, и двамата изглеждат сякаш са починали от неочакван сърдечен проблем, и двамата са претърпели незначителни операции двадесет и четири часа преди това и двамата не са могли да бъдат съживени.

— Звучи ми твърде познато — съгласи се Лори. — Благодаря ти за подкрепата. Има ли нещо специално, което искаш да ми кажеш, а не е в папките?

— Всичко е вътре. Но има нещо, което искам да подчертая. Макар повечето параметри при Собчак да са същите, има нещо различно. Когато е открита от сестрите, вече е умирала, но все още е била жива. За съжаление, това бързо се променя въпреки упоритата намеса. Люис, от друга страна не е имал никаква сърдечна и респираторна дейност, когато е бил намерен от помощник-сестрата.

— Защо смяташ, че това е важно?

— Просто защото е различно — вдигна рамене Джанет. — Не знам, но когато последния път говорихме, ти ме попита дали нямам някакво интуитивно предположение за Дарлин Морган. Нямах, но при Собчак фактът, че е била още жива, се набива на очи.

— Благодаря, че го каза — кимна Лори. — Нещо друго?

— Това е. Останалото е в рапортите.

— Не нужно да казвам, че бих искала копия от болничните картони, нали?

— Вече са изискани.

— Страхотно! Ако ти хрумне нещо интересно, знаеш къде да ме намериш.

Тя се втурна в офиса си, седна и отвори папките, зачитайки се отново в рапортите на съдебната следователка. Известно време препрочита плътно изписаните страници, след това отвори чекмеджето и извади попълнената диаграма. Беше прикрепена с гумено ластиче към папките на Морган и Макгилън заедно с копия от онези части, които се отнасяха до другите два случая. Така и не беше казала нищо определено на д-р Макгилън за смъртта на сина му, както му беше обещала и това я караше да се чувства виновна. Дори не бе разговаряла с човека от седмици. Остави папката при другите и се запита какво би казал той на идеята ѝ за сериен убиец.

Без да се колебае в преценката на Джанис, тя добави Люис и Собчак към матрицата, макар още да не бе правила аутопсиите. Не се нуждаеше от болничните картони, за да попълни в колонките възрастта на пациентите, час на смъртта, лекарите, които са ги лекували, претърпените хирургични процедури, както и къде в болницата са се намирали. През това време пристигна Рива.

— Попълваш матрицата? — надникна тя през рамото на Лори.

— Има още два предполагаеми случая. Което прави общо шест. Още не съм направила аутопсиите, но всичко изглежда съвсем еднакво. Дали ще промениш мнението си за причината за смъртта? Наближават вече петдесет процента.

Рива се засмя:

— Не мисля така. Токсикологичните проби са отрицателни, а аз лично знам колко много се стара Питър. Между другото, как е майка ти? Все забравям да те питам.

— Справя се изненадващо добре — отвърна Лори. — Разбира се, не знам много, тъй като тя се държи все едно нищо не се е случило.

— Радвам се, че се оправя. Предай ѝ моите поздрави! Ей, как вървят нещата с новия ти любовник? Неестествено мълчалива си за него.

— Всичко е наред — каза Лори неопределено. Рива беше права, тя наистина не споделяше много за Роджър. Вдигна телефонната слушалка, преди да е получила следващия въпрос и звънна в офиса на моргата. Беше доволна, че се обади Марвин. Каза му за двата случая и това, че иска да започнат със Собчак. — Значи ще се видим долу — обърна се Лори към Рива, докато вземаше папките на Собчак и Люис. Опита се да се подготви психически за случаите. Не се надяваше да открие много. Не след дълго беше в скафандъра и натисна вратата на залата за аутопсии, където я очакваше Марвин. По пътя към масата трябваше да мине покрай Джак.

В момента, в който я разпозна, той погледна стенния часовник и се изправи. Работеше над тялото на едра възрастна жена. Част от гъстата ѝ посивяла коса бе обръсната, за да разкрие хлътнала фрактура на черепа ѝ.

— Д-р Монтгомъри, явно сте възприели работното време на bankerите в последно време. Нека отгатна! Бас ловя — обяснението е, че сте излизали с гаджето си да боядисвате града с червена боя.

— Много смешно — каза Лори като се бореше с раздражението си и желанието си да продължи. — И за двете бъркаш. Бях си вкъщи последната нощ, а Роджър е американец какъвто си и ти.

— Странно — поклати глава Джак. — Русо ми звучи толкова френски. Ти как мислиш, Вини?

— Да-а, но моето име е италианско, без това да означава, че не съм американец.

— Мили боже, прав си! — произнесе Джак с фалшиво разкаianie. — Май трябва вече да приключвам тук. Съжалявам.

Лори беше объркана от поведението му и хапливите намеци, които той очевидно не можеше да възпре. Но тъй като и Вини бе там, тя се опита да смени темата и посочи към възрастната жена:

— Виждам, че при вас начинът, по който е предизвикана смъртта е ясен.

— Причината — може би, но не и начинът. — Специализирал съм се в подобни случаи.

— Какво имаш предвид?

— Ами, жертвата е била свалена от кораб за пътешествия посред нощ. Туристическата компания докладва, че пияна възрастна жена е паднала фатално в банята на самостоятелната си каюта. Твърдят, че никой не се е държал подозрително и не е проявявано насилие. Но аз не се хващам на тия, въпреки, че може и да е била пияна.

— И защо не се хващаш?

— Първо, хлътналата фрактура е в горната част на главата — каза Джак, омеквайки. — Това трудно ще стане, ако човек падне в баня, освен ако не е акробат. Второ, виж тези следи от натъртвания върху вътрешната част на ръката! Забележи светлите резки върху китката и безименния пръст. Прекарала е доста време на слънце по време на пътешествието с цяла канара върху пръста си и с часовник. И познай! — в каютата няма нито пръстен, нито часовник. Трябва да предам това на дежурния лекар. — Въпреки късния час той мислеше на пълни обороти. Изчистили са каютата и банята, но ми задаваше правилните въпроси.

— И какво, мислиш, че е убийство?

— Без съмнение, въпреки коментарите на туристическата компания. Разбира се, ще докладвам за онова, което съм открил, но ако ме питат за мнението ми, ще им кажа, че тази жена е била ударена в главата с нещо като чук, грубо влачена за ръцете до каютата си, докато все още е била жива, ограбена и оставена да умре.

— Звучи като добър пример да се изтъкне, че смъртта сред възрастните в някакво отношение е подобна на смъртта вследствие на малтретиране на деца.

— Именно — кимна Джак. — Тъй като възрастните се очаква да умрат, смята се, че е по-малко нечестно, отколкото ако човекът е млад.

Макар да разменяха по някое изречение — даваше си сметка тя, — това бе само доказателство колко трудно щеше да е да водят сериозни разговори с Джак за отношенията им, дори и да беше склонен за това. Но тя изгони тези мисли от главата си в мига, в който погледна тялото на Роуена Собчак.

— Подозираш ли нещо необичайно за този случай? — попита Марвин.

— Не. Смятам, че ще бъде съвсем прост и ясен — отвърна Лори, когато тренираните ѝ очи започнаха външния оглед. Първото ѝ впечатление беше, че жената изглежда значително по-млада отколкото предполагаемите двадесет и шест години. Беше слаба с изящни, почти девически черти, с гъсти черни къдрици. Кожата ѝ беше лишена от всякакви недостатъци, бяла като слонова кост, с изключение на синините. Двата крака бяха превързани заради прекараната операция. Превръзките бяха чисти и сухи.

Както при Макгилън и Морган, и тук остатъците от усилията за реанимиране още стояха включително ендотрахиалната тръба и системата. Лори ги огледа внимателно, преди да ги свали. Потърси следи от злоупотреба с дрога и не откри такива. Свали превръзката. Хирургическите разрези не показваха възпаление, само минимален дренаж.

Резултатът от вътрешната аутопсия беше същият, както от външната: отрицателен за всякаква явна патология. И сърцето, и белите дробове бяха напълно нормални. Бяха открити само няколко бразди от одраскване, следствие от усилията за реанимиране. Както при останалите случаи, така и тук Лори бе убедена, че ще получи нещо повече след токсикологичния анализ. Продължаваше да се надява, че Питър ще успее да открие нещо.

— Веднага ли започваме втория случай? — попита я Марвин, след като зашиха тялото.

— Веднага — каза Лори и за да ускори работата се включи в довършителните процедури. Когато на излизане и на връщане от залата минаха покрай Джак, той с нищо не показа, че я е забелязал. Междувременно помещението вече беше пълно с хора в скафандри, трудно различими един от друг.

Още щом преместиха Стивън Люис върху масата Лори се зае с външния оглед. Марвин отиде да донесе нужните препарати и останалите материали. Лори се застави да следва обичайната последователност, за да не пропусне нещо. Въпреки високите ѝ очаквания, че Стивън Люис няма да се различава от останалите случаи, в смисъл, че няма да се открие видима патология, искаше да бъде абсолютно сигурна и методичността ѝ почти веднага бе възнаградена. Едва видими, но все пак съществуващи, под ноктите на десния показалец и безименния му пръст тя различи малко количество засъхнала кръв. Ако не бе гледала внимателно, можеше да не го забележи. Беше нещо, което не видя при Собчак, Морган или Макгилън.

Остави ръката на Люис върху масата и се зае да търси някакви драскотини по тялото му, които да обяснят засъхналата кръв. Но такива нямаше. Не се виждаше кръв и по системата. Тя свали превръзката, която покриваше дясното рамо. Хирургическият разрез беше затворен и не показваше белези за възпаление, макар да имаше някакви доказателства за постоперативно кървене, малко засъхнала кръв по протежение на шева. Лори си помисли, че оттук може да се е появила засъхналата кръв под ноктите на пациента, макар да изглеждаше странно, тъй като бе на дясната ръка.

Когато Марвин се върна, тя поиска стерилна проба и два контейнера за проби. Искаше да направи ДНК-анализ на кръвта от двете места за да е сигурна, че са от жертвата. Щом взе пробите, разбра, че има и малко количество тъкан. Някъде в дъното на съзнанието ѝ мина мисълта, че ако идеята ѝ за сериен убиец е основателна и ако Люис е разбрал за намеренията на този убиец, може би точно тогава го е издрал. Имаше много „ако“, но бе горда, че е проявила добросъвестност и дори педантичност.

Останалата част от работата ѝ мина бързо. Лори и Марвин бяха свикнали един с друг и функционираха като добре смазан механизъм. Всеки разбираше движенията на другия, както при танцуване на танго. Да не се откри никаква патология. Само незначително атеросклеротично отлагане в коремната аорта и един доброкачествен полип в дългото черво. Нямаше никакво обяснение за внезапната смърт на мъжа.

— Това последният ти случай ли е? — попита Марвин, след като свършиха.

— Така изглежда — въздъхна тя. Обърна се и огледа стаята да види Чет, но не го забеляза — Предполагам, че свършихме, все някой трябваше да ми е казал до това време.

— Двата случая тази сутрин ми напомнят задругите два, които работихме преди месец — каза санитарят, когато започна да мие инструментите и да събира контейнерите с проби. — Помниш ли онези двамата, при които не открихме нищо? Не мога да си спомня имената им...

— Макгилън и Морган — помогна му Лори.

— Помня ги, защото ти се раздразни, че не откриваш нищо. Хей, ще вземеш ли тези проби със себе си или да ги кача горе с останалото?

— Ще взема токсикологията и ДНК-пробите — каза Лори. — Микроскопията заедно с останалото може да отиде горе. Благодаря ти, че ми напомни.

— Иска ми се всички лекари да приличаха на теб.

— Е, ще бъде скучно — засмя се тя, докато вземаше шишенцата. Мина покрай Джак, без да спре. Заедно с Вини се смееха на поредната му мрачна шега.

Без да губи време, Лори съблече предпазното облекло, преоблече се и се насочи към задния асансьор. Носеше купчината проби, опрени в гърдите си, за да не ги изпусне. Двете папки бяха под мишницата ѝ. Аутопсиите бяха потвърдили преценката на Джанис. Лори беше убедена, че серията ѝ вече е стигнала до шест.

Вратите на кабинката се отвориха и тя слезе на четвъртия етаж, опитвайки се да избегне срещата с темпераментния директор на токсикологичната лаборатория. За щастие, той не беше вътре, прекарваше повечето време в общата лаборатория долу. Тя прекоси стаята и влезе в малкия кабинет на Питър. Беше доволна, че никой още не я е спрял, и още по-доволна, че Питър седи пред бюрото си и не се налага да го търси.

— О, не! — извика той измъчено, когато вдигна глава и забеляза пробите в ръцете ѝ.

— Знам, че не се радваш да ме видиш — ухили се Лори. — Но ти си човекът! Нужен си ми повече от всякога. Току-що аутопсирах още

двама, които са огледално изображение на предишните. Станаха шестима!

— Не знам как можеш да кажеш, че аз съм човекът, след като дотук все удрям на камък.

— Не съм загубила надежда, както и ти — продължи тя и остави пробите на бюрото му. Случаите вече са шест, вероятността за нещо нередно се покачва. Питър, трябва да намериш нещо! То трябва да е тук!

— Скъпа ми Лори, направих всичко, което можах да измисля за предишните четирима търсих да открия всеки познат до момента агент, който влияе върху сърдечния ритъм.

— Трябва да има нещо, за което не си се сетил — настояваше тя.

— Е, има няколко неща.

— Чудесно, какви са те?

Той направи физиономия:

— Искам да кажа, че е твърде необичайно.

— Прекрасно! Нуждаем се от творчески подход. Какво точно имаш предвид?

— Спомних си, че съм чел като студент за една отровна жаба от Колумбия, наречена *Phillobates terribilis*.

Лори завъртя очи.

— Май отиваш твърде далеч. Но добре, добре. Какво за тази жаба?

— Съдържа токсин, който е една от най-отровните субстанции, познати на човека. Ако си спомням точно, тя е в състояние да причини спиране на сърцето.

— Звучи интересно. Тества ли ги за това?

— Всъщност — не. Необходимо е съвсем малко количество — милионна част от грама. Не знам дали нашата апаратура ще може да го регистрира. Трябва да помисля къде мога да направя анализа.

— Ето така трябва да се работи! Просто съм сигурна, че ще намериш нещо, особено при тези два последни случая.

— Ще погледна какво мога да измъкна от Интернет.

— Страхотно. Съобщи ми после какво си открил. — Тя взе ДНК-пробите и тръгна да излиза, но внезапно спря. — О, между другото, тук има нещо малко по-различно в единия случай. Чакай да видя кой беше. — Тя отвори папката на Собчак и провери номера за достъп

срещу шишенцата с пробите. Намери онова, което ѝ трябваше, взе го и го сложи пред Питър. — Това е. Единственият пациент измежду шестимата, който отчасти е имал някаква сърдечна и респираторна дейност, когато е бил намерен. Не знам съвсем какво трябва да означава това, но си помислих, че ти сигурно знаеш. Ако става въпрос за неустойчив токсин, може би трябва да е във високи концентрации във всичките случаи.

Питър сви рамене.

— Ще го имам предвид.

Лори се приближи до вратата и надникна. Когато се увери, че теренът е чист, тя махна с ръка на Питър и бързо се измъкна в коридора. Тръгна нагоре по стълбите към шестия етаж, но на половината път спря. За пълна нейна изненада, дискомфортът в дясната долна половина на тялото ѝ се беше появил отново. Натисна с пръсти мястото, колкото да установи, че това само влошава нещата, предизвиквайки почти болка, но след това чувството изчезна пак така внезапно, както се беше появило. Тя попипа челото си да провери дали не е вдигнала температура, но кожата ѝ бе суха и хладна.

На шестия етаж се помещаваше ДНК-лабораторията. В контраст с останалата част на сградата, това място беше истинско произведение на изкуството. Лабораторията бе построена преди по-малко от шест години и блестеше с боядисаните в искрящо бяло стени, белите си шкафове с етажерки, белите настилки по подовете и инструментариум последна дума на техниката. Директорът, Тед Линч, беше бивш футболист в Айви лигата. Що се отнася до габарити, не беше в лигата на Калвин, макар и да го гонеше; като характери обаче двамата бяха напълно различни. Тед беше сдържан, умерен, настроен приятелски. Лори го завари да се занимава с любимата си машина за определяне на азотните бази.

Обясни му накратко предисторията на случаите и го попита дали е готов да направи един бърз анализ. Заедно с пробата засъхнала кръв под ноктите на Люис тя му даде и тъканна проба.

— Да, да, да! — извика Тед и се засмя. — Ти и Джак нямате равни. Всеки път ми носите неща, които не търпят отлагане, сякаш небето ще падне, ако не получите резултат веднага. Защо двамата не сте като останалата ленива тайфа? По дяволите, даже гледат да ме избягват всячески, да не би да им се отвори повече работа.

Двамата с Джак си бяха създали репутация на работохолици. Лори помоли Тед да направи каквото може и се спусна бързо към офиса си. Нямахше търпение да се добере до телефона. Бързаше да сподели вълнението си от последните новини с Роджър.

Отпусна се тежко на стола и набра бързо номера му. Барабанеше с пръсти, докато чакаше да я свържат с „Манхатън Дженерал“. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Знаеше, че Роджър ще иска да знае подробностите, ако вече не ги бе научил. За съжаление, включи се телефонният му секретар. Тя изруга тихо. Напоследък май единственото, до което стигаше, бяха не реалните хора, а гласовите им пощи.

Остави му съобщение, че ще се обади по-късно и затвори. Помисли си, че сигурно Роджър е единственият, който споделяше тревогите ѝ за възможността някакъв сериен убиец да вилнее между стените на общинската болница; това щеше да е най-страхотният начин да привлече вниманието на Сю и да натрие носа ѝ.

Тя подскочи, когато телефонът иззвъня под ръката ѝ.

— Търся Лори Монтгомъри — произнесе приятен женски глас.

— На телефона.

— Казвам се Ан Диксън. Социален работник съм в „Манхатън Дженерал“ и бих искала да се срещнем.

— Да се срещнем? — повтори Лори. — Бихте ли ми казали за какво се отнася?

— За вашия случай, разбира се. — Жената прозвуча леко объркана.

— Моя случай? Не съм сигурна, че разбирам.

— Работя в лабораторията по генетика и съм сигурна, че идвахте при нас преди малко повече от месец за генетично изследване. Обаждам ви се, за да се уговорим и да ви запишем час.

Цял рояк от мисли нахлу в съзнанието ѝ. Тестът за гена на BRCA1 беше пореден пример за това как изхвърля неприятните мисли от главата си. Напълно бе забравила, че е давала кръв. Това телефонно обаждане върна отново цялата тревога като събудена лавина.

— Ало? Още ли сте там? — попита Ан.

— Да, да — отвърна Лори, докато се опитваше да се съвземе. — Предполагам това означава, че тестът е положителен?

— Означава, че е по-добре да се срещнем лично — каза Ан уклончиво. — Такава е нормалната процедура за всички наши клиенти. Бих искала също да се извиня. Папката ви е стояла на бюрото ми повече от седмица, но погрешно е била сложена в друго кошче. Грешката е изцяло моя, така че бих искала да се видим колкото е възможно по-скоро.

Лори усети раздразнение. Пое си дълбоко дъх и си напомни, че социалния работник просто се опитва да си върши работата. Макар да предпочиташе да ѝ каже резултатите веднага, вместо да я подлага на мъчителната процедура по протокола.

— Имам отменена среща в един днес — продължи Ан. — Надявах се, че може да се видим тогава. Ако не е удобно, следващият ми прозорец е точно след една седмица.

Лори затвори очи и си пое отново дълбоко дъх. Нямаше намерение да прекара цяла седмица в ада. Макар да предполагаше, че телефонното обаждане означава, че тестът е положителен, искаше да го знае със сигурност. Тя погледна часовника си. Стрелката показваше единадесет и четиридесет и пет. Нямаше причина да не прескочи до „Манхатън Дженерал“. Може би щеше да успее да обядва с Роджър или Сю.

— В един е добре — каза тя хладно.

— Чудесно — дойде отсреща. — Офисът ми е в същото крило, където идвахте, за да ви бъде взета кръв.

Лори остави телефонната слушалка. Затвори очи и се наведе над бюрото, прокарайки пръсти през косата си. Всичките ужасни последици от това да носи гена на BRCA1 нахлуха в съзнанието ѝ заедно с една тръпчива нотка на тъга. Онова, което я тревожеше бе потвърждаването на предстоящата нужда да вземе тъй нареченото *крайно решение*, решение, което елиминираше опциите, точно както и възможностите да има деца.

— Чук, чук — произнесе един глас.

Тя вдигна глава и очите ѝ срещнаха усмихнатото лице на детектив лейтенант Лу Солдано. Изглеждаше особено спретнат с чистата си изгладена риза и нова вратовръзка.

— Здравсти, Лор — поздрави я той мило. Лор я наричаше синът на Лу, Джо, когато преди години се срещаха. По онова време момчето беше петгодишно. Сега бе седемнайсетгодишен младеж.

Лори и Лу не се бяха карали, просто и двамата бяха разбрали, че романтичните отношения не са най-подходящите. Вместо любовен роман, през годините помежду им се бе развило близко приятелство.

— Какво става? — попита Лу. Тя понечи да отговори, но вместо това очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Хей, стига! Каж ми какво става тук?

Лори поклати глава. Очите ѝ още бяха пълни с влага, но се бе овладяла. Тя изтри бузите си и се усмихна слабо.

— Съжалявам.

— Съжаляваш? За какво говориш? Няма нищо, за което да съжаляваш. Хайде! Каж ми какви си ги надробила? Чакай, чакай, мисля, че се сещам.

— Сещаш се? — вдигна вежди Лори. Тя отвори едно чекмедже и измъкна салфетка за да попие очите си. След като се съвзе, вдигна поглед към Лу. — Кое те кара да мислиш, че знаеш какво ме тревожи?

— Познавам те от години: теб и Джак. Знам също така, че сте се разделили. Мисля, че това не е тайна.

Лори понечи да възрази, но той свали ръката си от рамото ѝ и ѝ помогна да се изправи, след което я прегърна.

— Знам, че не е моя работа, но не ми е безразлично какво става с вас двамата. Знам, че се срещаш с някакъв друг лекар, но смятам, че нещата между вас с Джак ще се оправят. И двамата означавате много един за друг.

Лори не се сдържа и се усмихна. Погледна Лу. Този мъж беше истинско съкровище. Навремето, когато тя и Джак станаха гаджета, беше убедена, че той ще ревнува, тъй като тримата се бяха сприятелили. Но той ги подкрепяше от самото начало.

— Благодаря ти за всичко — каза тя. Щом искаше да си мисли, че сълзите ѝ са емоционален изблик в резултат на отношенията ѝ с Джак, още по-добре. Последното, от което се нуждаеше бе да обсъжда здравословния си проблем с Лу.

— Знам със сигурност, че срещите ти с онзи доктор направо побъркват Джак.

— Наистина ли? Изненадана съм. Не съм мислила, че на Джак му пука за нещо или за някого.

— Как можа да го кажеш? Забрави ли, когато се беше сгодила за онзи дилър на оръжие, Съдерланд? Джак превъртя тогава.

— Само защото и двамата смятахте, че не е правилният мъж за мен, и бяхте прави. Не мисля, че е било ревност от страна на Джак.

— Запомни думите ми: беше си чиста ревност.

— Е, ще видим какво можем да направим. Бих искала да поговоря с Джак, стига да ми даде тази възможност.

— Да ти даде възможност? — Лу изглеждаше объркан. — Стига бе, ще го хвана за ушите и ще го домъкна тук, ако трябва.

— Не вярвам това да помогне много — усмихна се слабо Лори. — Но на какво дължа все пак това сутрешно посещение от твоя страна, особено в този официален вид? Сигурна съм, че не си дошъл като адвокат на Джак.

— По дяволите, така е. — Той се изправи в стола си. — Имам проблем и ми трябва помощ.

— Цялата съм слух.

— Причината да съм толкова объркан е, че трябваше да ходя в Джърси с Майкъл О'Рурк, моя капитан. За съжаление, сестрата на жена му е била убита тази сутрин тук в града и се наложи да отидем да съобщим на съпруга. Не е нужно да казвам, но идвам с едно подозрение. Тялото вече е долу, в хладилника. Това, което бих искал е ти или Джак да поемете аутопсията. Но както виждам, ти вече свикна с такива внезапни случаи.

— Боже! Съжалявам, Лу, но сега не мога да го направя. Ако можеш да изчакаш до следобяд, няма проблем, тогава.

— Колко време?

— И аз не знам точно. Имам една среща в „Манхатън Дженерал“.

— Сериозно? — каза той с крива усмивка. — Точно там е била нападнатата жената, за която ти говоря: на паркинга.

— Ужасно. В болницата ли е работела?

— Да, от години. Беше главна сестра, нощна смяна. Влязла в колата си сутринта, за да се прибере къщи. Тъжна картинка — има две малки деца, на десет и на единадесет години.

— Ограбена, изнасилена или и двете?

— Само ограбена, или поне така изглежда. Кредитните й карти са разхвърляни из колата. Съпругът й предполага, че е имала около петдесетачка в портмонето, заради което се е простила с живота си.

— Съжалявам.

— Не толкова, колкото аз, ако не постигна някакъв напредък. Ами Джак? Не беше в офиса си, когато минах преди малко.

— В залата е или поне беше, когато излязох оттам преди половин час.

Лу се изправи и премести стола на Рива на мястото му.

— Почакай, Лу — спря го Лори. — Тъй като и без това вече си тук, има нещо, което искам да ти кажа.

— Какво?

Лори набързо му разказа за серията си от вече шест случая. Не се впусна в подробности, но Лу побърза да придърпа отново стола до бюрото ѝ и да седне.

— Значи ти наистина мислиш, че става въпрос за убийства? — попита той, когато Лори млъкна.

Тя се усмихна, повече на себе си.

— Знаеш ли, не съм сигурна.

— Но ти току-що каза, че според теб някой е сторил нещо на тези пациенти. Това се нарича убийство.

— Така е — кимна Лори. — Проблемът е, че не знам доколко мога да си вярвам. Нека ти обясня. Тази сутрин се опитах да съм достатъчно откровена със себе си, което ме накара да преосмисля много неща. Бях емоционално стресирана през последния месец отчасти заради Джак, отчасти заради майка ми и други неща и сигурно съм търсила с какво да си отвлека вниманието. Тази моя серия от случаи определено попада в тази категория.

Лу кимна разбиращо.

— Искаш да кажеш, че може да си търсила под вола теле?

Тя вдигна рамене.

— Споделяла ли си тази идея за серийния убиец пред някого другото в Патологическия?

— Само пред хора, които биха се замислили, включително Калвин.

— И?

— Според тях избързвам със заключенията. Лекарят, с когото напоследък се срещам и който, между другото, се казва Роджър и работи в „Дженерал“, ме подкрепя, но тази сутрин се хванах, че се питам за мотивите му. Но това е съвсем друго нещо. Както и да е, това е цялата история на идеята ми за т.нар. *серийни убийства*.

— Сподели ли с Джак?

— Разбира се. Мисли, че съм превъртjала.

Лу се изправи и върна стола на Рива на мястото му.

— Ами дръж ме в течение. След разкриването на онази конспирация с роговиците преди десет години вероятно трябва да се доверявам повече на интуицията ти.

— Беше преди дванайсет години — поправи го Лори.

Лу се засмя.

— Това само иде да покаже, че времето отлита неусетно, когато човек се забавлява.

10.

— Как е? — попита Джак и отстъпи крачка назад, за да огледа творението си.

— Всичко е наред, предполагам — отвърна Лу.

Джак му бе помогнал да надене скафандъра и свърза комплекта батерии. Можеше да чуе бръмченето на проветриващия вентилатор, който изсмукваше въздуха през хепа-филтъра.

— Усещаш ли бриза, а?

— Какъв ти бриз! — отвърна насмешливо Лу. — Не разбирам как можеш да работиш в тази измишльотина всеки ден. На мен и веднъж месечно ми се вижда много.

— Е, не е представата ми за най-добро прекарване на времето — съгласи се Джак и започна да навлича собствените си доспехи. — Когато съм дежурен през седмицата, понякога тайно си слагам старата маска и бялата престилка, но всеки път Калвин разбира и ми чете конско.

Те си сложиха ръкавици в преддверието и влязоха в залата. Пет от осемте маси бяха в действие. Върху петата лежеше голият труп на Сюзан Чапман. Вини се занимаваше с подреждането на контейнерите за проби.

— Вини, помниш детектив Солдано, нали?

— Да, разбира се. Добре дошъл отново, лейтенант.

— Благодаря, Вини — каза Лу и спря на пет-шест крачки от масата.

— Добре ли си? — погледна го Джак. Лу сравнително често наблюдаваше аутопсии, така че Джак не се безпокоеше, че може да му прилошее или да припадне, както понякога се случваше с други наблюдатели. Нямаше представа защо Лу е спрял и макар да бе забелязал, че маската върху лицето му е влажна, си помисли, че може да се дължи на учестено дишане.

— Всичко е наред — промърмори детективът. — Малко трудно е да видиш някого, когото си познавал, прострян така да чака да го

изкормят като риба.

— Не ми каза, че си я познавал — отвърна Джак.

— В известен смисъл преувеличавам. Всъщност не я познавах. Няколко пъти съм я срещал в дома на капитан О'Рурк.

— Е, мърдай напред. Оттук нищо няма да видиш.

Детективът направи няколко колебливи крачки към масата.

— Толкова бързо ме задейства, че не успях да прочета рапорта на съдебния следовател — каза Джак. — Къде са я намерили?

— Седяла е на предната седалка в колата си, сякаш е била задрямала. С отпусната на гърдите глава. По тази причина не са разбрали веднага. Няколко души я видели, но помислили, че спи.

— Какво още можеш да ми кажеш?

— Не много. Очевидно е била простреляна на точното място.

— И впечатлението ти е, че става въпрос за обир?

— Прилича. Парите в брой ги нямаше, дрехите ѝ бяха непокътнати.

— Къде бяха ръцете ѝ?

— Промушени през волана.

— Наистина ли? Това е странно.

— Защо?

— Звучи сякаш е била нагласена специално.

Лу вдигна рамене.

— Би могло. И ако е така, какво трябва да значи?

Джак вдигна дясната ръка на жената. Участъкът от дланта точно под палеца липсваше. Останалата част от възглавничката на палеца, както и по-голямата част от самата длан бяха продупчени. Бе засегната и първата кост между китката и пръстите.

— Предположението ми е, че раната е причинена при отбрана. — Той отмести ръката и в подмишничната ямка се видяха два малки тъмночервени кръга със залепнали към тях влакна от плат.

Лу кимна. Продължаваше да стои на безопасно разстояние от масата.

Вини се върна със спринцовките и след като ги остави до тялото, посочи към светлото табло на стената.

— Забравих да ти кажа, че съм пуснал рентген. Има два куршума в гръдния кош, които съответстват на входящите рани.

— Колко си прав само! — каза Джак. Той отиде до шкафа и извади филмите. Лу се приближи и надникна зад рамото му. Двата куршума изпъкваха ясно като две бели петна на фона на изпъстрения сив фон. — Предполагам, че единият е в левия дроб, а другият — в сърцето.

— Това обяснява двете осеммилиметрови гилзи, намерени в колата — намеси се Лу.

— Да видим какво друго можем да открием. — Джак се обърна към масата и продължи външния оглед. Работеше методично и в хода на работата забеляза фините пунктири около входа на раните.

— Какво означава това? — попита Лу. Най-последно се бе претрашил да дойде по-близо.

— Тъй като мястото е било покрито от дрехи, това ми говори, че оръжието е било съвсем близо, може би на крачка от нея.

— Това важно ли е?

— Ти ми кажи. Това повдига въпроса дали нападателят е седял в колата, когато оръжието е гръмнало.

— Е, и?

Джак вдигна рамене.

— Ако нападателят е седял в колата, може би ще се запиташ дали жертвата не го е познавала?

Лу кимна.

След малко преминаха към вътрешната част от аутопсията. Процедурата беше рутинна, с изключение на работата по проследяване траекторията на куршумите. И двата бяха пробивали ребрата, с което Джак си обясни липсата на изходни рани. Единият куршум бе пронизал аортната дъга, за да се забие в левия дроб. Другият бе преминал през дясната страна на сърцето и бе заседнал в стената на лявата камера. Той ги измъкна внимателно, така че да не промени нищо по повърхността им и ги сложи в кутиите за доказателства с металния наконечник, приготвен от Вини.

— Страхувам се, че това е всичко, което съм в състояние да ти дам. — Джак подаде запечатаните кутии на Лу. — Може би балистичните анализи ще покажат нещо повече.

— Надявам се — кимна лейтенантът — Не разполагаме с пръстови отпечатащи от местопрестъплението дори от дръжката на вратата откъм мястото на пасажера. Няма такива и по портмонето,

както и по жертвата. Нищичко! И като връх на всичко прислужниците от нощната смяна не са забелязали никой подозрителен да влиза или да се навърта наоколо.

— Случаят май се очертава да е от тежките.

— Така ми се струва и на мен.

Вини остана да чисти, докато Джак и Лу отидоха да свалят скафандрите от себе си.

— Не ми се сърди, ама ще ти кажа, че май пускаш шкембе.

Лу сведе поглед към разширената си талия.

— Не е ли тъжно?

— Тъжно и нездравословно — срязва го Джак. — Но не си правиш услуга с тези килограми, особено след като не спиращ да пушиш.

— Какво имаш предвид? Спирал съм да пуша поне сто пъти. Последния път беше точно преди два дни.

— И колко време трая?

— Докато изкопчих една цигара от партньора ми: около час. — Той се засмя: — Знам, знам, дрънкам глупости. Но причината за този свръхбагаж по мен е, че не ми стига времето да се оправя с всичките тези убийства в шибания град. — Той облече ризата си и я подръпна, преди да я закопчее.

— Ти ще си си виновен, ако не промениш навиците си, да знаеш.

Застанал до Джак срещу огледалото, Лу си сложи вратовръзката. Не си бе дал труда да я развързва преди и сега само я затегна около врата си.

— Говорих с Лори, преди да дойда при теб.

— О? — вдигна вежди Джак, но не каза нищо.

— Беше разстроена заради теб. Плачеше.

— Това е интересно, като се има предвид, че има бурна връзка с някакъв подлизурко от „Манхатън Дженерал“.

— Казва се Роджър.

— Няма значение. Всъщност, изобщо не е подлизурко, точно в това е проблемът. Звучи едва ли не като идеалният мъж.

— Е, можеш да си отдъхнеш. Определено не съм с впечатлението, че тя е толкова луда по него. Дори каза, че искала да говори с теб да закърпите нещата.

— Ха! — възкликна Джак невярващо и наклони глава назад, за да върже вратовръзката си.

Лу избягна да срещне погледа си с неговия, тъй като добре знаеше, че бе сложил в устата на Лори думи, които тя не е изричала. Побърза да измъкне якето си от гардероба и да го облече.

Джак го гледаше. Най-сетне Лу вдигна поглед.

— Нещо не ми се вярва, че иска да оправяме отношенията си, след като преди две седмици дори не пожела да излезем и да говорим служебно. Опитвах се да я накарам да се срещнем в продължение на дни, но тя ми отказваше всеки път. Веднъж щяла да ходи на симфоничен концерт, друг път — на музей или балет или на не знам какво културно събитие. Мисля, че ангажиментът ѝ към този човек е сериозен и просто не иска да излиза с другия. — Той нервно прокара пръсти през косата си.

— Може би трябва да опиташ отново — посъветва го Лу. Той чувстваше, че трябва да действа деликатно. — Както ѝ казах, вие двамата сте един за друг.

— Ще помисля — отвърна Джак уклончиво. — Скоро не съм се самоунижавал.

— Тя спомена пред мен за серията подозрителни случаи в „Дженерал“. Каза ми, че сте говорили, но смяташ, че се е побъркала. Така ли е?

— Е, малко е пресирила. Просто се изхвърля с тези четири случая.

— Шест! Днес има още два.

— Шегуваш ли се?

— Тя ми го каза. Освен това призна, че може би идеята за серийния убиец е просто начин да отклони вниманието си.

— Точно така ли го каза?

— Честна скаутска!

Джак поклати глава изненадано.

— Бих казал, че това е приемливо допускане, като се има предвид, че токсикологичните резултати са отрицателни. Впечатляваща самокритичност.

* * *

Мартенското слънце продължаваше дневния си ход в южното небе. Сноп ярка светлина внезапно проби носещите се плавно облаци и нахлу през прозореца на кафенето в „Манхатън Дженерал“. Приличаше на лазерен лъч и Лори заслони очите си с ръка. Д-р Сюзан Пасеро, седнала срещу нея с гръб към стъклото, за миг се превърна в лишен от черти силует, изрязан на фона на ярката светлина.

С ръка над веждите, Лори погледна към подноса пред себе си. Едва бе докоснала храната. Макар нещата, които избра, да изглеждаха апетитно, още щом седна, осъзна, че изобщо не е гладна. Липсата на апетит не бе обичайна за нея. Обясняваше си го със стреса от предстоящата среща със социалната работничка и неминуемите новини, които щеше да научи. В известен смисъл се чувстваше унижена.

Когато пристигна преди четирийсет минути, първо отиде в офиса на Роджър, но него го нямаше. Една от секретарките ѝ каза, че е на разговор с президента на болницата. Тогава потърси Сюзан, за да обядват заедно.

— Това, че са ти се обадили от генетичната лаборатория не означава непременно, че тестът е положителен — успокояваше я Сю.

— О, стига — прекъсна я Лори. — Просто исках да ми го каже направо.

— Всъщност по закон не са длъжни да ти го съобщават по телефона. Според новите наредби даването на лична здравна информация по телефона не се препоръчва. Лаборантите никога не могат да са напълно сигурни с кого разговарят. Могат да дадат информация на погрешен човек, което новият закон цели да избегне.

— Защо просто не ми изпратят резултатите? — попита Лори. — Ти официално си личният ми лекар.

— Практически не бях, когато тестът е бил възложен. Но ти си права. Би трябвало да знам. Макар, че не съм изненадана. Вършат си работата. Да ти кажа истината, учудва ме, че преди да ти вземат кръв не са те накарали да говориш с някого от специално подготвените им специалисти. Не е нужно да си ракетен специалист, за да предположиш, че генетичното изследване може да те извади от равновесие независимо от резултатите.

На мен ли го казваш, помисли си Лори.

— Какво, не ти ли харесва храната? — изгледа я Сю. — Почти не си я докоснала. Трябва ли да се заема лично?

Лори се засмя и махна оправдателно с ръка. Призна си, че изобщо не ѝ се яде след всичко, което ѝ се случва.

— Слушай — каза Сю със сериозен тон: — Ако излезе, че тестът е положителен, което явно очакваш, искам веднага да дойдеш в клиниката за да те изпратят на преглед при най-добрия ни онколог. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се.

— Добре. Междувременно какво направи с Лора Рейли? Записа ли си час за рутинен гинекологичен преглед?

— Направих го, успокой се. Записана съм. Лори погледна часовника си.

— Охо! Трябва да тръгвам. Не искам да закъснявам. Социалната работничка може да реши, че съм пасивно-агресивна.

Двете жени излязоха. Докато Лори се изкачваше по стъпалата към втория етаж, неприятната болка се появи отново и я накара да се разколебае. Запита се защо стълбите имаха свойството да влошават това досадно усещане. Напомняше бодежа, който получаваше като дете, когато бе тичала много. Минута по-късно болката утихна. Тя сви ръката си в юмрук и удари няколко пъти по гърба си. Хрумна ѝ, че може да е бъбрек или нещо с пикочния канал, но почукването не доведе до дискомфорт. Натисна корема си, но не усети нищо нередно. Вдигна рамене и продължи нагоре.

Приемната на генетичната диагностична лаборатория беше тиха и спокойна, както при предишното ѝ посещение. От високоговорителите се лееше същата музика, същите ведри картини висяха по безукорно чистите стени. Различно беше състоянието на духа ѝ. Първия път имаше повече любопитство, отколкото тревога. Сега беше обратното.

— Мога ли да ви помогна? — попита облечената в розова блуза жена на рецепцията.

— Казвам се Лори Монтгомъри и имам среща с Ан Диксън в един часа.

— Сега ще ѝ съобща, че сте тук.

Лори седна, взе едно списание и започна да прелиства неспокойно страниците. Погледна часовника си. Беше точно един.

Запита се дали госпожица Диксън щеше да продължи да я унижава карайки я да чака.

Минутите се нижеха. Лори продължи да разлиства без да се зачита в нещо. Установи, че тревогата, както и раздразнението ѝ, нарастват все повече. Затвори списанието и го остави на масичката при другите. Вместо да се опита да чете, тя се облегна назад и затвори очи. Насили се да се успокои. Представи си, че лежи на брега на океана под горещото слънце. С малко повече усилие можеше дори да чуе как вълните се разбиват в брега.

— Госпожица Монтгомъри? — попита един глас.

Лори погледна нагоре и видя усмихнатото лице на жена на нейната възраст. Беше облечена в обикновен бял пуловер, около врата ѝ блестяха един ред перли. В ръката си държеше клипборд, отворен срещу нейното име. Тя протегна ръка:

— Аз съм Ан Диксън.

Лори се изправи и стисна ръката ѝ. След това последва жената през една странична врата и нататък по къс коридор. Влязоха в малка стая без прозорци. Вътре имаше само един диван, два стола, ниска масичка и шкаф с папки. В средата на масичката стоеше книжна кутия.

Ан посочи с ръка на Лори да седне на дивана. Затвори вратата и се отпусна на един от столовете, след което погледна клипборда за миг. Беше жена с приятна външност, която можеше да мине по-скоро за колежанка, включена в задочна програма, отколкото за човек с магистърска степен и по всяка вероятност — с допълнителна подготовка по генетика. Носеше правата си кестенява коса разделена на път по средата, което често я караше да я отмята от лицето си и да я слага зад ушите. Лакът върху ноктите ѝ беше розовокафяв, със същия цвят беше и червилото ѝ.

— Оценявам, че дойдохте веднага — започна Ан. Гласът ѝ беше мек, звучеше леко носово. — Още веднъж се извинявам, че съм объркала мястото на папката ви.

Лори се усмихна, но нетърпението ѝ се усилваше.

— Исках да ви запозная с някои данни, отнасящи се до онова, което правим тук, в лабораторията по генетика — продължи Ан. Тя кръстоса крака. Лори видя малка татуировка на змия от вътрешната страна на крака ѝ, точно над глезена. — Освен това исках да ви обясня защо говорите с мен, а не с някой от лекарския персонал. Това е чисто

и просто въпрос на време: аз имам много, а те — малко. Което означава, че мога да прекарам с вас толкова дълго, колкото бихте искали и да отговоря на всичките ви въпроси. А ако не съм в състояние да им отговоря, веднага ще се свържа с хора, които със сигурност могат да го сторят.

Лори не направи никакъв коментар, нито промени изражението си, но наум ѝ се искаше да кресне да спре да бръцолови и просто да ѝ даде проклетите резултати. Тя се облегна назад рязко, кръстоса ръце и се опита да си напомни, че не бива да обвинява вестносеца. За съжаление, цялата тази ситуация ѝ беше дотегнала безкрайно. Сякаш тази жена очакваше тя да се срине емоционално, което не бе невъзможно.

— Сега — произнесе жената и се консултира отново с клипборда, което накара Лори да се почувства като на предварително подготвена презентация. — Важно е да знаете нещичко за науката генетика и как се промени тя след откриването на човешкия геном. Но нека първо ви кажа, че можете да ме прекъсвате във всеки момент, когато не разберете нещо.

Лори кимна нетърпеливо. Не можеше да си представи до каква степен Ан знае за нуклеотидните базови двойки. Всъщност нуклеотидните базови двойки бяха онези дялове от молекулата на ДНК, които оформят стълбовидната частна молекулата и именно тяхната линейна последователност отговаряше за предаването на генетичната информация.

Ан продължи с генетичните закони на Мендел, които се отнасяха за доминантните и рецесивни алели, открити при работата на монаха с градински грах в осемнайсти век. Лори не можеше да повярва, че просто стои и слуша, без да е прекъснала или напомнила на жената срещу себе си, че в момента говори с лекар, който очевидно е запознат с работата на Мендел, докато е следвал в университета. Остави я да напява монотонно за гените и как определени апели могат да бъдат свързани с други алели, за да оформят специфични халотипове, които могат да се наследяват поколения наред.

Тук Лори се изключи и се концентрира върху тиковете на социалната работничка, които включваха като добавка постоянното прибиране на косата зад ушите и примигване, когато наблягаше на определени моменти. Но вниманието ѝ отново се върна върху носовия

тембър, когато чу, че става дума за единични нуклеотидни полиморфизми, което тя бързо започна да нарича съкратено — ЕНП. Това беше област от генетиката, за която Лори не знаеше много и бе чула едва в последно време.

— ЕНП са изключително важни — каза Ан. — Те са специални места в човешкия геном, където единичната нуклеотидна базова двойка се е променила при мутация — делеция или — макар и по-рядко — включване.

— А защо са толкова важни? — попита Лори.

— Защото милиони от тях са разпределени в целия човешки геном — като удобни маркери, които свързват наследствените със специфично абнормалните гени. Много по-лесно е да се тества за маркера, отколкото да се изолира и да се определи последователността на базите в рамките на засегнатия ген, макар ние да правим и двете, за да сме сто процента сигурни. Искаме да сме убедени, че даваме на пациента коректна информация.

— Да. — Лори отново изпита раздразнение. Споменаването на абнормални гени грубо я бе върнало в реалността, за да ѝ напомни за какво всъщност се водеше този разговор. Не ставаше въпрос за интелектуално упражнение.

Изглежда забравила за състоянието ѝ, и след като се консултира за пореден път с клипборда, Ан продължи монолога си. Лори внезапно почувства, че вече не издържа. Тя вдигна ръка, за да накара социалната работничка да спре. Жената се изкашля, спря на средата на изречението и я погледна въпросително.

— С цялото ми уважение — произнесе Лори, като се опитваше да звучи спокойно, — има нещо, което или не знаете, или сте забравили. Случайно съм лекар. Оценявам усилията ви, но предполагам, че истинската причина сега да съм тук е за да получа резултатите си от теста. Интересува ме къде са те. Затова бихте ли била така любезна да ми кажете?

Объркана, Ан отново погледна клипборда. Когато най-накрая вдигна очи, мигането ѝ се беше засилило.

— Не знаех, че сте лекар. Видях, че пред името ви стои докторска титла, но не знаех какъв доктор сте. Никъде не пишеше, че сте доктор по медицина.

— Всичко е наред. Положителна ли съм за маркера на гена за BRCA1?

— Чакайте, още не сме говорили за последствията.

— Запозната съм с последствията и всички други въпроси, които мога да имам, ще отнеса директно към моя онколог. Не искам да прозвучи така сякаш не оценявам усилията ви — добави Лори, — но трябва да знам.

— Разбира се. — Социалната работничка се изправи в стола си и я погледна в очите. Сега нямаше никакви тикове. — Всъщност, позитивна сте за маркера за BRCA1, което се потвърди от подреждането на гена. Съжалявам.

Лори отмести невидящи очи и прехапа устни. Макар да очакваше новината можеше да усети сълзите, които вече се събираха затова се опита да се стегне. Беше въпрос на принципи. Беше твърдо решена да не използва хартиените кърпички в кутията на масата.

— Добре — чу се тя да произнася. Чу, че жената срещу нея започна да говори, но не слушаше. Макар да чувстваше, че не е справедливо, тя обвиняваше и нея за тази вест.

Изправи се, изобрази една насилена усмивка и тръгна към вратата. Ръцете ѝ бяха влажни. Чу, че Ан я последва и извика името ѝ, но дори не се обърна. Прекоси приемната на клиниката с равномерни крачки и излезе в болничния коридор.

На първия етаж осъзна, че е заобиколена от забързани тълпи, които влизаха и излизаха. Анонимността ѝ неочаквано успокои смута и вълнението в душата ѝ. Срещу информационното гише имаше пейка и тя седна за малко. Пое си дълбоко дъх. Трябваше да реши какво да прави после. Беше обещала на Сю да отиде в гинекологичната клиника и да си запази час при онколога, но докато седеше, почувства необходимост да си поговори с някого. Помисли си за Роджър и се запита дали срещата му не беше свършила.

Административната зона се намираше наблизо и когато свързващата врата се затвори зад гърба ѝ, Лори осъзна, че предпочита тишината пред хаоса на болничния коридор. Обувките ѝ не издаваха никакъв шум по килима. Като се опитваше да не мисли за тиктакащата бомба във всяка своя клетка тя тръгна към офиса на Роджър. Една от секретарките я позна и се усмихна:

— Д-р Русо вече е в кабинета си — каза тя и погледна към Лори иззад монитора на компютъра си.

Лори кимна признателно и се насочи натам. Вратата беше откритата. Роджър седеше зад бюрото си и пишеше нещо. Тя почука леко и той вдигна глава. Беше облечен както обикновено, когато бе в болницата. Носеше златиста вратовръзка материята и цветът, на която контрастираха приятно с изсеченото му, с постоянен загар лице.

— Не може да бъде! — Той стана — Преди две секунди ти оставих съобщение на гласовата поща. Какво съвпадение. — Той заобиколи бюрото и затвори вратата. Обърна се отново към нея, прегърна я и я целуна по челото. Не забеляза отпуснатите ѝ ръце. — Радвам се, че си тук. Имам да говоря за толкова неща с теб. — Той обърна двата стола един към друг и махна с ръка на Лори да седне, след което седна и той.

— Не можеш да повярваш каква сутрин! Тук имаше още два постоперативни смъртни случая последната нощ, точно както предишните четири: и двамата млади и здрави.

— Знам — каза Лори със слаб глас. — Вече аутопсирах и двамата. Затова те търсих по-рано.

— И какво откри?

— Нямахте нищо: никаква патология — отвърна тя по същия вял начин. — Бяха като предишните четири.

— Знаех си! Знаех си! — Той възбудено размаха ръце. Изправи се и закрачи напред-назад из тесния кабинет. — Свиках спешно събрание на Комисията по заболяемостта и смъртността тази сутрин, макар да се бяхме срещали само преди два дни. Представих двата случая като доказателство, че изминалите пет седмици не са били нищо друго, освен пауза. Убеждавах ги напразно, че трябва да направим нещо. Но не! Щели сме само да пуснем муха на медите. Питях се дали да не се обадя анонимно в някоя телевизия, но май няма да го направя. Дори отидох в офиса на президента на болницата след срещата, за да се опитам да го убедя да промени становището си, но все едно, че разговарях със стената. Само успях да го вбеся.

Лори го гледаше как крачи, но не срещна очите му. В този момент не ѝ беше до серията от подозрителни смъртни случаи в „Манхатън Дженерал“, но нямаше емоционалната сила да прекъсне страстното му излияние.

— После нещата се влошиха още повече — добави той, — имахме нападение в гаража тази сутрин. Мисля, че започвам да съзирам система във всичкото това. Никога досега не е ставало подобно нещо.

Роджър най-сетне спря и очите им се срещнаха. Изражението му показваше, че търси съчувствие и разбиране, но се промени веднага, щом забеляза лицето ѝ.

— Защо си така омърлушена? — попита той. Наведе се към нея и бързо седна. — Съжалявам. Тук ти дрънкам за какво ли не, а ти си разстроена. Какво се е случило?

Лори стисна очи и изви глава на една страна. Внезапната му загриженост събуди отново чувствата, които бе изпитала в момента, когато Ан Диксън ѝ беше съобщила новината. Тя усети ръката на Роджър върху рамото си.

— Какво ти е, Лори? Какво не е наред?

Отначало тя само поклати глава, борейки се с напиралите сълзи. Мразеше да проявява слабост. Изправи гръб и си пое дълбоко въздух, след което издиша шумно.

— Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш. Аз се държах като пълен егоист, като безчувствено животно. Какво се е случило?

Тя прочисти гърлото си и започна да му разказва историята. Каза му за майка си и скорошната ѝ операция, както и това, че самата тя е позитивна за мутирания ген. Спомена и съвета на баща си да си направи тест. Описа му как е дошла в „Манхатън Дженерал“, как са ѝ взели кръв в деня, когато двамата с Роджър се бяха запознали, как за известно време е забравила всичко, докато тази сутрин не я бе потърсила Ан Диксън. Завърши с това, че току-що излиза от срещата си с нея, от която е научила, че е позитивна за този маркер и за самия мутирал ген, така че няма вероятност за лабораторна грешка. Призна, че се е разгневила на социалната работничка, макар да се е опитвала да потисне чувствата си. Накрая се засмя.

— Изненадан съм, че можеш да се шегуваш с това — каза Роджър. — Сега какво трябва да се прави? Каква е следващата стъпка?

— Още щом изляза от кабинета ти, отивам да се срещна със Сю Пасеро. Тя ми предложи да ми уреди среща в най-скоро време с онколог.

Тя погали Роджър по бедрото и се надигна от стола.

— Почакай — спря я той и я върна на седалката. — Не бързай чак толкова! След като не си дала шанс на социалната работничка, нека аз те попитам как се чувстваш. Предполагам, че е нещо като да научиш, че най-добрият ти приятел е твой смъртен враг.

Лори се взря в тъмните му кафяви очи. Дали се интересуваше от това като приятел или като лекар. И ако беше първото, дали интересът му бе искрен? Очевидно бе майстор в това да изрича правилните думи, но каква беше мотивацията му? Тя се нахока заради съмненията си, но след огорчението, че бе премълчал за брака и децата си, вече не можеше да е сигурна в нищо.

— Предполагам, че не съм имала време да почувствам едно или друго — каза тя след малка пауза. Бе понечила да каже за новопридобитата си способност да не мисли за онова, за което не иска, но след това реши, че е дълга история, и че трябва да тръгва за Сюзан. Очертаваше се онкологът да бъде ключът в това дълго ходене по мъките и колкото по-скоро се срещнеше с него, толкова по-добре.

— Може би искаш да споделиш нещо с мен — настоя Роджър. Ръката му продължаваше да стои върху рамото ѝ. — Не може да научиш нещо толкова разстройващо и да не изпитваш никакви специфични страхове.

— Сигурно си прав — призна Лори неохотно. — За мен някои от предлаганите профилактични мерки и техните странични ефекти са обидното в случая. Идеята да изгубя способността си да имам деца при отстраняване на яйчниците е...

Тя спря по средата на изречението. Тази мисъл, която бе пронизала внезапно съзнанието ѝ, беше като удар през лицето. Това накара пулса ѝ да забърза и върховете на пръстите ѝ изтръпнаха. За миг дори ѝ причерня и се наложи да се улови за стола за да не падне.

За щастие замайването премина така бързо, както се беше появило. Разбираше, че Роджър говори, но за един кратък миг не можеше да го чува, сякаш мисълта ѝ продължаваше да се отразява в съзнанието ѝ с ефект, наподобяващ гръм от ясно небе. Сети се за старата поговорка: „Внимавай какво си пожелаващ, защото може да ти се случи“.

Тя се изправи рязко, което накара и Роджър да стори същото, тъй като ръката му продължаваше да стои отпусната върху рамото ѝ.

Внезапно ѝ се прииска да бъде сама.

— Лори! — погледна я изненадано той и я разтърси. — Какво става? Ти дори не завърши изречението си!

— Съжалявам. — Гласът ѝ беше спокоен. Тя свали ръцете му от себе си. — Трябва да вървя.

— Не мога да те пусна в това състояние. За какво мислиш? Депресирана ли си?

— Не, не съм депресирана. Още не. Трябва да тръгна, Роджър. Ще ти се обадя по-късно.

Тя се обърна да излезе, но той хвана ръцете ѝ.

— Трябва да съм сигурен, че няма да си причиниш нещо лошо.

Лори поклати глава.

— Бъди спокоен, нямам такова намерение. Просто имам нужда да остана сама за известно време. — И тя измъкна ръката си от хватката му.

— Обади ми се.

— Непременно — кимна тя, докато отваряше вратата.

— Може ли да се видим довечера?

Тя се поколеба на прага с гръб към него, след това бавно се извърна:

— Тази вечер няма да се получи. Но ще държим връзка.

Лори излезе от офиса, заобиколи бюрото на секретарката и бавно слезе по стъпалата, сдържайки желанието си да се затича. Усещаше очите на Роджър с гръба си, но не се обърна. Премина през вратата, която отделяше административната зона от останалата част на болницата и се смеси с тълпата. За втори път усети, че анонимността успокоява. Вместо да се втурне и да излезе вън от сградата тя седна на пейката срещу информацията и прекара следващите петнайсет минути в размишление.

11.

Четвъртъчната среща в офиса на шефа на медицинските следователи беше представление като за пред височайши особи, съгласно заповедите на шефа Харолд Бингъм. Макар той самият да не присъстваше често, призован от поредните административни задължения, всички останали под неговото ръководство в петте части на Ню Йорк бяха длъжни да присъстват. Правилото се спазваше стриктно от заместник-шефа, Калвин Уошингтън, освен ако човек не бе получил предварително разрешение да отсъства, което означаваше да е на смъртно легло. Затова съдебните патолози от клоновете в Бруклин, Куинс и остров Стейтън трябваше да ходят на седмично поклонение в Мека за съмнителната информация, която конференцията предлагаше. За онези, прехвърлени към централния офис, обслужващ Манхатън и Бронкс, бремето бе далеч по-малко, тъй като бе нужно просто да вземат асансьора от петия до първия етаж.

Лори намираще тези срещи за донякъде забавни, особено когато през седмицата бе имало някакво интелектуално предизвикателство. Но този четвъртък положението не беше такова. След като разбра, че е позитивна за маркера на BRCA1 и изплувалите на повърхността безпокойства в офиса на Роджър, с никого не ѝ се общуваше. Влезе в стаята, но не се присъедини към групичките около масата с кафе и понички, а побърза да седне близо до вратата с надеждата да се измъкне дискретно по някое време.

Конферентната зала не беше особено голяма, обзавеждането изглеждаше унило и старомодно, което предполагаше, че е на доста години. От лявата страна се намираще врата, която водеше директно към кабинета на Бингъм, имаше една изподраскана малка катедра с лампа, която от известно време не работеше, както и извит микрофон. Срещу подиума бяха строени четири редици наклонени седалки, закрепени към пода, с прикачени към тях дъски за писане. Седалките придаваха на помещението вид на малка аудитория. В дъното на стаята имаше библиотечна маса, върху която в момента бяха наредени кафето

и поничките, заобиколен от градските медицински патолози: всички, с изключение на двете най-висши началства и Джак. Из стаята се носеше бърборене, примесено със смях.

За разлика от Лори Джак никога не бе харесвал тези четвъртъчни конференции. И макар да отричаше, че е преднамерено, винаги идваше късно, за раздразнение на Калвин.

Вратата към кабинета на Бингъм се отвори и масивното туловище на Калвин изплува. Той стискаше папка, която сложи на катедрата и побърза да отвори. Тъмните му очи обходиха помещението, за миг срещайки погледа на Лори, преди да се отместят. Очевидно си отбелязваше присъстващите.

— Добре — изгърмя той, когато никой не му обърна внимание. Благодарение на микрофона гласът му се отрази в залата като литавра. — Да започваме.

Той се наведе да подреди листовите. Патолозите бързо прекъснаха разговорите и заеха празните редици. Калвин започна срещата по начина, по който го правеше Бингъм, когато беше на линия. Първо представи резюме на статистиката от изминалата седмица.

Когато гласът му забръмча равномерно, мислите на Лори се зареяха. Макар по принцип да съумяваше да отдели професионалните проблеми от личните си тревоги, в момента това ѝ бе невъзможно. Проблемът беше, че нямаше представа какво трябва да прави, ако страховете ѝ се сбъднеша.

Вратата към коридора от лявата ѝ страна се отвори рязко и Джак влезе. Калвин спря презентацията си и го погледна саркастично:

— Радвам се, че ни удостоихте с присъствието си, д-р Степълтън.

— Не бих го пропуснал за нищо на света — отвърна Джак и намигна на Лори, след което вдигна въпросително вежди. Беше седнала на стола, на който той винаги седеше. Той я стисна за рамото, преди да мине на предната редица и да заеме седалката точно пред нея. Главата му напълно закриваше изгледа към Калвин, което правеше още по-трудно съсредоточаването ѝ.

След статистиката Калвин премина към обичайното обсъждане на административните проблеми, които обикновено опираха до финансирането на по-отдалечените градски части. Вместо да слуша, Лори гледаше Джак. Въпреки, че току-що беше седнал, главата му

издайнически клюмна, което показваше, че е задрямал. Ако Калвин забележеше, щеше да вдигне скандал пред всички.

Но той или не бе забелязал, или игнорира проявеното неуважение, защото завърши с бележките си без да направи сцена и представи шефа на бруклинския офис, д-р Джим Бенет.

Когато Дик Катценбърг от Куинс застана зад микрофона и започна да говори, Лори си спомни за кокаиновия заговор преди дванайсет години. Беше четвъртъчна конференция и тя нямаше представа, че ще се обсъждат нейните случаи със свръхдоза последвалата дискусия се бе оказала от голяма полза благодарение на Дик Запита се защо идеята да подложи на такова обсъждане случаите от „Манхатън Дженерал“ не ѝ бе хрумнала досега. Помисли си, че може да повдигне въпроса, но след това промени мнението си. Беше прекалено стресирана за да говори пред всички. От друга страна сега Калвин явно беше в достатъчно добро настроение.

След края на презентацията на Маргарет Хауптман Калвин се изправи на подиума и попита дали някой не иска да се изкаже по друг въпрос. Предложението беше проформа и рядко някой се възползваше от него, тъй като всички бързаха да си тръгнат. След миг на болезнена нерешителност, Лори вдигна ръка Калвин я забеляза веднага и вече нямаше връщане назад. Джак се извъртя на седалката си с раздразнение.

Тя се насочи вдървено към подиума. Усети надигация се в нея адреналин — говоренето пред група винаги я плашеше. Нагласи микрофона и се изруга наум, че сама се бе поставила в такова положение. Сякаш стресът не ѝ стигаше!

Погледна към Калвин и можеше да се закълне, че очите му гневно се присвиха. Усети, че той знае какво предстои и че не го одобрява. Тя се обърна към Джак и в мига, в който очите им се срещнаха той вдигна пръст и го насочи към главата си в красноречив жест.

Почувства се още по-несигурна. Като се опитваше да не среща очите както на Калвин, така и на Джак, тя си пое дъх и започна да описва внезапните смъртни случаи, върху които бе работила в последно време. За шест седмици случаите се бяха увеличили на шест, и си приличаха като две капки вода: умираха млади, здрави хора в рамките на двадесет и четири часа след претърпяна рутинна операция.

Обясни, че не е имало никаква патология и микроскопски-те анализи са отрицателни. Накрая обобщи, че макар токсикологичните изследвания да не показват наличие на някакви предизвикващи аритмия агенти, може да се допусне, че начинът на смърт не е естествен, нито пък се дължи на случайно стечение на обстоятелствата.

Гласът ѝ секна. Устата ѝ беше суха и с удоволствие би пийнала вода или нещо друго. Намекът от монолога ѝ бе схванат мигновено от присъстващите и след няколко секунди тишината в конферентната зала бе нарушена. Някой беше вдигнал ръка и Лори извика името му.

— Как стои въпросът с електролитите: натриевия, калиевия и особено калциевия?

— От лабораторията ни увериха, че всичките електролити са от обичайните сигурни източници и са напълно нормални — отвърна Лори и се обърна към следващия.

— Има ли нещо общо между пациентите, освен че са били млади, здрави и току-що са претърпели операция?

— На пръв поглед не. Поразрових се, но не открих нищо освен онова, което вече ви споменах. Със случаите са се занимавали различни лекари, процедурите са различни, анестетичните агенти са различни и назначените медикаменти в повечето случаи — също, дори следоперативните болкоуспокояващи.

— Къде се е случило?

— Всичките шест случая са били в една и съща болница: „Манхатън Дженерал“.

— Която е с изключително нисък процент на смъртност — намеси се Калвин. Беше му писнало. Той се изправи, приближи се до подиума и избута Лори с тромавото си туловище. Взе микрофона и от радиоговорителите се разнесе остър писък.

— Да наричаме тези отделни случаи „серия“ е заблуждаване и предрешаване, защото — както д-р Монтгомъри сама призна — те не са свързани. Казах на д-р Монтгомъри това и преди, казвам ѝ го отново. Казвам също така и пред многоуважаемото събрание, че това са вътрешни работи и не трябва да излизат извън тези стени. Няма да позволим Патологическия център да загуби бляскавата си репутация на един от важните градски центрове по здравеопазване с разпространяването на непотвърдени слухове.

— Но шест са твърде много, за да е случайно съвпадение — намеси се Джак. Беше се оживил, когато Лори започна да говори. Беше се отпуснал на стола с вдигнати върху предната седалка крака.

— Бихте ли проявили по-голямо уважение, д-р Степълтън? — прогърмя Калвин.

Джак спусна краката си на пода и изправи гръб:

— Четири е границата шест обаче са прекалено много, когато са от една и съща болница. Макар да продължава да ми се струва, че става въпрос за нещастни случаи. Нещо в болницата е повлияло върху проводящите системи на пациентите.

— Мой колега в Куинс току-що ми припомни, че ние също видяхме няколко подобни случая — обади се Дик. — И си спомняме, че в демографско отношение бяха напълно еднакви: всичките сравнително млади и по общо мнение — здрави. Последният случай беше преди няколко месеца. Едва когато започнахме да проявяваме по-голямо любопитство те спряха и като резултат излязоха от радара ни. Доколкото си спомням, във всички заключения пишеше, че смъртта е естествена, макар да не бе открита никаква патология. Знам със сигурност, че токсикологията беше отрицателна при всички, защото непрекъснато следях случаите.

— Бяха ли следоперативни? — попита Лори. Беше застанала отново пред микрофона възбудена и доволна. Излизаше, че „серията“ ѝ е дублирана! И ако беше така, профилът на тези случаи би бил нещо повече от опит за ментално отклонение на вниманието, както ѝ се струваше.

— Мисля, че да — кимна Дик. — Съжалявам, че не мога да бъда по-категоричен.

— Разбирам — усмихна се Лори. — Къде е станало?

— В „Свети Франциск“.

— О, работата става дебела — изкоментира Джак. — „Свети Франциск“ не е ли също болница на „АмериКеър“?

— Д-р Степълтън! — изрева Калвин. — Спазвайте поне малко приличие! Представете се, ако желаете да вземете участие в разговора.

— Да, това е институция на „АмериКеър“ — каза Дик, като се обърна към Джак, игнорирайки Калвин.

— Кога мога да получа имената и номерата им за достъп? — попита Лори.

— Ще ти ги изпратя по електронната поща веднага щом се върна в Куинс — успокой я Дик. — Или пък можем да се обадим веднага на секретарката ми. Мисля, че ще успее да намери списъка.

— Нека го направим колкото се може по-скоро — каза Лори. — Бих искала и болничните им картони.

— Имаш ги.

— Някакви други въпроси? Калвин сканира с поглед групата и приключи срещата — Ще се видим следващия четвъртък.

Когато повечето от присъстващите се изправиха и започнаха да коментират разговорите, Дик си запроправя път към Лори. Беше допрял ухо до клетъчния си телефон и описваше къде се намира папката върху бюрото му. Вдигна ръка и махна на Лори да го изчака.

В този момент тя видя Джек да излиза от залата. Беше се надявала да разговарят, особено след като я бе подкрепил по време на изказването ѝ.

— Имаш ли върху какво да пишеш? — попита Дик.

Лори измъкна химикалка и един плик и той записа имената и номерата за достъп на починалите пациенти.

— Е, нататък продължаваш ти — усмихна ѝ се той. — Обади ми се, ако имаш нужда от помощник. Наистина изглежда доста любопитно.

— Предполагам, че ще мога да измъкна всичко от базата данни, но ако не успея, ще ти се обадя. Благодаря ти, Дик! За втори път ми помагаш. Спомняш ли си онзи случай преди дванайсет години?

— Д-р Монтгомъри! — прекъсна я Калвин. — Може ли да поговорим? — Макар изречени като въпрос, думите му бяха нещо повече от заповед.

Лори пристъпи предпазливо към Калвин.

— Ако излезе, че тези случаи на Дик приличат на твоите, искам да ме уведомиш. Междувременно забраната да се говори за предполагаемата ти „серия“ извън Патологическия остава в сила. Ясен ли съм? Дватама сме имали разногласия за изтичането на информация към медиите в миналото и не искам това да се повтаря.

— Разбирам — кимна тя. — Не се безпокойте! Научих си урока и със сигурност няма да хукна към медиите. В същото време искам да ви уведомя, че съм говорила с шефа на медицинския персонал в

„Манхатън Дженерал“ още при започването на случаите. Случайно сме приятели.

— Как се казва?

— Д-р Роджър Русо.

— Тъй като е от персонала, предполагам е наясно, че въпросът е чувствителен.

— Повече от сигурно.

— Предполагам също така, че не е склонен да се обръща към медиите за щяло и нещяло.

— Разбира се. — В момента Лори се чувстваше по-спокойна. Калвин определено беше в благо настроение. — Д-р Русо се тревожи и съм сигурна, че също би искал да знае, ако случаите на Дик наистина са подобни.

— Е, не виждам нищо лошо в това да говориш с него, но трябва да си наясно, че Патологическият център официално не е съгласен с преценката ти за начина на смърт и че в момента ще върне контрола на офиса в Куинс.

— Благодаря — каза Лори. Беше добре, че се изясниха. Чувстваше вина, че е споделила с Роджър за смъртните случаи, когато за пръв път се срещнаха въпреки желанието на Калвин.

Тя излезе от конферентната зала и се насочи към офиса на следователите. Беше започнала да се успокоява. Почувства се още по-добре, когато откри Черил Майерс на бюрото ѝ, макар официално работното ѝ време да беше приключило преди цял час. Според Лори тя бе най-талантливата следователка в Патологическия и работеше здраво като Джанис. Лори ѝ даде копие от списъка с имената и номерата за достъп и я помоли да изиска картоните на пациентите от болницата „Свети Франциск“.

— А папките от аутопсията и смъртните актове? — попита Черил.

Лори ѝ каза същото, което бе казала и на Дик — че първо ще се опита да извади всичко, което ѝ трябва от базата данни и едва тогава, ако има нужда от помощ, ще я потърси.

Тя се качи в асансьора и се зачете в написаните върху плика имена. Интуицията ѝ ѝ казваше, че този нов списък с жертви съвпада едно към едно с нейния. Серията включваше вече цели дванайсет човека!

На петия етаж се поколеба, но бързо взе решение. Искаше да слезе долу, до офиса на Джак и да говори с него, макар и накратко за прозрението, което я бе осенило, докато беше в кабинета на Роджър. Помисли си, че това може да успокои тревогите ѝ, но съвсем не знаеше какво да каже и дори как да започне. Като се опитваше да се освободи от неувереността си, тя си пое дълбоко дъх за кураж.

Колкото повече приближаваше офиса, толкова по-бавни ставаха стъпките ѝ. Поколеба се отново за миг, погледна вратата на собствения си офис, само на четирийсетина крачки. Страхливка ли беше станала или безнадеждна глупачка? А може би и двете? Тя чу изскърцване на стол и усещайки, че Джак ще излезе, почти изпадна в паника. За щастие, нямаше време, а и не беше Джак. Беше Чет, който буквално се сблъска с нея.

— О, боже, съжалявам! — извика той и я хвана за раменете.

— Няма нищо, няма нищо — успокои го тя, макар сърцето ѝ да биеше бързо.

— Излизам за курса си по скулптура — обясни Чет. — Явно закъснявам. А ти ако търсиш Джак, изпусна го. Имаше важен баскетболен мач в квартала и избръмча оттук преди десет минути.

— О, лошо — поклати глава тя, но всъщност изпита облекчение. — Няма проблеми. Ще се видим сутринта.

Чет ѝ махна за довиждане и хукна по коридора към асансьора, а тя тръгна към офиса си. Внезапно се почувства безкрайно уморена. Денят се бе изнизал. Прииска ѝ се да се върне час по-скоро в апартамента си и да вземе гореща баня.

Както очакваше, офисът ѝ беше празен. Седна зад бюрото и натрака паролата си. През следващите трийсет минути успя да свали документите на шестте случая от Куинс. Макар съдебните изследвания да бяха далеч от качеството на тези на Джанис, имаше достатъчно информация, която да потвърди, че случаите са идентични с нейните. Смъртта във всичките случаи бе настъпила в ранните сутрешни часове между два и четири, възрастта варираше между двайсет и шест и четирийсет и две години, никой от пациентите не бе страдал от сърдечни проблеми и всички бяха умрели за по-малко от двайсет и четири часа след направената им операция.

Когато завърши, Лори взе телефона и набра номера на Роджър. Беше обещала да му се обади и сега бе подходящият момент, още

повече, че имаше какво да каже, а не само да обяснява поведението си в кабинета му. Докато телефонът звънеше, се хвана, че ѝ се иска да се включи гласовата поща и да избегне разговора за неща, за които не ѝ се приказва. Но след второто позвъняване Роджър вдигна. Когато я позна, гласът му стана мек и загрижен.

— Добре ли си?

— Държа се — отвърна тя. Нямахше намерение да лъже. — Искан ми се да се прибера вкъщи. Денят беше много тежък. Между другото, научих нещо, което мисля, че ще ти бъде интересно. По време на днешната конференция разбрах, че е имало шест смъртни случая в болницата „Свети Франциск“, които били твърде подобни на тези в „Манхатън Дженерал“.

— Сериозно ли говориш? — попита Роджър. Беше изненадан и заинтригуван.

— Смъкнах от Интернет смъртните им актове и следствените рапорти и поръчах да бъдат изискани болничните им картони. Ще отнеме известно време, но в промеждутъка ще ти донеса онова, до което се добрах. Предполагам, че ще искаш да го обсъдиш с шефа на медицинския персонал в „Свети Франциск“.

— Повече от сигурно. — Отмествайки темата, той добави: — Нека сега да поговорим за теб. Трябва да ти кажа, че наистина се разтревожих, когато мистериозно спря на средата на изречението и след това си излезе. Какво ти става?

Лори прехвърли кабела на телефона между пръстите си, докато се опитваше да измисли какво да каже. Не беше искала да го тревожи, но и не се канеше да обсъжда какви мисли я занимават, особено след като не знаеше със сигурност дали безпокойствата ѝ са оправдани.

— Хей, там ли си още? — попита Роджър.

— Да тук съм. Роджър, аз съм добре. Наистина! И когато поискам да говоря, ще го споделя с теб. Обещавам. Можеш ли да издържиш известно време?

— Предполагам — каза той без ентузиазъм. — Свързано ли е с факта, че си позитивна за маркера на BRCA1?

— Косвено, само до някаква степен. Но моля те, Роджър, стига въпроси.

— Сигурна ли си, че не искаш да сме заедно тази вечер?

— Не мога тази вечер. Ще ти се обадя сутринта. Обещавам.

— Добре, ще чакам. Но ако случайно промениш мнението си, ще съм си вкъщи през цялата нощ.

Тя затвори слушалката и ръката ѝ остана да лежи върху нея. Почувства се виновна, че му причинява тревоги, но не ѝ се говореше за онова, което се въртеше в ума ѝ.

Отблъсна стола си от бюрото и се изправи, поглеждайки към купчината нови материали. Помисли си дали да не ги вземе вкъщи и да нанесе върху таблицата си имената и останалите подробности, но след това бързо отхвърли идеята. Можеше да почака да утре.

Наметна палтото си, взе чадъра в ръка и изгаси осветлението. Следващата спирка беше магазинът за лекарства, а по-следващата — апартаментът ѝ. Когато натисна копчето на асансьора за надолу, почти усети с кожата си обгръщащата я гореща вода на ваната. Нямахше търпение да отмие всичко от себе си.

12.

Сто деветдесет и девет, двеста, броеше си наум Джаз, преди да спре коремните преси. Легна по гръб върху наклонената плоскост с ръце под главата, докато се взираше в панелите на тавана на залата за тренировки. Почувства се изморена — беше направила по две серии от всяко упражнение с различни тежести. Такова усилие винаги имаше върху нея пречистващ ефект — изчистваше ума и възвръщаше увереността ѝ в себе си. Тя затвори очи и се отпусна, въпреки, че главата ѝ се намираше по-ниско от останалата част на тялото.

Проблемът беше, че продължаваше да се тревожи за гафа с Люис и Собчак — до такава степен, че не можеше да спи. Преди тези два случая бе изпълнила десет мисии без дори намек за провал. Дразнеше я, че хората могат да причиняват толкова затруднения, особено Люис — като я хвана и издраска ръката ѝ. И Собчак направи каквото може — да започне да се върти и да пъшка в най-неподходящия момент. Единственото хубаво беше, че тази противна ситуация я беше накара да стигне до края, що се касае до Сюзан Чапман. Беше си фантазирала как един ден ще се отърве от нея и ето, че бе станало.

Тя стана и погледна в огледалото зачервеното си и изпотено лице. Взе хавлиената кърпа и попи челото си, преди да хвърли поглед към стенния часовник. Макар по същество да бе направила двойна тренировка, това ѝ бе отнело само трийсет минути повече.

Докато се оглеждаше наоколо, хвана неизбежните потайни погледи на по-голямата част от мъжкото население в залата, включително русокосия господин Айви лига, когото отдавна не беше виждала. В настроението, в което се намираше, почти ѝ се прииска той да се опита да я заговори отново. Но този път нямаше да е толкова мила.

Знаейки, че трябва да побърза, ако иска да се захваща с работата си по-рано, тя се насочи към съблекалните. Сега, когато бе потиснала раздражението си от затрудненията с Люис и Собчак, можеше да мисли по-ясно. Вината не беше нейна. Тя извъртя ръката си и погледна

все още незарасналите следи. Не можеше да повярва, че онзи глупак беше имал смелостта да я одере по този начин и силно се надяваше да не е ХИВ-позитивен. Определено си заслужаваше онова, което му се случи. В бъдеще, напомни си тя, трябваше да се пази и да внимава повече. Колкото до гафа със Собчак, виновна бе Чапман, но вече и тя беше история, така че нямаше за какво да се тревожи.

Хвърли влажната кърпа в коша и си взе една изстудена кока кола от пълната с лед кофичка от инокс. Огледа се да се увери, че никой не я е видял и продължи. Дръпна халката на изпотената кутийка и отпи дълга глътка.

Участието в операция „Пресяване“ беше най-хубавото нещо, което се беше случвало в живота ѝ досега и тя потръпна при мисълта какво можеше да се случи, ако не се беше отървала от Чапман. Или, още по-лошо, ако Чапман бе отишла директно при контрольорката на сестрите, вместо да се отправи към колата си. Дори не ѝ се мислеше, защото всичко, за което беше работила, щеше да отиде по дяволите. Като се върна мислено към началото, когато се започна с господин Боб, тя реши, че не бива да позволява нищо и никой да застава между нея и новопостигнатия ѝ успех. Непосредствено преди да дойде на тренировка, бе проверила по Интернет сметката си. Както и очакваше, балансът ѝ приближаваше петдесет хиляди долара. Дори само гледането на числата я караше да се чувства сякаш е умряла и е възкръснала в рая.

— Здравей — извика някой. — Разбрах, че си сестра, а не неврохирург!

Джаз спря и се обърна по посока на гласа. Беше онази дебелана, увита в хавлиената кърпа.

— Познавам ли те?

— Каза ми, че си неврохирург — каза жената пренебрежително. — И като един доверчив човек, каквато съм, взех, че ти повярвах. Е, вече знам, че нещата са различни.

От устата на Джаз се изтръгна подигравателен смях. Спомняше си смътно, че го е казала, но фактът, че тази лоена топка ѝ го припомня и че имаше смелостта да го изрече, беше лоша шега.

— Защо не си гледаш работата, свиня такава? — срязва я Джаз и продължи, преди онази да може да ѝ отговори. Тръсна глава и се запита дали да не започне да посещава друг здравен клуб. Тук досега ѝ

досаждаха главно мъжете, но сега започнаха да го правят и жените и може би беше време да се маха.

Тя не се задържа дълго под душа, нито пък се разтакава с обличането. Когато навлече огромното яке, провери джобовете, както правеше винаги. Напипа Глока и клетъчния телефон и огледа гардеробчето, за да се увери, че не е забравила нещо.

Докато слизаше с асансьора надолу се запита кога ли ще получи следващата мисия. Надяваше се да е скоро и то не само заради парите. С възникналите проблеми при последните два случая съществуваше реална възможност да я разкрият и тя се тревожеше да не започне да изпитва страх. Беше се научила да се справя с такива негативни мисли по време на работата си при военните. Номерът беше да се хвърли с главата надолу във водата.

На горното гаражно ниво тя се насочи към очакващата я кола. Хамърът блестеше под студената флуоресцентна светлина и изглеждаше внушително, въпреки, че вече не бе толкова нов. На задния ляв панел личеше петно от жълта боя и лека вдлъбнатина от последната надпревара с едно такси. Не можеше да се каже, че се радва на тези дефекти по иначе безупречната повърхност на возилото, но щетите по таксито и гнева на таксиметровия шофьор компенсираха тези недостатъци.

Беше изминала десетина стъпки, когато активира дистанционното, за да отключи, но чу механично по-тракване — знак, че вратите не са заключени. Тя погледна отражението си в тъмните прозорци и прокара пръсти през косата си. Отвори вратата откъм шофьорската седалка, хвърли сака с екипа си на съседното място и се плъзна зад волана. Когато пъкна ключа да запали двигателя в очакване да чуе познатото изръмжаване една ръка я хвана за рамото.

Тя подскочи. Изви се толкова бързо, че удари бедрото си във волана, но успя да погледне към задната седалка. В полуосветената кабина, изглеждаща мрачна заради тъмно оцветените стъкла можа да види силуетите на двама мъже. Лицата им тънеха в сянка. Докато отчаяно се бореше да провре ръка в джоба на якето си и да вземе Глока единият от непознатите заговори:

— Здравсти, доктор Джей Ар.

— Мили боже, господин Боб! — избъбри тя и се отказа от Глока. Вместо това се плесна по челото: — Изплашихте ме до смърт.

— Намерението ни не беше такова — произнесе мъжът без сянка на извинение. — Просто проявяваме дискретност. — Той седеше точно зад нея, леко приведен напред. Другият мъж бе скръстил ръце гърдите си.

— Как, по дяволите, влязохте вътре? — попита ги тя. Опитваше се да хвърли поглед към непознатия, докато триеше удареното във волана място на бедрото си.

— Лесно. Задържахме един ключ, когато ти дадохме колата. Бих искал да ти представя един мой колега: д-р Дейв.

— Не ви виждам добре — оплака се тя. — Може ли да включа осветлението?

— Не е необходимо и предпочитам да не го правиш.

— Но какво търсите тук?

— Дойдохме за потвърждение.

— Потвърждение за какво?

— Просто искаме да сме сигурни, че двамата пациенти, чиито имена получи вчера, са наказани.

— Абсолютно. Направих го миналата нощ. Тя почувства, че пулсът ѝ се ускорява. Разтревожи се, че господин Боб е научил по някакъв начин за засечките.

— Става въпрос за една медицинска сестра намерена убита на паркинга на „Манхатън Дженерал“, както се предполага — за една нищо и никаква петдесетачка. Може ли да ни кажеш нещо за този неприятен инцидент?

— Нищо. Не съм чула нищо. Кога се е случило? — Джаз прокара език по вътрешната част на устата си. Беше суха като кост. Но не отмести поглед, нито пък започна да се върти на седалката, припомняйки си опита от военните разпити.

— Тази сутрин между седем и осем. Името ѝ е Сюзан Чапман. Познаваш ли я?

— Сюзан Чапман? Разбира се, че я познавам. Беше некадърната сестра, която дежуреше на моя етаж.

— Така си и помислихме, и честно казано — разтревожихме се. Искаме да се уверим, че не си замесена, имайки предвид репутацията ти, док Джей Ар. Знаем, че онзи чиновник, онази отрепка в Сан Диего си го е просил и ти си стреляла по него, макар и да не е било фатално.

Сигурна ли си, че Сюзан Чапман не те е предизвикала с нещо, както онзи флотски офицер?

— А, това ли било? Мислите, че аз съм убила Сюзан Чапман? Хей, няма начин! Искам да кажа, че Сюзан и аз може да сме имали пререкания, но това е дребна работа, например тя винаги ми даваше най-тъпите случаи или ми се сопваше, че съм се забавила с две секунди. Няма начин да я убия! Хайде! Да не мислите, че съм побъркана?

— Трябва да сме сигурни, че поведението ти е безупречно. Бях пределно ясен, когато те въведох в програмата. Спомни си! *Не бива да има никакви вълнички.* Разбира се, в случай, че наистина искаш да останеш активен участник в Операция „Пресяване“.

— Абсолютно — произнесе Джаз убедено.

— Доволна си от възнаграждението и предполагам, че това чудовище, в което седим в момента, ти създава наистина приятни емоции, нали?

— Няма никакво съмнение. Щастлива съм наистина.

— Добре! А сега имам ли думата ти, че ако възникне някакъв проблем — какъвто и да е той — ще ми се обадиш на специалния номер, който ти дадох? Вярвам, че още пазиш номера.

— Мислех, че този телефон е само за спешни случаи.

— Не само. Искам да ми се обадиш, дори ако ти се е наложило да направиш нещо извън обичайното, особено такова, което би могло да предизвика разследване като това, до което ще доведе убийството на дежурната сестра. Запомни! Казах ти от самото начало, че за нас сигурността е от изключително значение, тъй като всеки пробив може да изложи цялата операция на риск. Сигурен съм, че не би го искала.

— Разбира се, че не.

— Имаме предвид всякакви обезпокоителни разследвания, особено ако по някакъв начин си замесена.

— Съгласна съм.

— Тогава ще се видим насаме.

— Определено.

Господин Боб се обърна към мъжа, който го придружаваше.

— Има ли нещо, което да искате да кажете или да попитате док Джей Ар?

— Колко дни седмично посещавате този спортен клуб? — обади се господин Дейв. Той разплете ръце и се приведе леко напред.

Джаз вдигна рамене.

— Не знам, може би пет или шест, понякога дори седем. Защо?

— Освен апартамента или болницата, това ли е мястото, където прекарвате най-много време?

— Предполагам, че да.

— Имате ли гадже или близка приятелка?

— Не — завъртя глава тя. Макар да не можеше да види лицето му, от гласа му усети, че е по-млад от господин Боб.

— За какво, по дяволите, са всичките тези въпроси?

— Винаги искаме да познаваме агентите си — каза господин Боб — и с колкото повече факти разполагаме, толкова по-добре ги познаваме.

— Струва ми се, че по-скоро се касае лично до мен.

— Такъв е характерът на тази операция — усмихна се господин Боб. Зъбите му изглеждаха особено бели на мъждивата светлина. — Имаш ли някакви други въпроси към нас?

— Да. Какви са истинските ви имена? — засмя се тя нервно. Почувства се в неизгодна позиция от това, че те знаят толкова неща за нея, а тя за тях — нищо.

— Съжалявам, това е тайна.

— Е, тогава нямам други въпроси.

— Окей — кимна господин Боб. — Имаме нещо за теб: следващото име. Вярвам, че ще се справиш с него още довечера.

— Абсолютно! Следващите четири ноци съм на смяна, така че имам възможност. Кое е името?

— Кларк Мълхаузън.

Тя го повтори. Получавайки новата мисия, напълно се отърси от шока, причинен от внезапната поява на двамата мъже в колата ѝ и от споменаването на убийството на Чапман. Тя, казано с нейните думи, бе скочила право във водата.

— Значи ще го направиш тази вечер?

— Считайте го за направено — каза Джаз убедено с тънка усмивка.

Господин Боб отвори вратата и излезе, същото стори и придружаващият го мъж.

— И помни! *Никакви вълнички* — погледна я изразително той, преди да затвори вратата след себе си.

— Никакви вълнички — повтори тя, но не бе сигурна, че я е чул, тъй като и двете врати се затвориха едновременно докато говореше. Проследи с поглед двамата мъже, докато се движеха покрай редиците коли към спрения Хамър, пълно копие на нейния. Не го беше забелязала при влизането си в гаража. Щом двамата влязоха в кабината тя запали двигателя и гумите се отделиха от бетона.

Давай, промърмори си, докато се насочваше към рампата, за да излезе на улицата. Макар да беше възбудена заради предстоящата мисия и че всичко е наред с Операция „Пресяване“, изпитваше раздразнение заради начина, по който я третираха. Не обичаше да бъде подчинена и да ѝ се говори отвисоко, както го бяха направили тези двамата преди малко. Дори имената им бяха тъпи и приличаха на шамар в лицето. Питаше се също колко ли получаваха те за всяко „наказание“, след като на нея плащаха по пет бона. *По дяволите*, сякаш не вършеше всичката работа тя!

* * *

— Е, какво мислиш? — обърна се Дейвид Розенкранц към Робърт Хоторн.

Боб седеше на шофьорската седалка гледаше напред и пръстите му бавно почукваха по волана докато прехвърляше през ума си разговора с Джаз. Още не беше запалил двигателя. Дейв беше на съседната седалка и гледаше с немигащи очи шефа си.

— Не знам — отвърна най-накрая Боб и разпери ръце. Поклати глава и се обърна към своя подчинен. Боб беше едър, атлетичен мъж с груби черти, което контрастираше с изискания му италиански костюм. Страстта към красивите дрехи бе относително нова. По-голямата част от живота си беше прекарал във военна униформа кръстосвайки света в специални операции като член на Специалните военни сили. — Тази операция е класически Параграф 22. Употребихме толкова усилия да намерим и да култивираме това „бонбонче“, което да проведе мисиите без угризения, а сега се налага да се справяме с налудничавостта ѝ.

Костелив орех. Можеш ли да си представиш, опитала се да застреля онзи военен само защото искал да спи с нея?!

— Все още ни трябва — каза Дейв. Беше към двајсет и петгодишен, почти на половината на възрастта на Боб, малко по-слаб, но също атлетичен. Беше вербуван от Боб в затвора, където двамата бяха прекарвали известно време: Боб заради това, че почти е убил човек, направил грешката да се приближи към него в бара, а Дейв за голяма кражба.

— Вярно е, че е най-доброто, с което разполагаме — съгласи се Боб. — Точно затова се колебая. С нея трябва да се действа предпазливо. Даваме ѝ името и бам! — човекът предава богу дух още същата нощ. Няма никакви колебания и извинения от рода на: нямаше как, трябва да се съобразявам с толкова хора и други от сорта. Но както вече ѝ намекнах, страхувам се, че в някакъв момент могат да ѝ избият бушоните.

— Мислиш ли, че е замесена в убийството на онази сестра?

— Честно казано, представа нямам, въпреки че не бих се учудил. В същото време знам, че не би го сторила за някакви си петдесет долара, така че може би става дума за нападение. Наистина не знам. Надявах се, че ще я изненадаме.

— В началото, когато ти произнесе името на сестрата, тя не реагира почти никак, но след това сякаш се разтревожи.

— И аз забелязах. Но както повечето ни сътрудници и тя не се спогажда много с началниците, затова нищо чудно да изпитва облекчение, че омразната ѝ шефка вече няма да се мотае наоколо. — Боб запали двигателя и голямата машина напусна мястото си. — Мисля, че трябва да я държим под око — продължи след малко той. — Ако пак се случи нещо подобно, трябва да подозираме най-лошото и ще се наложи да се отървем от нея. Ти ще си човекът.

— Знам — кимна Дейв. — Затова я питах за навиците ѝ.

— Предположих — измърмори Боб и натисна газта до дупка. — Но имай едно наум — хора като тази мацка не се притесняват да лъжат за всичко.

Дейв кимна, но не беше убеден. Със склонността на Ракоци към усамотение нямаше да има никакъв проблем да я очисти.

13.

Лори махна малкото пластмасово капаче и след като реши, че е достатъчно пълно го остави на края на мивката. Нямахше намерение да седи и да чака, докато изтече необходимото време. Затова побърза да влезе и пусна душа. Ароматът на пяната изпълни малкото помещение и тя вдъхна с удоволствие. Изправи се и остави водата да се стича по главата ѝ. За нея душът нямаше терапевтичното действие, което имаше ваната, но щеше да я накара да се отпусне.

Беше прекарала неспокойна нощ, съзнанието ѝ отказваше да се изключи от проблемите. Сънят ѝ беше накъсан, измъчван от тревожни сънища. Когато алармата на часовника прозвуча, тя почувства облекчение, че най-после безкрайната нощ е свършила. Не се чувстваше отпочинала, но беше доволна, че най-после ще стане. Завивките и чаршафите се намираха в пълен безпорядък, сякаш е имало сражение.

Както предишните две сутрини, със ставането беше усетила пристъп на гадене, но след душа остана само лек намек за това и предполагайки, че ситуацията ще е същата, очакваше да се почувства почти нормално след като хапне нещо на закуска.

Стъпи на мокетеното килимче, избърса се, след което отново подложи косата си под душа и завъртя глава. После завъртя кранчето и тръсна гривата си като пале, излязло от водата. Чак тогава се осмели да хвърли поглед към безобидната пластмаса на ръба на мивката.

Затаи дъх. С треперещи пръсти вдигна теста сякаш, ако го приближеше към очите си, резултатът можеше да се промени. Но не беше. В малкото прозорче в опаковката се виждаха две розови линии. Тя затвори очи и остана така няколко секунди. Когато ги отвори, розовите линии продължаваха да си стоят на същото място. Беше прочела упътването отстрани и знаеше, че тестът е положителен. Беше бременна!

Коленете ѝ се разтрепериха и тя седна върху тоалетната чиния. Почувства се напълно зашеметена. За толкова малко време се бяха

случили толкова объркващи неща. Всичко тръгна от полураздялата ѝ с Джак, последва ракът на майка ѝ, ситуацията с мутацията на BRCA1 и вихрените отношения с Роджър. А сега се замесваше в поредната бъркотия. През по-голямата част от живота си си беше мечтала какво ще е като забременее, но ето, че сега бе станало, а тя нямаше представа как трябва да се чувства. Сякаш животът ѝ се бе изплъзнал от контрол.

Тя остави обратно теста на мивката и погледна към опаковката сякаш тя бе виновна за състоянието ѝ. Беше прочела, че изследването може да се направи и вечерта, но е по-надеждно и сигурно, ако е сутрин. Е, изчака. Беше ѝ ясно, че се опитва да отложи неизбежното. Когато мисълта, че може да е бременна ѝ хрумна докато беше в офиса на Роджър, беше сигурна. Само това можеше да обясни сутрешното гадене, което лекомислено приписваше на изядените миди.

Поклати глава невярващо. Фактът, че е бременна бе поредното доказателство за способността ѝ да изхвърля от ума си онова, за което не иска да мисли. Тя ясно си спомни, че е пропуснала месечния си цикъл преди три седмици. Но при цялото напрежение в службата и здравословните ѝ проблеми, бе решила да не се тревожи и явно бе успяла. В края на краищата не ѝ се случваше за първи път да пропусне цикъл заради стрес, а в последно време не можеше да се оплаче, че ѝ липсва такъв.

Плъзна поглед надолу по тялото си и се опита да си представи къде се намира в момента бебето. Макар винаги да бе смятала идеята за нещо съвсем естествено, това което ѝ се случваше в момента ѝ се струваше толкова изключително, че ѝ беше трудно да повярва. Веднага разбра кога е станало. Трябва да беше онази нощ, когато тя и Джак се бяха събудили внезапно и понеже не можеха да заспят, бяха започнали да си говорят. Последваха милувки, прегръдки. И в резултат правиха любов. Много по-късно, когато осъзна, че продължава да лежи с отворени широко очи, Лори осъзна какво ѝ липсваше: семейство с деца. Сега по ирония на съдбата се оказваше, че тогава са създали детето, за което тя мечтаеше.

Тя се изправи и се обърна в профил срещу огледалото. Опита се да провери дали коремът ѝ личи, но след това се разсмя. Знаеше много добре, че на пет седмици ембрионът е не по-голям от осем милиметра и не е в състояние да предизвика видими външни промени.

Смехът ѝ изведнъж секна и тя се вгледа отново в огледалото. Да е бременна при сегашните обстоятелства беше нещо, което едва ли заслужаваше смях. Това беше грешка със сериозни последици за живота ѝ, както впрочем и за другите. Как се беше случило? Винаги избягваше да прави любов, когато си мислеше, че може да е фертилна, как така се беше объркала? Мислите ѝ се върнаха отново към онази нощ и тя осъзна какво всъщност беше станало. Два след полунощ практически бе следващият ден. Предният ден ѝ беше десети ден и тогава не би имало проблем, но определено не и на единадесетия.

— Мили боже! — произнесе тя с отчаян глас, когато реалността я връхлетя с пълна сила. Наистина беше зашеметена и дори леко депресирана. Необходимостта да говори с Джак внезапно се промени — от желание се превърна в необходимост, макар да се питаше как ще намери в себе си емоционални сили да го направи. Толкова много проблеми занимаваха съзнанието ѝ, един от които беше, че е позитивна за маркера на BRCA1. Как щеше да се отрази това на бременността ѝ? Представа нямаше, но най-неочаквано в ума ѝ изникна думата „аборт“. Макар и да беше лекар, винаги свързваше тази дума по-скоро с политическото ѝ значение за правата на жените, отколкото с нещо, което би могла да отнесе към самата себе си. Но внезапно всичко това се беше променило.

— Трябва да се стегна! — каза тя на отражението си в огледалото с по-голяма увереност, отколкото чувстваше. Извади сушоара и започна енергично да суши косата си. Единственото ѝ убежище беше работата. Въпреки проблемите си трябваше да отиде на работа.

Както и очакваше, гаденето ѝ премина веднага след закуската. Излезе, че корнфлейксът без мляко е изключително вкусен. Докато хрупаше, дискомфортът в лявата половина на тялото, който чувстваше понякога, се върна. Тя опипа с пръсти мястото. Чувството се усили, особено когато премести ръката си към средата на корема, макар да не можеше да го нарече болка. Запита се дали беше свързано с ранната бременност. Тъй като никога преди не беше забременявала, нямаше представа дали е нормално. Като професионалист беше наясно, че процесът е свързан с накърняване на утробната стена, така че не бе изключено. Не беше изключено дискомфортът да се дължи и на десния яйчник. Така или иначе не това беше голямата ѝ грижа.

Когато пристигна в Патологическия център беше седем и петнайсет, но не ѝ се вярваше, че Джак ще е в офиса си. В последно време идваше все по-рано и по-рано на работа. Предполагането ѝ бе потвърдено, когато видя, че любимото място на Вини вече е празно и вестникът му е изоставен на спортната страница, което означаваше, че той вече е долу и помага на Джак. Чет беше затрупан с работа, седеше на главното бюро и прехвърляше папките на труповете, докарани през нощта. Това беше последният му ден за седмицата. Идущата седмица Лори щеше да е дежурен патолог, което означаваше, че тя трябва да решава кои случаи ще се подлагат на аутопсия и да ги разпределя между колегите си.

— Джак долу ли е? — попита тя, след като отпи първата глътка кафе. Надяваше се кофеинът да оправи меланхоличното ѝ настроение, без да ѝ причинява стомашни неприятности.

Чет вдигна глава.

— Знаеш го Джак. Когато дойдох, вече беше избрал най-интересните случаи и нямаше търпение да ги започне.

— Какво прави в момента? — Топлината на кафето я накара да потрепери.

— Интересното е, че ти питаш. Пое точно такъв случай, каквито бяха вчерашните ти два.

Лори остави чашата с кафето и зяпна от изненада.

— Искаш да кажеш, че е дошъл поредният случай от „Манхатън Дженерал“?

— Тъх! Сравнително млад мъж, прекарал рутинна операция за херния, след което внезапно...

— Защо Джак го е взел? Знае много добре, че се интересувам от тези случаи?

— Прави го като услуга.

— О, Чет, я стига! Какво разбираш под „услуга“?

— Както изглежда, Калвин се е разбрал с Джанис, ако излезе друг такъв случай, тя да му се обади. Явно го е направила, защото той дойде в същия момент, в който и Джак и веднага го възложи на Джак. Всъщност, оправда се, че днес официално имаш „писмен“ ден и ще се занимаваш с документация. Освен това си искала да получиш колкото се може по-скоро резултатите.

— Защо Калвин е казал, че не иска аз да правя тази аутопсия? — попита Лори. Приличаше на удар под кръста, тъй като работата беше единственото нещо, в което можеше да се скрие от проблемите си.

— Не го е казал. Но беше кристално ясно, че не иска ти да се занимаваш с този случай. Каза ми, когато те видя да ти кажа, че иска да му се обадиш в офиса. Е, предадох ти. Късмет!

— Това е странно. Ядосано ли ти прозвуча?

— Не по-различно от обикновено — вдигна рамене Чет. — Съжалявам. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Лори кимна макар да не разбираше. Метна палтото си на облегалката на стола и се насочи към приемното. Беше притеснена. Както всичко бе тръгнало надолу, нямаше да се изненада, ако и кариерата ѝ се намираше в опасност, макар представа да нямаше какво толкова е направила, че да разгневи Калвин, освен импровизираното си изказване на вчерашната конференция. Но нали след разговора им накрая всичко изглеждаше наред?

Лори влетя покрай Марлин право в административното крило, което бе тихо като гроб. Никоя от секретарките още не бе дошла. Калвин обаче си беше в офиса преглеждаше документите върху бюрото си и припряно ги подписваше. Той продължи да го прави дори след влизането ѝ. Махна ѝ с ръка да седне, докато събра разпилените листовете в подредена купчинка. След това седна и я погледна над ръба на очилата си.

— Ако още не си разбрала името на потенциалния нов случай е Кларк Мълхаузън; предполагам обаче, че ще искаш да знаеш защо не правиш аутопсията ти.

— Да добре ще е да знам — каза тя и си отдъхна с облекчение. Тонът на Калвин беше леко рязък, което предполагаше, че не е бесен и не се кани да я ругае, или още по-лошо — да я уволни по административни причини.

— Казано с две думи, крайно време е вече да излезеш със становище по тази твоя тъй наречена „серия“, която се точи от месец. В този смисъл повече не можем да те чакаме заради лабораторни резултати и други подобни. За да съм честен ще ти кажа, че шефа усеща някакво раздражение от страна на главния офис по един Господ знае каква причина. Заради каквото и да е, даде ми ясно да разбера, че иска становище по случаите, което означава, че сега пък аз съм

раздразнен. Може да е нещо, свързано със застраховките и семействата. Кой знае? Каквото и да е, това трябва да се направи! Давам ти един ден да оправиш документацията. Достатъчно ясен ли съм?

— Не съм излязла със становище, защото не мога с чиста съвест да кажа дали смъртта се дължи на нещастен случай или е естествена, а знам, че не искате да кажа, че става дума за убийства, което ще означава съществуване на сериен убиец, а аз не разполагам с никакви доказателства. Поне засега.

— Лори, не ми прави живота труден — каза Калвин. Той се наведе напред заплашително, протегна огромната си глава и я прониза с тъмните си гневни очи. — Опитвам се да съм внимателен. Освен това не се опитвам да те спра да търсиш възможни връзки между тях, но засега просто се налага да избереш между двете — нещастен случай или естествена смърт. Аз поддържам становището, че се касае за естествена смърт, както и д-р Дик Катценбург, тъй като няма доказателства за нещастен случай или убийство. Смъртните актове могат винаги да бъдат коригирани, ако получим нова информация. Не можем винаги да оставим случаите в архива, както и да хвърлиш бомба сред медиите, като ги наречем „убийства“ или дори „нещастни случаи“, без да разполагаме с нещо определено. Бъди разумна!

— Добре, ще го направя — отвърна тя с въздишка.

— Благодаря ти! По дяволите, звучиш така, сякаш те моля да ми донесеш луната. А, и докато още говорим за това какво откри за случаите в Куинс? Същите ли са?

— Така изглежда — отвърна тя с уморен глас. Раменете ѝ се сведоха и тя погледна към пода, отпуснала ръце върху коленете си. — Поне от това, което можеше да се разбере от рапортите. Чакам картоните.

— Дръж ме в течение! А сега се върни в офиса си и се захващай с тези прословути случаи!

Тя кимна и стана. Хвърли една крива усмивка за довиждане и се обърна да излезе.

— Лори! — извика той след нея. — Плашиш ме, държиш се сякаш не си ти! Какво се е случило? Добре ли си? Тъжно ми е да те гледам такава.

Тя се извърна към него и се стегна. Не му беше в характера да задава лични въпроси, а още по-малко да се безпокои за някого. Не очакваше подобно нещо от никого от шефовете и особено от такъв темерут като Калвин. Удивлението я накара да усети вълнение, което веднага излезе наяве. Последното нещо, което искаше, беше да рухне пред шефа си, затова пое дълбоко дъх и го задържа известно време. Веждите на Калвин се вдигнаха бавно и той се приведе още повече напред, сякаш да я окуражи да говори.

— Струва ми се, че ми се събра много напоследък — произнесе тя накрая. Страхуваше се да срещне очите му.

— Искаш ли да споделиш? — попита той с много по-благ глас от обикновено.

— Не в този момент — отговори тя и отново насилено се усмихна.

Калвин кимна.

— Ами, вратата ми е винаги отворена.

— Благодаря — успя да произнесе тя, докато излизаше. Когато се озова в главния коридор на първия етаж усети, че към хаотичните ѝ мисли се прибавят странни чувства. От една страна беше доволна, че не е позволила да се разрази в емоции, но в същото време бе раздражена на себе си за поредния епизод, в който проявяваше объркаността си. Беше смешно, че трябваше да се бори да не се разплаче, заради това, че шефът ѝ бе проявил настойтелност. От друга страна беше впечатлена от проявата на подобно съучастие, каквото никога не бе виждала от негова страна. След страха, че може да я викат, за да я уволнят, изпита облекчение. Не беше сигурна, че в този момент ще може да го понесе. При сегашното си положение — беше бременна имаше здравословни проблеми и какво ли не още — можеше да потъне в работата си и да отклони всички отрицателни мисли.

Тя надникна в офиса на съдебните следователи и попита Барт Арнолд дали Джанис все още е тук. Искаше ѝ се да разбере подробности за последния случай, за да е сигурна, че може да го отнесе към „серията“ си.

— Изпусна я за десет минути — каза Барт. — Мога ли да ти помогна?

— Всъщност — не. Къде е Черил?

— Разминахте се. Излезе от аутопсия. Да ѝ кажа ли да ти се обади, когато се върне?

— Да — кимна Лори. — Вчера я бях помолила да изиска болнични картони от болницата „Свети Франциск“ в Куинс. Бих искала да ѝ кажа, че е спешно. Трябват ми веднага.

— Няма проблеми — усмихна се Барт, докато си записваше. — Ще оставя бележката на бюрото ѝ. Считай го за направено.

Лори излезе, поколеба се за миг, но си помисли, че в момента Джак аутопсира Кларк Мълхаузън и се насочи към задния асансьор. Той трябва да беше получил папката с рапорта на Джанис, която съдържа всички подробности. Така не само щеше да се увери, че Мълхаузън пасва демографски на серията ѝ, а щеше да има и оправдание да говори с Джак. Сега имаше професионална причина да разбие леда между тях, да излязат заедно от Патологическия и да поговорят. Като си помисли за какво ще говорят, изтръпна. Представа нямаше дали щеше да иска да я слуша.

За да влезе в аутопсионната зала всичко, от което се нуждаеше преди, бяха халат, шапка и маска. Но нещата се бяха променили. Сега трябваше да отиде до гардеробната и да се преоблече основно, да намъкне предпазни доспехи, сякаш сама ще аутопсира. Калвин беше въвел новите правила и те се спазваха като издълбани върху камък.

— Ох! — изпъшка Лори, докато протягаше ръка за да закачи блузата си в гардероба. Внезапно я бе прерязало няколко пъти ниско долу, както предишните дни. Този път болката беше определено по-остра, което я накара да потръпне и да свали ръката си. Внимателно я сложи върху болезненото място и тя утихна и изчезна така внезапно, както се беше появила. Опипа корема си по-нагоре, но нямаше напрежение. Протегна ръка, както преди малко, но не се случи нищо. Сигурно беше нещо естествено, трябваше да попита Сю дали е имала нещо подобно по време на двете си бременности.

След малко тръгна да облече скафандъра и няколко минути по-късно влезе в залата за аутопсии. Външната врата хлопна и двете фигури, наведени над масата с тялото, вдигнаха глави и се обърнаха към нея.

— Велики боже! — извика Джак. — Самата д-р Монтгомъри в пълно снаряжение, а още няма и осем?! На какво дължим честта?

— Просто исках да разбера дали този случай наистина попада в моята „серия“ — отговори Лори колкото се може по-безгрижно. Тя се приближи към масата Джак се намираше от лявата ѝ страна, а Вини — от дясната — Моля те, продължавай да работиш! Нямах намерението да те прекъсвам.

— Не искам да си мислиш, че съм ти отмъкнал случая. Знаеш ли защо го поех?

— Знам. Чет ми каза.

— Срецна ли се с Калвин? Не можах да го разбера тази сутрин. Държеше се странно. Всичко наред ли е между вас?

— Всичко е окей. Притесних се, когато Чет ми каза, че имам официален ден за документация и че Калвин иска да ме види в офиса си. Излезе, че всичко, което иска е да изляза колкото се може по-скоро със становище. От мен се очаква да кажа, че смъртта е била естествена.

— Каниш ли се да го направиш? Смятам, че няма начин смъртта да е била естествена.

— Нямах голям избор — призна тя. — Подчерта ми го. Мразя политическия натиск, който съществува в тази професия. Но я по-добре кажи какво мислиш за Мълхаузън. Попада ли случаят в моята „серия“?

Джак погледна към разтворения гръден кош на мъжа върху масата. Вече бе отстранил белите дробове, сърцето се разкриваше напълно.

— Дотук — да. Демографски е същият, освен това не виждам никаква патология. Ще знам със сигурност до половин час, или когато приключи със сърцето, но ще съм изненадан, ако открия нещо.

— Ще имаш ли нещо против, ако надникна в папката със съдебното разследване?

— Да имам нещо против? Защо? Но мога да ти спестя това и да ти дам направо фактите. Пациентът е бил здрав трийсет и шестгодишен борсов агент, който е претърпял операция от херния без усложнения вчера сутринта и се е чувствал добре. В четири и половина призори са го открили мъртъв в леглото му. Сестрата твърди, че е бил със стайна температура, когато е бил намерен, но независимо от всичко са се опитали да го върнат към живот. Очевидно не са успели. Дали мисля, че попада в серията ти? Да мисля го. Нещо

повече, искрено смятам, че идеята ти за тази „серия“ има реални основания. При наличието на цели седем трупа...

Лори се опита да види нюансите в изражението му, но не успя под пластмасовата маска. Все пак беше окуражена. Както и Калвин, той се държеше много по-мило, отколкото бе очаквала и това я изпълваше с оптимизъм.

— А какво е положението с онези случаи, за които вчера спомена д-р Дик Катценбърг? — попита Джак. — Пасват ли на схемата?

— Да. Най-малкото така излиза от следователския рапорт. Чакам болничните картони, за да се уверя.

— Беше добро хрумване. Вчера, когато стана за кратката си презентация, ме хвана яд, че конференцията ще се проточи незнайно колко, но сега трябва да ти го призная, че си имала право. Ако излезе, че случаите на Дик съвпадат с твоите, серията ти се дублира и на „АмериКеър“ може да им запари под краката, не мислиш ли?

— Не знам какво засяга това „АмериКеър“ — каза Лори. Беше изненадана от разговорливостта на Джак. Дори това изглеждаше обнадеждаващо.

— Ами, както се казва... „има нещо гнило в Дания“: тринайсет случая, явно не е случайно. Но интересното е, че няма нищо на повърхността, което в началото ме накара да се усъмня в идеята ти, че става въпрос за убийства. Каж ми, случайно някой от всичките тези пациенти да е бил в интензивното или в постанестезиологичното отделение?

— От моите никой. Не знам за случаите на Дик, но всичките, които аз аутопсирах, са били в редовни болнични стаи. Защо питаш? Да не би Мълхаузън...

— Не! Бил е в нормална стая. И аз не знам защо те попитах. Може би защото в интензивното и постанестезиологичното лекарствата се прилагат по-различно, отколкото в другите отделения на болницата. Всъщност, опитвам се да мисля за своего рода системна грешка като например, че са приели лекарства, които не е трябвало да приемат. Това също трябва да се обмисли.

— Благодаря за предложението — каза Лори не особено убедено. — Ще го имам предвид.

— Освен това, че трябва да понатиснеш токсиколозите. Продължавам да мисля, че точно там се крие решението на загадката.

— Хм, лесно е да се каже, но вече не знам какво друго мога да направя. Питър Летърман затъва в какви ли не подробности. Вчера например говореше, че ще проверява за наличието на някаква невероятно силна отрова от южноафриканска жаба.

— О! Не отива ли малко далече? В тази връзка ми идва наум поговорката: „Когато чуеш копита, мисли за коне, не за зебри“. Нещо е прекъснало управлението на кардиалната система при всичките тези хора. Не знам защо, но си мисля, че се дължи на медикамент, причиняващ аритмия. Как са го погълнали е друг въпрос.

— Със сигурност трябва да излезе в токсикологичните резултати.

— Да така е — съгласи се Джак. — А как стои въпросът със замърсяването на течността по системите? Били ли са на системи изобщо?

Лори се замисли за миг.

— Сега след като го спомена се сецам, че да. Но не е необичайно, тъй като повечето пациенти, прекарвали операция, се слагат на системи най-малко за двадесет и четири часа. Колкото до това дали е засегната по някакъв начин системата това ми се е изплъзнало, но е малко вероятно. Ако е имало някакво замърсяване, щяхме да имаме повече случаи, отколкото са налице, а не само относително здрави и млади, и то такива, които не са прекарвали спешна операция.

— Не смятам, че трябва да елиминираш нито една вероятност — посъветва я Джак. — Което ми напомня въпроса за електролитите, който повдигна вчера колегата след изказването ти. Ти му отговори, че нивата на всичките са анализирани и са нормални. Така ли е наистина?

— Абсолютно. Отбелязала си бях да попитам Питър специално и той ми каза, че всичко е в границите на нормалното.

— Ами, май си проверила всичко възможно — усмихна се Джак. — Ще приключа с Мълхаузън, за да сме напълно сигурни, че няма емболия или сърдечна патология. — Той взе скалпела и се наведе отново над масата.

— Опитвам се да обмисля всички възможности — въздъхна Лори. След това след миг колебание, додаде: — Джак, може ли да поговорим няколко минути по личен въпрос?

— О, за Бога! — изпъшка внезапно Вини. Той се местеше от крак на крака, докато траеше разговора между двамата. — Никога ли

няма да свършим тази аутопсия?

Джак вдигна глава и погледна Лори.

— За какво искаш да говорим?

Тя хвърли поглед към Вини. Чувстваше се неудобно в негово присъствие, особено като го виждаше, че проявява нетърпение.

Джак забеляза реакцията ѝ.

— Остави го Вини, не му обръщай внимание. С цялата помощ, която ми оказва като асистент, спокойно можеш да смяташ, че го няма. Аз го правя през цялото време.

— Много смешно — изсумтя Вини. — Защо ли не се смея?

— Всъщност — каза Лори, — не ми се иска да говорим в момента. Това, което бих искала е да ми отделиш малко време извън работата. Става въпрос за нещо важно, което трябва да споделя с теб.

— Нека да позная — произнесе той накрая. — Ще се омъжваш и искаш да ти бъда кум.

Вини се изхили толкова силно, че без малко да се задави.

— Хей, не е смешно — възмути се Джак, макар че и той започна да се смее.

— Джак — прекъсна го Лори хладно, — опитвам се да бъда сериозна.

— Аз също — успя да каже той. — И понеже не отричаш, че ще има сватба считам се за осведомен, но се боя, че ще се наложи да откажа предложението за кум. Има ли нещо друго?

— Джак! — повтори тя отчаяно. — Не се каня да се омъжвам. Трябва да поговорим за нещо, което засяга и двамата ни.

— Окей, дадено. Целят съм слух.

— Няма да говоря тук в залата за аутопсии.

Джак направи жест с ръка.

— Че какво ѝ е лошо на залата? Тук се чувствам като у дома си.

— Джак! Можеш ли да бъдеш сериозен поне за миг? Казах ти, че е важно.

— Добре, добре! Кое друго място ще е по-подходящо според теб? Ако ми дадеш половин час, можем да се срещнем горе в офиса и да побърим на чашка кафе от онова, дето Вини го прави. Единственият проблем е, че другите ще започнат да прииждат за началото на работния ден. Или може би предпочиташ да се срещнем на

възхитителния втори етаж и да си вземем нещо прелестно от автоматите за продажба на храна? Кое избираш?

Тя се взря в него през маската му.

— Това, на което се надявам е да вечеряме заедно тази вечер, може би в „Елиъс“, ако успеем да си резервираме маса. — „Елиъс“ беше ресторант, който имаше специално място в техните продължили дълго отношения.

Джак я изгледа продължително. Макар предишния ден да не бе повярвал много-много на Лу, внезапно се запита дали все пак нямаше зрънце истина в думите му. В същото време си напомни, че не е в настроение да се унижава повече.

— Какъв е проблемът с твоя Ромео? Да не би да е болен днес?

Вини се изхили отново, но побърза да се наведе надолу, когато Лори го изгледа свирепо.

— Не знам — продължи Джак. — Съобщаваш ми го в последния момент, като се има предвид, че се канех тази вечер да играя боулинг извън града.

Вини не издържа и се отдалечи. Той отиде при мивката и започна да си търси работа.

— Можеш ли да бъдеш сериозен поне за малко? — попита го отново Лори. — Така не го правиш по-лесно.

— Не го правя по-лесно? — Той въпросително вдигна вежди. — Става интересно. От месеци се опитвам да прекараме вечерта заедно, но ти се оказваше винаги заета с някакво културно мероприятие.

— Първо — не са месеци, а месец, и второ — покани ме два пъти, точно когато наистина имах планове. Налага се да говоря с теб, Джак. Ще можем ли да се видим тази вечер или не?

— Звучи сякаш наистина си силно мотивирана за това randevу?

— Силно мотивирана съм, да — съгласи се Лори.

— Добре тогава. Довечера. В колко?

— Добре ли е в „Елиъс“?

Той вдигна рамене.

— Става.

— Тогава ще се обадя да видя мога ли да направя резервация и ще ти се обадя. Трябва да го направя по-рано, тъй като днес е петък.

— Добре — каза Джак. — Ще чакам да ми се обадиш.

Лори кимна кратко и се отдалечи по посока на вратата.

Беше доволна, че успя да убеди Джак за тази среща макар да се страхуваше от реакцията му, след като чуеше новината.

След като се преоблече, тя се качи на четвъртия етаж. Имаше намерение да се отбие за малко при Питър, да му даде малко кураж в усилията му и да разбере дали не е напипал нещо интересно при Собчак или Люис. Заета със собствените си мисли, дори не ѝ хрумна, че може да налети на директора на лабораторията, Деврис. За съжаление, той беше в офиса на Питър и в момента му четеше конско, докато Питър го гледаше с овче изражение. Лори бе пристигнала в разгара на скандала.

— Тъкмо навреме! — изрева Джон. — Самата самодива!

— Моля? — попита Лори. Усети, че раздражението ѝ се надига.

— Както изглежда, успяла си да придумаш Питър да ти стане личният лабораторен роб — озъби се Джон. — Говорили сме за това и преди, Д-р Монтгомъри. С ниския бюджет, който ми е определен за тази лаборатория, никой не се ползва със специални привилегии, а чака толкова, колкото се налага. Ясен ли съм или трябва да го запиша някъде, така че да го виждате? Освен това може да сте сигурна, че д-р Бингъм и д-р Уошингтън ще бъдат уведомени за тази ситуация. А сега искам да напуснете лабораторията — И за да подчертае думите си, той посочи недвусмислено към вратата.

Известно време Лори местеше поглед от него към Питър и обратно. Последното, което искаше беше да създаде неприятности на Питър, затова се въздържа да каже на Джон какво мисли за него. Вместо това си пое въздух дълбоко и се върна в офиса си. Замисли се за телефонния разговор, който трябваше да проведе. Мечтаеше за него от момента, в който бе разбрала, че е бременна. Имаше чувството, че точно той ще я убеди в истинността на този факт. Неудържимо искаше да има деца, но сега не беше моментът и тя се питаше какво ѝ беше станало, че да е готова да поеме този риск.

Протегна се за телефона и неохотно набра централата на „Манхатън Дженерал“. След сигнала помоли да я свържат с офиса на д-р Лора Райли. Беше благодарна на Сю, че я е свързала с гинеколожката. Все пак беше добре да не отива при случаен лекар.

Когато секретарката на д-р Райли отговори, Лори помоли да я запишат за преглед.

— В кой месец сте?

— В седмата седмица.

— Значи трябва да дойдете да ви видим следващата или последващата седмица. — Настъпи пауза. Лори усети, че ръката ѝ трепери.

— Какво ще кажете за следващия петък? — попита секретарката.
— Точно след седмица, в един и половина.

— Чудесно — отвърна Лори. — Благодаря, че ме вмъкнахте в графика си.

— Моля ви. Как се казвате?

— Извинявайте, че не ви се представих. Аз съм д-р Лори Монтгомъри.

— Д-р Монтгомъри! Помня ви. Говорих с вас вчера.

Лори примига. Тайната ѝ вече бе публична. Макар, че никога не бе срещала секретарката, онази жена вече знаеше ужасни, лични и най-съкровени подробности за живота ѝ, с които тя още не бе решила как ще се справи. Трудният избор ѝ предстоеше.

— Поздравления! — изчурулика веселият глас. — Изчакайте малко! Сигурна съм, че д-р Райли ще иска да ви поздрави.

Без никаква възможност да отговори, тя се улови, че стои, притиснала слушалката към ухото си и слуша музиката, която идваше отсреща. За един кратък миг си помисли дали да не затвори, но реши, че не бива да го прави. Погледът ѝ отново падна върху купчината смъртни актове от Куинс. Разтревожена, тя вдигна първия и започна да чете. Пациентката се казваше Кристин Свенсън, двадесет и тригодишна, приета в „Свети Франциск“ за отстраняване на хемороиди. Лори поклати глава. Каква трагедия! Сега собствените ѝ проблеми изглеждаха по-малки, сравнени със смъртта на една здрава млада жена, влязла в болница за общо взето безобидна операция.

— Д-р Монтгомъри! Току-що научих добрата новина. Поздравления!

— Наричайте ме Лори.

— А вие мен — Лора.

— Да ви кажа, не знам дали поздравленията са най-подходящото. За да съм напълно откровена това беше неочаквана и по-скоро ненавременна изненада за мен, така че не знам как трябва да се чувствам.

— Разбирам — каза лекарката, овладявайки възторга в гласа си. След това добави: — При всички положения трябва първо да се уверим, че вие и плодът сте напълно здрави. Има ли някакви проблеми?

— Сутрешно гадене, което по-нататък преминава от само себе си — смутолеви Лори.

— Уведомете ни, ако нещата се влошат. Има много начини да се справим с това и то е описано в хилядите издадени книги за жени във вашето положение. Съветът ми е да стоите по-надалеч от най-консервативните, защото направо ще ви побъркат и ще ви накарат да си мислите, че не можете да правите нищо друго, освен да си вземате топли бани. Е, както се разбрахме, до следващия петък!

Лори ѝ благодари и затвори телефона. Изпита облекчение и понечи да вземе принтираните копия за случаите от Куинс и да ги подреди пред себе си върху бюрото. Движението ѝ предизвика едно почти подсъзнателно неприятно усещане на същото място, където бе усетила болката докато беше в съблекалнята. Запита се дали не трябваше поне да спомене за това на Лора Райли. Сигурно трябваше, но сега нямаше да ѝ звъни. Щеше да ѝ го каже, когато отидеше на преглед или ако болката започнеше да се появява по-често или се усилише. Не беше споменала също, че е позитивна за маркера на BRCA1, но и това щеше да почака, докато се срещнат следващата седмица.

С листовете в ръка, Лори се протегна отново към телефона, но се разколеба и ръката ѝ остана върху слушалката. Трябваше да звънне на Роджър най-малкото за да му обясни странното си поведение, когато бе в офиса му. Но сега не знаеше какво трябва да му каже. Все още нямаше желание да му съобщи цялата истина по различни причини, но знаеше, че би трябвало да каже нещо. В крайна сметка реши да използва за оправдание проблема с BRCA1, както веднъж вече бе направила.

Тя вдигна слушалката и набра директния му номер. Това което наистина я мотивираше беше папката с документи от случаите в Куинс, за които можеше да говори с него. Въпреки хаоса в мислите ѝ бе стигнала до идеята, че може би в тях се крие разковничето на загадката.

14.

Когато пристигна в „Манхатън Дженерал“, я въведоха направо в офиса на Роджър. Той вече я очакваше. Стана, затвори бързо вратата и я прегърна силно. Тя му отвърна, макар и не със същия жар. Ако бе забелязал сдържаността ѝ, то не го показа. Отиде до двата стола с високи облегалки и ги обърна един към друг точно както го беше направил предишния ден. Сложи я да седне на единия, а той самият се отпусна на другия.

— Радвам се да те видя. Липсваше ми миналата нощ. — Беше се навел напред към нея, подпрял лакти на коленете си. Беше толкова близо, че Лори можеше да усети афършейва му. Денят му току-що бе започнал. По изгладената му риза личаха издайническите гънки от кутията, в която я бяха сложили от обществената пералня.

— И аз се радвам да те видя — усмихна се тя и му подаде следователските рапорти и смъртните актове на шестимата пациенти от Куинс. Не беше успяла да ги ксерокопира, но нямаше значение. Можеше лесно да ги прехвърли отново.

Роджър прегледа страниците бързо.

— Мили Боже! Досуц еднакви са като нашите, приличат си дори по това, че са се случили по едно и също време сутринта.

— Точно това имах предвид. Ще знам повече, когато получа болничните картони. Но нека предположим сега за по-голямо удобство, че са огледални образи. На какво те навежда това?

Той погледна към листовете, помисли за миг и вдигна рамене:

— Че броят случаи се удвоява. Вече имаме дванайсет, а не шест. Не, тринайсет са, ако включим и смъртния случай през миналата нощ. Предполагам, че си чула за Кларк Мълхаузън. Ти ли ще правиш аутопсията?

— Не, Джак я прави — отвърна Лори. Беше разказала това-онова на Роджър за предишните им отношения с Джак, включително и това, че са били гаджета. Роджър възприе новината с невероятно

самообладание, което я накара да изпита уважение към зрелостта и самоуважението му, след което никога повече въпросът не бе повдиган.

— Погледни датите на случаите в Куинс — предложи Лори.

Той отново прелисти страниците.

— Всичките са от края на есента през миналата година. Последният е от края на ноември.

— Именно. Всички са станали много бързо един след друг, в рамките на малко повече от седмица. Това говори ли ти нещо?

— Явно имаш нещо предвид. Защо не ми кажеш?

— Слушай! Ние с теб сме единствените, които предполагат, че си имаме работа със сериен убиец, но и на двамата ръцете ни са вързани. Не мога да отида и да накарам Патологическия да излезе с такова становище за начина на смъртта, както и ти не можеш да признаеш пред болничната администрация, че има проблем. Това, с което се сблъскваме в случая, е инерцията на институциите. Бюрократите по-скоро ще прикрият проблема отколкото да ги накараш нещо да свършат.

— Права си.

— Това, което ни възпрепятства от една страна е, че поради ниското ниво на смъртност в твоята болница тези смъртни случаи не са влезли още в полезрението на шефовете. Продължавам да си мисля, че е нещо, свързано с токсикологията.

— Не са ли открили нещо подозрително?

Тя поклати глава:

— И шансовете, че може да го направят в близко бъдеще, намаляват рязко. Боя се, че опърничавият ни директор на лабораторията разкри тайните ми усилия тази сутрин. След като го познавам, повече от сигурна съм, че отсега нататък каквото и да дам в лабораторията, ще го оставя за най-накрая. И когато на пробите им дойде редът, няма да им обърне нужното внимание.

— И какво мислиш да правиш тогава?

— Явно сами трябва да се опитаме да открием кой убива пациентите и да направим нещо, за да предотвратим още безсмислени смърти.

— Знаем го практически едва от един ден!

— Да, но досега сме работили ограничавани от нашите институции и позициите на работните си места. Мисля, че трябва да

направим нещо друго и че тези случаи в Куинс ни предоставят възможност. Ако става въпрос за убийства, то имаме работа с един, а не с двама или повече убийци.

— Схващам накъде биеш.

— И тъй като „Свети Франциск“ е също институция на „АмериКеър“, ти би трябвало да имаш достъп до базата данни на личния им състав. Позицията ти е възможно най-подходяща за получаване на подобна информация. Това, от което се нуждаем е списък — от санитарите до анестезиолозите, които са работили нощна смяна в „Свети Франциск“ през есента и в „Манхатън Дженерал“ през зимата. Получим ли този списък, ще проверим хората един по един. В този пункт идеята ми е малко неясна, но ако успеем да отделим поне няколко вероятни заподозрени, може би ще накараме болницата или Патологическия да обърнат внимание.

Роджър се усмихна.

— Мисля, че ще мога да измъкна тази информация и нищо чудно оттам да излезе нещо. Питам се дали наистина ще има такъв списък.

— Мина ми през ума, че ако става въпрос за убийства, тогава трябва да е някой, който има значителни познания в областта на физиологията, фармакологията, та дори и в съдебната сфера. От друга страна ние вече знаем как той или тя го правят.

— И двамата знаем коя група лекари са най-осведомени в това отношение.

— Коя?

— Анестезиолозите.

Лори кимна. Беше истина, че анестезиолозите най-лесно могат да ликвидират пациент, но не ѝ се искаше да повярва, че лекар е способен да извърши подобно нещо.

— Какво ще кажеш да проверим тази идея? — попита тя. — Знам, че е петък и никой не гори от желание да получи нова задача и да седне пред лаптопа си точно преди уикенда. Но ние с теб трябва да направим нещо и то бързо, за да предотвратим още нещастия. Може нашият предполагаем сериен убиец да е достатъчно умен и след определен брой убийства да се мести в друга болница. Ако го прави, значи наши колеги в някоя друга болница или дори в друг град ще започнат да трупат съответните папки.

— Хей, Куинс може да не са били първата болница, в която е действал.

— Прав си. — Лори потръпна — Не ми беше хрумвало.

— Ще се заема веднага с това — обеща Роджър.

— На повикване съм през целия уикенд — каза тя, — което означава, че вероятно ще съм в Патологическия, затова ми звъни там. Ще се радвам, ако мога да помогна с нещо. Знам, че ще е по-трудно, отколкото съм предполагала.

— Ще видим. Може и да успея да намеря някой компютърен гений от персонала, който да ни помогне. — Роджър подреди листовите, които Лори му беше дала. — А сега имам да ти кажа нещо интересно за нашите случаи. Случайно разкрих нещо любопитно.

— О? — вдигна вежди Лори. — И какво е то?

— Не казвам, че е нещо забележително, но е свързано с всичките седем случая, включително с Мълхаузън миналата нощ. Всички те са били скорошни абонати на „АмериКеър“, от около година. Всъщност, разбрах го случайно, когато погледнах абонатните им номера.

За миг Лори продължи да го гледа неподвижно. Обмисляше този нов факт и се питаше как може да бъде изтълкуван. Не й идваше нищо наум, макар това да й напомни коментара на Джак от предишния ден по време на конференцията, когато се разбра, че и в „Свети Франциск“ — друга институция на „АмериКеър“, е имало подобни смъртни случаи. Джак беше казал, че нещата загрубят. Тогава нямаше време да го попита какво трябва да означават думите му, но сега, след като Роджър й спомена този нов факт, беше нетърпелива да го попита какво е искал да й каже.

— Наистина не знам дали това е важно — повтори Роджър. — Но във всеки случай е любопитно.

— Вероятно в някакъв аспект е важно — замислено произнесе Лори. — Но не знам в какъв. Всичките тези жертви са били млади и здрави. „АмериКеър“ активно набира такива клиенти. И е само в нейна вреда да ги губи.

— Така е. Няма никакъв смисъл, но реших, че трябва да те информирам.

— Радвам се, че го направи — каза тя, след което се изправи: — Трябва да се връщам. Предполага се, че не са ми дали да правя

аутопсията на Мълхаузън, за да изляза със становището, че смъртта на Макгилън и Морган е настъпила по естествен начин.

— Не бързай толкова! — спря я Роджър. Той я хвана за ръката и я накара да седне отново. — Няма да се измъкнеш толкова лесно. Но първо ми кажи кой те заставя да изкараш, че смъртта е била естествена.

— Заместник-шефът, Калвин Уошингтън. Оплака се, че Харолд Бингъм е бил притиснат от офиса на кмета.

Роджър поклати глава. Лицето му изразяваше отвращение.

— Не съм изненадан като знам какво ми каза президентът на болницата вчера. За мое добро било да знам, че „АмериКеър“ ще иска този проблем да се потули.

— Нищо чудно. Това сигурно е кошмар за пиара им. Но да има чак натиск от страна на кмета?

— Още съм нов, но имам чувството, че „АмериКеър“ е с много стабилен политически гръб — иначе как щяха именно те да получат договора за здравното осигуряване на града. Добре знаем, че здравеопазването е голям бизнес и около него винаги има много интриги за какво ли не.

Лори кимна, сякаш е разбрала, но всъщност нищо не ѝ бе ясно.

— Ще подпиша смъртните актове със становище за естествена смърт, но се надявам, че в скоро време ще мога да ги поправа с твоя помощ.

— Стига сме приказвали само за работа — прекъсна я Роджър. — По-важното е как си ти. Наистина бях разтревожен и да ти кажа честно, трябваше насила да се въздържа да не ти звъня на всеки петнайсет минути.

— Съжалявам, че съм те разтревожила — каза тя, докато се питаше как хем да не го лъже, хем да не му казва нищо за сполетелия я проблем. — Но както ти казах и вчера, аз се държа. Просто моментът е труден.

— Разбирам. Мога да си представя как щях да се чувствам на твое място, ако ми бяха казали подобно нещо. Би трябвало да се измисли по-щадящ начин да се съобщава това на пациентите.

— Социалната работничка се опита. Но американската медицина винаги е била такава. Технологията е движещата сила, а това как пациентите ще приемат едно или друго нещо — на второ място.

— Иска ми се да знаех как да те подкрепя.

— Боя се, че за момента наистина не можеш. Това е моята лична одисея. Но оценявам желанието ти.

— Какво ще правиш тази вечер? Защо не се срещнем?

Лори се вгледа в бледите му очи. Притесняваше я, че не беше откровена с него докрай, но не можеше да се застави да му каже, че е бременна и че ще вечеря с Джек, защото тя и Джек са заченали дете. Не можеше да му каже не защото мислеше, че няма да е в състояние да го приеме, а главно поради собственото ѝ чувство за интимност, затова че докато не го кажеше на Джек, не биваше да го споделя с никого, та бил той и човек като Роджър.

— Защо да не хапнем по-рано? — настоя той. — Няма да говорим за болести, ако не искаш. Дотогава можем да съм се добрал до базата данни на личния състав в „Свети Франциск“. Кой знае, току виж съм се докопал до нещо, макар да е петък.

— Роджър, след всичко, което ми се случи, имам нужда от някакво пространство, поне за няколко дена. Това е подкрепата, от която се нужда в момента. В състояние ли си да го приемеш?

— Да, но не ми харесва.

— Оценявам разбирането ти. Благодаря ти. — Лори отново се изправи, същото направи и Роджър.

— Разрешаваш ли поне да ти се обадя?

— Да, макар да не съм сигурна, че ще ми се говори. Може би ще е по-добре аз да ти звънна.

Роджър кимна. Настъпи кратка, смутена тишина, преди той да се протегна и да я прегърне. Тя му отвърна с измъчена усмивка и понечи да тръгне.

— Само още един въпрос. — Роджър застана между нея и вратата. — Има ли нещо общо този „труден момент“, както го описваш, с факта, че все още съм женен?

— За да съм честна — съвсем малко — призна Лори.

— Да знаеш само колко съжалявам, че не ти казах. Трябваше да го направя по-рано, но в началото ми се струваше твърде самонадеяно да си мисля, че те е грижа. Искам да кажа, че мен самият не ме интересуваше, нямаше никакво значение. След това, когато се запознахме и се влюбих, когато знаех, че за теб ще има значение, вече ми беше неудобно, че не съм ти казал.

— Благодаря ти за извинението, както и за обяснението. Сигурна съм, че това ще ни помогне да оставим цялата ситуация зад гърба си.

— На това се надявам. — Той стисна нежно раменете ѝ, след което отвори вратата на офиса си. — Пак ще говорим.

Тя кимна.

* * *

Роджър я гледаше как се движи между бюрата, как после тръгва по дългия коридор. Гледа я чак докато се изгуби от поглед, след което затвори вратата. Във въздуха още се носеше парфюма ѝ. Искаше му се да вярва, че не е оплескал отношенията им като не е бил откровен с нея, макар да продължаваше да таи неща, които тя имаше право да знае, ако връзката им се развиваше. Противно на онова, което беше предполагал, съществуваха неразрешими аспекти в отношенията със съпругата му, включително неполучената взаимност, което не бе имал куража да признае пред Лори, макар тя да събра смелост да му каже, че съществува нещо подобно в отношенията с бившето ѝ гадже Джак.

Най-голямата му тайна, която криеше от всички, включително от настоящите си работодатели беше, че е бил наркозависим. Докато беше в Тайланд, бе привикнал към хероина. Бе започнал съвсем невинно, като своего рода експеримент, така че да може по-добре да разбира и лекува пациентите с подобни проблеми. За съжаление бе подценил силата на дрогата и собствената си слабост, особено като се имаше предвид щедрото предлагане на хероин. Точно тогава го напуснаха съпругата и децата му заради влиятелното ѝ семейство. Това бе и причината той да се премести в Африка и в края на краищата да излезе от организацията. И макар да премина през разширена програма за възстановяване и да бе чист от години, призракът на склонността му към пристрастяване продължаваше да го преследва всеки ден. Знаеше например, че пие доста. Обичаше виното и пресушаваше тайно поне по една бутилка всяка нощ, което го караше да се безпокои, че е позволил алкохолът да стане заместител на хероина. Като лекар, и особено като човек, преминал през рехабилитация, познаваше много добре рисковете.

Сигурно още дълго щеше да агонизира, но за щастие серията от подозрителни смъртни случаи обсеби напълно съзнанието му. Макар и сам да беше любопитен за какво в края на краищата става въпрос, Лори и разбирането ѝ за дълг възбудиха интереса му. Беше използвал този мрачен факт, за да насърчи отношенията им и това проработи великолепно. С течение на времето осъзна, че е очарован и пленен от Лори и започна да си мисли, че идеята му да се върне обратно в Щатите и да си създаде някакъв нормален живот с друга жена, с други деца и пословичната бяла ограда от колчета около една голяма къща, е на път да се осъществи. А после едно изпускане на езика — и бедата се случи! Сега се нуждаеше от тези прословути серийни убийства повече от всякога като начин да слепи счупеното. Колкото по-скоро получи списъка на служителите в споменатата болница, толкова по-добре. Ако наистина имаше късмета да се докопа до нещо, щеше да ѝ се обади още тази вечер и да отиде в апартамента ѝ.

Той използва интеркома на телефона, за да се свърже със секретарката си Керълайн и я помоли да дойде в кабинета му. Прелисти телефонния справочник на болницата и скоро номера на завеждащият отдел „Човешки ресурси“. Казваше се Брус Мартин. Роджър си записа номера му и в този момент на прага застана Керълайн.

— Трябват ми няколко телефонни номера от болницата „Свети Франциск“ — обърна се той към нея. В гласа му прозвучаха внезапни нотки на жар. — Налага се да говоря с шефа на медицинския персонал и със завеждащия „Човешки ресурси“ колкото се може по-скоро.

— Да ви свържа, или сам ще се обадите? — попита жената.

— Свържи ме! — нареди той. — Междувременно ще проведе един бърз разговор с нашия господин Брус Мартин.

* * *

Докато влизаше в сградата на Патологическия институт, Лори погледна часовника си и се ужаси. Беше почти обяд. Прибирането с такси от „Манхатън Дженерал“ ѝ бе отнело час и половина! Тя поклати глава. Ню Йорк си беше такъв, с цялата бъркотия, със задръстванията в трафика, той приличаше на огромен кръвен съсирек. Шофьорът ѝ беше

обяснил, че някаква голяма клечка е на посещение в града, макар да не знаеше за кого точно става дума. За съжаление, това означаваше, че много от улиците са затворени за автомобили. И когато това се случеше, целият център се изправяше на нокти.

Марлин пусна Лори да влезе през главния вход и тя се насочи към административното крило. Страхуваше се да погледне през отворената врата за да не би Калвин да я види. Ако знаеше, че ще се забави чак толкова, щеше да свърши с писмената работа по смъртните актове преди да излезе.

За щастие асансьорът се намирал на етаж и никой не я забеляза. Докато се изкачваше нагоре се запита дали Роджър щеше да изпълни предложеното от нея и да свърши детективската част от работата. Усети, че се изпълва с оптимизъм — не можеше да не доведе до нещо. Но дори и да не станеше, поне щеше да е опитала. Все пак ставаше дума за смъртта на здрави млади хора.

Кабинката се разклати, спря на петия етаж и Лори излезе. Вратата на офиса ѝ беше открената и в процепа се виждаше, че Рива говори по телефона. Тя влезе и съблече палтото си. На бюрото ѝ лежаха серия бележки, написана със стегнатия равен почерк на Рива. На трите от тях пишеше единствено: „Джак те търси“, върху другите две с по-едри букви: „Калвин те търси“, последвано от няколко удивителни знака, а шестата я уведомяваше, че трябва да се обади на Черил Майерс.

Тя припряно отвори чекмеджето, където държеше материалите за потенциалния сериен убиец и издърпа отвътре папките на Макгилън и Морган. Извади двата отчасти попълнени смъртни акта и се протегна за химикалка. Първият смъртен акт беше на Макгилън. Ръката ѝ застина над графата за начина, по който бе настъпила смъртта. Колебанието ѝ бе породено от битката между чувството за отговорност и дълг и категоричната началническа заповед. Единственото хубаво нещо беше, че това не е неотменим акт и че може да се промени. Тя въздъхна и се зае да попълва празните редове.

В този момент Рива остави телефонната слушалка и се обърна към нея.

— Къде беше? Сигурно десет пъти се опитах да ти звъня.

— Отбих се в „Манхатън Дженерал“ — отвърна Лори. Тя отвори чантата си, извади клетъчния си телефон и погледна дисплея му. — Е,

това обяснява защо не съм чула позвъняванията ти. Не си спомням кога, но явно съм изключила звука. Съжалявам.

— Калвин идва два пъти. Оставих ти на бюрото две бележки, в случай, че дойдеш, а аз не съм в стаята. Да ти кажа честно, не се зарадва особено, когато не те завари тук.

— Знам за какво е — каза Лори и вдигна двата смъртни акта. — Това е търсил, така че всичко е наред.

— Надявам се. Беше направо бесен.

— Виждам, че Джак се е отбивал.

— Меко казано. Идва поне два пъти. Е добре де, леко преувеличавам. Но дори и той загуби сарказма си накрая.

Лори простена вътрешно. След усилието да го придума да вечерят заедно се надяваше, че отсъствието ѝ не го е вбесило до степен да се откаже от срещата.

— Каза ли за какво ме търси?

— Не! Само това, че му трябваш. Колкото до бележката да се обадиш на Черил, тя ми каза, че не било нещо важно, но все пак да ѝ звъннеш.

Лори стана и сграбчи двата смъртни акта.

— Все пак какво прави в „Манхатън Дженерал“, ако не е тайна?

— Всъщност прекарах повечето време в таксито, отколкото в болницата Ходих там, защото ми хрумна една идея за всичките тези мои случаи.

— И каква е тя?

— Ще ти кажа по-късно. Първо трябва да занеса тези документи на Калвин лично, за да потуша огъня.

— А какво да кажа на Джак, ако случайно дойде да те търси пак?

— Кажи му, че ще мина през офиса му, след като свърша с Калвин.

Лори тръгна към асансьора, чувствайки вина, че не е споделила с Рива последния си проблем. Но беше сигурна, че не иска никой друг да знае, преди да е научил Джак. А после всичко зависеше от неговата реакция.

Калвин този път не се виждаше и секретарката му — Кони Игън ѝ каза, че се е затворил с един капитан от полицията. Може би беше Майкъл О'Рурк, шефа на Лу, който имаше роднинска връзка с убитата сестра от „Манхатън Дженерал“. Тя се сети отново за Джак. Ако я

беше търсил толкова упорито, както твърдеше Рива, неизбежно щеше да я попита къде е била толкова време. А ако ревнуваше, както предполагаше Лу, никак нямаше да помогне на отношенията им, когато разбереше, че е ходила при Роджър веднага, след като го е поканила на вечеря. Тя побърза да си обещае, че няма да попада в капана на лъжите.

До този момент още не беше направила резервацията за вечеря. Беше станало обяд, тъкмо подходящото време да се обади. Тя погледна към телефона отстрани на масичката, до която седеше. Тъй като никой не ѝ обръщаше внимание, звънна спокойно на Рива да ѝ поиска номера на ресторанта от телефонния указател върху бюрото ѝ. Всичко беше заето и се наложи да резервира маса за шест без петнайсет.

Тъкмо приключи, когато вратата на Калвин се отвори и на прага се появи обемист мъж с вид на ирландец, облечен в полицейска униформа. Той стисна ръката на Калвин, кимна на Кони и на Лори, сложи си шапката и излезе. Лори премести поглед върху Калвин и усети остриите му очи върху себе си.

— Влизай — излая той.

Лори се изправи и покорно го последва в кабинета му. Той се приближи до нея и измъкна листовите от ръцете ѝ. След това седна пред писалището си и започна да проверява документите. Изглеждаше удовлетворен.

— Къде беше, по дяволите? Дадох ти ден за писмена работа, а не да се размотаваш насам-натам.

— Ходих в „Манхатън Дженерал“, като се надявах, че ще свърша там бързо. За съжаление, трафикът беше ужасно натоварен и ми отне много повече време, отколкото очаквах.

Калвин я изгледа подозрително.

— И какво прави там, ако смея да попитам?

— Говорих с господина, за когото ти споменах вчера, шефа на медицинския персонал.

— Надявам се, че не си направила нещо, което ще постави департамента в неудобно положение?

— Не мога да си представя как бих могла. Информирах го за случаите в Куинс. В негови ръце е да направи онова, което смята за подходящо.

— Не искам да чувам, че надскачаш позволените граници, както го беше направила преди.

— Както вече казах вчера научила съм си урока — Тя знаеше, че не е съвсем откровена.

— Надявам се. А сега отивай горе без да се мотаеш и подпиши останалите от случаите, да не излезеш да търкаш паветата отвън.

Тя кимна и излезе с облекчение. Беше очаквала най-лошото, но визитата излезе изненадващо културна. Запита се дали Калвин беше омекнал.

Докато се намираше на първия етаж, тя надникна в офиса на следователите. Завари Черил заета над бюрото ѝ и я попита за какво я е търсила.

— Просто исках да ти кажа, че звънях в „Свети Франциск“ и им казах да изпратят бързо картоните.

— По дяволите! Когато видях съобщението ти се надявах, че може би вече си ги получила.

Черил се засмя.

— Момиче, шегуваш ли се? Това да не ти е денонощно обслужване? Ще се радвам да пристигнат в рамките на две седмици!

Лори въздъхна и се отдалечи по посока на асансьорите. Дали ако Роджър се обадише това нямаше да стане по-бързо? Дълбоко в съзнанието си бе уверена, че някъде в картоните в „Свети Франциск“ или в „Манхатън Дженерал“ се крие парченцето информация, което ще се окаже ключът към мистерията.

На петият етаж слезе, събра цялата си смелост и тръгна към офиса на Джак. Искаше да го изненада в кабинета му, за да говори с него, но беше убедена, че ще бъде посрещната на нож, след всичко онова, което Рива ѝ беше казала. Макар да разбираше, че сегашното отчуждение с Джак се дължеше на аферата ѝ с Роджър, това не го правеше по-лесно. В същото време нямаше намерение да се извинява.

Пое си дълбоко въздух и продължи по коридора. За разлика от предишния ден, вече не се колебаеше. Остави импулса ѝ да я води към стаята, където Джак и Чет седяха наведени над микроскопите. Без да се старая бе влязла тихо, така че никой от двамата не разбра, че е вътре.

— На бас за петарка, че съм прав — каза Джак.

— Прав си — отвърна Чет.

— Извинете ме — обади се Лори.

Изненадани, двамата мъже рязко извиха глави към нея.

— Виж ти! За дявола говорим, а той... Изчезналата д-р Монтгомъри взе, че се материализира сред нас.

— Направо чудо! — додаде Чет и се наведе над окуляра, преструвайки се на ужасен.

— Стига, момчета! — каза Лори. — Не съм в настроение за закачки.

— Слава богу, тя е реална! — въздъхна с престорено облекчение Джак и сложи ръка на гърдите си.

— Стига престанете! — не издържа Лори.

— Мислехме, че си предала богу дух — изкикоти се Чет. — Говореше се, че внезапно си се дематериализирала. Като отговорник за дневното разписание се предполага, че би трябвало да знаеш къде си, но аз нямах представа. Дори Мерлин на рецепцията не те е видяла да излизаш.

— Не беше на мястото си, когато излязох — каза Лори. Явно отсъствието ѝ бе станало тема за какви ли не догадки, което в този момент не бе добър знак.

— Всички бяхме малко любопитни къде си отишла, тъй като според Калвин би трябвало да си в офиса си.

— Какво е това, испанската инквизиция ли? — Тя се опита да внесе малко хумор, отклонявайки въпроса. — Рива ми каза, че си ме търсил, затова се отбивам. Какво имаш предвид?

— Искан да ти дам последните данни от аутопсията на Мълхаузън — каза Джак. — Но първо кажи какво беше това твое мистериозно изчезване. Би ли ни осветлила?

Лори местеше очи от единия към другия, докато те я гледаха очаквателно. Това беше въпросът, от който се страхуваше и всячески се опитваше да измисли подходящ отговор без да излъже. Но нищо не ѝ хрумваше.

— Ходих в „Манхатън Дженерал“ — каза тя, но Джак я прекъсна.

— Бинго! — Той се обърна към Чет: — Дължиш ми пет долара, човече.

Чет извъртя очи разочаровано, извади портфейла си и пъкна една петдоларова банкнота в протегнатата ръка на Джак.

Джак я стисна победоносно и погледна към Лори:

— Изглежда аз ударих къравото от твоята среща.

Тя усети, че раздражението ѝ расте, но се сдържа. Не обичаше подобна размяна на шеги за нейна сметка.

— Ходих в „Манхатън Дженерал“, защото ми хрумна идея как да разреши мистерията със серийните убийства.

— Да бе! — засмя се Джак. — И случайно трябваше да споделиш идеята си с последната си изгора.

— Мисля, че ще сляза долу за едно кафе — изправи се Чет.

— Не трябва да го правиш заради мен.

— Мисля да го направя заради себе си — отвърна Чет. — И без това е време за обяд. — Той излезе и вратата се хлопна зад него.

Лори и Джак се спогледаха.

— Нека да го кажем така — наруши той тишината. — Струва ми се унизително да употребиш толкова усилия, за да ме убедиш да вечерям с теб, след което незабавно да изчезнеш за четири часа, за да се срещнеш с мъжа, с когото излизаш напоследък.

— Разбирам те и съжалявам. Не съобразих, че това може да те огорчи чак толкова.

— О, моля те! Я се постави на моето място!

— Е, след като стана дума трябва да ти призная, че се страхувах да не ме попиташ къде съм била. Джак, отидох до „Манхатън Дженерал“ единствено по причината, която ти казах. Случаите от Куинс ми дадоха идея как да се добера до списък с потенциалните заподозрени. Това не беше среща! Не ме подценявай с този разговор!

Джак хвърли петдоларовата банкнота на Чет върху бюрото, сведе очи и разтърка челото си.

— Джак, повярвай ми! Идеята ми хрумна отчасти заради твоя коментар, че нещата в „Манхатън Дженерал“ загрубят и... Всъщност исках да те попитам какво конкретно имаше предвид.

— Не съм сигурен, че имах предвид нещо определено — отвърна той, без да смъква ръка от челото си. — Но ако серията ти скача до тринайсет души в две болници, двете от които са институции на „АмериКеър“ това те кара да се замислиш.

Лори кимна.

— Ако това са убийства, струва ми се, че съвсем не са случайни. Демографски си приличат прекалено много. Например днес разбрах,

че всичките, най-малко тези в „Манхатън Дженерал“, са станали сравнително наскоро абонати на „АмериКеър“. Как това се връзва с общата картинка обаче, не ми е ясно.

— И смяташ, че става въпрос за някакъв заговор?

Тя кимна отново.

— Мисля, че точно това се съдържаеше в твоя коментар.

— Всъщност не, и на пръв поглед дори няма смисъл. От друга страна медицината стана голям бизнес, а „АмериКеър“ е една огромна организация. Това означава, че съществуват чиновници, както и техните началници, които са толкова далеч от грижата за пациентите, че са забравили какъв е в края на краищата продуктът на компанията. Виждат всичко единствено в цифри.

— Това може би е истина — каза Лори, — но да се избавят от новите си здрави абонати... това е диаметрално противоположно на целта на всяка статистика.

— На нас може да ни изглежда така, но на мен ми се струва, че са замесени хора от високите етажи, които не можем да се надяваме да разберем. Може да съществува някакъв заговор, чийто смисъл все още да не успяваме да схванем.

— Може и така да е — замислено се съгласи Лори. Беше разочарована. Беше очаквала, че Джак ще предложи нещо.

Известно време седяха и се гледаха. Джак беше този, който наруши тишината.

— Нека те попитам нещо направо, което споменах долу в залата за аутопсии. Свързана ли е срещата довчера с подробности около факта, че се омъжваш, защото ако е така, ще се стигне до ексцесии. Просто искам да те предупредя.

Лори не отговори веднага, защото думите му ѝ напомниха колко се е усложнил животът ѝ. Беше ѝ трудно да прецени всичко и да предвиди реакциите на всички.

— Тази тишина не предвещава нищо добро — изсумтя Джак.

— Няма да се омъжвам! — каза Лори с внезапен плам. — Казах ти го и докато бяхме долу, макар и не толкова определено. Казах ти, че се налага да говорим за нещо, което е свързано с мен и теб и с никой друг.

— Мисля, че тогава не включи този „никой друг“.

— Е добре, включвам го сега!

— Добре, добре. Успокой се! Аз съм този, който трябва да се разстройва, не ти.

— Щеше да се разстроиш, ако беше на моето място.

— Просто така го изгърсих, не мога да кажа нищо повече, ако нямам достатъчно информация. Но знаеш ли какво, Лори, мразя да общуваме един с друг по начина, по който го правим сега. Приличаме на двама слепци, които се блъскат в тъмното.

— Напълно си прав.

— Е, защо тогава не ми кажеш за какво трябва да говорим и всичко да се свърши?

— Не искам да говорим точно тук. Искам да сме далеч от Патологическия. Не е свързано с работата и няма причина да сме тук. Направих резервация в „Елиъс“ за шест без петнайсет.

— О! Вечеря ли ще е или късен обяд?

— Много смешно! — озъби му се Лори. — Предупредих те, че може да се наложи да е по-рано. Днес е петък и всичко е заето. Радвам се, че изобщо намерих маса. Ще дойдеш ли или не?

— Ще дойда, но ще е голяма саможертва от моя страна. Уорън ще е страшно разочарован, че няма да участвам в големия нощен баскетболен мач в петък. Е, всъщност това е лъжа. Откак ти се изнесе, играя направо отвратително, така че той не ме иска в отбора си. В момента на игрището съм персона нон грата.

— Ще се видим в „Елиъс“ — каза Лори, обърна се и излезе от стаята.

Джак стана от стола си, откряна вратата и надникна навън. Токчетата й вече чаткаха към дъното на коридора. В стъпките й не се усещаше никакво колебание, движеше се с бърза, стегната крачка.

— Хей! — провикна се той.

— Това, дето ти казах за саможертвата беше шега!

Лори нито намали крачка нито се обърна и след малко изчезна от погледа му.

Джак се върна и седна на стола пред бюрото си. Запита се дали не беше попрекалил със сарказма. Вдигна рамене, защото знаеше, че просто си е такъв, не можеше да се въздържи. Този вид остроумия се бяха превърнали в неговата защита срещу несигурността на живота. В настоящата ситуация се страхуваше да не би Лори да го унизи по някакъв начин. Представа нямаше какво крои тя. От друга страна

коментарът на Лу, че искала да оправи нещата помежду им продължаваше да отеква в съзнанието му и го изпълваше с надежда.

Съчетанието от уличен баскетбол и работа беше обичайната утеха на Джак и тъй като в последно време не играеше добре, работата го поглъщаше изцяло. През изминалите пет седмици се беше превърнал в истински работохолик. За малко повече от месец с поемането на все повече случаи от кошмар на Калвин се бе превърнал едва ли не в негов любимец. Не само защото вършеше повече работа от всеки друг, но и защото го правеше бързо. Той се върна пред микроскопа и пробите, които току-що бе взел от хистологичната лаборатория.

Времето течеше. Чет се върна и Джак настоя да му върне петачката с обяснението, че облогът не е бил честен, тъй като Джак е бил сто процента сигурен. След още малко препирни Чет отново излезе и той продължи работата си. Вече се бе поуспокоил и почти бе успял да се откъсне от мислите за Лори.

— Хей, излез малко на въздух — извика един глас, изваждайки го от съсредоточеността му. Беше Лу Солдано, стоеше на прага и се усмихваше. — От пет минути те гледам и не си мръднал ни един мускул.

Джак му махна да влезе и премести стола на Чет срещу своя.

Лейтенантът се отпусна тежко и свали шапката си. Лицето му изглеждаше по обичайния начин — с полузаспало, отсъстващо изражение и сякаш бе набръчкало чело, за да държи очите си отворени.

— Току-що чух добрата новина — каза той. — Мисля, че е страхотно.

— За какво говориш?

— Идвам от офиса на Лори. Каза ми, че имате среща довечера в „Елиъс“ и че тя те е поканила. Какво ти рекох аз? Човече, тя иска да се съберете отново!

— Точно така ли ти го каза?

— Е, не точно с тези думи, но то си е ясно! Искам да кажа — нали *тя* те е поканила.

— Каза, че искала да говори с мен, но може да е за нещо, което не ми се ще да чувам.

— Господи, ама че си песимист! По-зле си и от мен! Жената те обича бе!

— Да бе, това е ново за мен! Впрочем, по какъв повод ти каза, че довечера ще се срещаме?

— Аз я попитах. Не крия, че искам отново да се съберете и тя го знае.

— Ще видим — рече Джак. — Е, казвай сега: за какво си дошъл?

— Странния случай „Чапман“, разбира се. Интервюирахме почти всички от болницата. За съжаление никой не е видял нищо подозрително, не че това е толкова странно. Но не стигнахме до никъде. Знаем, че моят капитан е идвал да говори с Калвин Уошингтън.

— Това е вече странно. Калвин не знае нищо за случая и не е говорил с мен.

Лу вдигна рамене.

— Мислех си, че ти може да знаеш нещо. Така ли е?

— Още не съм получил пробите, но и те сигурно няма да ни кажат нищо. Ти взе куршумите, което общо взето е всичко, което можеше да се вземе от аутопсията. А какво ще кажеш за позиционирането на жертвата и за вероятността някой, който е влязъл в колата да я е застрелял? Работите ли по версията, че жертвата може да е познавала нападателя?

— Работим по всички възможни версии. Казвам ти, разпитваме всички, които имат достъп до гаража. Проблемът е, че липсват отпечатащи. С изключение на гилзите не разполагаме с нищо.

— Съжалявам, че няма с какво да ти помогна — каза Джак. — Извинявай, че сменям темата, но Лори каза ли ти нещо за нейната серия от подозрителни смъртни случаи, за които ти споменах вчера?

— Не, не е.

— Изненадан съм — поклати глава Джак. — Случаите й от „Манхатън Дженерал“ стигнаха до седем, включително и този, който днес аутопсирах, заедно с още шест от една болница в Куинс.

— Интересно.

— Мисля, че е повече от интересно. Всъщност, започвам да вярвам, че е била права за това от самото начало. Мисля, че може наистина да има сериен убиец.

— Майтапиш ли се?

— Изобщо не се майтапя. Затова може би е добре да започнеш да мислиш в тази насока.

— Какво е официалното становище? Калвин и Бингъм на същото мнение ли са?

— Едва ли. Всъщност, научих, че Лори е била притисната от Калвин, който на свой ред бил притиснат от Бингъм, да подпише, че става въпрос за естествена смърт. Натискът идва от някой от офиса на кмета.

— Започва да звучи прекалено политически, което означава, че ръцете ни са вързани.

— Е, поне те предупредих.

15.

Джак натисна здраво педалите и велосипедът му отговори. В момента препускаше покрай сградата на Обединените нации северно от Първо авеню. Макар трафикът в пет и трийсет да бе в пълната си сила, Джак не се спречка с нито един шофьор. Бе успял да потисне агресивността си в значителна степен, имайки предвид изпратения наскоро в моргата градски куриер — един от многото, които се придвижваха с велосипеди. Бедният колега бе влязъл в надпревара с камион от фирмите за чистота, за което бе платил прескъпо. Когато Джак го беше видял, главата му беше направо разплескана.

Напред се показва масивният, с огромни колони виадукт на моста Куинсбъроу. Джак мина на по-висока скорост, когато пътят започна да се спуска в плавен наклон. Носеше се с трафика и вятърът свиреше през каската му. Както обикновено, бодростта му даваше чувство за отделеност и за няколко минути всичките му грижи, тревоги и лоши спомени се изпариха в еуфорията от ендорфина.

По-рано следобеда Джак бе изключил светлината на микроскопа и бе минал през офиса на Лори с идеята да обсъдят как да отидат в ресторанта. Но завари бюрото ѝ празно, както многото пъти същата сутрин. Този път Рива му обясни, че Лори се прибрала вкъщи, за да се преоблече. Дрехите ѝ според него си бяха напълно подходящи за вечеря в ресторант и не виждаше защо ѝ е да се преобличи.

След Куинсбъроу трафикът се сгъсти. Джак беше намалил, за да се движи на слалом между спрените автомобили, автобуси и камиони, докато бе в състояние да се провере през затворената с решетки пресечка на 63-а улица. Отделяйки се от моторизираната глутница, той настъпи здраво педалите и увеличи скоростта.

Оттук нататък вече нямаше проблеми. На ъгъла на 82-а и Второ авеню се качи на тротоара и заключи велосипеда и каската на знака „Не паркирай“. Когато влезе в „Елиъс“ беше закъснял само с три минути.

Застана до махагоновия бар и огледа помещението. Келнерите, облечени в искрящо бели униформи, разнасяха уверено препълнените с чаши и чинии подноси. Виждаха се няколко клиенти, разпръснати в тясната, но дълбока вътрешност. Отдясно, около голяма кръгла маса, седеше шумна компания, сред членовете, на която Джак разпозна няколко телевизионни звезди, макар да нямаше собствен телевизор. Не забеляза Лори, затова си помисли, че е пристигнал пръв.

Собственичката, висока елегантна жена, се приближи до него, пое коженото му яке и го подаде на един от свободните келнери, след което направи знак на Джак да я последва. След малко забеляза Лори, потънала в разговор с един мустакат сервитьор. Срещу нея на масата стоеше бутилка газирана италианска вода, но вино не се виждаше. Знаеше, че Лори обича вино и преди често пийваха по чашка вечер след работа. Защо не бе поръчала сега нямаше представа.

Той се приближи и я целуна по бузата, преди да е помислил дали да го прави или не, след което седна на стола. Келнерът се усмихна и го попита дали ще иска вино.

— Да, разбира се — отвърна той и погледна към Лори.

— Давай, давай — каза тя и посочи чашата си с вода — Аз ще се задоволя с това.

— Нима? — вдигна вежди Джак. Какво ли трябваше да очаква от тази среща? Той се замисли за миг, след което си поръча една бира. Щом Лори не искаше да пие вино, и той нямаше да пие.

— Радвам се да те видя тук здрав и читав — каза тя. — Надявах се след случая с онзи нещастен куриер да преосмислиш целесъобразността да ухажваш смъртта всеки ден.

Той кимна, но не отговори. Лори изглеждаше блестяща. Беше облякла един от костюмите, които той харесваше особено много и неволно се запита дали го бе направила нарочно. Беше измила и нагласила и косата си. В службата обикновено я носеше вдигната нагоре или на френска плитка, но тази вечер беше спусната и падаше покрай лицето и по раменете ѝ на меки вълни.

— Изглеждаш страхотно! — не се сдържа той.

— Благодаря. Ти също.

— О, няма съмнение — усмихна се той невярващо. Погледна омачканата си риза, тъмносинята плетена вратовръзка и леко

захабените дънки. Покрай блясъка, който струеше от Лори, се чувстваше като беден роднина.

Докато келнерът отиде да донесе бирата на Джак, те започнаха да си спомнят за безбройните вечери, прекарани тук. Лори му припомни как навремето бе довела в „Елиъс“ Пол Съдърленд за изненадваща среща с Джак и Лу, когато мислеше да се женят.

— Е, това не беше най-любимата ми вечер тук — призна Джак.

— Нито пък моята — съгласи се Лори. — Сетих се за това, когато вчера Лу спомена случайно, че и той, и ти сте ревнували.

— Сериозно? Какво знае Лу наистина?

— Не съм предполагала, че ти можеш да ревнуваш. Келнерът пристигна точно в този момент с бирата и панерче хляб.

— Извикайте ме, когато сте готови с избора — усмихна им се той и безшумно се отдалечи към кухнята.

— Съжалявам за следобедното си изказване, че да вечерям с тебе е саможертва — каза Джак, когато очите им се срещнаха. — Не исках да нараня чувствата ти. Предполагах, че ще излезе смешно.

— Не се притеснявай. При нормални обстоятелства и аз не бих реагирала по начина, по който го направих. Боя се, че в последно време не понасям много хумор.

— Нямах възможност да ти кажа, че този Мълхаузън е чист, както ти предполагаше. Отново никаква патология. В разговора с Лу му споменах идеята ти за сериен убиец, както и това, че е добре да помисли над нея.

— Наистина ли? И какво каза той?

— Попита ме каква е официалната позиция на Патологическия център.

— И?

— Поради факта, че нито Патологическият, нито болницата излизат със становище, както и поради намесата на кметския офис, ръцете им са вързани.

— Имам намерение да променя всичко това с появата на един списък от заподозрени.

— Действителни заподозрени? О! Това определено ще промени пейзажа. Странното е, че ти го казваш. И аз имам новина в тази насока.

— Очертава се интересно.

— Въпреки, че смъртните случаи от серията ти изглеждат противоположни на интересите на чиновниците от управлението на здравеопазването, те могат да бъдат отнесени към феномена здравеопазване.

— Слушам те.

— Застраховането в областта на здравеопазването е агресивно, поглъща лекарски практики и болници по един често враждебен начин. Твоят сериен убиец може да е някой, който е бесен на „АмериКеър“ както аз съм им бесен. Трябва да призная, че питая към тях смъртна омраза след като ми глътнаха практиката. Ако не бяха „АмериКеър“ още щях да съм консервативен офталмолог някъде в Средния изток, да се разхождам в кариран костюм и да се боря да вкарам дъщерите си в колеж.

— Независимо, че толкова пъти си ми разказвал историята на предишния си живот, признавам, че не мога да си те представя в онзи ти образ.

— Аз самият не мога да го направя.

— Но позицията ти ми е ясна. Лекар, допуснат до „Манхатън Дженерал“ и „Свети Франциск“ е един от профилите, който трябва да се обмисли. Каква е другата ти идея?

— Състезание между фирмите в здравното застраховане. Това е свят на хищници, които се самоизяждат. Както навремето, когато двата гиганта „Нешънъл Хелт“ и „АмериКеър“ сблъскаха глави, толкова задкулисни машинации излязоха на бял свят. Знаем, че „Нешънъл Хелт“ са отстъпили в по-голямата му част Ню Йорк на „АмериКеър“, но може пък да имат намерението да променят нещата. Сриването на имиджа на „АмериКеър“, което твоите серии ще направят рано или късно, несъмнено ще доведе до преимущества за „Нешънъл Хелт“. И мисля, че всеки човек или група, който иска да катурне „АмериКеър“ може да бъде замесен, тъй като гръмне ли новината за твоята серия в медиите, това веднага ще накара инвеститорите да се оттеглят.

— Изглежда логично — съгласи се Лори. — Това наистина не ми бе хрумвало.

Джак отпи дълга глътка направо от бутилката, докато тя едва-едва преглъщаше газиранията си вода. Ресторантът се пробуждаше от дневната си дрямка. Още няколко от постоянните клиенти заеха

близките маси. Около бара сякаш от нищото изведнъж се материализира шумна тълпа, от която се носеха подвиквания и смях.

Забелязал прекъсването на разговора между Лори и Джак, келнерът се приближи да ги попита ще поръчат ли аперитив. Дватама размениха погледи и след миг кимнаха единодушно, което доведе до изреждането на дълъг списък от предложения, придружени от подробни обяснения. Въпреки изкусителната рецитация, Лори си поръча салата от рукола, а Джак се спря на калмари — обичайното им меню.

Лори бе навела глава, докато припряно подреждаше приборите си, макар да бяха сложени идеално. Личеше си, че е напрегната. След като отминаха още няколко минути и тишината започна да става неловка, Джак се намести на твърдия стол, огледа помещението и след като се увери, че никой не ги наблюдава, се прокашля:

— Кога имаш намерение да ми кажеш какво е онова „нещо“, което засяга само мен и теб? По време на аперитива, на основното ястие или на десерта?

Тя вдигна поглед и той се опита да надникне в синьозелените ѝ очи, но не можа да определи дали е ядосана или разтревожена. Предположенията му варираха в пълната гама — от желанието ѝ да оправи нещата между тях, както беше подхвърлил Лу, до намерението ѝ да го осведоми, че се обвързва с последното си гадже. Фактът, че тя продължаваше да протака тази мистерия, започваше да му писва.

— Ако не те затруднявам прекалено, бих те помолила да се опиташ да избягваш саркастичните си шеги. Очевидно е, че ми е трудно в момента и би могъл поне да проявиш малко търпение и уважение.

Той си пое дълбоко дъх. Това за него бе прекалено високо изискване — да изостави най-могъщата си психологическа защита в ситуация, в която предполагаше, че ще си нуждае най-много от нея.

— Първо нека ти кажа, че научих вчера, че имам маркера за BRCA1.

Джак я гледаше, докато стотици мисли се въртяха в главата му. Заедно с изблика на съчувствие и безпокойство, си даде сметка, че има и друго — по-малко благородно чувство — на облекчение. Егоистично наистина, но знаеше, че може по-леко да понесе този факт, отколкото съобщението, че се омъжва.

— Ще кажеш ли нещо? — попита го тя след кратка пауза.

— Съжалявам! Новината ме сварва неподготвен. Наистина съжалявам да го чуя. Но продължавам да мисля, че е по-хубаво да го знаеш, отколкото да живееш в неведение.

— Точно в момента не съм убедена в това.

— Аз съм. И за миг дори не се съмнявам. Засега това означава, че ще трябва да бъдеш по-отговорна към мамографските и други подобни прегледи, които се правят ежегодно. Помни си, че макар маркерът да означава, че имаш повишен риск от развитие на рак преди да навършиш осемдесет, при майка ти проблемът се появява едва сега.

— Така е — кимна тя. Джак имаше право. — И баба ми по майчина линия, която имаше рак, не го разви чак до осемдесетата си година. Както впрочем и леля ми...

— Виждаш ли? — оживи се той. — За мен е ясно, че болестта специално в твоето семейство се развива едва към осемдесетата година.

— Може би — произнесе тя с нотка на оптимизъм. — Макар да не е сигурно, и да не означава, че няма да развие рак на яйчниците.

— Има ли някой в семейството ти, който да е имал такова заболяване?

— Не знам за такъв случай.

— Това е наистина положителна информация.

Джак отново взе бутилката с бира и отпи. Беше му горещо и се питаше дали лицето му се е зачервило. Разхлаби яката си, мечтаейки да се освободи от вратовръзката си, но не посмя заради изискания тоалет на Лори. Онова, което го тревожеше бе начинът, по който тя му беше съобщила развитието на проблема с мутирания ген. Беше започнала изречението с думата „първо“, което означаваше, че ще има и „второ“.

В този момент салатата и калмарите пристигнаха. Келнерът ги сервира, преаранжира масата и припряно събра трохите, преди отново да изчезне. Той не ги бе отегчил да чакат дълго предястието — една от причините, поради която обичаха да идват тук.

След като си взе калмари и отпи нова глътка бира, Джак се прокашля. От суеверие не му се искаше да задава въпрос, но любопитството не му даваше мира.

— Има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш тази вечер, или беше само това?

Тя остави вилицата си.

— Има и друго. Исках да ти кажа, че съм бременна.

Джак преглътна и наклони глава, сякаш нещо го бе ударило, след това остави бутилката. Погледна я. Бременна. Това бе последното нещо, което бе очаквал да чуе и в съзнанието му настъпи пълен хаос. Той отново се прокашля.

— Кой е бащата? — чу се да пита.

Лицето на Лори потъмня и тя се приведе напред толкова рязко, че столът ѝ се удари в масата. Хората от околните маси се обърнаха. Тя вдигна салфетката от коленете си, сложи я върху чинията и си пое дъх. Джак, който в първия миг се бе ужасил, се съвзе почти веднага и хвана Лори за ръката. Тя се дръпна, но той я стискаше здраво. Очите ѝ горяха.

— Съжалявам! — избърбори той и бързо добави: — Не бягай! Наистина трябва да поговорим и може би това не беше най-дипломатичният първи въпрос.

Тя отново се опита да освободи ръката си, но с по-малко сила отколкото преди.

— Моля те, седни! — произнесе Джак, придавайки на гласа си спокойствие, доколкото бе възможно.

Сякаш внезапно осъзнала къде се намира, Лори започна да мести очи из залата и видя, че всички погледи са вперени в нея. Тя се обърна към Джак, кимна и заобиколи масата. Келнерът се появи като по знак, нагласи стола ѝ и отнесе двете салфетки и чинията със салата. Тя седна и разговорите в ресторанта се подновиха, сякаш нищо не се е случило. Нюйоркчани бяха свикнали с какви ли не внезапни обрати и чудатости и го приеха като нещо обичайно.

— Откога знаеш? — попита Джак.

— Вчера заподозрях, но нямах потвърждение до тази сутрин.

— Безпокоиш ли се?

— Разбира се, че се безпокоя. А ти?

Той кимна и замълча за миг. След малко въздъхна и попита:

— Какво мислиш да правиш?

— Имаш предвид дали се каня да оставя бебето? Това ли означава проклетият ти въпрос?

— Лори, просто разговаряме. Не се сърди.

— Още първият ти въпрос — както го нарече — докосна погрешната струна.

— Това е очевидно, но като се има предвид... Е, поне погледното отстрани, изглеждаше, че имаш друга сериозна връзка... заради това въпросът ми не беше чак толкова неуместен.

— Напротив, беше повече от неуместен, тъй като не съм правила секс с Роджър Русо.

— Че откъде можех да знам? В продължение на пет седмици се опитвах безброй пъти да ти звъня вечер, но ти все не отговаряше, което ме накара да си мисля, че не си вкъщи.

— Наистина няколко пъти бях у Роджър, но нямаше никакъв секс.

Келнерът се появи с чиста салфетка и салата за Лори и бързо се оттегли.

— На колко месеца си? — погледна я Джак.

— На шест седмици. Сигурна съм, че се е случило през последната нощ, когато бяхме заедно. Каква ирония на съдбата, не мислиш ли?

— *Изненадваща* е прилагателното, което ми хрумва в момента. Но как е могло да се случи?

— Надявам се, че не ме обвиняваш. Ако си спомняш, предишния ден ме беше попитал кога е бил последният ми цикъл. Казах ти, но когато правихме любов всъщност вече е бил следващият ден и очевидно е трябвало да се пазим.

— Но защо не си...?

Тя го погледна.

— Пак започна да ми се ядосваш. Звучи сякаш ме обвиняваш, но знаеш ли — за тази работа са нужни двама, не един.

— Успокой се — каза Джак умиротворително. — Повярвай ми, не те обвинявам. Честно! Само се опитвам да разбера. Тази бременност ме заварва абсолютно неподготвен. Защо този път така са се объркали нещата?

Погледът на Лори омекна. Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна шумно.

— Онази сутрин, когато предполагах, че е безопасно да правим любов, си мислех, че е възможно това да се случи и бях сигурна, че и

ти го знаеш. Не беше кой знае колко вероятно според мен, като се има предвид, че беше десетият ден, но все пак съществуваше такава вероятност. И като се има предвид колко силно исках семейство с теб заради двама ни, подсъзнателно съм поела риска. И си мисля, че някъде дълбоко и в твоето съзнание е мъждукала идеята да създадеш дете, което да те изтръгне от миналото ти и да започнеш напълно нов, истински живот. Не знам, но точно така го чувствах.

Джак се замисли над думите ѝ. Животът му беше хвърлил няколко криви топки и тази изглеждаше най-добрата от всички. Шокът от съобщаването на новината, че ще става баща на друго дете го накара напълно да свали гарда.

Но също така го ужаси, защото се страхуваше, че ще обича това дете толкова много, което ще го направи също тъй уязвим, както в миналото. Загубата на семейството бе най-голямото изпитание в живота му и той се съмняваше, че може да го понесе отново. Но съществуваше и една по-позитивна мисъл. Ако не бе научил друго през последните шест отвратителни седмици, то поне бе разбрал, че обича Лори повече, отколкото си признаваше. Той нямаше представа какво трябваше да прави при тази ситуация, както нямаше представа какво чувства Лори към настоящото си гадже.

— Притеснява ме мълчанието ти — обади се тя. — Не само, че не е характерно за теб, но и защото се нуждая от отговора ти. Дватама трябва да вземем решение и ако не искаш да участваш, просто ми го кажи. В такъв случай ще взема решението сама.

Джак кимна.

— Разбира се, че искам да участвам, но това е малко несправедливо. Трудно ми е — стоварваш изневиделица всичкото това в лаптопа ми и очакваш да ти отговоря на мига. Идва ми малко в повече. Бих предпочел да ми го кажеш в момента, когато си го разбрала за да можем да мислим двамата едновременно. И след това на тази вечеря да го обсъдим.

— Имаш право — призна Лори. — Не исках да те поставям в неудобно положение, макар да очаквах да ми отговориш по начина, по който ми се иска.

— И какъв е той?

Тя се приведе напред през масата и хвана ръката му.

— Не искам да слагам думи в устата ти и да те убеждавам, че това събитие може да е позитивно и да те измъкне от състоянието ти на перманентна скръб. Да имаш дете не е предателство към предишното ти семейство. Но наистина, по-добре се прибери и го обмисли. Дежурна съм през уикенда, така че няма да съм вкъщи, а в Патологическия. Ще чакам да ми се обадиш.

— Така ще е честно — каза Джак уморено.

— Хей, не ме депресирай — сгълча го тя.

— Не искам да те депресирам, но мога да ти кажа едно нещо: вече не съм гладен.

— Нито пък аз. Нека преспим, и двамата сме прекалено възбудени. — Лори вдигна ръка и келнерът дотърча.

16.

Роджър се облегна на стола и вдигна ръце нагоре. Бяха се схванали от дългите часове, прекарани над масата в конферентната зала на отдел „Човешки ресурси“ в болницата „Свети Франциск“. Около масата бяха натрупани в отделни малки купчинки безброй страници от компютърни разпечатки плюс един още пресен диск. Срещу него седеше шефката на отдела — Розалин Леонард. Беше висока жена със строго лице, индигово-черна коса и порцеланова кожа, което в началото стресна Роджър, тъй като тя изглеждаше имунизирана срещу неустоимия му чар. Но настойчивостта си каза думата и с времето усилието му бе възнаградено. Толкова хладно в началото, сърцето на тази жена изглежда започваше да се затопля. През последния час дори, като че ли се опитваше да флиртува с него. Фактът, че не носеше венчална халка, не му убягна и докато часовете се нижеха и денят преминаваше във вечер, той тактично се осведоми за семейното ѝ положение. Когато разбра, че е сама и няма връзка, дори си помисли дали да не рискува и да я покани на вечеря, особено след като Лори му беше отказала.

Когато рано този следобяд се бе отправил към Куинс от Манхатън, имаше чувството, че се прибира вкъщи — болницата се намираще в източния край на Риго парк, което бе на хвърлей от квартала Форест Хил, където бе израсъл. Макар родителите му да бяха починали, все още имаше няколко роднини, които продължаваха да живеят в къщата от детинството му. Докато пътуваше по булевард „Куинс“ с таксито идеята да мине покрай бащиния си дом, когато приключи работата си, му се видя интересна.

Бе постигнал забележителен прогрес. Срещата му с Брус Мартин, шеф на „Личен състав“ в „Манхатън Дженерал“ беше плодотворна, макар и да не потръгна добре в началото. Когато Роджър го попита направо за архивите на служителите, Брус му беше отговорил, че според федералните закони достъпът до подобна информация е ограничен. Това накара Роджър да прояви по-голяма

изобретателност и да каже, че неговата роля като шеф на медицинския персонал е да следи за взаимодействието между лекарите и целия останал персонал, особено по отношение на ново назначените, включително от нощната смяна. Съзнателно пропусна да спомене каква е истинската му цел.

Тръгна си с обещанието, че ще получи списък на работещите в „Манхатън Дженерал“ и списък с назначените от средата на ноември и по-специално на работещите от единадесет вечерта до седем сутринта. На това място Роджър се беше притеснил, че може да прозвучи доста подозрително, но отсреща не дойде никаква реакция. Така че имаше шанс да разполага с прословутия списък още в края на този следобед.

Второто нещо, което стори Брус, беше да позвъни на Розалин Леонард, колежката му в „Свети Франциск“ и да я помоли да съдейства на Роджър. Тогава не оцени колко полезно ще се окаже това обаждане, защото жената беше свършила доста работа още преди той да отиде. Оказа се, че подобни списъци се изискват от доста различни институции. Той бе изненадан, че различните отдели в болниците на „АмериКеър“ повече или по-малко функционират като отделни феодални владения с принудата на тяхната централа, диктуваща бюджета им.

Другото, което успя да направи, преди да излезе от „Манхатън Дженерал“ беше да накара Керълайн да започне изготвянето на списък на лекарите, като обърне внимание особено на тези, които са имали достъп до двете болници — „Манхатън Дженерал“ и „Свети Франциск“. Беше му отнело известно време, за да провери дали информацията е достъпна като ѝ възложи да издири сведения за няколко души. За съжаление, удариха на камък. Керълайн му обеща, че ще направи каквото може, ако не се окажат специално кодирани. Надяваше се да успее, защото беше близка с един от компютърните гении в болницата, който често успяваше да направи невъзможното.

— Ами, ето ги. — Розалин побутна последната тънка купчинка с листи към него. Тук е целият списък на всички служители в „Свети Франциск“, както и на назначените от средата на ноември, придружен от бележка с имената на онези от нощната смяна; списък на напусналите и уволнените между средата на ноември и средата на януари; списък на персонала на пълно работно време; и най-накрая списък на персонала с разрешителни за достъп. Това ли е всичко, от

което се нуждаете за изследването? Не ви ли трябва имената и на назначените от средата на ноември насам?

— Няма нужда — отвърна Роджър. — Мисля, че това тук ще свърши работа. — Той погледна листовите и поклати смаяно глава: — Представа нямах, че толкова много хора работят в една американска болница. — Искаше му се да отклони разговора от предполагаемото си изследване, макар че каквато бе подозрителна, Розалин сигурно щеше да усети някакъв капан, ако се раздрънкаше прекалено много.

— Както всички болници на „АмериКеър“, ние сме в по-ниската извивка на кривата — каза тя. — В резултат на реформите в здравеопазването едно от първите неща, което „АмериКеър“ прави е да намалява персонала във всеки отдел. Знам го, тъй като тази незавидна задача пада върху мен. Аз трябваше да връчвам заповедите за съкращения.

— Сигурно е било трудно — каза Роджър, несъзнателно понижавайки тон. Той побутна настрани пълния списък и се загледа в имената на служителите, напуснали „Свети Франциск“. Дори той бе много по-дълъг, отколкото очакваше, макар да липсваха подробности кой какво е работил, дали е напуснал или е бил уволнен и къде е отишъл. — Изненадва ме, че има такова текучество. Това представително ли е за болницата?

— Като цяло — да, но може би е малко по-високо от обикновено, тъй като периодът, който ви интересува, включва празниците. Ако някой е решил да се мести на нова работа и иска да си вземе малко почивка в промеждутъка празниците са предпочитаното време за това.

— Изглежда текучеството е най-голямо при медицинските сестри.

— За съжаление такава е истината. Има сериозен недостиг на сестри, което им позволява да се местят често. Ние постоянно набираме сестри, други болници пък назначават нашите. Дори бяхме принудени да търсим кандидати от чужбина.

— Сериозно? — Роджър знаеше, че Съединените щати назначават лекари от развиващите се страни, дошли в Америка да специализират, както и това, че голяма част от тях остават, но не знаеше, че се търсят и сестри. — От списъка не се разбира къде са се преместили всичките тези хора.

Розалин поклати глава.

— Тази информация не се вписва в главната база данни. Може да я има в индивидуалната документация, ако човекът е поискал да бъде изпратена препоръка до друга институция или ако дойде запитване от другаде. Но трябва да сме много предпазливи с тези данни, както сам добре знаете. Винаги съществува заплахата от жалба, освен ако конкретният човек не е разрешил достъп до личните си данни.

Роджър кимна.

— Ами ако имам въпроси за определени хора във връзка с изследването ми? Искам да кажа въпроси, свързани с цялостната им работа в „Свети Франциск“, като например какви са били отношенията с колегите им, наказвани ли са дисциплинарно поради някаква причина...

— Трудна работа — въздъхна Розалин. — Това изследване за вътрешни цели ли е, или смятате да го публикувате?

— Определено за вътрешни цели с ограничен достъп, с изключение на най-високото административно ниво. Категорично не възнамерявам да го публикувам.

— Ако случаят е такъв, вероятно мога да ви помогна, но трябва да говоря с нашия президент и юристконсулта ни. Какво ще кажете да го направя в понеделник?

— Не, не, наистина няма нужда — произнесе той припряно. Последното нещо, което искаше, беше президентите на двете болници да си бърбят за неговото т.нар. „изследване“. — Изчакайте да видя дали ще ми потрябва още персонална информация за тези хора.

— Просто ми се обадете двадесет и четири часа по-рано, ако трябва да го правя.

Роджър се усмихна и побърза да смени темата. Той прочисти гърлото си и накрая стигна до ключовия си въпрос.

— Значи ако някой от тези служители напусне „Свети Франциск“ и отиде в „Манхатън Дженерал“ си остава в семейството на „АмериКеър“? Тази информация достъпна ли е?

— Нямам представа. Както знаете, „АмериКеър“ управлява болниците си като отделни субекти. Ако служител от „Свети Франциск“ напусне и отиде в „Манхатън Дженерал“ за нас не е по-различно, отколкото ако отиде в болница, която не е на „АмериКеър“.

Роджър отново кимна. Съзнаваше, че го чака сериозна работа, когато се върне в офиса. Шансът, че може да изрови нещо, което да

използва като оправдание, за да се отбие в апартамента на Лори, изглеждаше нищожен. Той вдигна ръка и погледна часовника си. Седем без петнайсет. Прозорецът зад Розалин беше съвсем тъмен. Нощта отдавна се бе спуснала.

— Боя се, че ви задържах прекалено много. — Той се усмихна. — Много съм ви признателен за помощта, но се чувствам виновен, защото е петък вечерта и със сигурност ви лишавам от нещо приятно и интересно.

— Радвам се, че успях да ви помогна, д-р Русо. Брус се изказа много ласкаво за вас, когато ми се обади. Разбрах, че идвате от „Лекари без граници“.

— Да — потвърди той скромно. — Но, моля ви, наричайте ме Роджър.

— Благодаря, докторе — каза Розалин и се усмихна. — Исках да кажа: благодаря, Роджър.

— Няма защо да ми благодарите. Аз съм този, който трябва да ви благодаря.

— Четох за работата на „Лекари без граници“ и съм силно впечатлена.

— На много места в света имат крещяща нужда от медицинска помощ. — Той беше доволен, че разговорът прие по-личен обрат.

— Убедена съм. На кое място работихте?

— Южния Пасифик, Далечния Изток и най-накрая в Африка. Комбинация от непроходима джунгла и безводна пустиня. — Роджър се усмихна. Беше проиграл тази история и точно както стана с Лори, това и този път даде резултат.

— Звучи като филм. Кое ви накара да напуснете организацията и да се върнете в Ню Йорк?

Усмивката му се разшири. Той си пое дълбоко дъх, преди да продължи:

— Осъзнах, че няма да променя света. Уморих се. Освен това като мигрираща птичка чувствах инстинктивната нужда да се завърна и да свия гнездо, да създам семейство. Роден съм в Бруклин и съм израснал във Форест хил.

— Колко романтично! Открихте ли щастливката?

— Едва ли. Отне ми доста време да се устроя в цивилизования свят.

— Е, сигурна съм, че не сте имали кой знае какви трудности — каза Розалин, докато събираше листовите по бюрото. — Обзалагам се, че сте пълен с очарователни истории за пътуванията си.

— Има си хас! — отвърна той весело. Изпита облекчение. Знаеше, че е възбудил интереса ѝ. — Ще се радвам да споделя някои от тях, ако ми позволите да ви поканя на вечеря. Това е най-малкото, с което мога да ви се отплатя, заедно ви задържах толкова дълго. Стига, разбира се, да сте свободна. Ще ми окажете ли честта?

Леко смутена, тя вдигна рамене:

— Защо не?

— Страхотно! — Той се изправи. — Има един италиански ресторант в Риго парк от петдесетте години, известен като свърталище на местните бандюги. Последния път, когато бях там преди милион години, храната беше превъзходна, пък и виното си го биваше. Искате ли да отидем там, ако все още съществува?

Тя отново вдигна рамене.

— Звучи интригуващо, но не бива да закъснявам.

— Аз също. По дяволите, канех се да се връщам да работя в офиса тази вечер.

* * *

— Джасмин Ракоци! — извика един глас.

Джас спря повторението на едно от любимите си упражнения. Беше легнала по очи и тренираше седалищните и подколенните си мускули. Обърна глава и видя, че някой стои до уреда, който тя използваше. Интересно, стъпалата и краката бяха женски, не мъжки. Тя свали слушалките от ушите си и се извърна за да погледне лицето. Не успя да види много, тъй като бе осветено от флуоресцентните крушки на тавана.

— Съжалявам, че ви безпокоя — произнесе лишеното от черти лице.

Не можеше да повярва, че някой дръзва да я безпокои по средата на работата ѝ и това беше по-дразнещо, отколкото всичко останало, което трябваше да направи, за да освободи краката си и да седне. Тя

осъзна, че стои срещу една от жените, която работеше на бюрото отпред. Беше я видяла, когато се регистрираше.

— Какъв е шибаният проблем? — попита Джаз и попи челото си с хавлиената кърпа.

— В коридора има няколко души — започна жената, — казаха, че се налага да се срещнат с вас веднага, но господин Хорнър не ги пуска да влязат в залата.

По гърба ѝ мина неприятна студена тръпка. Сети се за неочакваното посещение на господин Боб и господин Дейв предната вечер. Сигурно се е случило нещо. Не беше в стила на господин Боб да я търси на такова публично място.

— Ей сега излизам — каза тя и си взе бутилката с минерална вода. Първата ѝ мисъл беше, че Глокът ѝ е в джоба на якето в съблекалнята. Искаше да е в нея, ако станеше нещо. Но откъде накъде ще става нещо? Мълхаузън беше предал кротко богу дух, без никакви усложнения. Единственото, което ѝ хрумна, беше, че може да е свързано с разследването на Чапман. Както всички останали от нощната смяна, и тя беше подложена на рутинни разпити от двама изтощени на вид детективи. Но всичко беше минало отлично. Разнесе се слух, че е било чисто и просто нападение. Охраната на болницата трябваше да обещае, че ще бъде по-бдителна, особено в часовете, когато застъпват смените.

Джаз тръгна бързо към вратата. Както беше замислена, дори не забеляза мъжете, които я гледаха. Без да губи време, тя се отправи към съблекалнята и си взе една кока кола на входа. Отвори гардеробчето си, облече якето над тренировъчния си костюм и бръкна в десния джоб.

С една ръка върху Глока и с друга, стискаща кутийката кока кола, тя побутна с рамо вратата към фойето. Отвъд бюрото за регистрация имаше приятен кът за сядане, а навътре бяха ресторантът и барът. Имаше дори малък спортен магазин.

Бързо огледа хората, които щъкаха насам-натам, но като не видя нито господин Боб, нито господин Дейв, се приближи до бюрото и попита регистраторката къде са хората, които са искали да я видят. Жената посочи двамата мъже, скрити зад вестниците. Ясно, не бяха нито господин Боб, нито господин Дейв. От онова, което се виждаше от тях, можеха да минат за бездомни скитници.

— Сигурна ли сте, че те са ме търсили? — попита Джаз. Следващото ѝ притеснение беше, че може да са агенти под прикритие, които се опитват да се докопат до нещо за Чапман. С чувство на примирение тя тръгна към тях. Ръката ѝ продължаваше да стиска оръжието.

— Здравейте! — Беше раздразнена. — Казаха ми, че сте ме търсили.

Мъжете като по команда смъкнаха разгънатите вестници и в този момент тя усети, че лицето ѝ пламва и пулсът ѝ ускорява. Едва се съдържа да не извади Глока... Един от тези мъже беше баща ѝ, Геза Ракоци. Беше с двудневна брада, както и другият, който го придружаваше.

— Джасмин, скъпа, как си? — надигна се той.

Тя усети дъха на алкохол, който се разнасяше от него, въпреки че между тях стоеше масичката със списания. Без да отговори, тя отмести очи към другия мъж. Никога не го беше виждала.

— Това е Карлос — каза Геза забелязвайки погледа ѝ.

Очите ѝ отново се върнаха върху баща ѝ. Не го беше виждала от години и се надяваше, че пианството му го е отнесло в гроба.

— Как ме откри?

— Карлос има приятел, който е страшно добър в компютрите. Той разправя, че човек можел да намери по Интернет всичко. Тогава му казах да те намери и той го направи. Каза ми, че играеш много компютърни игри и използваш чата. Не знаех нищо за тази абракадабра, но той беше сигурен, че те е открил. Дори разбра, че си член на този клуб. — Очите му се плъзнаха наоколо. — Наистина, хубавичко местенце. Браво. Добре се справяш, момиче!

— Какво търсиш тук? — попита тя грубо.

— Ами, да ти кажа истината, имам нужда от малко пари и като разбрах, че си медицинска сестра, си помислих, че мога да те помоля. Виждаш ли, майка ти умря, Бог да даде мир на душата ѝ. Дойдох да взема някакви пари, иначе ще я погребат на някой остров в прост дървен ковчег.

За миг пред съзнанието ѝ изникнаха тринайсетте долара, които си беше спечелила, разривайки сняг. Като си спомни какво се беше случило, побесня още повече, но бе достатъчно благоразумна да държи пръста си настрана от спусъка.

— Измитай се оттук — изсъска тя, завъртя се на пети и тръгна обратно към съблекалнята. Чу, че Геза я вика, а следващото нещо, което знаеше, беше че той я хваща за рамото и я обръща.

Тя измъкна ръката от джоба си — за щастие без Глока. По-късно се беше запитала как се е случило, тъй като инстинктът ѝ беше да вади оръжието. Забоде пръсти в лицето му.

— Да не си посмял да ме докоснеш отново! — озъби му се тя. — И не ми досаждай повече! Знаеш ли какво ще ти кажа? Ако го направиш, ще те убия! Толкова е просто.

Тя отново се обърна и закрачи навътре. Чуваше го да се оплаква, да разправя, че ѝ е баща, но тя не спря, а и той не се опита да я последва. Джаз влезе в съблекалнята, набра комбинацията на гардеробчето си и съблече якето. Върна се отново в залата и се опита да продължи тренировката оттам, където беше спряла въпреки, че ѝ се искаше да приключи.

Нуждаеше се от упражненията, за да укроти беса си и успя да го постигне. След като си взе и душ, усети, че си е възвърнала хладнокръвието. Дори я досмеша на разчувстваното същество, в което се бе превърнал баща ѝ. Тя се запита кога ли е починала майка ѝ. Изуми се колко дълго бе изкарала, като се имаше предвид каква дебелана беше.

Тъй като бе прехвърлила разписанието заради двойната тренировка, се наложи да се облече много бързо след душа. На път към съблекалнята хвърли поглед към фоайето, за да види дали баща ѝ и приятелят му не са още там, но явно бяха схванали правилно съвета ѝ и се бяха омели.

Когато се приближи към колата си, си спомни предишната нощ и след отварянето на вратата първото нещо, което направи беше да провери задната седалка. Не беше доволна от начина, по който господин Боб и господин Дейв я бяха изненадали. Обичаше да мисли за себе си като за предпазлива и бдителна.

Метна се в Хамъра и закопча колана, предвкусвайки удоволствието от шофирането към болницата. Състезанието с такситата беше добър начин да се справи с остатъците от тревогата, предизвикана от изненадващото посещение на баща ѝ. Изчака да напусне гаража и извади клетъчния си телефон. След трите имена през

последните две нощи не беше голяма оптимистка, но искаше все пак да провери.

На първия червен светофар погледна за съобщения и за свое удоволствие, откри, че има едно от господин Боб. Нетърпеливо го отвори.

— Да! — извика силно. — На екранчето се появи поредното име. *Патриша Пруит*.

По лицето ѝ се разля усмивка. Всичко се нареждаше прекрасно. След идната нощ балансът по сметката ѝ щеше да е над шестдесет хиляди долара.

Когато светофарът се смени, Джаз се понесе напред между колите и такситата. Явно никой нямаше желание да я предизвиква. Тя се облегна назад в седалката и се замисли как я беше открил баща ѝ. Беше малко изненадана. Макар да прекарваше доста време в чата, смяташе, че е достатъчно предпазлива по отношение на идентичността си и мястото, на което се намира с изключение на няколко пъти, когато „се сближи“. Реши, че трябва да е по-внимателна защото обичаше чата и нямаше намерение да се отказва от удоволствието. Мрежата беше единственото място, където намираще хора, които да мислят като нея, с които може да има връзка, да уважава и дори да обича.

* * *

Вечерята на Роджър с Розалин излезе неочаквано успешна. Фактът, че бе резервирана, когато се срещнаха за първи път, неусетно бе заличен от поведението ѝ по време на вечерята, особено след като изпи няколко чаши вино. После я заведе с такси до дома ѝ и тя настоя той да се качи в апартамента ѝ за едно питие.

В края на краищата устоя, дори след страстната целувка на тротоара. Макар да бе изкушен да се възползва от гостоприемството ѝ и намеците, той си напомни за работата, която трябваше да свърши в офиса си. Дори ако не можеше да представи на Лори нищо тази вечер, уикендът едва започваше.

Като обеща да държат връзка, Роджър се качи в таксито и ѝ помахаше през задното стъкло. Розалин остана неподвижна в осветения кръг под уличната лампа, чак докато той изчезна от поглед. Беше

доволен. Рискът, който бе поел, отивайки в Куинс, бе възнаграден. Не само, че бе получил повече информация, отколкото искаше, но бе срещнал интересна жена, с която би могъл да се среща в бъдеще.

Наближаваше единадесет, когато стигна в „Манхатън Дженерал“. Първото нещо, което направи, беше да отиде до кафенето и да си вземе едно истинско кафе, след което се зае с работата си. В два след полунощ беше напреднал доста в данните. Идеята на Лори, в съчетание с хрумването му как да я развие, беше излязла дяволски плодородна. В началото се питаше дали ще стигне до някой заподозрян. Сега такива имаше доста.

Той се облегна в стола и взе първия лист, който бе принтирал — списък с петима лекари с разрешителни както за „Манхатън Дженерал“, така и за „Свети Франциск“, които ги бяха използвали в двете институции през изминалите месеци. Първоначалният списък от лекари с двойни разрешителни бе твърде дълъг, за да е използваем. Затова реши да го съкрати.

Като началник на медицинския персонал имаше неограничен достъп до документацията за самоличност и данни на всичките лекари, работещи с „Манхатън Дженерал“. Трима от петимата в списъка му имаха дисциплинарни проблеми. Двама бяха наречени евфемистично „развалени“ заради пристрастяване, към което Роджър със сигурност би могъл да бъде отнесен. Бяха в пробация, след като бяха минали през шестмесечна рехабилитация за изчистване от наркотични вещества. От останалите д-р Пакт Там се оказа забъркан в многократни дела за злоупотреби, които все още се влачеха някои от тях свързани с преждевременна смърт, макар никой да не спадеше към серията на Лори. Болницата се беше опитала да анулира разрешителните му, но той ги бе осъдил и правата му бяха възстановени по съдебен ред.

Случаят на д-р Там амбицира Роджър да потърси всички лекари, на които разрешителните са били отнети през изминалото полугодие с идеята, че те може да са ядосани, отмъстителни или разстроени. Тази справка го доведе до девет имена. Проблемът беше, че нямаше как да разбере дали някой от тях е работил със „Свети Франциск“. Записа си на едно листче да не забрави да звъгне на Розалин и да я попита в понеделник. Прикрепи бележката към списъка с деветимата доктори и го сложи настрана.

Кой друг вечно недоволен и кисел имаше достъп до пациентите? Някой служител или може би медицинска сестра? Да, не трябваше да мисли само за лекарите, но и за всички в болницата. Отбеляза си да вземе от Брус списък на по-низшия персонал. Остави бележката на края на бюрото си до лампата, така че да бъде сигурен, че ще я види.

Следващата група бяха анестезиолозите. Интуицията му подсказваше, че те трябва да са първите заподозрени и скоро се оказа, че съществуват няколко интересни възможности. Двама от тях му се набиха на очи веднага. И двамата работеха предимно нощна смяна и то по собствен избор. Единият беше д-р Хосе Кабрео, за когото се знаеше, че е злоупотребявал с оксиконтин, както и че има няколко дела за неправилно лечение. Другият беше д-р Мотилал Наджах, влял се наскоро в личния състав на „Свети Франциск“. Роджър беше принтирал данните на двамата лекари и си беше отбелязал имената им. Документите бяха изтеглени от централния регистър. Засега те бяха главните му заподозрени. Макар досието на Наджах да беше чисто, времето на преместването му съвпаднаше точно.

Последната група, която разгледа, бяха останалите болнични служители. Сравнявайки списъка на хората, напуснали „Свети Франциск“ след средата на ноември със списъка на новоназначените в „Манхатън Дженерал“ по време на същия период, Роджър стигна до група, наброяваща повече от двацет човека. В първия момент този брой го шокира, но след като помисли, реши, че е в реда на нещата. „Манхатън Дженерал“ беше флагманът във флотилията на „АмериКеър“ и ако там продължаваха да назначават нови хора, както Розалин предполагаше, би било съвсем естествено както за специалистите, така и за низшия персонал да искат да работят в точно в тази институция.

И все пак двацет и трима души бяха твърде много. За да намали групата беше използвал предложението на Лори да проучва главно онези, които са работили нощем в „Свети Франциск“ и след преместването си в „Манхатън Дженерал“ са продължили да работят нощна смяна. Нямахте представа дали ще се получи нещо, но за своя изненада успя. Бяха останали седем човека. Херман Ъпстейн — от аптечното снабдяване, Дейвид Джеферсън от охраната, Джасмин Ракоци от сестринския състав, Катлийн Чодри и Джо Линтън от

лабораторията, Бренда Хо — домакинка и Уорън Уилямс от поддръжката.

Препречете ги отново и не можеше да не забележи колко много от фамилиите не са американски. Можеше да предположи произхода на почти всички, с изключение на Ракоци, макар да смяташе, че е от Източна Европа. Хвърли поглед към отделите, в които работеха тези хора и си помисли, че всички те имат достъп до пациентите по един или друг начин, особено по време на нощна смяна, когато надзорът е минимален. През съзнанието му мина неясната мисъл дали да не се опита да говори с Розалин и да я помоли да му даде архивите на „Свети Франциск“. Сега, след като бе влязъл в по-лични отношения с нея, може би щеше да е по-благосклонна, макар да нямаше гаранции. Какво друго можеше да направи?

Той сложи разпечатката близо до списъка с анестезиолозите и погледна часовника си. Беше два и петнайсет след полунощ. Поклати глава. Не можеше да си спомни кога за последен път бе стоял до толкова късно на работа. Сигурно по време на студентския си стаж. Беше малко депресиращо като си помислиш, че по-голямата част от града спи, но кой знае защо, той не се чувстваше уморен. Кофеинът от кафето, което бе погълнал малко по-рано, продължаваше да циркулира в кръвта му и да го кара да чувства възбуда. Искаше му се в момента да е десет преди полунощ, за да може да звънне на Лори и дори да се отбие в апартамента ѝ. За съжаление, сега не можеше да става и дума за това. Не можеше да я буди по никое време, особено както бе разтревожена напоследък.

В този момент му хрумна, че за първи път, откакто е на работа в „Манхатън Дженерал“ му се случва да е в болницата по време на нощна смяна, когато се бяха случили всички тези странни смъртни случаи. Изпаднал в настроение за шпиониране и разсънен от кафето, можеше да провери хирургическото отделение, откъдето бяха повечето случаи и където работеха неговите т.нар. „заподозрени“. Той взе данните на двамата анестезиолози и листа със седемте души, които се бяха преместили от „Свети Франциск“ в „Дженерал Манхатън“ нощна смяна. Прочете имената им отново, за да ги запомни.

Тъкмо се канеше да излезе, когато го споходи друга мисъл. Щеше да е буден през по-голямата част на нощта. И тъй като все пак по някое време щеше да му се доспи, нямаше да се върне в офиса си

сигурно до обяд на другия ден. С тази мисъл на ум той позвъни на служебния телефон на Лори, за да ѝ остави съобщение.

— Аз съм Роджър. Сега е два след полунощ, но взех под внимание предложението ти за „Свети Франциск“. Излязоха доста потенциални заподозрени, много повече, отколкото очаквах, така че ти се оказва права. Ще ти разкажа по-късно всичко, може дори утре вечер да излезем заедно на вечеря. Сега смятам да свърша малко детективска работа, ще проверя хирургическото отделение, за да се срещна с някои от хората от списъка ми, докато са на смяна. И понеже съм заядлив, ще ти кажа за един от анестезиолозите, Мотилал Наджах. Интервюирах го, когато кандидатства тук за работа. Както и да е, бях забравил, че е дошъл от „Свети Франциск“ непосредствено след празниците. Дали е било случайност? Сега може да се каже, че е върхът на айсберга. Ще прекарам тук следващите няколко часа, така че няма да бъда в офиса си до ранния следобяд. Ще ти звънна веднага щом мога. Чао!

Той остави слушалката и погледна списъка с имената на седемте от по-низшия персонал, които се бяха преместили в „Дженерал“ през въпросния период и се запита дали да не го изпрати на Лори. Повече от всичко на света му се искаше да възбуди интереса ѝ, с надеждата да приеме идеята му да излязат заедно. Поколеба се дали да не добави още нещо към съобщението си, но се отказа.

След като надяна дългата бяла престилка, която обличаше при обиколките си из болницата той прекоси административното крило. Беше му се случвало да идва тук няколко пъти вечер, но никога след полунощ. В този час то приличаше на мавзолей.

Главният болничен коридор беше празен с изключение на един чистач, който лъскаше пода в дъното. Когато се качи в асансьора осъзна колко бодър и енергичен се чувства. Усети и някакво чувство на еуфория, което за съжаление му напомни за хероина. Тръсна глава. Не искаше да попада в този капан отново. За лекарите беше особено трудно да се борят с този порок, като се има предвид, че наркотиците им бяха под ръка.

Слезе на третия етаж, мина през летящите врати и влезе в операционния комплекс. Коридорът бе пуст. Отдясно се чуваше звук от телевизор, който идваше от дълговидната ниша, водеща към хирургическото отделение. Като се надяваше да срещне някого от персонала, той влезе вътре.

Помещението беше широко, с прозорци, гледащи към същия двор, към който и служебното кафене. Две срещуположни врати води към гардеробните. Обзавеждането се състоеше от два сиви пластмасови дивана, охлузени столове и няколко бюра. Стоящата в средата масичка за кафе бе отрупана с вестници, остарели списания и отворена кутия от пица. В ъгъла се виждаше телевизор, включен на канала на CNN, но никой не го гледаше. В другия ъгъл стоеше малък хладилник с кана кафе върху него.

В помещението имаше десет души, всички облечени в хирургически одежди. По-голямата част четяха и похапваха сандвичи, докато сръбваха кафе, другите разговаряха.

Роджър се приближи до кафе машината. Помисли си дали да не пийне още едно не за да бъде бодър, а по-скоро, за да прави нещо, както и да има привидна причина да остане вътре. Не познаваше никого от присъстващите. След кратко колебание отвори хладилника и си избра малка кутийка портокалов сок.

С напитката в ръка той обходи с очи стаята и се вгледа в лицата. Никой не му бе обърнал внимание, когато влезе, но сега една жена срещна очите си с неговите и му се усмихна. Роджър отиде при нея и ѝ се представи.

— Познавам ви — каза жената. — Срещнахме се на Коледното парти. Името ми е Синди Делгада. Сестра съм. Административните шефове не ни посещават много често. Какво ви води тук в този час?

Той вдигна рамене.

— Работих до късно и си помислих: защо да не се разходя и да поговоря с някого, да видя болницата в действие.

По лицето на Синди премина слаба усмивка.

— Не сте извадил късмет с тази сънлива група тук. Ако търсите някакво забавление, по-добре идете в спешното.

Роджър се засмя, опитвайки се да бъде любезен:

— Няма ли никакви случаи тази вечер?

— Има, разбира се — отвърна Синди. — Имахме два, следва още един в шеста стая, а след него друг, който трябва да дойде от спешното.

— Познавате ли д-р Хосе Кабрео?

— Разбира се. — Тя посочи към блед, набит мъж в стола до прозореца. — Ето го д-р Кабрео.

При звука на името си Хосе смъкна вестника, който четеше и погледна към тях. Имаше гъсти мустаци, които скриваха по-голямата част от устата му. Веждите му се вдигнаха очаквателно под ръба на хирургическата шапка.

Нямаше как и Роджър се насочи към него. Не бе планирал да разговаря с двамата анестезиолози директно; смяташе да завърже с тях неофициален разговор и да разбере повече що за характери са. Той не се колеба дълго. Не беше психиатър, но бе сигурен, че може да разпознае сериен убиец, ако поговори с него, особено пък ако е потенциален заподозрян.

— Здравейте! — произнесе неловко, не знаейки как да започне. Той се смъмри наум, че не бе предвидил подобен сценарий.

— Какво мога да направя за вас? — погледна го мъжът.

— Ами... — Роджър се опита да не звучи объркано. — Аз съм шеф на медицинския персонал.

— Знам кой сте — прекъсна го Хосе. — В гласа му прозвуча остра, подозрителна нотка.

— Наистина ли? — Хосе беше един от многото, които не бе срещал, както и почти всички от нощната смяна.

Мрачният мъж посочи към табелката с името му.

— О, разбира се! — Настъпи неловка пауза. Останалите в помещението мълчаха, с изключение на телевизора, чийто звук бе намален. Роджър имаше чувството, че всички са наострили уши в разговора им.

— Какво искате?

— Просто исках да се уверя, че няма проблеми.

— Какво разбирате под „проблеми“? Не схващам намека ви.

— Не се тревожете — отвърна меко Роджър. — Намерението ми беше по-скоро да се срещна с персонала. Не сме имали удоволствието да се запознаем... — и той подаде ръка на Хосе, чието лице бе станало мораво-червено.

Мъжът погледна подадената му ръка, но не направи опит да се здрависа. Дори не се изправи. Само вдигна бавно очи и ги впери в очите на Роджър.

— Имате дързостта да идвате тук и да ми говорите за проблеми — разгорещено рече той. — По-добре не разравяйте старата история за болкоуспокоителните и за прекратените дела срещу мен, защото ако

това стане, вие и останалата част от администрацията ще трябва да говорите с адвоката ми.

— Успокойте се. Нямах никакво намерение да повдигам този въпрос. — Беше объркан от войнствеността му, но се насили да запази хладнокръвие. Ако този човек можеше да бъде провокиран от толкова малко, може би бе и в състояние да извърши немислимото. За да намали напрежението, той добави: — Истинската ми цел беше да ви попитам как се справя тук д-р Мотилал Наджах. Вие сте отдавна, а д-р Наджах е относително нов. Интересувах се какво е вашето мнение.

Враждебността и напрежението изчезнаха от лицето на Хосе и той посочи на Роджър мястото до себе си. Роджър седна, а мъжът се наведе и сниши глас: — Защо не казахте направо? Мотилал е онзи, с когото трябва да говорите, ако се интересувате от проблеми.

— Защо? — изгледа го изненадано Роджър. Очите на Хосе светеха заговорнически. Роджър си помисли, че дори Хосе да не е сериен убиец, може би ще е последният човек, при когото ще отиде за упойка.

— Абсолютен темерут. Ние тук от нощната сме сплотен отбор. А той не се включва в нищо, гледа само работата си. Храни се отделно и никога не общува с никого. И като ви казвам „никога“, имам предвид наистина никога!

— Видя ми се приятен, когато го интервюирах — каза Роджър. Той наистина беше с добри впечатления от Мотилал. Но от чутото сега излизаше, че мъжът има антисоциални прояви и ако бе истина, можеше да попадне в списъка със заподозрените.

— Заблудил ви е — каза Хосе, облегна се отново в стола си и направи жест към стаята. — Питайте някого другого, ако не ми вярвате.

Роджър огледа помещението. Хората се бяха върнали към вестниците и разговорите си. Той отново погледна Хосе. Усети песимизъм заради начина, по който отсяваше потенциалните заподозрени от списъка след чутото за Мотилал.

— А какво ще кажете за професионалните му умения? — попита Роджър. — Добър анестезиолог ли е?

— Предполагам — кимна Хосе. — Но някоя от сестрите анестезиоложки ще ви каже по-точно, тъй като те работят

непосредствено с този нехранимайко. Проблемът е, че никога не съм с него. Все се мотае някъде из болницата.

— Какво прави през това време?

— Откъде да знам? Знам само, че аз върша цялата работа. Ето, преди десет минути пак трябваше да го търся, за да си довлече задника тук, защото беше негов ред да поеме следващия случай. По дяволите, тази вечер съм направил вече два!

— Къде го открихте?

— Долу, в гинекологичното. Или поне така каза, когато го попитах. Но може да е бил и в местния бар, знам ли?

— Занимава ли се с нещо в момента?

— Дано да го прави, защото иначе шефът ни, Роналд Хавърмайер, ще бъде уведомен. Уморих се да го покривам този лентяй!

— Кажете ми нещо — каза Роджър и се намести в стола. — Знаете ли, че през последните няколко месеца тук имаше седем неочаквани и необясними смъртни случая на здрави, относително млади хора в рамките на денонощие след прекарана операция?

— Не — поклати глава мъжът малко прибързано и вдигна ръце нагоре. В този момент високоговорителят на стената пропука.

— Код червено в 703 — произнесе безпльтен глас. — Код червено в 703.

Хосе се изправи тежко и хвърли вестника настрана.

— Естествено. В мига, в който успя да подвия крак, веднага обявяват сърдечен код. Съжалявам, че прекъсваме така рязко разговора, но когато не работим по някакъв случай, все се появява нещо такова. Съветвам ви да говорите с Мотилал. Ако искате да разрешите проблемите, обърнете се към него — той е човекът, който ви трябва.

Хосе излетя от стаята, стиснал стетоскопа в ръка. Отвън се чу хлопването на външната врата, която водеше към асансьора. Роджър се огледа. Никой не бе реагирал на странния им разговор, на съобщението за тревога, както и на внезапното излизане на Хосе. Очите му отново срещнаха погледа на Синди Делгада. Тя се усмихна и вдигна въпросително рамене. Той се изправи и тръгна към нея.

— Не се ядосвайте на д-р Кабрео — усмихна се тя. — Той е безнадежден песимист, даже малко мизантроп, но знаете ли, ние му

прощаваме, защото е дяволски добър анестезиолог, знам го със сигурност, тъй като работя с него почти всяка нощ.

— Това е успокояващо — каза Роджър, въпреки че не бе напълно убеден. — Чухте ли нещо от това, което каза за д-р Наджах?

— В общи линии.

— Такова ли е общото мнение в хирургията?

— Мисля, че да — вдигна рамене Синди. — Истина е, че д-р Наджах не общува и се мотае наоколо, но никой не се възмущава освен Хосе. Искам да кажа — това е нощната смяна все пак, нали?

— И какво трябва да значи това?

— Всички си имаме нашите малки номера нали затова работим нощна смяна. Може би всички си падаме малко мизантропи по един или друг начин. На мен например ми харесва, че надзорът по това време е по-слаб. Но виж, защо Мотилал е избрал да работи нощна смяна, това не знам. Може пък да е, защото е малко стеснителен? Трудно е да се разбере, тъй като е толкова свит, но нека ви кажа: той е определено добър анестезиолог. Не тълкувайте думите ми погрешно за Хосе, тъй като не го казвам за всекиго.

— Значи не бихте казали, че д-р Наджах е антисоциален?

— Не и в психиатричния смисъл. Поне така мисля, но честно казано, не мога да съм сигурна. Едва ли съм разменила повече от десет думи с него.

— Хосе се оплака, че все се мотаел из болницата. Имате ли представа къде ходи?

— Предполагам. Мисля, че посещава пациентите, които ще бъдат оперирани на следващата сутрин. Така смятам, защото вечно разнася графика за предстоящите операции.

Роджър кимна докато се убеждаваше, че не го бива за детектив. След като разговаря с Хосе, чу за темерута Мотилал и понаучи това-онова за нощната смяна и не бе елиминирал никого като заподозрян, той се разбърза.

— Чухте ли, когато попитах Хосе дали е разбрал за седемте смъртни случая в последно време?

— Да чух — отвърна тя с усмивка и махна с ръка. — Не знам какво имаше наум, защото той знае за тях. Всички знаем, особено анестезиолозите. Не съм подробно запозната, но напоследък всички за това говорят.

— А вие какво точно знаете?

— Хванахте ме! Може би трябва да питате Хосе, когато се върне. Анестезиолозите никога не се бавят дълго в подобни случаи. Само се отбиват, ако се наложи да интубират пациента, а ако той е вече интубиран, се уверяват, че е направено както трябва.

— Благодаря, че си побъбрихте с мен — усмихна се Роджър и за последен път огледа стаята. — Трябва да кажа, че никой друг не изглежда особено дружелюбен.

— Както вече казах, всички сме малко особняци, но ако идвате редовно, ще видите, че не сме чак толкова лоши.

Той ѝ махна с ръка и излезе. Вдигна пръст да натисне копчето на асансьора, но се спря. Посещението му в операционното не бе особено успешно. Преди да дойде разполагаше с двама анестезиолози, които бяха потенциални заподозрени и сега — когато си тръгваше, си оставаха двама.

Изборът беше прост. Можеше да остане на третия етаж, да отиде в аптеката и да се опита да разбере нещо за Херман Ъпстейн, който бе дошъл тук от „Свети Франциск“. Можеше да слезе на втория етаж, да посети лабораторията и да поразпита за двамата лаборанти от списъка. Или пък да се спусне до долу и да се запознае с охраната и с хората от поддръжката. Но нещо му подсказваше, че поради липсата на опит няма да научи нищо. Не можеше да се изправи пред човека и да го попита: „Извинете, вие ли сте серийният убиец, който ликвидира пациентите в нощната смяна?“ Идеята на Лори бе добра на теория, но в действителност се оказваха твърде много потенциални заподозрени.

Той въздъхна и си погледна часовника. Наближаваше три. Макар еуфорията от кафето да се бе стопила, чувството за енергичност не го напускаше. Дори да се прибереше вкъщи, нямаше да успее да заспи.

Натисна бутона на асансьора. Реши да отиде на етаж на хирургическото отделение — там шефката на сестрите беше нападната и убита, там бяха и четири от седемте смъртни случая. Щеше да мине през петия етаж, на който се помещаваха ортопедията и неврохирургията. Два от случаите бяха станали точно там, пък и нещо можеше да подтикне мислите му.

Атмосферата тук наистина беше много по-различна отколкото през деня. Вместо контролиран хаос — неочаквано и измамно спокойствие. Дори осветлението бе различно, мътно и призрачно.

Когато излезе от асансьора във фойето срещу сестринския пункт, не видя никого. Сякаш бе пламнал пожар и всички бяха напуснали бързешком сградата.

Когато наближи бюрата на сестрите, видя купчина монитори, които показваха ЕКГ-то и пулса на всичките пациенти. С модерна безжична технология такава телеметрия сега бе лесно достъпна. Проблемът, разбира се беше, че никой не я следи.

Роджър огледа дългия коридор в двете посоки. Бетонният под блестеше мътно. В този момент се чу издайническо скърцане на стол. Като се питаше откъде идва звукът, той заобиколи и отиде до отворената насреща врата. Тя водеше към хранилището с вградени рафтове и чекмеджета и един хладилник. С вдигнати на бюрото крака, вътре седеше сестра с изумителен външен вид и четеше списание. В чертите ѝ имаше някаква тайнствена азиатска екзотика. Очите ѝ бяха тъмни, както и късо отрязаната коса. Под престилката ѝ личеше добре оформено атлетично тяло.

— Добър вечер — каза Роджър, преди да се представи. Забеляза, че сестрата чете списание за огнестрелни оръжия, което му се видя странно.

— Какво има? — Тя не си даде труд да свали краката си от бюрото.

Той се усмихна неловко. Спомни си недалечното време, когато сестрите се държаха почтително с лекарите. Тази не беше от тях.

— Просто проверявам как вървят нещата. Знам, че вчера сутринта е била убита ваша колежка. Съжалявам.

— Няма проблем. Всъщност тя не беше най-добрата завеждаща.

— Сериозно? — вдигна вежди той. Отговорът му се видя любопитно неприятен. Подобна прямота към непознат едва ли бе нещо нормално, независимо дали тя казваше истината или не. Прочете името ѝ: *Джасмин Ракоци*. Спомни си, че го бе видял в списъка с трансфери.

— Не се шегувам. Беше странна и никой не я харесваше особено.

— Съжалявам да го чуя, госпожице Ракоци. — Той се наведе към рафтовете и скръсти ръце. — Кларис Хамилтън назначила ли е друга на мястото ѝ?

— Още не. Всъщност може да се каже, че аз поех смяната и разпределям пациентите. Някой трябва да го прави, а другите седят със

скръстени ръце. Както и да е, всичко ще се оправи.

— Радвам се да го чуя — каза Роджър. — Госпожице Ракоци, искам да ви попитам нещо.

— Наричайте ме Джаз. Не обичам да ме наричат *госпожица Ракоци*.

— Предполагам, че знаете за четирите смъртни случая на сравнително млади и безспорно здрави постоперативни пациенти на този етаж през изминалите шест-седем седмици.

— Разбира се. Няма начин да не се разчуе.

— Така е — съгласи се той. — Това разтревожи ли ви?

— Какво искате да кажете?

Роджър вдигна рамене. Въпросът беше очевиден.

— Разстрои ли ви психически?

— Не, всъщност не. Това е голяма натоварена болница. Умират непрекъснато хора. Не се връзвате, защото ако го правите, ще се побъркате и ще пострадат другите ви пациенти. И знаете ли какво ще ви кажа? Вие, шефовете, си седите в лъскавите си офиси и не помните какво е да си тук долу.

— Предполагам — каза Роджър. — Намираше поведението на сестрата за не особено изискано. Беше започнала сърдечно, но сега изглеждаше подозрителна и напрегната почти разгневена.

— Да не би да ме питате защото е станало на моя етаж?

— Очевидно е.

— Имаше такива и на други етажи.

— Знам.

— Всъщност, в гинекологичното отделение имаше още един случай преди половин час. Защо не се качите и не подгоните тях?

Неприятна възбуда обхвана цялото му тяло, което той отдаде на кофеина. След като усещането премина, се почувства така, сякаш бяха оголени всичките му нерви. Новината, че е имало пореден смъртен случай, докато обикаля из болницата и търси заподозрени, го накара да се почувства почти съучастник, сякаш би трябвало да е в състояние да го предотврати.

— Казват, че била трийсетгодишна жена, постъпила за хистеректомия. Наистина, защо не отидете и не попитате сестрите там дали това не ги безпокои?

За миг Роджър се взря в тази сестра с екзотичен външен вид, за която първоначално си бе помислил, че е атрактивна и доста секси, докато тя нагло отвърна на погледа му. Сега през ума му мина, че е почти зловеща, напомняща до известна степен реакцията на д-р Кабрео и историята за д-р Наджах. Не можеше да не си спомни коментара на Синди, че хората от нощната до един са особняци, въпреки че *особняци* бе твърде меко казано. Може би *невротичи* бе по-близо до истината. Запита се дали щеше да намери за странни всички от списъка със заподозрени. Беше ясно, че въпреки риска трябва да поиска от Розалин личните данни за трансфериралите се медицински работници.

— Какво е това? — подигравателно попита тя. — Мълчание с възпитателна цел, или някаква пубертетска игра на „индиански поглед“?

— Извинявайте. — Той отмести очи. — Бях шокиран от новината. Това е толкова обезпокоително и тревожно. Изненадан съм, че сте в състояние да го приемете така леко.

— Нарича се професионална дистанция — отвърна Джаз. — Тези от нас, които всъщност лекуват хора трябва да могат да го понасят. — Тя спусна краката си на пода хвърли настрана списанието и се изправи. — Трябва да нагледам пациентите си. А вие си прекарайте добре горе в гинекологичното.

— Само секунда. — Той хвана ръката ѝ, докато тя се опита да се изниже покрай него. Беше изненадан от мускулите ѝ. — Имам още няколко въпроса.

Джаз погледна към пръстите му, които я стискаха. Моментът беше напрегнат, но тя успя да се контролира. Вдигна очи към него.

— Пуснете ме или много ще съжалявате. Чувате ли какво ви казвам?

Той я пусна и скръсти ръце пред гърдите си, за да не я докосва. Нямаше желание да ѝ се извинява заради физическо насилие. В действителност тя го бе одраскала.

— Разбрах, че сте се преместили от „Свети Франциск“ наскоро. Бихте ли ми казали защо?

Сега бе неин ред да се вторачи в него, преди да му отговори.

— Какво е това, разпит ли?

— Както вече ви казах, аз съм началник на медицинския персонал. Имаше безобидно оплакване от вашето отношение към един от лекарите и аз се отбих. Откровено казано, този човек има име на вечен недоволник, но все пак съм длъжен да проверя твърдението му. — Роджър лъжеше, но бе почувствал, че трябва да ѝ даде някакво обяснение за въпросите си. Сестринският състав не бе под неговата юрисдикция.

— Как се казва този шибан доктор?

— Не съм упълномощен да разкривам идентичността му.

Тя отмести поглед. Очите ѝ обиколиха стаята. Роджър виждаше трептящите ѝ ноздри, чуваше дълбокото ѝ дишане. Вече не се владееше. Беше бясна.

— Нека ви обясня — каза Роджър. — Интересувам се дали сте напуснали „Свети Франциск“ поради подобна причина. Имали ли сте неприятности с някой лекар от „Свети Франциск“? Ние трябва да попитаме.

— По дяволите, не! — сопна му се тя. — Може и да съм разменила някоя по-остра дума със завеждащата, но никога с доктор. На пръстите на едната си ръка мога да преброя случаите, когато изобщо съм видяла доктор тук по време на нощната смяна. Те всички нощем са си вкъщи, чукат жените си.

— Разбирам — кимна Роджър. Той не направи коментар на думите ѝ, а побърза да се върне към началото на разговора. — Значи завеждащата в „Свети Франциск“ не е била толкова компетентна, колкото би ви се искало?

По лицето ѝ премина тънка усмивка.

— Познахте, но то не е изненадващо. Нощните смени привличат особняци.

Той кимна.

— Не че съм любопитен, но никога ли не сте помисляли да споделите обвиненията си, щом не сте се разбирали кой знае колко със завеждащите?

От лицето ѝ изчезна всяка следа от усмивка.

— О, да! Аз съм виновна, че тези две дебелани бяха толкова тъпи! Я стига!

— Тогава защо се преместихте?

— Искях промяна, освен това исках да се преместя в града.

— А защо избрахте нощната смяна?

— Тъй като има по-малко глупости. Е, и тук ги има, но са много по-малко, отколкото в дневната или вечерната. Когато бях в армията, бях назначена на независима служба. Предпочитам да работя сама.

— Значи сте била при военните?

— Дяволски сте прав. Бях във военноморските сили по време на първата война в Залива.

— Интересно — промърмори Роджър. — Кажете ми, какъв е произходът на фамилията ви — Ракоци?

— Унгарски. Дядо ми е бил борец за свобода.

— Само още един въпрос, ако не възразявате. — Той се опита да прозвучи безгрижно. — Знаете ли, че когато сте били в „Свети Франциск“ там е имало серия от подобни смъртни случаи?

— Трудно е човек да не научи такова нещо.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си. Мисля да последвам съвета ви и да отида в гинекологичното, но може би ще се наложи да ви попитам още нещо. Ще имате ли нещо против, ако се върна след това?

— Не, разбира се.

Той се опита да се усмихне успокоително, преди да излезе от стаята и да се насочи към асансьорите. Поклати глава. Не можеше да повярва. Беше говорил с двама души от списъка и бе чул за трети, а му се струваше, че за всекиго от тях можеше да каже, че е достатъчно безскрупулен, за да направи немислимото.

Джаз се измъкна от хранилището и видя как Роджър се насочва към асансьорите. Не можеше да повярва! Бедите валяха една след друга. „Наказването“ вървеше гладко до Люис, после всичко се обърка. И точно когато бе елиминирала една потенциална заплаха, се бе появила друга. Ама че гадняр, промърмори тя. Беше разбрала от начина, по който е облечен и по който говори, че е от онези копелета от Айви-лигата.

Когато Роджър стигна до асансьорите и натисна бутона, се обърна и погледна към сестринския пункт. Джаз побърза да се изтегли навътре. Не искаше да я вижда, че гледа след него, сякаш е разтревожена. Тя тръсна глава, после удари силно с длан по плота. Няколко листа се разлетяха и паднаха на пода.

Какво да правя, по дяволите, промърмори тя и отново тръсна глава. Мина ѝ през ума да звънне на господин Боб, но бързо отхвърли тази идея. Имаше чувството, че ако се оплаче от нещо, може да не получи повече имена. Щяха да я отстранят от операцията. Беше съвсем просто.

Тя сви рамене. Не можеше да мисли за нищо друго. Макар да я измъчваха тревоги, не знаеше какво да прави, освен че трябва да е внимателна, тъй като този скапаняк от администрацията можеше да предизвика нещо много по силно от вълнички, ако се съдеше по думите му.

Вратата на асансьора се отвори и Роджър слезе на седмия етаж. Отляво, зад двойните врати, беше медицинската администрация, а отдясно зад подобни врати се намираше гинекологичното отделение. Той тръгна натам. За разлика от етажа на хирургическото долу, тук имаше много хора както в сестринския пункт, така и по коридора. Видя един санитар, който буташе към асансьорите количка с пациент, покрит с чаршаф и предположи, че точно това е пациентът, за когото бе дошъл да се поинтересува.

Приблужи се до сестринския пункт и няколко минути стоя и гледа. Количката с дефибрилатора бе паркирана срещу стената. Хората разговаряха на малки групички, повечето изглежда обсъждаха напразните усилия на екипа за реанимация.

— Извинете — обърна се Роджър към жената, която стоеше срещу него. Тя пишеше нещо забързано, но вдигна глава и го погледна. Както и Джаз, бе облечена в бяла престилка, но излъчваше учтивост и уважение. Бе пълничка, с пръснати по носа лунички. — Бихте ли ми казали коя е завеждащата сестра?

— Аз съм. Казвам се Мерил Ланиган. Какво мога да направя за вас?

Той се представи и каза, че се интересува от последния смъртен случай.

— Пациентката се казваше Патриша Пруит — каза Мерил. — Това е картонът ѝ. Искате ли да го видите?

— Да, бих хвърлил един поглед. Благодаря. — Той го взе и набързо го прелисти. Беше онова, от което се страхуваше. Патриша

Пруит бе здрава, трийсет и седемгодишна майка на три деца. Предишната сутрин бе постъпила за безобидна хистеректомия за фиброма. Постоперативното ѝ лечение вървеше спокойно и тя вече бе започнала да приема течности през устата. Точно тогава я бе сполетяло нещастieto.

Роджър погледна отново към Мерил.

— Истинска трагедия — поклати глава той. — И толкова неочаквана, като се има предвид, че е била млада и практически здрава.

— Съкрушително е — съгласи се жената. Взе картоната от него и го отвори на страницата с бележките на сестрите.

— Но е имало подобни и на другите етажи през последния месец — подхвърли Роджър.

— Да, чух такова нещо. За щастие, при нас това е първият случай. Може би го приемаме по-тежко от другите, защото сме свикнали на по-щастливи развързки.

— Искам да ви попитам нещо, ако не възразявате. Да сте виждали д-р Наджах на етажи тази вечер?

— Да, както винаги.

— А д-р Кабрео?

— Видях и него, но чак след обявената тревога.

— А какво ще кажете за една сестра казва се Джасмин Ракоци, наричат я Джаз?

— Интересно е, че питате.

— Защо?

— Срещаме твърде често госпожица Ракоци, почти всяка нощ. Дори се оплаках на шефката ѝ — Сюзан Чапман, казах ѝ, че не искам да се мотае тук. Възнамерявам да се обърна по-нагоре сега, не искам да се появява изобщо тук.

— Какво прави, когато дойде?

— Опитва се да бъде мила със санитарите. Освен това все рови и надзърта в картоните, което не ѝ е работа.

— Спомняте ли си дали е идвала тази вечер?

— Спомням си много добре, защото всеки път, когато я срещна, я предупреждавам. Направих го и тази вечер, както винаги.

— Тя какво ви отговори?

— Каза, че в момента тя е завеждаща и се нуждае от някакви препарати. Не си спомням какво точно беше. Изпратих я в нашето хранилище да си вземе каквото ѝ трябва и бързо да си върви. Казах ѝ освен това да възстанови онова което взема назаем и тя обеща.

— И отиде в хранилището?

— Да.

— После какво стана?

— Предполагам, че е взела каквото ѝ е било нужно и е слязла на етажа си. Наистина не знам, защото имах проблем с една от пациентките. А после, разбира се, се случи това...

— В коя стая беше Патриша Пруит?

— В 703-а. Защо питате?

— Бих искал да надникна.

— Моля. — Тя посочи надолу по коридора.

В главата на Роджър се въртяха стотици мисли, докато крачеше натам. Джасмин Ракоци се превръщаше във все по-голяма загадка. Продължаваше да се пита защо ѝ е постоянно да се качва на етажа на гинекологичното и да се опитва да се сближи със санитарите, след като е толкова затворена и защо трябва да рови из картоните. Това просто нямаше никакъв смисъл. Това обаче, което имаше смисъл бе, че и тя, и д-р Наджах бяха идвали в отделението преди обявената тревога в стая 703. Колко ли още души от списъка му бяха идвали? От онова което знаеше, можеше да бъде всеки.

В стаята на Патриша цареше пълен хаос. Следите от усилията на реанимация екип се търкаляха по пода — опаковки, спринцовки, шишенца от лекарства. По измачканите бели чаршафи на леглото се виждаха няколко капки кръв.

Тръбичките на системата се намираха на обичайното си място, но без бутилката или пластмасовия контейнер с течност, който трябваше да виси тук. След като и без това бе дошъл, на Роджър му хрумна да провери съдържанието на системата. Може би изследването на разтвора щеше да покаже нещо?

Той се обърна и се насочи отново към сестринския пункт. Попита Мерил къде е в момента липсващата бутилка.

Жената сви рамене.

— Представа нямам къде може да е. — Тя отиде до един от стажантите от реанимация екип и го попита дали не знае нещо. Той

завъртя глава отрицателно. Показа се, че никой не може да каже нищо. Разговорите скоро се върнаха към обичайните теми.

Роджър стоеше и гледаше.

— Предполагам, че е долу с пациентката — каза му Мерил. — Макар че винаги оставяме системата на място, както и всичко останало.

— Въпросът ми може да ви се стори малко глупав, но къде точно закараха пациентката?

— В моргата или по-точно в онова, което използваме като морга. Старата аутопсионна в мазето.

— Благодаря — усмихна ѝ се Роджър и с бързи крачки се отправи към асансьора. Натисна бутона, но внезапно му хрумна да попита Ракоци защо ходи толкова често в гинекологичното отделение и какво ѝ е трябвало тази нощ. Не изчака асансьора, а тръгна по стълбите надолу. Явно кофеинът вече не действаше, защото усещаше краката си тежки, а и главата го болеше. Реши обаче да проведе още един разговор с екзотичната сестра и едва след това да се прибере вкъщи.

Хирургическото продължаваше да е все така тихо, както и преди. Роджър предположи, че сестрите се занимават с пациентите си, защото видя някои от тях, докато минаваше покрай отворените врати на болничните стаи. Щеше да изчака в сестринския пункт госпожица Ракоци да се върне. За своя изненада я откри на същото място, където я бе оставил, в същата поза, продължаваше да чете същото списание.

— Доколкото си спомням казахте, че имате работа при пациенти — подзе той. Знаеше, че не е желателно да се държи провокативно с човек с подобен темперамент, но не се сдържа. Тази жена явно кръшкаше от задълженията си.

— Свърших я. Някакъв проблем?

— Имате късмет, че това не е мой район — изглежда я той остро. — Но имам още няколко въпроса. Последвах съвета ви и отидох до гинекологичното, където говорих с Мерил Ланиган. От нея разбрах, че сте чест посетител на етаж. Всъщност, каза ми, че по-рано тази вечер пак сте била там. Бих искал да знам защо.

— За да се уча — отвърна тя. — Гинекологията ме интересува, но нямах голяма възможност във военноморските сили по очевидни причини. Затова често се качвам горе през почивките.

— Значи за да се учите се качихте горе тази нощ?

— Толкова ли е невероятно? Вместо да ходя в кафенето и да дрънкам глупости с останалите от хирургията, се качвам на седмия етаж да науча нещо. Не знам какво толкова му е на мястото. Правиш някакво допълнително усилие, за да се усъвършенстваш, и в резултат си навличаш неприятности.

— Не искам да ви огорчавам — каза Роджър, като се опитваше да потисне сарказма в гласа си, — но явно има някакво несъответствие. Госпожица Ланиган ми каза, че когато сте се видели тази вечер, вие сте ѝ обяснили, че искате да вземете нещо назаем от хранилището им.

— Така ли каза? — засмя се Джаз презрително. — Е, в известен смисъл е права. Трябваше ми система за преливане, благодарение на това, че централното снабдяване не ни зарежда, но това ми хрумна после. Онова, което наистина правех, е че измъквах информация, четейки бележките на сестрите. Тя сигурно не иска да признае, защото може би се притеснява за работата си.

— Е, това не ме интересува. Благодаря, че ми отделихте от времето си, госпожице Ракоци. Ще ви потърся, ако възникнат още въпроси.

Той излезе и заобиколи сестринския пункт. Наистина се чувстваше уморен. Малко по-рано смяташе, че е добре да поговори и с д-р Наджах, да го пита каква работа е имал той на седмия етаж, но тази идея вече не му допаднаше. Беше изтощен. Наближаваше четири часа сутринта.

Реша, че първото нещо, което ще направи, когато се върне покъсно в офиса си, е да се обади на Розалин и да помоли за сведения за Джасмин Ракоци. Не го интересуваха последствията. Запита се колко ли голям трябва да е недостигът на сестри, че да назначат Джасмин Ракоци. Объркващата мисъл беше, че не е възможно тя да е сериен убиец. Би било твърде просто. Но фактът, че бе назначена за сестра с това нейно поведение беше карикатура според него и той възнамеряваше да направи нещо по въпроса.

Докато чакаше асансьора хвърли поглед към сестринския пункт. За миг му се стори, че вижда в процепа на вратата блестящия поглед на Джасмин. Но не беше сигурен, а и при тази умора можеше да му се привиди какво ли не. Тази жена го беше накарала да се разтревожи. Не му се мислеше какво ли е да си неин пациент.

Асансьорът пристигна и той побърза да се качи. Преди вратите да се затворят, погледна към вратата на хранилището, но не знаеше дали очите му играят някакви шеги, или наистина я видя отново.

Слезе до мазето, където никога не беше ходил. За разлика от останалата болница, тук всичко беше грубо. Бетонните стени бяха мръсни и безброй голи тръби — някои от които изолирани, други не — минаваха по тавана. Светлината идваше от прости порцеланови крушки в телени клетки. Точно зад асансьора един изтъркан знак от боя върху стената сочеше към залата за аутопсии, придружен от червена стрелка.

Тук бе същински лабиринт, но като следваше стрелката в края на краищата стигна до две кожени врати с овални прозорци на равнището на очите. Стъклата бяха покрити с мръсен слой прах. Макар осветлението да бе включено, не се различаваха никакви подробности. Той натисна старата месингова брава.

Вътре обстановката бе старомодна — двуетажен медицински амфитеатър с редици от малки седалки, които тънеха в сянката. Предположи, че това тук сигурно бе строено преди сто години, когато анатомията и патологията са заемали централно място в медицинската академична програма. Дървото бе старо, изстъргано, с потъмнял лак, а светлината идваше от една голяма, окачена лампа висяща на дълъг кабел от тавана. Осветлението бе центрирано над металната маса за аутопсии, която се намираще в средата. На отсрещната стена стоеше шкаф със стъклена витрина пълен със стоманени инструменти за извършване на аутопсии. Роджър се запита кога ли за последен път са били използвани.

Имаше няколко покрити болнични колички, очевидно с мъртъвци. В някоя от тях беше Патриша Пруит. Той се приближи към първата и се запита за пореден път защо Лори бе избрала съдебната патология за своя кариера. Изглеждаше толкова неподходящо за характера ѝ. Въздъхна и вдигна края на чаршафа.

Лицето му се смръщи в гримаса. От онова което бе останало, разбра че човекът явно е претърпял катастрофа. Побърза да спусне чаршафа. Още като студент не харесваше патологията особено съдебната и това тук му го напомни грубо.

Пое си дълбоко дъх няколко пъти, преди да тръгне към втората количка. Протегна ръка да открие тялото, но ръката му остана във

въздуха. Вместо това се люшна напред от удар в средата на гърба, който не му се стори силен. Осъзна, че пада и инстинктивно разпери ръце, но преди да рухне върху керамичния под, втори удар изкара дъха от дробовете му.

Плъзна се по плочките, главата му се блъсна в стената разделяща аутопсионната маса от редиците седалки. Той се опита да стане, но тъмнината се спусна над него като тежко, задушавашо одеяло.

17.

Когато будилникът наруши тишината в ранната съботна сутрин, Лори се почувства по същия начин, както в петък. За пореден път не бе спала добре, а през малкото време, когато се унасяше, сънува тревожни, объркани сънища.

Още щом стана, повтори теста за бременност. Отново положителен. Нямахме и най-малко съмнение, че е бременна. Пък и сутрешното гадене, придружено от дискомфорт ниско вдясно говореше красноречиво. За щастие, не ѝ се бе случило по време на снощната ѝ среща с Джак, макар в таксито на връщане силна колика да я бе накарала да се сгърчи. Ето, и сега! След миг болката изчезна пак така внезапно, както се бе появила. Лори бе убедена, че е свързана с храносмилателната ѝ система Малко по-остра от менструална, което я караше да си мисли, че няма нищо общо с бременността ѝ. Объркващото бе, че се появява заедно със сутрешното гадене, което я караше да предполага, че са свързани.

Тя изяде купичката с овесени ядки и я остави на кухненския плот. Натисна мястото, където чувстваше дискомфорта, като проверяваше дали ще усети бодване. Не, не усещаше нищо, дори натискането ѝ се отразяваше положително. Когато дръпна ръката си, неприятното чувство бе изчезнало, което я накара да предположи, че проблемът е чревен.

Доволна, тя се облече бързо. Беше дежурна, което означаваше, че трябва да отиде в Патологическия и да види какви случаи са пристигнали нощес. Знаеше, че би трябвало да направи няколко аутопсии, макар всички да ги оставяха за понеделник.

Времето бе типичното мартенско за Ню Йорк — беше студено и ръмеше. Тя се сви под чадъра и тръгна на север към Първо авеню. Беше се огледала за такси, но в такова време всичко бе заето.

Вървеше и мислеше за срещата си с Джак. Сега вече разбираше защо е била толкова емоционално нестабилна и се люшка от една крайност в друга. Беше се обидила на Джак, когато я попита кой е

бащата, но като размисли, въпросът беше резонен. Това сигурно бе най-важният разговор в живота ѝ. Единственото, за което се молеше, бе Джак да отговори така, както тя се надяваше. Вероятността бе петдесет на петдесет.

На улицата до Патологическия видя няколко телевизионни коли, което означаваше, че нещо се е случило през нощта. Усети, че се стяга. Общуването с медиите не бе най-любимата част от заниманията ѝ. Имаше няколко злощастни опита с журналисти в миналото, до степен, че без малко да загуби работата си.

Поколеба се дали да не мине по Трийсета улица и да влезе откъм входа за моргата. Телевизионните коли бяха само три и антените им не бяха опънати. Като предположи, че онова, което ги е довело до Патологическия център няма да е новина като за челна страница, тя изкачи стълбите и влезе. Във фоайето се суетяха десет-дванайсет репортери.

Тя помахаше с ръка към Марлин, която идваше за по няколко часа всяка събота, и се опита да прекоси фоайето. Почти веднага един журналист я разпозна и прегради пътя ѝ, завирайки микрофона в лицето ѝ. Светнаха няколко светкавици и коридорът се обля в ярка светлина, когато операторите вдигнаха камерите на раменете си.

— Докторе, как ще коментирате злополуката? — попита я журналистът. Останалите се скупчиха около тях и протегнаха микрофоните си. — Според вас двойно убийство ли е било, или двамата са били бутнати?

Лори разбути микрофоните.

— Нямам представа за какво говорите, а всяка информация, която излиза от този офис трябва да бъде съгласувана от шефа и заместника му или от „Връзки с обществеността“. И вие го знаете много добре.

Тя си проби път напред, игнорирайки следващите въпроси. За нейно облекчение, видя Робърт през стъклото. С негова помощ успя да влезе вътре и затвори вратата след себе си, оставяйки разбунената тълпа журналисти.

— Като вълци са — промърмори мъжът.

— Но какво е станало? — погледна го недоумяващо Лори.

— Две тринайсетгодишни момчета са били бутнати върху релсите на метрото.

Тя примига. Запита се защо не ѝ се бяха обадили през нощта. За щастие, четиримата патрулиращи доктори бяха достатъчно компетентни, за да се справят с подобни критични ситуации. За такива наемаха предимно стажанти последна година, които гледаха да изкарат някой долар на лунна светлина.

— Идентифицирани ли са?

— Аха. Това правихме през цялата нощ.

Тя въздъхна с облекчение, че това ѝ се бе разминало. Разпознаването, особено на деца, беше нещо мъчително както за лекаря, така и за съкрушените родители. Продължи напред. Видя Марвин и се зарадва, че дежурството ѝ съвпада с неговото. Той вече бе направил кафето и седеше над разтворените папки.

— Изглежда, че ще имаме доста работа — каза тя и кимна към папките.

— Боя се, че си права. — Той забарабани с пръсти по бюрото. — Имам и друг от онези странни постоперативни от „Дженерал“.

— Шегуваш ли се?

— Има бележка от Джанис.

Лори се наведе и я прочете бързо. Бяха отбелязани подробности за Патриша Пруит, както и всичко, отнасящо се до този случай. Тя си пое дълбоко дъх. Предполагаше, че няма да открие никаква сърдечна патология и тогава серията скачаше до четиринадесет, като осемте бяха от „Манхатън Дженерал“. Това не можеше да продължава така.

— Да направим първо Пруит — предложи Лори.

— Преди двете момчета? — вдигна вежди Марвин. — Видя ли всичките онези вестникари, които чакат като хиени отвън?

— Видях ги, но ще почакаат още малко — каза тя. Искаше да се увери час по-скоро, че Пруит наистина е част от серията ѝ и да информира Роджър. Нещо трябваше да се направи. Не можеше да стоят отстрани и просто да гледат.

— Добре, слизам долу да подготвя.

— Нещо друго за отбелязване?

— Повечето ми изглежда рутинно. Предполагам, че ще искаш да хвърлиш по един поглед.

Докато Марвин слизаше надолу по стълбите, Лори прелисти всички папки. Както и бе очаквала, Марвин бе прав. Щяха да направят четирите случая и да си починат, освен ако, разбира се, не излезеше

нещо друго, докато работят. След като реши това тя отиде в офиса си. Добре че го направи — на бюрото ѝ бе струпана купчина болнични картони. За нейно изумление, тук бяха картоните на Люис и Собчак от „Манхатън Дженерал“, както и шестте от „Свети Франциск“ — всички те пристигнали в рекордно къс срок.

Най-отгоре върху купчината бе този на Роуена Собчак. Лори го прелисти и се спря на бележките от операцията и данните за анестезиологията. Както при Макгилън и Морган, и тук нямаше нищо необичайно. Тъкмо се канеше да остави картоната, когато се показва къса лента от ЕКГ. Беше нагъната като хармоника, залепена най-отгоре за страницата.

Лори отвори картоната на това място. Беше бележка написана от дежурния стажант от екипа по реанимация. Прочете я, но ѝ се стори неясна. Разгъна ЕКГ-то и се взря в записа. Графиката беше разтегната, което подсказваше слаба сърдечна дейност, ако изобщо имаше такава. А може би представляваше лошо координирана сърдечна електрическа активност, която не предизвикваше никаква мускулна контракция. Понататък линията ставаше все по-изкривена, след което рязко преминаваше в права. Накрая, надраскана с молив, се мъдреше следната бележка:

Кратък ЕКГ сегмент от началото на опита за реанимация, след който не бе установена никаква понататъшна електрическа активност.

Тя нямаше кой знае колко голям опит в разчитането на електрокардиограми и този къс отрязък не ѝ говореше нищо, но тъй като нямаше подобни следи нито при Макгилън, нито при Морган, реши да се обърне към някой по-вещ в тази област. Отбеляза си мястото в картоната и си остави бележка да не забрави да се консултира с кардиолог.

В този миг телефонът иззвъня и звукът я накара да подскочи. Тя го погледна като се надяваше да е Джак. Сложи ръката си върху слушалката и изчака да звънне още веднъж, сякаш вибрациите, които усещаше с кожата си, щяха да ѝ подскажат кой звъни. Показа се Марвин; обаждаше се да каже, че всичко в залата за аутопсии е готово.

Лори остави картоната на Собчак върху купчината. Щеше да се върне по-късно днес следобед и да прегледа всичко, за да се увери, че случаите в Куинс са същите като в „Дженерал“. Погледна отново към телефона изкушавайки се за един кратък миг да позвъни на Джак, но забеляза малката лампичка отстрани, която индикираше, че има съобщение на гласовата поща. Учудена кой ли ще ѝ оставя съобщение през нощта тя вдигна отново слушалката и провери.

Изненада се, когато чу гласа на Роджър. Явно бе приел предложението ѝ твърде сериозно, щом работеше без да спира до два след полунощ. Беше направил списък със заподозрени, включвайки един анестезиолог — д-р Наджах, който наскоро се бе преместил от „Свети Франциск“ в „Манхатън Дженерал“. Останалото обещавахе да ѝ каже, когато се срещнат. Лори усети задоволство и нетърпение да чуе подробностите. Тя се усмихна и стана. След малко, докато вървеше към асансьорите, мисълта ѝ се прехвърли към Джак. Дали щеше да се обади? Човек никога не можеше да е сигурен с него.

Както и бе очаквала, аутопсията на Патриша Пруит бе съвършено подобна на останалите от серията с липсата на всякаква патология в добавка към внезапната смърт. Операцията бе минала гладко, без следи от инфекция, нямаше тромби в главните кръвоносни съдове, в корема или гърдите. Сърцето, белите дробове и мозъкът бяха напълно нормални.

На края на процедурата Лори помогна на Марвин да премести трупа обратно в количката.

— С кое от двете момчета да продължим? — попита я той.

— Няма значение. — Бе отворила двете папки на близката свободна маса и търсеше рапорта на съдебните патолози. После, като помисли малко, добави: — Всъщност, защо не аутопсираме и двете едновременно?

— Нищо против. — И той тръгна с количката към коридора.

Преди няколко години Лори щеше да отнесе папките горе, в кафенето, и да ги прегледа между отделните случаи, но сега застана права до вентилатора и зачете рапорта на съдебните инспектори. Почти веднага схвана кое бе предизвикало журналистическия интерес. Трагичното събитие имаше онази мрачна и зловеща притегателна сила, която таблоидите толкова обичаха. Злополуката бе станала в три след

полунощ на спирката на 59-а улица. Градската мотриса бе върхлетяла и премазала двете деца.

Проблемът бяха противоречивите истории. Машинистът твърдеше, че момчетата са чакали последната минута, за да скочат, така че той нищо не можел да направи. На такъв сценарий навеждаха и двамата самоубийци, но машинистът се провали на теста за проверка на алкохол, което хвърли сериозни съмнения върху истинността на думите му. Другата история беше на началник-влака, който твърдеше, че се намирал между вагон едно и вагон две и гледал навън, когато мотрисата навлязла в спирката. Казваше, че не забелязал никакви деца на платформата. Третата история беше на служителя от будката за жетони, който разказваше за подозрителен мъж, който преминал през въртящата се врата след децата, но изчезнал веднага.

Вратата към коридора се отвори рязко и Марвин вкара друга количка.

— Гледката не е приятна — предупреди той.

— Мога да си представя — промърмори Лори и продължи да чете рапортите. Не бяха намерени никакви предсмъртни писма нито на платформата, нито у жертвите. От разговорите с родителите на двете деца ставаше ясно, че не са страдали от депресия. Според думите на един от близките децата били „диви и проклетни, но никога не биха посегнали на себе си“.

— Отивам да докарам и другия — извика Марвин.

Тя вдигна рамене без да откъсва поглед от написаното.

Когато най-сетне свърши, извади листовете за аутопсията от папките и се приближи да види първия труп. След миг Марвин се появи с втората количка.

— Господи боже! — прошепна тя.

Ръката на първото момче бе жестоко отрязана от рамото и лежеше отстрани до торса. Главата и лицето приличаха на каша. Нямаше начин гледката да се направи по-поносима за родителите.

Лори се зае с външния оглед, изброявайки всичките видими травми. Беше очевидно, че тялото е било премятано под влака, докато той е спрял.

— Ето и вторият — каза Марвин, докато откарваше празната количка в ъгъла.

Лори не се обърна. Тя откри нещо неочаквано върху пениса на момчето, което я накара да се наведе и да погледне ходилата на краката му. Марвин застана от другата страна на масата.

— Забелязах го — каза той, проследявайки погледа ѝ. — Какъв извод си правиш? — Освен протриванията, имаше и обгаряния.

— Къде са обувките? — попита Лори.

— В найлонова торба в коридора.

— Донеси ги. — Тя изглеждаше замислена. Пристъпи бавно към второто дете.

След няколко минути вече бе разрешила мистерията. Марвин се върна с маратонките, които изглеждаха не по-добре от телата. Лори ги взе и огледа ходилата.

— Изглеждат прекалено чисти, като се има предвид какво се е случило.

— Какво имаш предвид?

В този момент вратата се отвори и в рамката ѝ застана Сал Д'Амброзио — един от санитарите в моргата. Изглеждаше по-възбуден от обичайното.

— Докараха един обезглавен мъж и без ръце... Дойдоха и няколко ченгета. Какво да правя?

— Предполагам, че трябва да мине през рентгена, да бъде претеглен и фотографиран, нали? — попита Лори. За разлика от Марвин, който не се нуждаеше от много обяснения, Сал с неговата апатия често лазеше по нервите ѝ. Имаше протокол, който трябваше да се спазва при пристигането на всяко тяло в Патологическия.

— Всичко е готово — каза мъжът, усетил нетърпението ѝ. — Мислех да дойда с ченгетата, може да се окаже трудна история. — Той се измъкна и вратата се затвори.

Лори спря за минута. Чувайки, че са докарали тяло без глава и без ръце, в нея се появи чувството за дежа вю, което я върна седем години назад, когато един подобен труп бе изхвърлен при наводненията край Ийст ривър. Идентифицирането бе преминало изключително трудно. Излезе, че човекът се е казвал Франкони и този господин Франкони отведе посмъртно нея и Джак в Екваториална Гвинея в Западна Африка.

— Хей! — прекъсна мислите ѝ Марвин. — Обясни ми! Разпали любопитството ми и спря. Какво искаше да кажеш за двете деца?

Лори започна да му обяснява, но вратата отново се отвори. Вътре, за изненада на двамата, влезе облечена в мантия, закачулена и маскирана фигура.

— Съжалявам, но вътре не се допуска никой — извика Лори и вдигна ръка. За миг си помисли, че влезият може да е решен на всичко журналист, който някакси е успял да надхитри охраната.

— О, Лори, стига! — отвърна мъжът и спря. — Джак ми каза, че през уикендите по-лесно се влиза и че той се облича така, освен ако случаят не е заразен.

— Лу?

— Да, аз съм. Нямах да ме познаеш в някой от онези костюми, нали? Страшно ми отиват.

— Ако Калвин влезе, направо ще те убие!

— А каква е вероятността да влезе?

— Нулева предполагам.

— Ами, давай тогава — каза Лу. Той се приближи до нея и погледна двете момчета после очите му отново се върнаха върху нея. — Боже! Каква гледка! Как издържаш?

— Медальт си има и обратна страна — съгласи се тя. — Какво те води насам толкова рано в събота?

— Дойдох с „конника без глава“. Поредното вълнение в „Манхатън Дженерал“. Казвам ти, това място е прокълнато.

— По-добре ми кажи какво става.

— Извикаха ме още на разсъмване. Изглежда, че човекът, който отговаря за трупите в „Манхатън Дженерал“ е дошъл на работа както обикновено и е открил труп, който не би трябвало да е там. — Лу се засмя. — Искам да кажа, че е малко смешно да откриеш допълнително тяло в моргата. Чувал съм за трулове, които са били премествани или са изчезвали, но да намериш още един е малко странно, не мислиш ли?

— Защо са те извикали? Защо не са го откарали в местния участък?

— Моят капитан след убийството на медицинската сестра има карт бланш за болницата. Затова ми се обади веднага и ме накара да се домъкна дотук. Проблемът е, че в случая с неговата балдъза няма никакъв напредък и затова си го изкарва на мен. Е, има някакви прилики. Тялото, което докарахме е с две дупки от куршуми, точно както беше и при балдъзата му.

— Идентифицирахте ли го?

— Не, няма никакви следи. Освен това в болницата никой не липсва, нито от пациентите, нито от персонала.

— Да кажеш нещо за главата и ръцете на трупа?

— Няма ги. Не могат да ги открият.

— И какво? Твоят капитан смята, че новият труп е по някакъв начин свързан с неговата роднина?

— Е, не го каза точно с тези думи, но е ясно, че това има предвид. Странно е. Трупът е бил съвършено чист, когато нашият човек го намерил в дъното на стария им охладител. Никаква кръв, никакви мръсотии, нищо, сякаш току-що е излязъл изпод душа. Твърде мистериозно е, ако ме питаш, а съм видял достатъчно зловещи неща в кариерата си.

— А как са били отрязани главата и ръцете?

— Какво искаш да кажеш?

— Чисто ли е било направено, или са били накълцани?

— Чисто. Много чисто.

— Искаш да кажеш: по начина, по който би го направил лекар?

— Мисля, че да. Не ми беше хрумвало, но сега като казваш...

— Случаят изглежда интригуващ.

— Ще го поемеш ли веднага? Капитанът ми каза да му се обадя колкото се може по-скоро.

— Съжалявам, но първо трябва да свърша с двете момчета.

Лу я погледна, после очите му се плъзнаха по масата.

— Какво им се е случило?

— Били са прегазени в метрото.

Сержантът поклати глава:

— Това ли е, което събра медиите във фойето?

— Боя се, че да. Самата идея да бъдеш прегазен в метрото е достатъчно зловеща, но става още по-привлекателна за журналистите, ако се разглежда като двойно самоубийство или двойно убийство.

— Аха — обади се Марвин за пръв път. — И щях да чуя отговора в момента, в който ти влизаше.

— Наистина ли? — вдигна вежди Лу. Той преодоля колебанието си и пристъпи навътре. — Тези момчета изглеждат така, сякаш са били хвърлени в месомелачка. Е, и какво е — самоубийство или убийство?

— Нито едното, нито другото — обади се Лори. — Било е злополука.

Двамата мъже я погледнаха изненадано.

— Как можеш да си сигурна? — попита Лу.

— Убедена съм, че при аутопсиите ще открия, че децата са били убити, когато влакът ги е ударил. — Вижте слабото обгаряне на краката. — Тя вдигна крака на едното момче и посочи тъмно петно.

— И какво е това? — не издържа Лу.

— Изгаряния. — Тя посочи към пенисите на момчетата.

— Оу! — Лу направи гримаса на болка.

— Мисля, че са направили фаталната грешка да уринират едновременно върху третата релса, докато са стояли или на стоманения край на платформата, или на самите релси. Образува се електрическа дъга и ги е убила...

— Мили боже! — Лу се изправи. — Никога не ми го припомняй.

Лейтенантът остана за аутопсиите на двете момчета, които приключиха бързо. Както и бе предположила, Лори откри видими доказателства за теорията си. Междувременно разказа на Лу за аутопсията на Патриша Пруит, с която продължаващата зловеща серия от необясними смъртни случаи в „Манхатън Дженерал“ стигаше до осем.

— Лоша работа — поклати глава той. — Вчера Джак ми каза, че са седем и че обмисля идеята ти за сериен убиец, но че официално ръководството не излизало с никакво становище. Каква е реакцията на Калвин сега? Патологическият няма ли да даде пресконференция?

— Калвин още не знае за последния случай от тази сутрин — отвърна Лори. — Не знам как ще реагира, но не съм оптимистка. Страхувам се, че трябва да стане нещо извънредно, за да стигне до съзнанието му, тъй като токсикологията още не е готова. Когато се касае за „Манхатън Дженерал“, той е като кон с капази. Все още мисли за болницата като за стария, уважаван академичен център, където е стажувал навремето. Последното, което би искал, е да накърни репутацията им.

— Ако там умират здрави хора, репутацията им така или иначе ще пострада. Съобщи ми, ако се съгласи с теб и промени мнението си. Както казах и на Джак, с всичко, което се случва в момента ръцете ми са вързани, поне официално. Вторачил съм се в случая на Чапман. Ако

не стигна до някакъв заподозрян, току виж са ме изхвърлили с гръм и трясък от службата.

— Всъщност, аз работя с д-р Роджър Русо по няколко основателно заподозрени. Оставил ми е съобщение тази нощ, според него е постигнал известен напредък.

— Не ми е приятно да ми казваш, че работиш с този човек по обясними причини. Но ако стигнете до някакви имена мога да направя нещичко, стига да не е официално.

— Мисля, че вече разполагаме с едно — каза Лори. Тя подаде инструментите на Марвин и когато санитарят излезе да извика Сол да му помогне, тя продължи да му разказва за серията си и вероятността потенциалният убиец да се е преместил от „Свети Франциск“ в „Дженерал Манхатън“, както и че Роджър проверява трансфериралите се и може би дори е разговарял с някои от тях, включително с анестезиолога Наджах.

— Чакай малко! — Сержантът вдигна ръка. — Спири точно тук. Да не би да ми казваш, че твоето гадже възнамерява да отиде сам и да говори с Наджах или другите заподозрени?

— Мисля, че да — отвърна Лори. Не беше очаквала такава негативна реакция от Лу.

— Това е безумие — поклати глава той. — Знаеш какво мисля за аматьорите, които се правят на детективи. Едно е да разполагаш с имена теоретично и съвсем друго да тръгнеш да разследваш практически някого.

— Защо? Нали трябва да се опиташ да стесниш кръга от заподозрени? Пък и това засега са чисти догадки.

— Исусе Христе! Лори, мразя, когато говориш по този начин! Нека да допуснем за миг, че наистина зад т.нар. ти „серия“ стои убиец. Ако е така и ако той не е абсолютно откачен, може да е изключително опасен. Най-малката провокация може да го изкара от релси.

Марвин и Сол се върнаха в залата. Докато пренасяха труповите на двете момчета върху чакащите колички, Лори и Лу стояха безмълвни. И двамата се бяха почувствали неловко от внезапния емоционален изблик на лейтенанта. Когато вратата се затвори зад санитарите, Лу се изкашля.

— Съжалявам — каза той. — Не исках да прозвучи чак толкова ужасно. Аматьорското разследване ме плаши. Последното, което

искам, е да рискуваш живота си, както го направи по време на Пол Серино и на кокаиновата афера. Разправията с психопати не е шега работа.

— Мисля, че си прав.

— Да минем на нещо по-приятно. — Лу побърза да смени темата. — Нямам търпение да те попитам как мина срещата ти с Джек снощи. Твоите момчета заровиха ли томаховките или...?

Лори не се задълбочи да му обяснява, а и неговите инстинкти вероятно му подсказваха, че не бива да настоява.

Двамата санитарии вкараха в залата една количка и пренесоха обезглавения труп върху масата.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Лори, след като погледна тялото. — Забележително чисто. — В рязък контраст с обезобразените тела на момчетата тук нямаше кръв дори на мястото на врата и китките, които бяха отрязани остро като в илюстрация на учебник по анатомия. Сол изкара количката в коридора докато Марвин прекарваше тялото през рентгена.

Двата куршума изпъкнаха като бели петна върху сиво-черното поле. Едното беше със сплескана неправилна форма, а другото изглеждаше нормално. Лори посочи деформираната сачма в средата на торса.

— Предполагането ми е, че тя е ударила гърба. — Пръстът ѝ се плъзна върху деформацията по гръбначния стълб. — Бих казала, че е спряла в черния дроб. Другата е в средостението, в центъра на гръдния кош и не бих се изненадала, ако открием, че е перфорирала дъгата на аортата. Това е бил фаталният куршум.

— Прилича на деветмилиметров.

— Ще видим — каза Лори.

Тя се върна до масата и започна външния преглед. Помоли Марвин да обърне тялото, за да види входните рани, както и да ги фотографира. Но когато санитарят го направи, тя забеляза миниатюрна, сложна татуировка на октопод в долната част на гърба.

Олюля се и си пое дълбоко дъх. Наведе се напред и се улови за ръба на масата за да се задържи изправена. Беше вперила очи в татуировката.

— Д-р Монтгомъри, добре ли сте? — попита я Марвин.

Тя не помръдна. След първоначалното олюляване сега стоеше като замръзнала.

— Лори, какво стана? — попита Лу и се опита да надникне зад пластмасовата маска пред лицето ѝ.

Тя тръсна глава за да излезе от моментната си скованост, след което отстъпи.

— Трябва да прекъсна — произнесе с висок глас. — Тази аутопсия ще трябва да почака. — След което се обърна и се насочи към вратата.

Санитарите я гледаха неразбиращо. Лу я извика, но тя не се обърна. Когато вратата се затвори, той погледна към Марвин.

— Какво става тук?

— Представа нямам — отвърна той и върна тялото в първоначалната му позиция по гръб. После се изсмя късо и безрадостно: — Никога не се е случвало преди. Може да е болна.

— По-добре да проверя — каза Лу.

Очакваше да я намери в коридора, но я нямаше. От мястото, където стоеше, се виждаше всичко до будката на портиера. Объркан от станалото, той закрачи покрай редиците с хладилни камери, където се съхраняваха трупове преди аутопсия. Когато стигна до края, забеляза Лори в хранилището — включваше батерията си да се зарежда.

— Какво става? — попита я той. — Добре ли си? Няма ли да правиш ти аутопсията?

Тя се обърна и го погледна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Хей! Какво ти става? — Той свали маската си и съблече престилката, след което я прегърна силно.

След няколко минути той се дръпна и се взря в нея. Тя избърса очите си с ръка и изхлипа.

— Искаш ли да поговорим?

Лори кимна, но не направи опит да се освободи от прегръдката му. Пое си дълбоко дъх. Устните ѝ трепереха.

— Успокой се.

— Боя се, че знам на кого е трупът — успя да произнесе най-сетне тя. — Това е Роджър Русо, моят приятел от „Манхатън Дженерал“.

— Мили боже! — каза Лу полусъчувствено, полураздразнено. — Сега разбираш защо ти казах, че аматьорското разследване е опасно.

— Нямам нужда от лекции — прекъсна го Лори и се изтръгна от ръцете му.

— Извинявай. Знам, че е така.

— Каж ми нещо — започна тя предизвикателно. — Този човек беше нещо важно в живота ми, а аз съм тази, която го тласна да направи онова, което той в края на краищата направи. О, Господи, каква бъркотия! — Тя стисна главата си с две ръце.

— Извинявай, д-р Монтомъри, но не е точно така. Ти предполагаше, че се е добрал до някои имена. И доколкото ми е известно, не си го карала да ходи из болницата и да разговаря с тези хора. Това е била негова идея.

— В момента това няма никакво значение — въздъхна тя и отпусна безсилно ръце.

— Възнамеряваш ли да довършиш случая?

— Не, не възнамерявам — сопна му се тя.

— Добре, добре. Не ми се дразни, аз съм на твоя страна.

— Съжалявам. — Гласът ѝ потрепна.

Робърт Харпър, шеф на охраната, мина покрай Лори и продължи по посока на охладителя, след което се появи отново с бърза крачка.

— Журналистите стават неспокойни — докладва той. — Чули са за обезглавения труп и настояват да получат подробности.

— Как са чули, че имаме нов случай? — погледна го изпитателно Лори.

Робърт направи въпросителен жест с ръце.

— Представа нямам. Марлин ми се обади да слеза долу и да ги успокоя.

Лори погледна Лу. Той вдигна ръце:

— Не съм им казал.

— Истински цирк — промърмори тя мрачно.

— Какво да им кажа? — попита Робърт.

— Каж им, че ще се обадя на заместник-шефа.

— Съмнявам се, че това ще ги удовлетвори.

— Налага се — каза Лори. Тя си пое дълбоко дъх, мина между двамата мъже и тръгна към аутопсионната зала.

Двамата мъже размениха бързи погледи, преди шефът на охраната да се отпрати по стълбите. Лу забърза след Лори и след малко я настигна.

— Русо трябва да бъде аутопсиран.

— Не ми казвай нещо, което вече знам. — Тя отвори вратата рязко, каза на Марвин да си почине и тръгна към асансьора в дъното. Лу я последва.

Когато се качиха в кабинката на мястото на шока и тъгата върху лицето ѝ се бе изписал гняв:

— Може би това най-после ще ги събуди! Може би най-после ще им стигне до съзнанието за какво става дума.

— Съжалявам, но съм на друго мнение — смъртта на Русо не доказва недвусмислено, че смъртта на пациентите от твоята серия се дължи на убийства. Това само ни убеждава, че в „Манхатън Дженерал“ има убиец, който се цели в лекари и медицински сестри. Може същият този човек да е убил пациентите, но може и да не е. Не избързвай със заключенията.

— Не ме интересува какво мислиш, сигурна съм, че са свързани.

— Може и така да е — каза Лу. — Оставил ли ти е Русо някое друго име освен това на д-р Наджах?

— Не, само неговото.

— Но предполагаш, че е разполагал и с други?

— Няма съмнение, той сам ми каза.

— Дали ги има записани някъде?

— Мисля, че да. Спомена ми за някакви списъци.

— Слава богу!

Те слязоха на етаж на Лори и се отправиха към офиса ѝ. Там Лори побърза веднага да набере номера на Джак. Молеше се да си е вкъщи. За нейно облекчение той вдигна на второто позвъняване.

— Съжалявам, че те безпокоя... — започна тя.

— *Че ме безпокоиш!* Това не е безпокойство. Радвам се да те чуя!

— Бях ти казала, че ще чакам ти да ми се обадиш, но се случи нещо. Джак, трябва веднага да дойдеш в Патологическия център.

— Толкова ли са скучни случаите, че се нуждаеш от ободряване?
— попита той, но тя бързо го прекъсна.

— Моля те, прекрати саркастичните си шеги! Тази сутрин докараха Роджър Русо като неидентифицирана жертва. Бил е застрелян миналата нощ в „Манхатън Дженерал“.

— Идвам веднага — каза той и затвори.

Тя остави слушалката и подпря глава върху ръцете си. Очите я смъдяха. След онази фатална нощ в апартамента на Джак, когато не бе могла да спи, сякаш животът ѝ бе излязъл от контрол. Чу, че зад нея Лу разговаря с колегите си в „Манхатън Дженерал“. Казваше им да запечатат офиса на д-р Роджър Русо, докато той отиде и се запознае с досието на д-р Наджах.

Лори простена. Имаше нужда да поплаче за Роджър, но това не можеше да стане сега. Тя вдигна отново телефона, за да се обади на Калвин.

— Какво има? — попита той с обичайната си нетърпеливост. Мразеше да го безпокоят вкъщи без основателна причина.

— Боя се, че са няколко неща. Просто не знам как да започна...

— Не съм в настроение за игрички, Лори. Кажете каквото имаш да ми казваш.

— Добре. Дветдесет и девет процента съм сигурна, че шефът на медицинския персонал в „Манхатън Дженерал“, който ми е приятел и с когото разговарях за моята серия, лежи в момента на една маса в залата за аутопсии и чака да бъде аутопсиран. Бил е застрелян миналата нощ в болницата и е намерен тази сутрин в хладилното отделение.

В първия момент Калвин не каза нищо и тя си помисли, че може би връзката е прекъснала.

— А защо не си сто процента сигурна? — чу се най-сетне гласът на Калвин.

— Трупът беше докаран без глава и с отрязани ръце. Онзи, който го е направил, не е искал да бъде идентифициран.

— А ти как успя да го идентифицираш?

— По уникалната татуировка.

— О, значи може да се каже, че той ти е бил нещо повече от обикновен приятел.

— Беше ми приятел — настоя Лори. — Много добър приятел.

— Добре, добре — каза Калвин, явно искайки да смени темата. — Понеже те познавам, предполагам, че приемаш този епизод като передно доказателство за идеята ти за серийния убиец.

— Има причини. Вчера сутринта му казах за случаите в Куинс и предложих да погледне кой от служителите се е трансферирал от „Свети Франциск“ в „Дженерал“. Д-р Русо ми е оставил гласово

съобщение през нощта, в което ми съобщава, че се е добрал до няколко потенциални заподозрени, с които смята да разговаря.

— Уведомена ли е полицията?

— Разбира се. Детектив Лу Солдано е тук в момента и разговаря с колегите си от болницата.

— Мисля, че не е подходящо ти да правиш аутопсията.

— И през ум не ми е минавало. Джак е на път за насам.

— Джак не е втора смяна.

— Знам. Помислих си, че той не само може да извърши аутопсията, но и да ми окаже морална подкрепа.

— Добре, добре, това е чудесно. Сигурна ли си, че искаш да останеш? Мога да се обадя на някого да те замести тези дни. Предполагам, че е голям шок.

— Шок е, да, но предпочитам да остана.

— Ти решаващ, Лори, не искам да те насилвам. В същото време, искам да сме наясно за становището на Патологическия по отношение на твоите „сери““. Както казах и преди, не сме теоретици. Няма никакви доказателства, че пациентите са били убити. Схващаш ли, Лори? Трябва да съм сигурен, защото не искам разпавии с медиите. Тук залогът е прекалено голям.

— Само че има още един случай тази сутрин — каза тя. — Здрава трийсет и седемгодишна жена. С нея в „Манхатън Дженерал“ случаите стават осем!

— Цифрите не ми влияят, Лори, както не трябва да влияят и на теб. Това, което ме интересува е дали Джон ще изрови нещо от токсикологията. Ще се опитам да го попритисна в понеделник, за да удвои усилията си.

Страхотна работа ще свърши това, помисли си тя мрачно, знаейки колко много усилия вече бяха положени.

— Какво друго има? — попита Калвин. — Искаше да кажеш още нещо.

— Да — призна тя. — Не бих ви безпокоила, но тъй като и без това разговаряме, ми се иска да ви информирам. — И тя му разказа историята за двете момчета, както и това, че целият коридор е пълен с журналисти и оператори.

— Знаят ли медиите за обезглавения труп?

— За съжаление — да.

— Ако говориш с тях, ще успееш ли да се въздържиш от коментари за него и за твоята серия? Те несъмнено ще те разпитват.

— Предполагам.

— Лори, да или не?

— Добре, да — произнесе тя, загубила търпение.

— Не ме дразни, Лори, иначе няма да ти позволя да говориш с медиите.

— Съжалявам! Просто съм стресирана.

— Говори с журналистите за инцидента в метрото — подчертай, че разкритията ти са предварително впечатление и предстоят по-нататъшни изследвания. Искам това специално да го кажеш!

— Да, добре, добре. — Тя затвори телефона. Усети се толкова уморена от разговора с Калвин, който постоянно ѝ напомняше за политическата страна на професията ѝ.

Обърна се да види дали Лу е приключил и в този момент острата болка ниско в корема я преряза. За щастие не бе толкова силна, колкото в таксито.

— Джак идва — съобщи тя и се размърда, за да облекчи неприятното усещане. — Той ще направи аутопсията.

Лейтенантът кимна.

— Дочух. Добре направи, че му се обади. Чух също, че се каниш да говориш с онази тълпа долу. Мога да ти помогна и аз да говоря за д-р Русо, докато ти им даваш подробности за инцидента в метрото. Така няма да имаш неприятности с Калвин.

— Добре звучи. — Тя се изправи и болката намалю.

— Трябва да ти кажа, че вече разбрах нещо интересно. Този д-р Наджах има досие. Бил е арестуван преди четири години, когато се е опитал да се качи с пистолет в куфарчето на борда на самолет за Флорида. Разбира се, твърдял, че е случайно, че го бил забравил в ръчния си багаж и че има разрешително.

— Деветмилиметров ли е бил?

— Да.

— Интересно. — Лори сложи ръце на хълбоците си, така че да може да притиска с пръсти мястото, което я боли. Както и сутринта, това помогна почти веднага.

— И още нещо — каза Лу. — Преди да се преквалифицира в анестезиолог, е бил хирург.

— Господи! — погледна го ужасена тя и в съзнанието ѝ изникна обезглавеният труп.

— Ще го задържим за няколко дни и ще го пречупим с помощта на някои от по-опитните ни следователи. Също така ще си осигурим заповед за обиск, може пък да се натъкнем на този деветмилиметров пистолет, който той се е опитал да отнесе във Флорида.

— Идеята ми се вижда добра — съгласи се Лори.

18.

Малко след като Лори и Лу слязоха да се срещнат с медиите, Джак пристигна. В този час на деня трафикът беше слаб, а и той бе натискал здраво педалите.

Зае се почти веднага с аутопсията, Марвин му асистираше, а Лу наблюдаваше отстрани. През това време Лори работеше със Сол.

Свършиха почти по едно и също време и се качиха да хапнат по един сандвич. Джак разказа набързо какво бе открил при аутопсията на Русо. Първият куршум бе прекъснал гръбначната хорда, така че жертвата е била буквално парализирана. Вторият се бе оказал смъртоносен — бе пробил сърцето, засягайки едно ребро и бе спрял в лявата вентрикуларна стена.

По време на краткия монолог Лори се опитваше да запази самообладание, да забрави, че подробностите се отнасяха до човек, който ѝ бе скъп. Напомняше си непрекъснато, че смъртта е настъпила почти мигновено.

Лу ѝ предложи да отиде с него до „Манхатън Дженерал“ и да му помогне да открият списъците в офиса на Роджър Русо. Джак се присъедини към тях — не можел да пропусне възможността да участва в наказанието, което „АмериКеър“ заслужава, уверен, че медиите ще се втурнат натам още щом подушат какво е ставало зад кулисите.

Качиха се всички в Шевролета на Лу и потеглиха към общинската болница. По пътя Лори предложи на Джак да изслуша съобщението, което Роджър ѝ бе оставил през нощта.

— Този Наджах ми изглежда добър кандидат — кимна Джак. — Може би прекалено добър. Ако зад тази мистерия стои анестезиолог, дълго има да се чудим защо нищо не излиза в токсикологичния анализ. Може да е използван някакъв изключително летлив газ.

Като се изключи големият брой униформени полицаи, в болницата всичко изглеждаше нормално. Непрекъснато влизаха и излизаха хора, дълга опашка се виеше пред бюрото за информация, по коридора се разминаваха лекари и сестри в бели престилки.

Лу се спря да говори с един от полицаите и Лори и Джак останаха сами.

— Как се справяш?

— По-добре, отколкото бих очаквала — отвърна тя. — Всъщност, помага ми, това че трябва да разбере какво се е случило. Държи ме далеч от моите проблеми. — В този момент неочакваната болка я преряза отново. Не беше силна, но това я накара да помисли дали пък не става дума за апандисит. Болеше я точно там. Тъкмо се канеше да го спомене на Джак, когато Лу се върна.

— Да отидем първо на сцената на местопрестъпление, преди да нахълтаме в офиса на Русо — предложи той. — Момчетата от ЦРУ вече имат напредък.

Те слязоха с асансьора до сутерена и последваха стрелката, която водеше към старата амфитеатрална зала за аутопсии. Старата кожена двойна врата беше подпряна и стоеше отворена; жълта полицейска лента заграждаше входа. Отстрани стоеше един униформен полицай. Лу се провря под лентата, но когато Лори се опита да го последва, полицаят препречи пътя ѝ.

— Всичко е наред — обърна се Лу към колегата си. — Те са с мен.

Мощни прожектори осветяваха полукръглия амфитеатрален интериор, достигайки дори най-горната редица от свързани седалки. Няколко съдебни инспектори продължаваха да работят.

— Говори се, че имате напредък — обърна се Лу към шефа им.

— И аз мисля така — кимна сдържано Фил и им махна да го последват към дъното на помещението. Той посочи към маркерите с тебешир върху пода: — Установихме, че тялото първоначално е лежало тук, с глава на перваза. И макар мястото да е било изчистено идеално, успяхме да открием кървавите пръски, което ни даде представа къде е била жертвата, когато е била застреляна.

Той ги поведе назад към входа и им посочи две съседни кръгчета очертани с тебешир.

— Тук открихме двете гилзи, което ни кара да смятаме, че убиецът е бил на двайсет крачки зад жертвата по време на стрелбата.

Лу кимна.

— А тук — продължи инспекторът, посочвайки към старата маса за аутопсии, — е станало разчленяването.

— Обикновена зала за аутопсии — направи коментар Лу. — Било е удобно за убиеца.

— Може да се каже. — Той посочи към шкафа. — Дори е имал достъп до подходящи инструменти. Установихме кои ножове и триони са били използвани.

— Добра работа — похвали го Лу. — А сега нека видим мястото, където е бил намерен трупът.

— Няма проблеми. — Фил тръгна обратно към залата. Излязоха през единична врата в къс коридор и отминаха малък, задръстен с вещи офис. В края на коридора стоеше дебела дървена врата, която се отвори със силно изщракване. От вътрешността излезе студена мъгла от формалдехид на талози и легна бавно върху пода.

Лори и Джак знаеха какво трябва да представлява помещението вътре. Беше охладител, в който държаха труповете, преди да ги подложат на аутопсия.

— Жертвата е намерена в количка в дъното, покрита с чаршаф — каза Фил и посочи централната пътека — Отгук не се вижда добре. Искате ли да влезем навътре?

— Мисля, че ще се откажа. Това място ме кара да настръхвам — пое си дъх Лу.

— Изненадан съм, че тялото е било намерено толкова бързо — каза Джак. — Останалите изглеждат така сякаш висят тук от години.

Лори извъртя очи. Винаги се изненадваше от способността на Джак да се шегува с всичко.

— Убиецът не е искал тялото да бъде намерено или идентифицирано — добави тя.

— Предлагам да се качим в офиса на д-р Русо — обади се Лу.

Понеже беше събота, административният етаж бе почти пуст. Един униформен полицай, който четеше вестник, скочи при появата им. Зад него бе затворената врата на офиса на Роджър, с опъната пред нея жълта полицейска лента.

— Надявам се, че вътре не е влизал никой — обърна се Лу към униформения.

— Не и след като се обадохте сутринта, лейтенант.

Лу Солдано кимна и отмести лентата, но преди да е успял да отвори, някой го извика по име. Той се обърна и видя висок, строен мъж с вид на кинозвезда, който крачеше към него с простряна ръка.

Песъчливо-русата му коса проблясваше в златно, лицето му бе загоряло, което караше сините му очи да изглеждат още по-сини. Имаше вид на човек, който сякаш току-що се е върнал от Карибите. Лу се стегна.

— Аз съм Чарлз Кели — каза мъжът и стисна силно ръката на лейтенанта — и съм президент на „Манхатън Дженерал“.

Лу се беше опитал да се свърже с него предишния ден, но му беше отказано, сякаш тази среща бе под достойнството на президента.

— Съжалявам, че не успях вчера да ви приема — продължи той. — Беше ужасен ден.

Лу кимна. Забеляза, че Чарлз хвърля погледи към Лори и Джак и побърза да му ги представи.

— Боя се, че познавам д-р Степълтън — произнесе сковано президентът.

— Добра памет — кимна Джак. — Беше преди поне осем години, когато бяхте загазили с онези опасни микроби и аз ви помогнах.

Мъжът премести очи върху Лу.

— Какво правят те тук? — Гласът му не беше особено радушен.

— Помагат ми в разследването.

Той кимна сякаш обмисляше обяснението му.

— В понеделник ще уведомя д-р Бингъм, че са били тук. Както и да е, просто исках да ви се представя, лейтенант, и да ви уверя, че съм готов да ви помогна с всичко възможно.

— Благодаря — каза Лу. — Мисля, че в момента се справяме добре.

— Има нещо, което бих искал да ви питам.

— Окей, давайте.

— С тези две убийства в рамките на толкова малко време ми се иска да ви помоля да бъдете колкото се може по-дискретен, особено за жестоките подробности, разкрити днес. Освен това бих искал да ви помоля почтително цялата информация, която ще бъде публикувана, да мине през нашия отдел „Връзки с обществеността“. Трябва да мислим за институцията и да ограничим всякакви допълнителни щети.

— Боя се, че някаква част от зловещите факти вече е стигнала до медиите — призна лейтенантът. — Нямам представа как е изтекла, но бях принуден да дам малка пресконференция. Мога да ви уверя, че не

съм споменавал никакви подробности. В подобно разследване това не е желателно.

— Точно това мисля и аз — каза Чарлз, — макар и по различни причини. Във всички случаи оценяваме помощта, която можете да ни окажете при тези трудни обстоятелства. Желая ви късмет в работата!

— Благодаря, сър — кимна Лу.

Президентът на болницата се завъртя и се насочи към офиса си.

— Ама че задник! — поклати глава Джак.

— Бас ловя, че е завършил Харвард — процеди злобно лейтенантът.

— Стига — прекъсна ги Лори, — трябва да се връщам в Патологическия.

Лу отвори вратата и тримата влязоха в офиса на Роджър.

Докато Лори се колебаеше на прага, двамата мъже се отправиха директно към бюрото. Тя обходи с очи стаята. Беше неестествено да е тук, а Роджър да го няма. Беше се запознала с него само преди пет седмици и знаеше дълбоко в себе си, че не го познава достатъчно, но го харесваше и може би дори го обичаше. Бе усетила интуитивно, че е добър човек и я бе подкрепил, когато се нуждаеше от това. В известен смисъл можеше дори да се окаже, че донякъде се е възползвала от него, което я накара да изпита вина.

— Лори, влизай! — извика ѝ Лу.

Тя прекрачваше прага, когато клетъчният ѝ телефон извънтя. Беше операторът от Патологическия със съобщението, че има нов случай от полицейския арест. Тя го увери, че се връща след час. Смъртните случаи в ареста бяха всеизвестни, а това определено означаваше, че трябва да се заеме с тази аутопсия преди понеделник.

— Доста неща взехме — каза Лу, когато тя се присъедини към тях. — Тези листове може да се окажат най-важното. Някои от имената са отбелязани дори със звездички. — Той подаде листовете на Джак, който им хвърли по един поглед, преди да ѝ ги подаде. Тук бяха и данните за д-р Хосе Кабрео и д-р Мотилал Наджах.

— Времето, когато се е преместил в „Дженерал“ и фактът, че предпочита да работят нощна смяна говорят достатъчно красноречиво — промърмори Лори.

— Чудя се защо заповедта за ареста му не е тук — попита Лу. — Това е важно за човек, който има достъп до контролирани субстанции.

Лори вдигна рамене.

— Ето още един списък, който Русо е отбелязал със звездичка — каза Лу. — Хора, които са се преместили от „Свети Франциск“ в „Манхатън Дженерал“ между средата на ноември и средата на януари.

Списъкът се състоеше от седем имена и отделенията в болницата, в които работят.

— Всички тези хора са имали лесен достъп до пациентите, особено по време на нощната смяна.

Лейтенантът кимна.

— Други осем лекари, уволнени от „Дженерал“ през последните шест месеца. Мога да си представя, че измежду тях има някой умопобъркан, на когото би му се искало да си го върне на „АмериКеър“.

— Звучи логично — съгласи се Джак. — Може би трябва да добавите и моето име към този списък.

— Трябва ми цял екип, за да се справи с всичко това — каза Лу. — Ако Наджах не е нашият човек, ще се наложи да разпитаме останалите. Хм. Какво е това? — Той вдигна един диск.

— Да го проверим — каза Лори. — Тя го взе и включи компютъра на Роджър, написа бързо паролата му, което накара Джак да вдигне изненадано вежди. Забеляза реакцията му, но я игнорира.

Сиди-то съдържаше дигиталните болнични сведения за всичките случаи от серията й, включително и за тези от „Свети Франциск“. Предположи, че Роджър е взел данните, когато бе отишъл там за списъка на личния състав. Лори обясни на Лу какво представлява и попита дали може да го вземе със себе си в Патологическия. Това можеше да й помогне, когато се заеме с картоните.

Лейтенантът помисли за миг.

— Можеш ли да направиш копие?

Без да се бави, тя презаписа диска.

— Всъщност, не бих имала нищо против да имам копия и от списъците — добави тя след малко. — Предполагам, че днес следобед ще мога да ги прегледам и кой знае, може да ми хрумне някоя полезна идея. Сигурна съм, че тук някъде трябва да има ксерокс.

Ксероксът се оказа съвсем наблизо и тя преснима всичките списъци на Роджър.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита я Джак, когато тръгна за Патологическия. — Мога дори да те заместя, ако искаш да се прибереш вкъщи.

— Добре съм — увери го Лори. — По-добре да се занимавам с нещо, отколкото да обикалям сама апартамента.

Джак погледна Лу:

— Какъв е планът ти?

— Искам да разпитам човека, който е открил тялото. След това ще се срещна с този Наджах, за да видя дали сме успели да се докопаме до оръжието му. Току виж едно просто напомняне за науката балистика го накарало да пропее.

— Възразяваш ли да те придружа? — попита го Джак.

— Заповядай — вдигна рамене лейтенантът.

Джак се обърна към Лори:

— Скоро се връщам в центъра и ще ти помогна за следващата аутопсия.

— Не се притеснявай — каза тя. — Ела когато можеш. — След което прегърна двамата мъже, като задържа ръцете си върху Джак малко по-дълго.

Преди да напусне административното крило, реши да се отбие в тоалетната. Ужаси се, когато забеляза кръв върху тоалетната хартия. Кървеше!

Беше съвсем малко, но доколкото знаеше, това не бе добър знак по време на бременност, особено в началото. В същото време ограничените ѝ познания по акушерство от студентско време бяха достатъчно избледнели в паметта ѝ, за да прави заключения.

Защо такива неща се случват винаги през почивните дни, простена тя. Искаше ѝ се да се консултира с Лора Райли, но не беше удобно да ѝ звъни в събота.

Дръпна се от мивката и се погледна в огледалото. Последните няколко нощи безсъние си бяха казали думата. Макар да бе далеч от вида на Джанис, около очите ѝ се виждаха тъмни кръгове и лицето ѝ изглеждаше уморено и измъчено. Имаше лошото чувство, че ѝ предстои и друго изпитание и се помоли, ако това се случи да има достатъчно емоционални сили да се справи с него.

19.

Връщането в Патологическия център не ѝ отне много време, но качването в таксито още веднъж провокира болката в корема ѝ. Марвин я очакваше и тя веднага се зае с аутопсията. Докато свърши, болката беше изчезнала и на нейно място се бе появило неопределено усещане за натиск. Когато се преобличаше, натисна с пръсти мястото. За разлика от сутринта това само влоши положението. Обезпокоена, побърза да отиде в тоалетната и да види дали няма кръвоизлив, но всичко се оказа наред.

Тя се качи в офиса си и погледна телефона. Запита се за втори път дали да не се обади на Лора Райли, но пак се отказа. Не я познаваше достатъчно добре, пък и не ѝ се искаше да я безпокои с проблеми, които по всяка вероятност можеха да почакаат до понеделник. В края на краищата симптомите не се появяваха за първи път. Внезапната поява на няколкото капки кръв беше единственият обезпокоителен аспект, но изглежда тревогата е била напразна.

Вместо да се тревожи по-добре беше да се земе с картоните от Куинс и списъците на Роджър. Дължеше му поне това.

Установи, че картоните от „Свети Франциск“ са значително по-различни от тези в „Дженерал“. Докато „Манхатън Дженерал“ бе третата по важност учебна болница, „Свети Франциск“ бе чисто и просто обществена институция. Нямахте ги бележките от стажуващи лекари и по тази причина досиетата изглеждаха много по-опростени.

Но в демографско отношение — точно както очакваше — случаите съвпадаха напълно. Всички жертви бяха сравнително млади хора, починали в рамките на двадесет и четири часа след оперативната намеса.

Роджър ѝ беше казал, че случаите в „Дженерал“ са на сравнително скорошни абонати на „АмериКеър“. Тя провери как стоят нещата в Куинс. Същото! Всичките починали пациенти се водеха към „АмериКеър“, а двама от тях бяха само от два месеца.

Лори се замисли над този любопитен факт. Дали беше случайно? Кой знае. Тя се пресегна взе листче и написа: *всички жертви са абонати на „АмериКеър“*. После добави: *всички жертви са починали в рамките на двадесет и четири часа след упойката; всички жертви са били на системи; всички жертви са млади хора; всички жертви са здрави*.

Погледна списъка си и се опита да измисли по какъв друг начин са били свързани жертвите. Не ѝ хрумна нищо, затова остави листчето и се върна към картоните. Макар да знаеше, че трагедиите се бяха разигравали в различни части на болницата, много от тях — на етаж на хирургията, нямаше представа дали е било така и в Куинс. Провери и установи, че и там е било същото, случаите бяха пръснати из почти всички отделения.

Понеже картоните от Куинс бяха по-тънки, тя прегледа всяка страница, хвана се дори, че чете разрешенията за приемане, които бяха върху стандартни бланки. Описваше се подготовката за операция, забраната за даване на всякакви лекарства през устата след полунощ, както и различни рутинни лабораторни изследвания. Очите ѝ се спуснаха надолу по списъка и спряха върху тест, който не ѝ бе известен. Бе групиран с кръвните тестове, затова предположи, че се касае за някакво изследване на кръвта. Наричаше се MASNP. Никога не бе чувала за подобен тест. Запита се дали NP означава нуклеарен протеин — ядрен белтък — и ако е така какво трябваше да означава MAS? Нямаше представа, но ако беше права в предположението си за NP, може би тестът бе свързан с някакво имунологично изследване.

Върна се обратно към картоните и започна да търси. Откри прикачени всички резултати от лабораторни изследвания, с изключение на резултатите от MASNP.

С нараснало любопитство започна да търси из другите картони от Куинс. Във всеки имаше бланка за такова изследване, но не и резултати. Същото бе и с картоните от „Дженерал“.

Взе листче от купчинката и записа: *на всички жертви е назначено изследване MASNP, но резултати няма; Какво представлява MASNP?*

Тя си спомни за кратката електрокардиограма в картоната на Собчак, направена от реаниматорите и започна да търси. Откри го лесно, тъй като листчето за отбелязване, което бе сложила, се

подаваше отвътре. Отвори картоната, разгъна диаграмата и препрочете бележката, която сама си бе написала след аутопсията — *да я покаже на кардиолог.*

Реши да провери дали в другите картони няма ЕКГ, свързано с опитите за реанимация. Не си спомняше да е забелязвала такова, но искаше да е сигурна.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо — произнесе някакъв глас.

Лори се обърна. На прага стоеше Джак. На лицето му вместо обичайната насмешлива усмивка се бе изписала загриженост.

— Изглеждаш ужасно заета — добави той.

— Най-добре е да съм заета. — Тя се протегна за стола на Рива и го приближи до бюрото си. — Радвам се, че те виждам. Влизай и се разполагай.

Той се отпусна върху стола и погледна към натрупаните хартии върху бюрото й.

— Какво правиш?

— Проверих дали случаите в Куинс са аналогични на тези в „Дженерал“. И се оказа, че са аналогични. Открих и друго любопитно нещо. Чувал ли си за тест, наречен MASNP? Предполагам, че е съкращение, но не съм го чувала.

— Нито пък аз — каза Джак. — Къде си го видяла?

— Върху стандартизираните предоперативни предписания в картоните на всички случаи — каза Лори. Взе един картон от купчината и му го подаде. — Има го във всичките. Предполагам, че е част от рутинна практика на „АмериКеър“, най-малкото в тези две болници.

— Интересно — промърмори Джак и поклати глава. — Провери ли в какви единици се записват резултатите?

— Опитах, но не открих никакви резултати.

— В нито един картон?

— В нито един!

— Ами, мисля, че можем да изясним това в понеделник, ще помолим някой от съдебните следователи да погледне.

— Добро хрумване. — Лори си го отбеляза върху друга бележка — Има и друго любопитно около тези жертви. Всички те, без изключение, са скорошни абонати на „АмериКеър“, присъединили са се в рамките на последната година.

— Звучи успокоително, особено като се има предвид, че и ние спадаме към тази категория.

Тя се засмя насила.

— Не се бях сетила.

— Планът се разраства толкова бързо, че мога да си представя какъв огромен процент представлява това.

— Така е, но продължава да ми се вижда странно.

— Нещо друго за отбелязване? — попита Джак.

— Има едно нещо... — Тя погледна разхвърляните по писалището картони и издърпа картон на Собчак, след което разтвори електрокардиограмата. — Тази диаграма кара ли някаква камбанка в теб да зазвъни? Записана е от реаниматорите в момента, когато са взели пациентката, непосредствено преди правата линия.

Джак се вгледа в завъртулките, твърде объркан, за да признае, че никога не е бил добър в разчитането на електрокардиограми дори и при по-спокойни обстоятелства. Отрано бе решил да стане офталмолог и не обръщаше особено внимание на неща, които нямаше да му трябват.

Завъртя глава и върна картон на Лори.

— Ако непременно трябва да кажа нещо — изглежда така, сякаш отвеждащата система на сърцето е отказала и това е очевидно от начина, по който е изписана графиката. Но не трябва мен да питаш, по-добре се консултирай с кардиолог.

— Точно това се каня да направя.

— Какво става със списъците на Роджър? — попита той. — Остана ли ти време да ги прегледаш?

— Още не. Трябваше да направя една аутопсия, тук съм от не повече от час, час и половина. Първо ще приключа с картоните, мисля, че те най-много ще ни помогнат. Там трябва да е скрито разковничето.

— Не мислиш ли, че може да е случайно?

— Не. Има нещо, което свързва тези пациенти, освен онова, което вече знаем.

— Не съм сигурен. Просто жертвите са се оказали на погрешното място в погрешното време.

— Открихте ли нещо за Наджах?

— И да и не — каза Джак. — Арестували са го, но не иска да сътрудничи. Възмущава се, че е дискриминиран и е жертва на расова

основа. Откараха го в ареста, но той не иска да говори. Настоява да изчака адвоката си, който утре щял да се върне от Флорида.

— А оръжието?

— Изпратиха го за балистична експертиза. Ще трябва да почакаме за резултатите. Но съм сигурен, че междувременно той ще бъде освободен под гаранция.

— Какво мисли Лу, дали той е нашият човек?

— Оптимист е, особено като се има предвид поведението му. Лу казва, че ако човек е невинен, се стареа да сътрудничи. Разбира се, Лу се е съсредоточил единствено върху това кой е застрелял медицинската сестра и Русо. Не мисли за твоята серия.

— А ти?

— Както казах, допада ми идеята ти, че е анестезиолог. Като се има предвид опита му, може да е ликвидирал тези пациенти по начин, който ни е трудно да разберем. Колкото до предположението, че той е стрелял по сестрата и Русо, то е добавъчно, тъй като се основава на информацията ни, че притежава деветмилиметров пистолет. Проблемът е, че такива оръжия — с лопата да ги ринеш.

— Не мислиш ли, че този, който е убил пациентите е убил също сестрата и Русо?

— Не съм убеден.

— А аз съм — каза тя. — Логично е. Сестрата вероятно е забелязала нещо подозрително. Смъртта ѝ настъпва на сутринта след добавянето на още два случая към серията ми. Колкото до Роджър, отишъл е специално в болницата за да разговаря с хора които смята, че могат да бъдат потенциални заподозрени. Може да са се скарали с Наджах. Може дори да го е видял в стаята на Пруит.

— Възможно е — кимна Джак.

— Радвам се, че са арестували Наджах. Ако е той, два пъти ще помисли, преди да направи нещо, като знае, че Лу му диша във врата, което на свой ред означава, че тази нощ ще спя малко по-добре. А междувременно ще прегледам списъците на Роджър внимателно.

Джак кимна одобрително няколко пъти. След малко каза:

— Знам, че е встрани от темата, но дали можем да започнем оттам, където бяхме спрели последната нощ?

Лори го погледна изучаващо. Беше забелязала, че типичното му подигравателно изражение беше изчезнало сега, когато разговорът

преминаваше на лични теми. В душата ѝ се надигна вълна от смесени чувства — безсилие и раздразнение. Всичко това, което ставаше — от вината за смъртта на Роджър до болката ниско в корема, я караше да избягва повече разочарования.

— Какъв е проблемът? — попита той, след като тя не отговори. Интерпретирайки погрешно колебанието ѝ, той вдигна вежди въпросително и презрително добави: — Да не би все още да не му е дошло времето или мястото?

— Правилно си го схванал! — избърбори тя, опитвайки се да не губи самообладание. — Градската морга не е най-подходящото място да се дискутира създаването на семейство. А и за да съм честна с теб, изведнъж осъзнах, че съм приключила разговорите по въпроса. Фактите са пределно прости. Казах ти как се чувствам, казах ти, че съм бременна. Това което не знам е как се чувстваш ти и дали си в състояние да изоставиш ролята си на погълнат единствено от себе си човек. Ако това искаш да ми кажеш, давай! Кажи ми го! Уморих се да го обсъждаме, уморих се да чакам да стигне до съзнанието ти.

— Виждам, че това наистина не е времето и мястото за такъв разговор — раздразнено каза той и се изправи. — Мисля да изчакам по-благоприятно стечение на обстоятелствата.

— Прави каквото искаш! — сопна му се Лори.

— Знаеш къде можеш да ме намериш — каза той, преди вратата да се хлопне след него.

Тя се обърна към бюрото си, отпусна глава в ръце и въздъхна. За миг се поколеба дали да не изтича след Джак, но дори и да го направеше, не знаеше какво да му каже. Беше очевидно, че той не се канеше да ѝ каже това, което ѝ се искаше да чуе. В същото време се запита дали не беше прекалено настоятелна още повече, че не му бе казала за последните симптоми и страха да го признае дори пред себе си: страхът да не пометне, което би променило всичко за пореден път.

* * *

Беше малко след четири следобед, когато Дейвид Розенкранц зави и спря колата си на паркинга пред малкия търговски център, където се намиреше офисът на Робърт Хоторн. В миналото сградата бе

функционирала като склад, но като голяма част от възстановения Сейнт Луис, бе събудена за нов живот. На първия етаж имаше скъп ресторант, а на втория — бутици. Когато Робърт Хоторн — или господин Боб, както го знаеха сътрудниците му — дойде в града, първо, за да създаде компания „Неблагоприятен изход“, и в следствие — да започне операция „Пресяване“, бе намерил мястото за удобно, тъй като бе близо до адвокатските офиси на Дейвидсън и Фейбър. Дейвид не знаеше какви бяха връзките с адвокатската фирма, но знаеше, че не трябва да пита. Това, което наистина знаеше, беше че Робърт сравнително редовно идва тук.

Самият Дейвид не оставаше често в града заради естеството на работата — налагаше се да обикаля различните градове, да проверява сътрудниците, да работи с тях при необходимост. Не беше лесна работа, като се имаха предвид странните образи, които функционираха в системата като независими контрактори. В началото Дейвид само „гасеше пожара“, но сега след като бе работил за Робърт повече от пет години, вече му поверяваха и вербуването на нови сътрудници. Това беше много по-забавно и предизвикателно. Робърт идваше с имената, които получаваше от стар приятел от армията, който продължаваше да работи в Пентагона. Повечето бяха хора с медицинска квалификация в редиците на военните, уволнени къде повече, къде по-малко справедливо. Самият Дейвид не бе служил в армията, но си представяше как преживяното можеше да повлияе на хора опитващи се да се върнат към цивилния живот, особено на онези, които се бяха сражавали. След извращенията в Ирак разполагаха с голям брой потенциални новобранци. Разбира се, търсеха и хора, изхвърлени от цивилните болници.

Върху вратата към офиса нямаше табелка. Дейвид почука по вратата с кокалчетата на пръстите си, в случай че Ивон, секретарката, любовница на Робърт, е във вътрешния офис. Робърт, Ивон и Дейвид бяха единственият персонал.

Чу се изщракване на отключващ механизъм, когато едрогърдата Ивон отвори вратата. Със сладникав, оцветен от южняшки акцент глас, тя го покани да влезе вътре. Речта ѝ беше изпъстрена с изрази като „миличък“, „скъпи“, но Дейвид не се хващаше. Въпреки изрусената коса, късите блузки и долнопробните като на проститутка обувки с дебели подметки, той знаеше, че тя е с Робърт и е професионалист по

таекуондо. Дейвид съжаляваше онези, които след няколко пътиета можеха погрешно да решат да се възползват от свободното ѝ поведение.

Офисът беше обикновен. Вътре имаше две бюра — едно в предната стая и едно във вътрешния офис на Робърт, два компютъра, две малки масички, няколко стола, шкаф за папки и две кушетки. Всичко беше под наем.

— Старият грозен шеф е в задната стая, скъпи — прошепна Ивон. — Да не вземеш да го разтревожиш, чу ли?

Нямаше намерение да тревожи Робърт. Знаеше, че нещо е станало, когато Робърт му бе позвънил. Дейвид се бе върнал в града предишната вечер, след доста дни по Западното крайбрежие и се надяваше на малка почивка.

— Сядай! — каза му Робърт, когато го видя да влиза. Седеше зад бюрото си с вдигнати в единия ъгъл крака, с ръце зад тила. Якето му беше метнато върху кушетката.

— Искаш ли кафе, скъпи? — пропя Ивон. На масата в предната стая имаше италианска кафе машина.

Той отказа с усмивка. Погледна към Робърт — седеше, присвил устни.

— Неотдавна получих няколко лоши новини — каза Робърт. — Изглежда нашата матка унгарка в Голямата ябълка не може да се контролира.

— Да не би да е застреляла някого?

— Боя се, че да — каза Робърт. — Този път е бил един от шефовете. Тази жена е заплаха. Добра е, но излага на риск цялата операция.

— Сигурен ли си, че тя го е извършила?

— Дали съм сто процента сигурен? Не! Деветдесет и девет процента? Абсолютно! Стрелбите я следват като мухи миризливо сирене. Очевидно е, че така не може да продължава и се боя, че ще се наложи да прекъснеш малката си ваканция. Ивон ти направи резервация за полета в десет и трийсет.

— Разполагам с много малко време. Оръжие?

— Ивон се погрижи и за това. Просто трябва да направиш едно отклонение, преди да влезеш в града.

— Адресът?...

- Ивон ще ти го даде. Не се тревожи, помислили сме за всичко.
Дейвид се изправи.
— Нямах нищо против, нали? — изглежда го Робърт.
— Не, разбира се. Знаех, че това ще се случи рано или късно.

* * *

Отвън, зад мръсния прозорец на офиса на Лори денят угасна и премина в нощ, докато тя си блъскаше главата над болничните картони, надявайки се да открие още някое парченце информация. Но нищо не излезе.

Беше прегледала внимателно списъците на Роджър и бе подредила имената по реда на потенциалната им вероятност да са замесени. Продължаваше да мисли, че Наджах привлича вниманието най-силно и е най-подозрителен, но и останалите от нощната смяна ѝ се видяха интересни, особено като се имаше предвид, че всички те имат практически неограничен достъп до пациентите. Следващият списък включваше осем лекари с отнети права през предшестващия шестмесечен период. Би ѝ се искало да разбере, ако това е възможно, какво е направил всеки от тях, за да даде основание за такова дисциплинарно наказание.

Докато се занимаваше със списъците и картоните, си помисли дали да не се обади на Джак. Знаеше, че реакцията ѝ е била пресилена, че трябваше да го остави да говори независимо дали щеше да ѝ каже това, което на нея ѝ се иска да чуе. В същото време всичко, което му бе казала, за съжаление беше истина. Уморила се беше от нерешителността му, заради която се изнесе от неговия апартамент. В крайна сметка реши да не се обажда. Щеше да е като слагане на сол в рана. По-добре да изчака до сутринта и ако той не ѝ се обади, тогава да му позвъни.

Тя подреди картоните в две спретнати купчинки. До тях остави бележките, които си бе водила както и списъка с подобните случаи. Сложи диска с дигиталните записи най-отгоре и си погледна часовника. Седем без петнадесет. Беше време да се прибира. Можеше да си направи лека вечеря, преди да си легне. Друг е въпросът дали щеше да успее да заспи. Не ѝ се искаше да се прибира по-рано от страх

да не се депресираща. Опитваше се да се занимава с нещо, за да не се връщат мислите ѝ към смъртта на Роджър, към арогантното поведение на Джек и собствените ѝ увеличаващи се проблеми.

Тя се отблъсна от бюрото, включи компютъра и сложи диска в него, разлиствайки страниците, докато попадна на лабораторните анализи на Сивън Люис. Разпечатката беше съвсем малка и Лори плъзна пръст надолу по колонката. Почти накрая забеляза MASNР. Погледът ѝ се отклони хоризонтално към резултатите. В съответната графа пишеше: *Позитивни MEF2A*.

Лори разсеяно прокара пръсти през косата си, докато се взираше в неясното означение. Нямаше обяснение. MEF2A за нея бе точно толкова безсмислено, колкото и MASNР. Беше като за търсиш дефиниция за някаква непозната дума и да откриеш синоним, който не разбираш. Тя взе друго листче от бюрото, преписа резултата и завъртя един голям въпросителен знак след него. Остави го при другите, отблъсна назад стола и понечи да се изправи. Неочакваната болка я накара да извика и тя прехапа устни, облягайки се с две ръце върху бюрото. Спазмът в дясната част на корема трая няколко секунди, след което започна да отслабва и тя сковано седна обратно в стола, опитвайки се да не прави излишни движения.

Постоянният, макар и поносим дискомфорт, се бе появил след като бе свършила с аутопсията, но така и не отмина напълно. Усещаше го по-скоро като тежест, отколкото като болка до момента, в който се опита да се изправи.

Щом болката намалее до степен да ѝ позволи спокойно да диша, тя се размърда и изправи гърба си. Слава богу, вече се чувстваше значително по-добре. На челото ѝ бе избила пот и тя я изтри с опакото на ръката си. Вярно, бе разтревожена, но чак пък да се изпоти? Запита се дали не е вдигнала температура, макар да не усещаше такива признаци. Внимателно опипа корема си. За разлика от преди, сега определено усети напрегнатост, което ѝ се стори ужасяващо. Както бе забелязала по-рано, това бе точно мястото, където се появяваше болката от апендикса.

Тя несигурно се изправи. Внимателно направи няколко крачки към вратата, като се подпираше с ръце в стената. Болката, макар и поносима, напомни за себе си. Лори събра смелост и тръгна по

коридора към тоалетната. Кървенето се бе подновило и сега кръвта беше повече. Определено не ставаше въпрос за апендикс.

С нарастваща тревога след малко се върна в офиса си и седна. Продължаваше да се колебае дали да звъне на д-р Лора Райли. Най-накрая се реши и набра номера ѝ. Когато операторът отсреща вдигна тя се представи, издиктува номера си и каза, че се налага спешно да говори с лекар. Сега трябваше да изчака обаждането.

Остави слушалката и установи ново усещане: неопределена болка в областта на гърба. Беше съвсем лека и тя се зачуди дали пък не си въобразява, като се имаше предвид тревогата ѝ. Ако обаче бе реално, можеше да се окаже перитониално възпаление. За да провери вероятността Лори натисна корема си с показалец, след което рязко дръпна ръка. Остра, прорязваща болка я накара да смръщи лице. Това потвърждаваше опасенията ѝ за перитониално възпаление, което я накара да се разтревожи, че може би има не само извънматочна бременност, но и спукване. Ако беше така, времето беше изключително важно. Можеше да е с вътрешен кръвоизлив.

Телефонният звън прекъсна мрачните ѝ мисли и тя приближи слушалката до ухото си. Лори разпозна гласа на Лора Райли, както и това, че е на обществено място. Чуваха се шумни разговори, смях.

Тя започна да се извинява, че звъни в събота вечерта, но че няма друг избор. Описа подробно симптомите, включително болката при натиск. Призна, че е усещала дискомфорт преди да разговаря с нея предишния ден, но е забравила да го спомене и е решила, че може да почака до следващия петък.

— Първо — не е необходимо да се извинявате — каза Лора. Всъщност, бих предпочела да се обадите по-рано. Не искам да ви плаша, но може да се окаже извънматочна бременност. Възможно е да имате вътрешен кръвоизлив.

— Помислих си същото — призна Лори.

— Продължавате ли да се потите?

Тя попипа челото си. Беше покрито със ситни капчици.

— Боя се, че да.

— Какъв е пулсът ви? Ускорен или нормален?

— Определено е ускорен. — Беше се надявала изпотяването и бързият пулс да се дължат на притесненията ѝ, но въпросът на

гинеколожката я накара да осъзнае, че може да има друго обяснение. Можеше да изпадне в шок!

— Добре — произнесе д-р Райли с овладян, професионален глас. — Искам да ви прегледам в спешното отделение на „Манхатън Дженерал“.

По гърба ѝ минаха студени тръпки при мисълта да е пациент на „Манхатън Дженерал“.

— Не може ли да стане в друга болница? — попита тя.

— Страхувам се, че не е възможно — отвърна Лора. — Това е единствената болница, за която имам разрешително. Освен това разполагат с пълно оборудване, ако се наложи. Къде се намирате в момента?

— В офиса си в Патологическия център.

— На Първо авеню и Тридесет и шеста улица?

— Да.

— А къде по-точно в сградата е вашият офис?

— На петия етаж. Защо питате?

— Мисля да изпратя линейка.

Боже Господи, помисли си Лори. Не искаше да пътува с линейка.

— Мога да взема такси — предложи тя.

— Няма да вземате такси — прекъсна я Лора. — Едно от първите правила за пациентите, нуждаещи се от спешна помощ, е да спазват нарежданията. Нещо, което лекарите, озовали се в ролята на пациенти трудно възприемат. Можем да спорим за това по-късно, но сега нямаме време. Ще изпратя линейка колкото се може по-бързо и ще се срещнем с вас в спешното. Знаете ли кръвната си група?

— Нулева положителна.

— До скоро. — Връзката прекъсна. Лори остави с трепереща ръка слушалката. Беше шокирана. Неприятностите ставаха норма. Бе минал само един ден, след като бе идентифицирала тялото на приятел, и вече се сблъскваше с ужасяващата перспектива да стане пациент на спешното и дори да претърпи операция в болница, за която предполагаше, че вилнее сериен убиец. Единственото утешение беше, че един от най-силно заподозрените е в момента в ареста на полицейското.

Тя вдигна телефона. Нямаше желание да звъни на Джак, но при това развитие на нещата се налагаше. Нуждаеше се от подкрепата му,

от това да я пази, ако се наложеше да я оперират.

Телефонът звънна веднъж, после втори път. Хайде, Джак, вдигни, молеше сетя. Телефонът продължи да звъни. Беше ясно, че не си е в апартамента. Както и очакваше, включи се телефонният му секретар. Докато чакаше да чуе сигнала тя усети, че я залива вълна на възмушение. В момента Джак сигурно се вихреше на баскетболното игрище и се правеше на тийнейджър. Макар и да не искаше, не можеше да не направи сравнение — ако Роджър не беше убит, сега щеше да му се обади и той да дойде.

— Изникна голям проблем — каза тя, след като чу сигнала. — Нуждая се отново от помощта ти. В момента чакам да пристигне линейка и да ме откара в „Манхатън Дженерал“. Д-р Райли смята, че може да се касае за извънматочна бременност. Положителната страна ще е в това, че натискът върху теб ще отпадне, а негативната — че ще ме настанят вероятно в спешната хирургия. Имам нужда да си там. Не искам да ставам част от моята серия. Моля те, ела!

След като натисна бутона за прекъсване, тя набра клетъчния телефон на Джак. Мина през същата процедура, остави му подобно съобщение с надеждата, че ще чуе поне едното. След това стана с намерението да облече самото си и да слезе на първия етаж, за да изчака там идването на линейката. Когато се изправи, притисна корема си, надявайки се да предотврати поредните спазми. Вместо това ушите ѝ писнаха и тя усети, че ѝ се завива свят.

Следващото нещо, което чу, бяха гласове, над всички се извисяваше един мъжки глас, който явно говореше по телефона. Говореше, че кръвното налягане е много ниско, че пулсът е почти сто и коремът е леко напрегнат. Лори осъзна, че очите ѝ са затворени и ги отвори. Намираще се на пода в офиса си, с лице към тавана. Една жена прикрепяше система към лявата ѝ ръка. Колегата ѝ стоеше настрани и говореше по клетъчния си телефон. Зад него тя разпозна Майк Лестър. Отстрани стоеше носилка със статив за система.

— Какво се е случило? — попита Лори и се опита да се изправи.

— Не бързайте — възпря я жената. — Току-що имахте лек припадък. Но всичко е наред. Съвзехте се бързо, само няколко секунди след пристигането ни.

Мъжът затвори телефона.

— Добре, да тръгваме! — Той мина иззад Лори и подпъхна ръка под гърба ѝ. Жената застана откъм краката. — На три! — извика мъжът.

Тя усети, че я вдигат и слагат на носилката. Превързаха я здраво и се насочиха към коридора.

Слязоха на партера и количката затрополя по бетонния под. По ирония линейката беше спряла на паркинга до вановете, с които докарваха трупове от болниците.

За нейна изненада пристигнаха в болницата бързо. Чуваше сирените, но сякаш се намираха далече. Следващото нещо, което видя бяха отворените врати на линейката и яркото осветление.

В спешното цареше типичният хаос, но не ѝ се наложи да чака. Откараха я навътре, директно в секцията за незабавна помощ. Когато я поставиха върху масата за прегледи, тя усети върху челото си хладна ръка. Погледна нагоре и очите ѝ срещнаха лицето на млада жена.

— Аз съм д-р Райли. Ще се погрижим за вас, не се тревожете.

— Спокойна съм — увери я Лори.

— Тъй като досега не сме се срещали, трябва да ви попитам дали имате някакви медицински проблеми, какви лекарства сте вземали и дали страдате от алергии.

— На всички въпроси отговорът ми е „не“. Благословена съм с добро здраве.

— Добре — усмихна се Райли.

— Един момент — каза Лори. — Има нещо, което исках да ви кажа. Напоследък си правих тест и съм позитивна за маркера за BRCA1.

— Преглеждали ли сте се при онколог?

— Още не.

— Ами, не мисля, че това ще се отрази на ситуацията в момента. Нека първо ви обясня как ще процедираме. Първо ще направим кулдоцентеза, за да разберем дали има кръв зад матката. Ще усетите щипане, но това е всичко.

— Разбирам — кимна Лори.

Процедурата премина бързо. Резултатът беше положителен.

— Това до голяма степен решава въпроса за операцията — каза Лора. — Най-много се безпокоя, че продължавате да кървите в коремната кухина. Трябва да спрем кръвоизлива. Освен това се налага

да ви прелеем известно количество кръв. Разбирате ли всичко, което ви казвам?

— Разбирам.

— Съжалявам, че трябва да преживеете подобно нещо. Искам да ви уверя, че вината не е ваша. Извънматочната бременност се среща много по-често, отколкото хората предполагат.

— Има нещо в миналото ми, което може би е допринесло. В колежа имах възпаление на таза, което е свързано с поставянето на спирала.

— Може да е допринесло, а може и да не е — каза Лора. — Междувременно искате ли да телефонирате на някога?

— Вече се обадох на човека, който бих искала да е тук.

— Добре, отивам в хирургията, за да видя дали всичко е готово. Ще се върна след малко.

— Благодаря ви отново. И съжалявам, че ви провалих съботната вечер.

— За какво говорите? Важното е да ви оправим.

Лори остана сама. Усети любопитство, сякаш целият епизод се отнасяше до някой друг. Можеше да чуе предателските доказателства за драми, разиграваци се наблизо и да види хората, които бързаха да изпълнят различни спешни поръчения.

Почувства се щастлива, че има лекар като Лора Райли и беше благодарна на Сю, че ѝ я е препоръчала. Убедена в професионализма, който тази жена излъчваше, Лори вече не изпитваше предишния страх от операция. Знаеше, че това се налага. Страхуваше се единствено да не стане поредната жертва на серийния убиец. Тя въздъхна и се опита да изгони тази мисъл от съзнанието си. Насочи мислите си към Джак и се запита да ли е получил вече съобщението ѝ. Предполагаше, че може да ѝ е сърдит и да не дойде. Ако беше така нямаше престава какво трябва да направи.

20.

Джак успя да изиграе Флаш — финт с глава, лъжливо движение за стрелба, пас, светкавично завъртане и за миг Флаш изгуби представа за местоположението му. Докато Флаш се осъзнае, Джак вече бе успял да се промъкне под коша. Уорън бе видял движението с крайчеца на окото си и изстреля перфектен пас към чакащите му ръце. Джак се завъртя и излетя в подскок да пусне топката отгоре и да спечели изравнителната точка. За съжаление, не това се получи. Поради някаква необяснима неточност от страна на Джак топката не отскочи от таблото и не мина през коша, както бе възнамерявал. Вместо това тя се заклеци между ринга и таблото и остана там.

Играта спря. Тотално смутен, че е пропуснал такъв лесен изстрел, Джак подскочи, за да освободи топката. След това, за допълнително унижение, един играч от противниковия отбор я сграбчи, напусна наказателното поле и отстреля един дълъг пас към Флаш, който се възползва от предимството, че Джак е под коша и не го пази. Джак можеше само да изгледа безсилно как Флаш се носи към отсрещния край и стреля — за разлика от самия него — право в техния кош. Мачът свърши. Отборът на Флаш спечели.

Джак се измъкна от игрището, искаше му се да изчезне. Заобиколи няколко локви покрай линията и опрял гръб в металната ограда, се отпусна и седна на едно сухо местенце. Уорън се мотаеше наоколо с ръце на хълбоците и насмешлива усмивка върху лицето. Беше с петнайсет години по-млад от Джак и с тяло, на което можеше да завиди всеки модел на мъжко бельо. Като най-добър играч в квартала и желан съотборник, той мразеше да губи и не само защото това означаваше да остане една или две игри извън игрището. За него това бе лична обида.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — не издържа той накрая. — Как можа да изпуснеш такава топка? Мислех, че си се оправил, но това определено е едно от най-жалките ти изпълнения.

— Съжалявам, човече — каза Джак. — Предполагам, че не съм бил съсредоточен.

Уорън се изсмя подигравателно, преди да се отпусне до Джак с щръкнали нагоре колене. Срещу тях се заформяше група от петима, готови да вземат Флаш и неговия отбор. Въпреки лошото време и фактът, че е събота през нощта, се беше събрала голяма тълпа.

Джак бе възстановил до известна степен формата си през последните няколко седмици, но този следобед натякванията на Лори и влизането ѝ в ролята на жертва го бяха извадили от равновесие. Той можеше да ѝ съчувства заради онова, с което се сблъскваше, но от негова гледна точка тя нямаше представа какво значи наистина да си жертва. И като връх на всичко продължаваше да се дразни на чувството му за хумор, което бе единствената му защита срещу грубата реалност, в която съдбата и „АмериКеър“ го бяха хвърлили. А най-лошото от всичко беше, че не искаше да слуша какво мисли той за нейната изненадваща бременност. След като го зашемети с новината, той очакваше да сподели с нея чувствата си, всичките „за“ и „против“. Беше започнал да възприема идеята за ново семейство като реална и дори осъзна, че не се плаши чак толкова, колкото си мислеше. До този следобед, когато тя отново го притисна за незабавни отговори.

— По дяволите! — въздъхна той, свали лентата от челото си и я хвърли на тротоара.

Уорън го изгледа въпросително.

— Човече, в лоша форма си! Нека да позная! Лори продължава да те действа.

— Представа нямаш — отвърна Джак. — Канеше се да му разкаже, когато чу далечно, глухо избипкване. Грабна раницата си, дръпна ципа и извади клетъчния си телефон, който обикновено не носеше на игрището, освен когато е дежурен на повикване. Но тази вечер след скарването с Лори го взе, в случай, че го потърси. Когато го отвори, видя че има съобщение от нея.

— От нея е — каза той с раздражение. Нямаше представа какво да очаква, а на чудо не се надяваше, затова с нежелание реши да го изслуша. Още след първите думи се изправи. Долната му челюст увисна и той застина.

— Мили боже! Откарали са я с линейка в „Манхатън Дженерал“ за спешна операция.

Излязъл най-сетне от вцепенението, той се наведе да си вземе нещата и се разбърза.

— Трябва да я измъкна от там! — Той хукна към изхода.

— Спри! — извика Уорън подире му.

Но Джак нито спря, нито намали, знаейки колко сериозна може да е извънматочната бременност.

— Какво ще кажеш да те закарам дотам? — извика Уорън. — Возилото ми е на ъгъла.

— Фантастично!

— Иди и се преоблечи, аз ще те чакам тук.

Джак махна с ръка преди да спринтира през улицата. Вземаше по две стъпалата към апартамента си и в движение смени анцуга с дънки и риза. Бързаше да отиде в болницата, преди Лори да е влязла в операционната. Не му харесваше идеята да я оперират, а още по-малко — това да стане в „Манхатън Дженерал“.

Верен на думата си, Уорън го чакаше в черния си джип отвън. Джак скочи вътре и колата потегли със свирене на гуми.

— Сериозна ли е операцията? — попита Уорън.

— И още как! — отвърна Джак. Докато връзваше вратовръзката си, не спираше да се укорява, че е реагирал толкова емоционално на избухването й този следобед. Трябваше просто да я остави да се наприказва без да я подлага на опасност, но беше изгубил контрол.

— Сериозно ли е? — попита за втори път Уорън.

— Нека да го кажа така: от проблем като този са умирали хора.

— Не дрънкай глупости! — промърмори приятелят му и натисна газта.

Джак се хвана за дръжките над вратата за да се задържи, докато пресичаха с безумна скорост кръстовището на Деветдесет и седма улица. Няколко минути по-късно пред тях се показа сградата на „Манхатън Дженерал“.

— Къде да те сваля? — попита Уорън.

— Откъм спешното.

Уорън се мушна между две линейки на рампата и спря, а Джак излетя навън. Приемната беше пълна с хора. Той се насочи директно към двойната врата, която водеше към спешното, но беше спрял от едър униформен полицаи с червено лице. Мъжът стоеше отстриани, но застана пред вратата, когато Джак се приближи.

— Трябва да се запишете на регистратурата — обясни униформеният и посочи зад гърба му.

Джак извади портфейла си го отвори. Към него беше прикрепена официалната му карта на съдебен медик. Полицаят дръпна ръката му, за да види по-отблизо.

— Съжалявам, док — кимна той, след като прочете името му.

След като надникна зад няколко прегради и не откри Лори, Джак спря една от сестрите, която, понесла кръвни проби, бързаше по коридора. Когато я попита за Лори, тя примига с късогледите си очи и кимна към изтърканата табелка, която бе подминал без да види.

— В интензивното е — каза жената и посочи към вътрешността на отделениято. — Стая 22.

Завари я сама, заобиколена от всякакъв вид апаратура. Зад нея се виждаше екран, който показваше стойностите на кръвното налягане и пулса ѝ в момента. Очите ѝ бяха затворени, ръцете — скръстени върху гърдите с преплетени пръсти. Като се изключи бледнината, тя изглеждаше като олицетворение на спокойствието. Зад леглото ѝ от системата висяха няколко бутилки и торбички с кръв, чието съдържание се отвеждаше от тръби до лявата ѝ ръка.

Той направи няколко стъпки към нея, сложи ръка на челото ѝ, като се стараеше да не я буди.

— Лори? — Гласът му прозвуча меко.

Клепачите ѝ потрепнаха и тя бавно ги вдигна. На лицето ѝ се появи измъчена усмивка.

— Слава богу, че си тук.

— Как си?

— Като се има предвид състоянието ми, доста добре. Упойката вече действа и скоро ще ме качват горе за операция. Надявах се да дойдеш преди това.

— Наистина ли е извънматочна бременност?

— Има всички признаци.

— Съжалявам, че трябва да минеш през това.

— Не си ли в известна степен облекчен? Отговори ми честно!

— Не, не съм облекчен. Всъщност се безпокоя. Не можем ли да те откараме в друга болница? Например в болницата на баща ти?

Тя се усмихна спокойно, повлияна от упойката и поклати глава.

— Лекарката ми има разрешително за практикуване само тук. Попитах дали не можем да отидем някъде другаде, но се боя, че нямам избор. Вътрешният кръвоизлив продължава, така че не разполагаме с много време. — Тя хвана ръката му. — Знам какво си мислиш, но аз съм добре тук и особено сега, след като дойде. Макар теоретично да съществува риск да стана жертва на оня маниак, не мисля, че е висок. Пък и д-р Наджах е задържан.

Джак кимна. Знаеше, че статистически е права, но това бе слаба утеха. Не му харесваше, че Лори трябва да прекара известно време тук, но осъзнаваше, че в този момент не разполагаха с друг вариант. Можеше да загуби много кръв, ако решеха да я пренасят на друго място.

— Добре съм, наистина — добави тя. — Освен това лекарката ми харесва. Извадих страхотен късмет с нея. Тя ме увери, че след операцията ще ме оставят в постанестезиологичното отделение за наблюдение.

— Какво се е случило със стаята за възстановяване?

Лори се усмихна и сви рамене.

— Не знам. Сега го наричат така. Както и да е, лекарката ми каза, че може би трябва да стоя почти цялата нощ и ако ме оставят, тя ще иска да съм в интензивното заради многото загубена кръв. Нито един от моите случаи не е станал в интензивното. Ще съм на сигурно до утре, когато ще можем да мислим за преместване на друго място. Баща ми може да ме вземе в Университетската болница и дори лекарката ми да не дойде с мен, предишният ми гинеколог ще я замести, сигурна съм.

Джак кимна. Не беше очарован, но разбираше, че е права. Освен това по отношение на спешната хирургия „Манхатън Дженерал“ беше най-доброто.

— Сега успокои ли се?

— Предполагам — стисна ръката ѝ той.

— Чудесно — каза Лори. — Да не забравяме, че главният заподозрян е в ареста.

— Не бих разчитал много на това — каза Джак.

— Нито пък аз, ако това бе единственото. Но то ми действа все пак успокоително.

— Добре, добре. Сега това е най-важното. Идеята да си в това отделение под наблюдение ми харесва. Много по-сигурно е. Колкото до Наджах — всичко засега е само предположение.

— Несъмнено — съгласи се Лори. — Което ме води до следното предложение. Няма смисъл да стоиш тук, докато ме оперират. Защо не се върнеш в Патологическия и да прегледаш документите на бюрото ми, най-вече списъка на Роджър. Можеш дори да го донесеш тук. Записала съм върху него някои идеи, но е добре и ти да ги видиш, особено ако зациклим с Наджах.

— Съжалявам — категорично се противопостави Джак. — Нямам никакво намерение да ходя никъде, докато те оперират. Точка!

— Добре, не се ядосвай! Беше просто предложение.

— Благодаря, но няма да стане.

Той погледна към екрана зад гърба ѝ. Забеляза, че кръвното ѝ налягане е ниско, а пулсът — висок, но беше доволен, че показателите остават стабилни.

— Джак — каза Лори и стисна ръката му. — Съжалявам, че бях толкова раздражителна този следобед. Сбърках, че не исках да разговаряме. Извинявай.

— Извинението се приема — погледна я той. — Аз също съжалявам, че бях толкова докачлив. Ти имаше предостатъчно причини да си объркана. Проблемът е, че ме беше яд на самия мен. Разбира се, това не е извинение, но...

— Добре, Лори — долетя един приятен глас. Лора Райли влезе в стаята заедно с една санитарка. — Операционната е готова и всичко, от което се нуждаем, си ти.

Лори представи Лора на Джак, но разговорът беше кратък, защото горе ги чакаха.

— Ще има ли проблеми, ако наблюдавам? — попита Джак.

— Не мисля, че идеята е добра — каза Лора без колебание. — Но тъй като сега е вечерната смяна, мога да ви заведа до чакалнята на хирургическото и да почакате там. Това малко нарушава правилата, но нали все пак сте лекар. Веднага щом се погрижим за Лори, ще ви уведомя. Стига, разбира се, всичко да е наред с нея.

— Всичко ще е наред — усмихна се Лори.

— Ще се кача в чакалнята — съгласи се Джак. — Но може би е добре първо да дам кръв. Лори и аз сме от една кръвна група и ако се

наложи да ѝ преливате, бих искал аз да съм донорът.

— Страхотно — каза Лора. — Ще се възползваме. — Тя се обърна към Лори: — Сега да тръгваме към операционната и да те приготвим. — Санитарката освободи колелата на количката и я насочи към вратата.

* * *

— Извинете — долетя един властен глас.

Джаз спря и се обърна. Беше собственикът на няколкото магазина на Кълъмбъс авеню, които тя посещаваше. Той я потупа по ръката.

— Забравихте да платите — каза мъжът, посочвайки платнената ѝ чанта, която бе преметнала през рамо.

На лицето ѝ се появи крива усмивка. Прецени, че този анемичен тип тежи не повече от петдесет килограма с мокри дрехи. Беше поразително колко нахални могат да са някои хора, макар да няма начин да ги спреш. Разбира се, можеше и да е въоръжен, макар да не ѝ се вярваше. Беше в чиста бяла престилка, вързана на кръста, което правеше невъзможен достъпа до каквито и да са джобове.

— Взехте мляко, хляб и яйца, но не платихте — изреди мъжът, след което сви устни. Нямаше съмнение, че е разгневен и се държеше сякаш е готов да се бие, което беше пълна глупост, освен ако нямаше черен пояс по някое екзотично бойно изкуство. Тя беше по-висока от него, очевидно в по-добра форма и дясната ѝ ръка държеше Глок в джоба на якето.

— Върнете се обратно в магазина — заповяда мъжът.

Джаз инстинктивно се огледа. Никой не им обръщаше внимание, което несъмнено щеше да се промени, ако тя направеше сцена. Макар да се изкушаваше. Погледна към досадника. Но преди да е заговорила клетъчният ѝ телефон в джоба започна да бибипка и да вибрира в ръката ѝ. Обикновено го оставяше вкъщи, когато излиза.

— Един момент — каза тя на собственика, докато вадеше телефона. Широка неподправена усмивка се разля по цялото ѝ лице, когато видя, че съобщението е от господин Боб. След получаването на

три имена през последните два дни не очакваше скоро друго, но защо иначе щеше да я търси по това време. Бързо отвори съобщението.

— Добре! — възкликна тя. На екрана беше изписано името Лори Монтгомъри. Джаз извади ръката от джоба си и показа на собственика среден пръст. Не би могла да е по-доволна. Още пет хиляди долара бяха на път към нея, като се имаше предвид, че за три ноци щеше да изкара цели двайсет хиляди.

— Съпругата ми ще се обади в полицията, ако не се върнете и не платите — настояваше мъжът.

Врълхлетяна от неочаквания късмет, тя изпита неочаквано великодушие и благородство.

— Знаете ли, сега като го споменахте, си помислих, че наистина излязох без да платя. Защо не се върнем и не уредим въпроса?

* * *

Колелата на самолета докоснаха пистата и фюзелажът се разтресе от удара. Шумът и вибрациите изтръгнаха Дейвид Розенкранц от дълбините на съня. След моментното объркване той бързо се окопоти. Обърна се към прозореца и погледна през облечения от дъжд прозорец. Бяха се приземили на летище „ЛаГуардия“, светлините на терминала едва се забелязваха през натежалия от мъгла въздух.

— Подходяща нощ за водоплаващи — произнесе един глас. — Казаха, че ще завали към десет и взеха че познаха!

Дейвид се обърна към мъжа, който седеше до него. Беше предвзет, на средна възраст субект с очила без рамки, и както него — в скъпа риза и с вратовръзка. Робърт настояваше винаги да е облечен в бизнес костюми. Твърдеше, че това придава на операцията им аура на легитимност и законност. На Дейвид това му харесваше, защото така се сливаше по-добре с останалите. С всичките полети, които му се налагаше да прави, той приличаше на един от многото бизнесмени.

Мъжът се наклони към него и погледна през стъклото.

— Вкъщи ли се прибирате, или сте в Ню Йорк по работа? — попита той. През целия полет не бе обелил и дума. Беше отворил лаптопа си и не бе спрял да трака до преди малко.

— По работа — каза Дейвид без да уточнява. Не обичаше да разговаря много-много със спътниците си; разговорите неизбежно стигаха до това какъв е бизнесът му. Преди, ако се налагаше, Дейвид казваше, че е консултант в сферата на здравеопазването. Това вършеше работа до момента, в който се случи да пътува с един тип, който наистина работеше като такъв. Останалата част от разговора беше като игра на зарове и Дейвид като по чудо не се издъни.

— И аз съм по работа — кимна субектът. — Компютърен софтуер. Между другото, къде ще отседнете? Ако сте за към Манхатън, можем да вземем заедно такси. Когато вали в Ню Йорк, не можеш да ги хванеш.

— Много великодушно — каза Дейвид, — но тепърва трябва да търся къде да отседна. Това пътуване беше организирано в последната минута.

— Мога да ви препоръчам „Мариот“ — настоя мъжът. — Почти винаги има свободни стаи през уикендите и е на централно място.

Дейвид се усмихна с най-приятната си усмивка.

— Ще го имам предвид, но не отивам директно в града. Трябва да се отбия в Куинс. — Той планираше да вземе такси до Лонг Айлънд, където щеше да накара шофьора да чака докато вземе уговореното оръжие.

— Не забравяй, че тази фурия Ракоци обикновено е въоръжена — беше му напомнил Робърт. — Така че не ѝ оставяй много пространство за дишане. Всъщност, не ѝ оставяй никакво пространство. Знаеш, че няма никакви угризения да използва тази хубава играчка.

Дейвид беше кимнал на този спонтанен съвет, но напомнянето беше излишно. Беше професионалист и го правеше от години. Той бръкна в джоба си и извади листче с адреса: 1421 Върнан авеню, Лонг Айлънд сити. Запита се що ли за място щеше да се окаже и дали получаването на оръжието ще мине гладко. При последното пътуване до Чикаго източникът на оръжието беше арестуван предишния ден, подлагайки на риск цялата операция и принуждавайки Дейвид да остане в този ветровит град пет дена. Надяваше се тук да не се случи подобен фал, тъй като бързаше да се прибере в Сейнт Луис.

Той погледна другите адреси, които си беше записал на листчето. Те бяха на апартамента на Джасмин Ракоци и фитнес клуба ѝ. И двата

се намираха в Горен Уестсайд.

— Къде се намира „Мариот“? — попита Дейвид спътника си, който бързаше да прибере лаптопа в куфарчето си.

— Таймс Скуеър — каза мъжът.

— В Уестсайд ли е?

— Да близо до театъра.

Реши да го запомни. Генералният му план беше да получи оръжието и след това да намери хотел. Беше изтощен от многото дълги ноци, прекарани на Западното крайбрежие и мечтаеше за един хубав, дълъг сън. След това щеше да измисли най-подходящия начин да се справи с Ракоци. Най-приятната част от цялата работа беше да си спомня как изглеждаше тя. Робърт беше подхвърлил, че имала най-красивото тяло, което някога бил виждал, а Робърт определено имаше добър вкус. Дейвид беше решил да се убеди лично, което означаваше, че апартаментът ѝ ще е най-подходящото място.

21.

Джак хвърли „Космополитън“ на масичката в чакалнята на хирургическото. Четеше му се нещо, но точно това списание не беше подходящото. Беше прехвърлил всичко, включително старите броеве на „Таим“, „Пийпъл“, „Нешънъл Джеографик“ и „Нюзуик“. Дори известно време се опита да гледа CNN, но не можа да се съсредоточи в екрана, особено след двете чаши кафе, които бе изпил. Беше дванайсет без четвърт, а Лори не излизаше от операционната, което го правеше все по-неспокоен.

Беше се изкачил до третия етаж с Лори, д-р Райли и санитарката. С надеждата, че лекарката може да промени решението си, той остана известно време в мъжката съблекалня и облече престилка, оставяйки собствените си дрехи в отключеното празно гардеробче.

Но Лора беше непоколебима и го накара да отиде в чакалнята докато всичко свърши. Докато чакаше, дойде нощната смяна — непрекъснато влизаха и излизаха все нови и нови хора. Никой не му обърна внимание, слава богу. Не му беше до любезни разговори.

Точно преди полунощ д-р Райли се появи на входа и го потърси с поглед. Изглеждаше изтощена, но се усмихваше.

— Съжалявам, че ви държах в напрежение — каза тя. — Отне малко повече време, отколкото очаквахме, но всичко е наред.

— Слава богу — въздъхна Джак. — Какъв беше проблемът?

— Продължително кървене. Загубила е много кръв, а съсирването ѝ не ни харесваше. Сега е в отделението за възстановяване, където исках да остане, така че да можем да наблюдаваме статуса на съсирване, както и кръвното налягане.

— Планът звучи добре.

— Виждам, че сте облекли престилка.

— Надявах се да размислите и да ми позволите да наблюдавам.

— Съжалявам — усмихна се Лора. — Знам от Лори, че връзката ви не е само професионална. При раждане бих се радвала бащата да присъства, но не и при операция като тази.

— Не е нужно да се извинявате — каза Джак. — Тя е добре и това е най-важното.

— Всъщност, добре е, че сте с престилка. Получих разрешение да влезете за кратко посещение, знаейки, че ще одобрите идеята.

— Наистина бих искал да вляза — призна той. — Но, кажете, наистина ли беше извънматочна бременност?

— Да. В стеснението на фалопиевата тръба, съвсем близо до утробната стена, заради което може да е бил кръвоизливът. Самата фалопиева тръба беше видимо абнормална и се наложи да я отстраним заедно с десния яйчник. Хубавото е, че левият яйчник и тръба изглеждат напълно нормални, така че способността ѝ за забременяване няма да бъде съществено повлияна.

— Ще се радва да го чуе — каза Джак. Сега когато вече знаеше, че Лори е на път да се оправи, можеше да си позволи да мисли за загубата изненадан от собствената си емоция. Беше натъжен, макар да мислеше, че ще изпита облекчение, както самата Лори бе допуснала. Само преди няколко дни вярваше, че ще има дете, а сега всичко бе свършило.

Като махна с ръка да я последва Лора го въведе в канцеларията на операционната. На голямото писалище седяха няколко жени, наведени над листове. На отсрещната стена стоеше таблото с графика. Отляво се виждаха няколко операционни зали. Най-отгоре на таблото, оформено в колонки, бе оставено място за имената на пациентите, анестезиолога, хирурга, операционната сестра и назначената процедура. Джак видя, че предстоят осем случая. Забеляза зачертано името на Лори.

Отделението за възстановяване се намираше непосредствено зад писалището. Представляваше голяма бяла стая с шестнайсет легла — по осем от двете страни. Всяко бе снабдено с внушително количество анестетично оборудване, включително с редица монитори за следене на кръвното налягане и пулса проводници за ЕКГ и апарат за насищане на кръвта с кислород. Само четири от леглата бяха заети. Изглежда всичките пациенти спяха, независимо от ярката светлина и впечатлението за прекомерно движение. Към всеки пациент имаше назначена медицинска сестра, която периодически проверяваше всичко — жизнени показатели, количество отделена урина, респираторен статус, телесна температура — и записваше всичко в картоната,

прикрепен към съответното легло. Измежду останалите дейности, сестрите трябваше да регулират количеството подавани течности или лекарства. Една сестра с накъдрена руса коса и яко телосложение седеше зад централното бюро. Излъчваше натрапчиво полицейско чувство за контрол. Лора представи Джак. Сестрата се казваше Теа Папарис.

— Предполагам знаете, че можете да останете вътре само няколко минути — каза Теа. Гласът ѝ беше толкова заповеднически, колкото и физическото ѝ присъствие.

— Оценявам, че изобщо ме допускате да вляза — демонстрира той нехарактерен за него респект пред правилата. При по-нормални обстоятелства би пренебрегнал тези бюрократични изисквания, но сега, когато до голяма степен здравето на Лори зависеше от неговото поведение, се опитваше да бъде благоразумен.

— Имате чудесна съпруга, докторе — усмихна се Теа. Тя е истинска вълшебница, независимо от въздействието на упойката. — За секунда вниманието ѝ се насочи към монитора върху бюрото. Един от пациентите бе получил учестен пулс с компенсаторно прекъсване. Джак използва възможността да погледне Лора, която се бе изчервила виновно, което означаваше, че е излъгала за семейния статус на Джак, за да го допуснат в отделението.

Теа върна вниманието си отново към тях.

— Та какво ви говорех? А, да! Съпругата ви е изключително мила. Повечето от хората, с които се срещаме тук, съвсем не са такива, голяма част не искат да ни сътрудничат и са дори доста войнствени. Но не и съпругата ви. Тя наистина е страхотна.

— Благодаря — кимна Джак. — Оценявам вниманието, което ѝ отделяте.

— Това ни е работата — усмихна се жената.

Лора махна на Джак да я последва и двамата се насочиха към най-отдалеченото легло до стената. Един от медицинските помощници с впечатляваща татуировка на морска сирена върху левия бицепс нагласяше системата на Лори. Продължаваха да ѝ преливат кръв.

— Как е тя, Пит? — попита Лора и погледна към таблото, преди да застане до леглото.

— Спокойна и гладка като коприна — усмихна се мъжът. — Кръвното налягане и пулсът са стабилни.

— Отлично — кимна Лора. Тя сложи ръка върху челото на Лори и я извика по име.

Лори бавно вдигна клепачи и челото ѝ се набръчка от усилието да задържи очите си отворени. Погледна към лекарката, после към Джак и се усмихна спокойно, протягайки ръка към него.

— Спомняш ли си, че ме помоли да ти кажа, когато операцията мине? — попита Лора.

— Всъщност, не — призна Лори, без да откъсва очи от Джак.

— Е, така беше. В момента си добре. Кръвоизливът е спрял. Бих ти препоръчала да не се тревожиш, но виждам, че си спокойна.

Лори бавно обърна глава към нея.

— Благодаря за всичко, което направихте и съжалявам, че провалих съботната ви нощ.

— Не се тревожи.

— Още ли съм в постанестезиологичното?

— Да.

— И ще прекарам нощта тук?

— Със сигурност. Помолих да те оставят тук и да те наблюдават, докато дойда. Интензивното беше пълно, но така е май дори по-добре. Надявам се, че нямаш нищо против. Щеше да ти е трудно да заспиш там, с цялата суетня наоколо. А сега — добави тя — ще ви оставя за малко двамата. С теб, Лори, ще се видим сутринта в седем. Сигурна съм, че всичко ще е наред и ще можем да те преместим на етажа на гинекологията. Знам, че са претоварени през нощта, но утре ще го уредим. Окей?

Лора махна с ръка, усмихна се и излезе. Лори и Джак се спогледаха.

— Колко е часът? — попита със слаб глас Лори.

— Около полунощ.

— Господи! Кога се изниза вечерта? Времето наистина лети, когато човек се забавлява.

Джак се усмихна.

— Добре е, че се шегуваш отново. Как се чувстваш?

— Страхотно. Знам, че звучи странно, но нямам никакви неприятни усещания. Най-лошото нещо е, че устата ми пресъхва. Но когато и това премине, ще мога да кажа, че съм добре закърпена. Беше глупаво от моя страна да допусна проблемът да излезе от контрол.

— Не мисля, че трябва да се самообвиняваш.

— Но е така Да не реагирам на симптомите, да изтласквам от съзнанието си всичко, което може да е потенциално неприятно, е черта от характера ми. Зарових глава в пясъка като щраус. Истинска дъщеря на майка си! Оказва се, че приличам на нея много повече, отколкото ми се иска да призная.

— Започваш да ме плашиш с подобни прозрения. Да не би да се дължат на упойката? — пошегува се Джак. — Какво са ти дали, някакъв серум на истината? Не ми отговаряй! Нека да говорим за нещо по-важно. Казаха ли ти, че си имала извънматочна бременност?

— Сигурна съм, че са ми го казали, но краткосрочната ми памет не е в най-добрата си форма.

— Когато научих, че вече си добре, изпитах странно чувство...

— Странното е, че го казваш — каза тя с лека усмивка — Бил си разстроен, че се е наложило да мина през всичко това?

— Не точно. Това, което исках да ти кажа е, че когато вече се успокоих за теб, усетих тъга заради детето.

Лори не отговори нищо, но усмивката ѝ помръкна.

— Ехо! — извика той. — Тук ли си все още?

Лори измъкна ръката си бавно и изтри с пръсти една предателска сълза. След това поклати глава сякаш не вярваше на онова, което ѝ казва Джак.

— Ако правилно съм чула, предвид обстоятелствата, това е най-милото нещо, което някога си ми казвал. Разплакваш ме.

— Не плачи! — каза той разтревожено, когато забеляза на монитора зад леглото ѝ, че пулсът ѝ се ускорява. Не искаше да я тревожи в състоянието, в което се намираше. — Нека поговорим за нещо по-спокойно. — Той погледна към Пит, който се преструваше, че не слуша, след което към Теа за да се увери, че не е забелязала реакцията на Лори от мястото си зад бюрото. За щастие, дежурната сестра беше заета с друго. Той въздъхна с облекчение и се обърна отново към Лори. — Не мога да остана тук дълго, но и не искам да си тръгвам. Всъщност, нямаше да съм толкова примерен, ако не те държаха като заложница. Страхувам се, че ако престъпя чертата ще си го изкарат на теб по някакъв начин. Знам, че звучи абсурдно, но на това място действат като гестаповци.

— С какво се занимава цели три часа? — попита го Лори.

Той се опита да измисли нещо забавно, но с изненада установи, че чувството му за хумор го е напуснало.

— Станало ти е досадно от всичко това и си изтощен. Защо не се прибереш вкъщи и не поспиш?

— Да поспя?! — повтори той. — За това не може да става и дума. Изпил съм няколко чаши кафе в чакалнята. Сигурно няма да заспя до четвъртък.

— Не можеш просто да стоиш в болницата — каза Лори. — Ако наистина си сигурен, че не можеш да заспиш, защо не направиш онова, за което те помолих преди и не се върнеш в офиса ми? Поне ще си използваш ползотворно времето.

— Може би си права — каза Джак. Беше му минало през ума, че е могъл да занесе в чакалнята на хирургията всичките онези материали. И без това нощната смяна бе започнала. Времето щеше да мине по-бързо, ако се опиташе да поговори с някой от списъците със заподозрени, макар да трябваше да признае, че злата участ, сполетяла Роджър охлаждаше доста ентузиазма му.

— Ей, хора, съжалявам, че ви прекъсвам — каза Теа. Беше се появила, без да я забележат. — Но трябва да привършвате. Чакаат ни още доста случаи.

— Само още един момент — погледна я умолително Джак.

Тя кимна и се отдалечи към централното бюро.

— Слушай. — Джак се наведе над леглото на Лори и се приближи до ухото ѝ. — Преди да си тръгна искам да съм абсолютно сигурен, че се чувстваш наистина добре. Кажи ми честно! Иначе се паркирам отвън пред вратата и няма да мръдна оттук.

— Добре съм. Но ти се нуждаеш от малко сън.

— Казах ти, няма да мога да заспя! Заредил съм батериите, готов съм направо за триатлон!

— Добре, добре, успокой се! Върни се тогава в офиса ми и поне се занимавай с нещо. Донеси всичко тук.

— Сигурна ли си, че наистина си добре?

— Напълно.

— Предавам се — въздъхна той и я целуна по челото. — Можеш да поспиш вместо двама ни. Връщам се скоро и ще се опитам да вляза при теб, ако онази Брунхилда, която пази отвън, ме допусне.

— Ще бъда добре, не се притеснявай!

Той стисна лекичко рамото ѝ и се насочи към централния сестрински пункт. Докато чакаше Теа да привърши телефонния си разговор, написа на едно листче името и телефона си.

— Още веднъж ви благодаря, че ме пуснахте да вляза — каза Джак, когато тя затвори и вдигна глава.

— Няма нужда — усмихна се жената, изправи се бързо, погледна някъде зад рамото на Джак и извика: — Да, Клеър! Това е системата, за която ти говорех. Мисля, че нещо не е наред. — Тя се обърна отново към Джак: — Съжалявам! Не се тревожете за съпругата си. Ще се грижим добре за нея.

— Ето тук съм написал номера на клетъчния си телефон — каза той и ѝ подаде листчето. Тя му хвърли къса усмивка и му махна с ръка, след което се върна към работата си.

Джак хвърли последен поглед в посоката, в която се намираше Лори и се насочи към изхода.

Главното фоайе на болницата бе зловещо тихо, далеч от дневната блъсканица и суета. Когато излезе навън с радост установи, че няколко таксита търпеливо чакаха на стоянката. Прогнозираният от метеоролозите дъжд беше започнал.

* * *

Таксито остави Джак на рампата на Патологическия център и той мина покрай будката на охраната. Карл Новак, служителят от нощната смяна, скочи стреснат и книгата, която четеше, падна на пода. Той надникна от вратата и се провикна:

— Случило ли се е нещо, което трябва да знам, д-р Степълтън?

— Не — отвърна Джак през рамо.

Санитарят от нощната смяна, Майк Пасано, реагира по същия начин, когато чу гласа на Джак в облицованата с плочки морга.

— Да не би да имаме нов случай за аутопсия?

— Не, не, спокойно. Просто толкова обичам това място, че не мога да стоя далеч от него.

Петият етаж бе толкова слабо осветен, че оранжевата врата на офиса изглеждаше с мръсен зелено-кафяв цвят. Когато влезе вътре, Джак включи лампите на тавана и примига от внезапния блясък. Седна

на стола на Лори и събра всички материали, свързани с нейните случаи. Имаше две спретнати купчинки болнични картони. Близо до тях лежаха списъците на Роджър и блокче с листчета. Върху блокчето стоеше лист, на който Лори бе записала как според нея са свързани отделните случаи, както и две напомнящи бележки: едната — да покаже ЕКГ-то на Собчак на кардиолог и другата — да попита що за лабораторен тест представлява MASNР. Под бюрото Джак видя смачкана бележка, върху която думите — написани с ръката на Лори — едва се четяха. Той успя да разчете MEF2A, след което се мъдреше голям въпросителен знак. Нямаше представа какво трябва да означават тези букви.

Онова, което не беше видял все още беше дискът, за който той бе напомнил на Лори да направи в офиса на Роджър. Бързо прегледа всичко по бюрото, дори отвори чекмеджето. Нямаше никакъв диск. Къде може да го е сложила? Хвърли поглед към часовника. Почти един и половина след полунощ.

Пое си дълбоко дъх и се опита да подреди мислите си. Кофеинът го беше превъзбудил и му беше трудно да се концентрира. Не му харесваше, че не е в „Манхатън Дженерал“ при Лори, но пък и не можеше да стои часове наред в чакалнята на хирургията. Както самата Лори бе предложила, на него вече му бе хрумнало да отнесе всички материали в болницата и там да се занимава с тях. Но преди да го направи, му дойде друга идея. Можеше да се опита да получи отговор на трите въпроса, стоящи на листчетата на Лори. Наблизо имаше няколко болници, в които можеше да потърси консултация.

Изправи се и се разрови из картоните, докато откри този на Собчак и извади графиката на ЕКГ-то. Разгледа я още веднъж, колкото да се увери, че не я разбира. По същество тя представляваше запис на проводимостта на клетките на сърцето в агонията на клетъчна смърт. Той внимателно отдели електрокардиограмата от картона и я взе заедно с двете листчета, след което излезе от офиса, оставяйки осветлението включено. Натисна копчето на асансьора и вратата мигновено се отвори. Това никога не можеше да се случи през деня. Сякаш той бе единственото живо същество в цялата сграда.

Когато слезе на приземния етаж, той планира стратегията си, макар мозъкът му да скачаше от едно на друго. Помисли си дали да не отиде до нюйоркския медицински център „Белвю“, да се отбие в

спешното и да потърси дежурния кардиолог. Предполагаше, че няма да отнеме много време. След това му хрумна да отиде в лабораторията и да види дали не може да се срещне с шефа на нощната смяна. Ако някой можеше да отговори какво се крие под съкращението MASNР и какво означава позитивен MEF2A, това със сигурност беше завеждащият болничната лаборатория. Някъде смътно в съзнанието му проблесна догадката, че двете неща може да са свързани.

Навън продължаваше да пръска, така че Джак буквално прелетя по Първо авеню, скрил под сакото си страницата с ЕКГ-то на Собчак. Спешното изглеждаше досущ като „Манхатън Дженерал“, когато бе отишъл да види Лори. Тълпата не бе намалела до три след полунощ. Джак се насочи към главната рецепция и привлече вниманието на един от сестринския персонал, с габарити на бодигард в дискотека. Казваше се Салвадор. Около врата му проблясваха дузина златни верижки.

— Аз съм д-р Степълтън — представи се Джак. — Случайно да знаете дали е тук кардиологът, дежурен на повикване?

— Представа нямам, но ей сега ще разбера — каза той, преди да се провикне към свой колега в манипулационната на отсрещната страна. Той доближи свитата си на фуния ръка към ухото си, за да чуе отговора. Другият субект се намираше вън от полезрението на Джак.

— Д-р Шърли Мейранд — повтори Салвадор и се обърна към Джак.

— А дали д-р Мейранд е в момента в спешното?

Мъжът вдигна рамене:

— Не знам.

— Как да я открия?

— Ей сега ще го уредим — каза Салвадор. Той вдигна телефона и набра оператора.

Джак кимна:

— Ще чакам тук. — Той се обърна и огледа наоколо. Ако не друго, поне беше забавно. Пред него, изпълнил пластмасовите столове в чакалнята, се простираше един отрязък от нюйоркския живот в своята пълнота и баналност. Плачещи бебета, залитащи старци, бездомни скитници, хора в скъпи дрехи, пияници и душевно болни, ранени и страдащи — всичкият този народ чакаше да бъде прегледан, излекуван, успокоен.

* * *

— Успокой топката — извика Теа към звънящия телефон. Тя се опитваше да попълни бланката за заявки. Най-накрая се предаде и вдигна слушалката. Беше контролорът на ортопедията от нощната смяна, Хелън Гарви.

— Колко са ти леглата? — попита Хелън без излишни приказки.

— Заети или свободни?

— Това е най-тъпият въпрос, който съм чула тази вечер.

— Май си в лошо настроение.

— Има причина. Ако гледаш спешното, всеки момент ще бъдем наводнени от травматични и първата вълна е на път да ни помете. Блъснали са се автобус и ван. Автобусът се е преобърнал през мантизелата. Доколкото разбрах, разпределили са жертвите по различните болници, но на нас се е паднал лъвският дял. Свързах се с всички дежурни на повикване, така че да пуснем двайсет операционни. Ще бъде дълга нощ.

— Имам тринайсет пациента и само три свободни легла.

— Не звучи окуражаващо. Какъв е статусът на пациентите? Очите на Теа минаха блуждаещо по мониторите:

— Всички са в добра форма, с изключение на един абдоминален аневризъм с подновен кръвоизлив. Пациентът трябва да остане, тъй като може да се наложи да бъде отново отворен. Продължава да губи кръв.

— Значи останалите са стабилни?

— За момента.

— Е, тогава се подготви, защото ти си следващата по пътя на приливната вълна.

Теа затвори телефона. Беше наясно.

— Слушайте! — провикна се тя към тълпата. — Превключваме на режим „бедствие“ и никакъв шум!

* * *

Освобождаването на колелата разтърси Лори и тя мъчително излезе от дрямката и премина в някакво състояние на полубудност. Очите ѝ се насочиха към яркото флуоресцентно осветление на тавана и минаха няколко минути, преди да се ориентира къде се намира. Последва ново разтърсване при тръгването на количката и бутането кратко, но ясно ѝ напомни, че е претърпяла коремна операция. Тя изведнъж осъзна къде е, разпозна големия часовник върху вратата на стаята и видя колко е часът, когато се приближиха: беше два и двадесет и пет след полунощ.

Обърна глава по посока на оживените гласове и съзря суматохата около централното табло. Изви се леко назад към санитаря, който буташе количката. Беше слаб афроамериканец със светла кожа тънки мустаци и прошарена коса.

— Какво се е случило? — попита тя.

Мъжът не отговори, а продължи да тика количката напред. След няколко крачки се наложи да спре и се дръпна назад. Вратите на стаята зееха отворени. В момента вкарваха друго легло с пациент, току-що прекарал операция. Отстрани се движеше анестезиолог, който поддържаше маската на пациента.

Лори повтори въпроса си. Нещо бе станало. Споразумението беше да не я местят оттук до сутринта, до визитацията на Лора Рейли.

— Отиваме във вашата стая — отвърна най-сетне санитарят, докато се стараеше да направи място на влизащите.

— Казаха ми, че трябва да остана тук — каза тя с нарастваща тревога.

— Точно там отиваме — отговори санитарят, сякаш изобщо не я беше чул. Той мърмореше, докато с мъка си пробиваше път напред.

— Чакайте! — изкрещя тя. Усилието я накара да се сгърчи от болка.

Шокиран от избухването ѝ, мъжът спря леглото за пореден път и я погледна изненадано.

— Какъв е проблемът?

— Трябваше да остана в тази стая — настоя Лори. Налагаше се да говори силно, за да надвика шума от разговорите. Тя притисна леко корема си, за да избегне раздвижването в долната му част. По-рано, когато Джак я бе посетил, усещаше съвсем лек дискомфорт от операцията. За съжаление, това се бе променило.

— Спазвам заповедта, която ми беше дадена, а тя е да ви откарам до вашата стая — каза санитарят. Лицето му изразяваше смесица от инатливост и обърканост. Той извади лист хартия от джоба си и го погледна. — Вие сте Лори Монтгомъри, нали?

Игнорирайки въпроса му, тя вдигна глава над възглавницата си и погледна централното табло, което жужеше като пчелен кошер. Отпред вратите към коридора отново се отвориха и в стаята внесоха друг пациент от операционната. За пореден път санитарят дръпна количката ѝ, за да им освободи място за минаване.

— Искам да говоря с шефката на сестрите — обади се Лори.

С очевидно колебание санитарят огледа коридора в двете посоки и поклати глава.

— Няма да ме откарвате никъде — настояваше тя. — Трябва да остана тук. Трябва да говоря с някой от шефовете. Някой от ръководството.

Санитарят сви рамене и тръгна към гишето, оставяйки я в средата на помещението. Гледаше го как напразно се опитва да привлече вниманието на някого. Най-сетне му посочиха една жена с кубична форма и руса коса. Беше Теа. Санитарят ѝ показа листчето, след което се обърна и посочи Лори.

Сестрата разтърка челото си с ръка, но не мисли дълго. Заобиколи таблото и тръгна право към Лори, следвана от Салватор.

— Какъв е проблемът? — попита Теа с ръце на хълбоците.

— Трябваше да остана в постанестезиологичното до идването на д-р Райли на сутринта.

Комбинираният ефект от лекарствата и упойката правеха мисълта ѝ бавна и тя трудно намираще думите.

— Позволете ми да ви уверя, че всичко е наред. Състоянието ви е стабилно като скалата на Гибралтар. Не е нужно да оставате тук, а за съжаление имаме огромно количество пациенти, които трябва да приемем. Бихме искали да ви поглезим цяла нощ, но трябва и да работим. Така че не се тревожете! — Тя стисна окуражително ръката на Лори, върна се на бойния си пост и започна да дава поредните нареждания.

— Извинете — извика Лори след нея, но напразно. — Бихте ли се обадили на моята лекарка, или поне да ми позволите аз да ѝ звънна?

Теа дори не се обърна. Вече бе потънала в друг проблем.

Санитарят застана отново зад главата ѝ и побутна количката. Когато излязоха в коридора Лори забеляза няколко паркирани до стената носилки с пациенти, очакващи да бъдат вкарани за операция.

— Трябва да се обадя по телефона — каза Лори, когато минаха покрай регистратурата на хирургията.

— Ще се наложи да изчакате, докато ви настаним в стаята ви — отвърна безизразно санитарят и се насочи към вратите.

Обхвана я чувство на отчаяние, когато застанаха до асансьорите. Бе грубо преместена от обещаното ѝ убежище и изхвърлена оттам и беше безсилна да го предотврати. Измъчвана едновременно от слабостта, причинена от загубата на кръв и от болка дори при най-лекото движение, тя се чувстваше още по-уязвима. А когато си спомни списъка със злощастните пациенти от серията си, си помисли, че пасва точно на профила. Беше на същите години, здрава сложена на системи, претърпяла хирургическа интервенция и беше относително скорошен абонат на „АмериКеър“. Единствената ѝ утеха бе фактът, че Наджах е задържан.

— Къде ще съм? — попита тя, опитвайки се да открие лъч надежда. — В гинекологичното ли?

Санитарят погледна листчето.

— Не! То е запълнено. Ще ви настаним в стая 609 на етажа на ортопедията.

Лори затвори очи и усети как я пронизва тръпка.

22.

Натъпкан с кофеин, Джак се разхождаше между гишето и входната врата, като периодично поглеждаше навън към дъжда, който се изливаше върху цимента на рампата. С течение на времето бе започнал да мисли дали да не премине към план „Б“, което означаваше да се откаже от задаването на въпросите, записани от Лори, да се върне обратно в Патологическия, да вземе материалите от бюрото ѝ и да препусне към „Манхатън Дженерал“.

— Д-р Степълтън! Хей, д-р Степълтън!

Дочувайки името си през шума от разговорите и плача на бебетата, Джак погледна към регистратурата на спешното и видя Салвадор, който му махаше да се върне обратно към гишето. Близко до него стоеше момиче с вид на петнайсетгодишно. Беше изправена, с широки рамене, светло кестенява коса, разделена по средата на път и сложена зад ушите. Очите ѝ бяха огромни, носът — тесен и леко чип.

— Това е д-р Шърли Мейранд — каза Салвадор и посочи кардиоложката, когато Джак бързо се обърна.

Бе хипнотизиран от младостта на жената. За първи път в живота си се почувства остарял. Макар да приближаваше петдесет, играта на баскетбол с хлапета на половината на неговите години го караше да забрави колко възрастен е всъщност. Тази жена срещу него беше изкарала колеж, медицинско училище и поне няколко години като стажант.

— Какво мога да направя за вас? — попита го тя. Дори гласът ѝ му се стори пубертетски.

След като ѝ се представи, той извади страницата с електрокардиограмата на Собчак и я подаде.

— Ще ви оставя — каза Салвадор и изчезна нанякъде.

— Знам, че не е много — продължи Джак, посочвайки лентата с диаграмата — но се питам дали бихте могли да я коментирате.

— Ужасно къса е — въздъхна кардиоложката, докато се вглеждаше.

— Да, но това е всичко, с което разполагаме. — Джак забеляза, че косата на Шърли криволичеше, сякаш си проправя път от челото към тила ѝ.

— И какъв е изводът?

— Добър въпрос. Нямам представа. Направена е по време на неуспешния опит за реанимиране.

Тя го погледна и Джак осъзна, че една от причините очите ѝ да изглеждат толкова големи е невинната изненада, която излъчваха.

— Не знам какво да кажа — поклати глава Шърли. — Трябва ми повече, за да мога да съм сигурна.

— Предполагам. Но тази кардиограма е за съжаление на вече мъртъв пациент, което вие знаете. Мисълта ми е, че коментарът ви няма да навреди на пациента, дори ако направите погрешно предположение.

Тя отново впери очи в диаграмата и започна монотонно да нарежда съкращения и факти в подкрепа на хипотезата си, за които не беше и чувал.

Джак стисна зъби. Беше нечестно тази дребна млада жена да го кара да се чувства едновременно стар и глупав.

— Може би — предположи той — ще е най-добре да ограничите коментара си до нещо, което бих могъл да разбера. В смисъл, можете да ми кажете впечатлението си, без да ми съобщавате как сте стигнала до него.

— Това наистина ме навежда на определена мисъл — каза Шърли и го погледна. — Но имам една идея!

— Чудесно! И каква е тя?

— Д-р Хенри Уо, един от шефовете ми, в момента е в спешното. Беше извикан да направи ангиограма на предполагаем остър инфаркт на миокарда. Защо не отидем да му го покажете?

Джак се съгласи с удоволствие.

* * *

Вратата на асансьора се отвори и санитарят със сумтене избута количката на Лори в коридора на шестия етаж. Тя сгърчи лице от болка

при раздрусването. Каквото и да ѝ бяха дали против болка, то вече не действаше.

Макар да се чувстваше точно толкова изплашена, колкото когато напусна предишното отделение, поне се бе примирила с действителността, че не е по силите ѝ да направи много, докато не се добере до телефона. Беше попитала санитаря къде са принадлежностите ѝ с идеята да вземе клетъчния си телефон. За съжаление мъжът нямаше представа.

Той побутна количката към късия коридор от асансьора към сестринския пункт, осветен като фар в мрачната и почти спяща болница. Разположените на голямо разстояние по стените аплици с матови стъкла хвърляха призрачна светлина.

Санитарят ускори, но след малко спря до сестринския пункт, остави Лори в количката и се приближи до таблото. Виждаха се две сестри — едната с късо подстригана коса, а другата на конска опашка. Двете погледнаха едновременно към санитаря, когато той остави с плясък картона на Лори върху плота.

— Има пациент за вас.

Сестрата с късата коса взе картона и прочете името върху него, след което веднага се изправи.

— Е, госпожице Монтгомъри, трябва да призная, че вече се чудехме къде сте.

Санитарят се затътри обратно към асансьора, а двете сестри застанаха отстрани на носилката. Бяха облечени в бели престилки. Тази с късата коса имаше матова кожа, очи с бадемовидна форма и тесен, орлов нос. Тенът на другата беше блед, лицето ѝ имаше широки черти, с намек за азиатски ген. Тъй като и двете бяха осветени изотзад от стенните лампи, ясно се виждаха само изпъкналостите на костите. Останалата част от лицата им тънеха в сянка. На Лори, която и без това бе вече разтревожена, и двете ѝ се сториха зловещи.

— Трябва да използвам телефона — каза тя, местейки очи от едната към другата, като се опитваше да прецени коя е главната.

— Джаз, ще я закарам до стаята ѝ и ще я настаня — каза жената с азиатските черти, игнорирайки молбата на Лори.

— Благодаря, Елизабет — отвърна Джаз, — но мисля лично да се погрижа за госпожица Монтгомъри.

— Сериозно? — Елизабет изглеждаше наистина изненадана.

— Хей! — обади се Лори с раздразнение. — Трябва да използвам телефона.

— Заемай се тогава — обърна се Елизабет към колежката си и тръгна обратно към стола си.

Джаз хвърли картоната на Лори в носилката до краката ѝ, мина отзад и започна да бутва количката.

— Извинете! — каза Лори и се извърна назад, за да види сестрата. — Наистина ми се налага да се обадя по телефона. — Тя се присви от болката, когато колелата се затресоха надолу по дългия, тъмен коридор.

— Чух ви още първия път — каза Джаз. В гласа ѝ се отрази напрежението от бутането на количката. — Мисля, че трябва да ви напомня, че е три и половина след полунощ.

— Знам колко е часът — сопна се Лори. — Трябва да се обадя на лекарката си. Не трябваше да ме местят тук. Трябваше да остана за наблюдение, докато на сутринта ме прегледа лекарката ми.

— Не ми е приятно да ви го съобщавам — каза Джаз, — но лекарката ви, както и всички останали лекари, вече спят. Няма да ѝ е приятно да я занимавате с логистични проблеми.

— Спрете тази количка най-сетне — извика Лори. — Няма да отида в тази стая.

— О? — Джаз вдигна вежди, но не изглеждаше разколебана. Тя продължи напред с много по-голяма скорост от санитаря. Нямахше търпение да остави Лори в стаята ѝ. По-рано тази вечер, когато Джаз бе пристигнала в болницата ѝ отне доста усилия да разбере къде се намира тази Монтгомъри. В началото дори си помисли, че господин Боб е сбъркал името на болницата, но се оказа, че проблемът е в закъснялото вкарване на името на Лори в компютърната система. Беше го разбрала, когато проверяваше записванията в спешното, докато вземаше ампулата калий.

— Казвам ви да спрете — извика Лори, когато сестрата не ѝ обърна никакво внимание. Принуди се да притисне с ръка долната част на корема си, за да намали болката. Шевовете се напрягаха и я боляха.

— Отсега виждам, че ще бъдете труден пациент — подхвърли Джаз. Всъщност мислеше точно обратното. Щеше да се справи бързо с тази капризна особа, благодарение на това, че гинекологичното

отделение е препълнено. Фактът, че е на етаж а ѝ улесняваше операцията.

До стая 609 тя рязко завъртя количката на сто и осемдесет градуса за да я вкара с главата напред. Когато преминаха през вратата, включи осветлението на тавана, след което спря количката до обикновеното болнично легло.

Лори погледна сестрата. Не можеше да проумее поведението ѝ. Изведнъж пребледня, когато забеляза табелката с името ѝ: *Джасмин Ракоци*. Въпреки, че болкоуспокоителните продължаваха да ѝ действат и се чувстваше замаяна, Лори мигновено си спомни, че това е едно от имената в списъка на Роджър.

— Какъв е проблемът? — попита Джаз, когато се наведе над перилата на леглото. Беше забелязала втрещения поглед на Лори. — Нещо не е наред ли?

Без да чака отговор, тя побутна количката успоредно на леглото. Хвана края на одеялото и го дръпна рязко, откривайки я. Лори бе единствено в болнична нощница, с голи колене и боси крака. Издутината в долната част на корема ѝ покриваше превръзката върху раната и хирургическият дренаж се извиваше изпод долния край на халата и влизаше в пластмасово устройство, което поддържаше отрицателно налягане. Вътре се виждаше струя кръв.

— Добре — произнесе Джаз безстрастно. — Трябва само да се преместиш на леглото и ние ще се погрижим да се чувстваш приятно. — След което се обърна и закачи бутилката върху статива към болничното легло.

Лори не мърдаше. Паниката, която бе усетила, когато я караха насам, се увеличи, когато прочете името на Джаз. Беше парализирана от ужас. От всичко, което знаеше, можеше да се окаже, че тази жена е сериен убиец.

— Хайде, сестро — подкани я Джаз. Тя мина отстрани на леглото и я погледна. — Премести си задника на леглото.

Лори ѝ отвърна с най-инатливия възможен поглед. Това бе всичко, което можеше да направи.

— Ако се инатиш, ще се наложи да извикам Елизабет и пак ще те преместим. Както сама разбираш, тук няма място за преговори.

— Искам да говоря с главната сестра — каза Лори.

— Ами ти вече говориш с нея — засмя се Джаз. — Аз съм главната сестра. Или поне засега, което е едно и също.

Лори усети, че я обхваща още по-силна тревога.

— Е, защо не искаш да мърдаш? — попита Джаз с очевидно раздражение; протегна ръка и направи широк мах, за да ѝ покаже всички удобства на стаята. — Изпробвай това комфортно легло с всичките му лостове за управление. Можеш да се сгънеш във всяко положение, което ти хрумне, че и още. Имаш телевизор, кана, но без вода, тъй като съвсем скоро си излязла от операция, бутон, с който можеш да ни викаш... всичко! Какво друго може да иска човек?

Очите на Лори проследиха жеста ѝ. Върху нощното шкафче стоеше телефон! Запита се как не ѝ бе хрумнало до този момент, макар че санитарят го бе споменал. Това беше шансът ѝ. Като изскърца със зъби, тя се надигна, подпря се на лакти и започна бавно да се прехвърля в болничното легло.

— Браво! — похвали я сестрата. — Виждам, че ще се разберем. Ще е добре и заради двете ни.

Веднага щом Лори се отпусна върху чаршафите, Джаз прехвърли дрениращото устройство и дръпна одеялото, за да я завие. След това измери кръвното налягане и пулса ѝ.

— Добре — каза тя накрая. — Всичко изглежда нормално, само пулсът ти е малко по-висок. Сега ще те оставя. Предполагам, че са ти дали някакво болкоуспокоително. Имаш ли нужда от още или в момента си добре?

Лори бе изумена от отсъствието на каквато и да е нормална човешка топлина в гласа и действията на тази жена. На пръв поглед нямаше нищо определено, от което да се оплаче, като се изключи игнорирането на молбите ѝ, което добавяше ново безпокойство към вече надигналата се в душата ѝ тревога. Странна птица беше тази Джасмин Ракоци.

— Да не си глътна езика? — попита я сестрата със слаба усмивка. Беше сложила ръце на хълбоците си. — Честно казано, това улеснява работата ми. Но ако промениш мнението си, можеш да натиснеш бутона и да ме извикаш. Разбира се, когато се наканиш да го използваш, може да съм заета с някой друг, по-разговорлив пациент.

С една последна усмивка, която Лори изтълкува като безочливо безразлична, Джаз излезе от стаята.

Като внимаваше да не се движи прекалено бързо, Лори се протегна над предпазните хромирани тръби отстрани на леглото, за да вземе телефона. Усилието накара коремните ѝ мускули да се свият и тя почувства болка. Стисна зъби и се опита да дръпне телефона от нощното шкафче. Сложи го до себе си и се напрегна да си спомни номера на клетъчния телефон на Джак, докато се рееше в мъглата на упойката. Отне ѝ само миг — цифрите услужливо изникнаха в съзнанието ѝ. Тя вдигна слушалката и я доближи до ухото си.

Сърцето ѝ подскочи. Нямаше сигнал! Трескаво занатиска бутона за прекъсване, надявайки се да чуе познатия звук. Тишина. Телефонът беше изключен. Пое си дълбоко дъх и натисна паник-бутона няколко пъти.

* * *

Макар вземането на второ мнение за ЕКГ-то на Собчак да изглеждаше страхотна идея, Джак не разчиташе много на това. Оказа се, че д-р Хенри Уо продължава да е зает с пациента си. Джак бе принуден да прибегне до допълнително кафе и не спираше да крачи по коридора, поглеждайки периодически часовника си. Шърли издържаше стоически. Ако бе усетила възбудата му, то не го показваше.

Наближаваше три, когато Хенри излезе от стаята, хвърли латексовите ръкавици и свали маската си. Беше закръглен азиатец с безупречна кожа и тъмна ниско подстригана коса. Той протегна ръка на Джак и я стисна енергично, когато Шърли ги представи един на друг. Шърли започна да обяснява за кратката електрокардиограма и Джак побърза да я извади от картона.

— Виждам, виждам — кимна той и се усмихна, вземайки я. — Много интересно. Това ли е всичко, което имате?

— Боя се, че да — призна Джак. Той разказа набързо каквото знаеше относно неуспешните опити за реанимиране. След което добави, че би помогнало дори евентуално предположение.

— Опасно е да се правят такива изводи от толкова малко — каза Хенри, без да откъсва очи от електрокардиограмата. Поклати глава и

погледна Шърли. — Д-р Мейранд, може би вие ще ни кажете какво мислите?

Шърли повтори, онова което бе казала на Джак за различните вълни, интервали и комплекси, докато Хенри продължаваше да кима. Когато най-сетне свърши, той попита дали има някаква идея какво може да е причинило такава промяна.

— Изглежда проводящата система е отказала — отговори Шърли. — Може би това означава, че натриевите помпи в клетките не са функционирали или пък са затруднени, което е довело до опасни изменения в мембранните потенциали.

Джак отново изскърца със зъби. Беше готов да избухне. Краткият монолог на Шърли внезапно му напомни за академичните безсмислици, които се бе наложило да изтърпи в медицинското училище. Възбуден от хватката на кофеина не бе в състояние да проявява толерантност към подобно бръцолевене и тъкмо се канеше да покаже нетърпението си, когато Хенри се намеси:

— Мисля, че д-р Степълтън се интересува по-специално от това какъв агент може да е причинил това, което виждаме върху тази кратка електрокардиограма. Прав ли съм, д-р Степълтън?

Джак кимна ентузиазирано.

— Ами — започна Шърли, видимо притеснена, — сигурна съм, че има множество лекарства, които биха предизвикали подобна картина, включително токсични количества от повечето препарати против аритмия. Може да се дължи и на внезапен електролитен дисбаланс, особено на калий или калций. Но това е всичко, което мога да кажа.

Джак взе диаграмата от Хенри, обмисляйки думите ѝ. Тя не бе добавила нещо ново, но думите „внезапен електролитен дисбаланс“ му дадоха идея. Причината той и всички останали до този момент да отхвърлят възможната роля на натрия се дължеше на факта, че от лабораторията бяха казали, че нивото на натрия у жертвата е в нормата. Но бяха наблегнали, че е нормално постмортем. А както се знае, това ниво се покачваше след смъртта, тъй като големият натриев запас на тялото е междуклетъчен и се поддържа от активна транспортна система. След смъртта транспортната система спира и нивото на натрия веднага спада. Всяко внезапно покачване на концентрацията му в организма при инжектиране преди смъртта може

да бъде ефикасно прикрито. Джак трябваше да признае, че ако някой иска да убие пациент, това е изключително хитър и коварен начин да го стори.

— Ако намерите още някакви записи, уведомете ни — каза Хенри. — Може би тогава ще сме в състояние да кажем нещо по-конкретно.

— Само още нещо — погледна го Джак, когато забеляза другите две бележки, които Лори бе прикрепила на гърба на страницата. — Случайно да знаете що за лабораторен тест е това? — и той протегна листчето, върху което се мъдреха нищо незначещите букви MASN_P. Д-р Уо ги погледна, поклати глава и вдигна очи към Шърли. Тя вдигна рамене в недоумение.

— Представа нямам — каза Хенри. — Но може би има кой да ни помогне. Дейвид Ханкок, завеждащ лабораторията от нощната смяна. Лабораторията е ей там. — Той посочи една врата на десет-дванайсет метра от тях. — Не знам що за тест е това, но пък знам какво означава MEF2A — продължи той, след като надникна във втората бележка.

— Наистина ли? — Джак не беше дори сигурен дали Лори правилно е изписала съкращението.

— Става въпрос за един ген — кимна Хенри. — Произвежда протеин, който контролира каскадата от процеси, обезпечаващи здравето на вътрешността на коронарните артерии.

— Интересно — произнесе Джак неопределено, питайки се как може да е свързано със серията на Лори и дали изобщо е свързано. — А какво трябва да означава *позитивен* MEF2A!

— Ами вижте, това е малко заблуждаващо — призна Хенри. — Когато в литературата се напише „позитивен MEF2A“, под „позитивен“ се разбира маркерът за мутиралата форма на MEF2A. В този случай е някой, който произвежда дефектен протеин и като резултат съществува висока вероятност да се разболеете от коронарна болест, както пациента, с когото се занимавах тази вечер. Той е позитивен за маркера на MEF2A и бе получил остър инфаркт на миокарда, въпреки, че се бяхме опитали да го избегнем, като поддържахме LDL-холестерола колкото е възможно по-нисък.

— Благодаря, това със сигурност ще помогне — каза Джак, макар всъщност да нямаше идея за какво. Когато отидеше в „Манхатън

Дженерал“ да види Лори, трябваше да я попита откъде бе преписала съкращението и евентуално да ѝ каже какво бе научил.

Той поблагодари на Шърли и Хенри и бързо се насочи към вратата на лабораторията, надявайки се да завари Дейвид Ханкок на поста му. В момента, в който прекрачи прага погледна часовника и го обхвана безпокойство. Стрелките сочеха три и двайсет и две.

* * *

Лори натисна още няколко пъти паник-бутона. Бе престанала да брой колко пъти го е направила след излизането на сестрата и фактът, че никой не се отзовава я караше да се чувства още по-уязвима. Хрумна ѝ, че Ракоци е била преднамерено пасивно-агресивна, каквато ѝ бе намекнала, че може да бъде при излизането си. Погледна ръката си. Трепереше.

В добавка към тревогата ѝ се добави болката от операцията, която се бе засилила след преместването ѝ от носилката върху леглото. Преди я чувстваше само когато се мръдне, но сега бе постоянна. Нямаше съмнение, че се нуждае от аналгетик, но не го бе поискала заради неминуемия приспивателен ефект. Не ѝ се искаше да стане по-замаяна, отколкото бе вече. Трябваше да държи съзнанието си будно, ако се наложеше да се защити, преди Джак да се е върнал.

Точно когато се опита да провери дали ще може да слезе от леглото и да се изправи, някой връхлетя в стаята. Не беше Джаз, нито пък Елизабет. Беше някаква жена, по-мургава от Джаз с дълга, права, черна коса с шнола. Държеше голям поднос за дръжките. Подносът бе разделен на много на брой вдлъбнатини, в които бяха сложени проби с кръв и спринцовки.

— Лори Монтгомъри? — погледна я въпросително жената.

— Да — отвърна Лори.

— Трябва да ви взема малко кръв за изследване на съсирването.

— Тя остави подноса до леглото, извади съответните епруветки с кодирано оцветени тапи и мина отстрани.

— Трябва ми телефон — каза Лори, когато жената взе ръката ѝ и започна да търси вена. — Този на нощното шкафче няма сигнал.

— Не мога да ви помогна за това — отвърна с висок, напевен глас жената. — Аз съм само лаборантка. — И тя се зае да поставя турникета.

Лори тъкмо се канеше да ѝ обясни проблема си, когато забеляза табелката с името ѝ. Казваше се Катлийн Кодри. Както Ракоци, и тази фамилия бе рядка. Както Ракоци и това име се намираше в списъка на Роджър. И пак както Ракоци, и тази жена тук можеше да е сериен убиец.

Лори дръпна толкова рязко ръката си, че жената отстъпи. Но бързо се съвзе и произнесе кротко:

— Успокойте се! Просто искам да ви взема малко кръв.

— Не искам да ми вземате кръв — заяви Лори. Беше непреклонна и това се усети в гласа ѝ. Знаеше, че се държи параноично, но имаше основателна причина. Имаше чувството, че е заобиколена от потенциални серийни убийци.

— Лекарят ви нареди да се направят тези изследвания — каза Катлийн. — За ваше добро е. Ще трае само секунда. Няма и да усетите, обещавам ви.

— Няма да давам никаква кръв — беше категорична Лори. — Съжалявам. Не се опитвайте да ме убеждавате.

— Добре, да бъде както искате — вдигна ръце лаборантката. — Но трябва да уведомя сестрите.

— Направете го. И щом ще ходите и без това, кажете някоя от тях да дойде веднага.

След като почти хвърли епруветката върху подноса, жената излезе.

Тежката тишина на спящата болница отново се спусна около Лори. Започваше да се тревожи за разсъдъка си. Наистина ли бе видяла в списъка на Роджър тези имена, или умът ѝ играеше някакви номера? Не беше сигурна. Но онова, което знаеше със сигурност беше, че неистово иска Джак да се върне и да я измъкне оттук.

Като се опитваше да не се поддава на усилващата се болка тя започна да се извива за да стане от леглото. Искаше да мине под перилата и бе на половината път, когато Джаз влезе.

— Стой там, момиче! — извика тя. — Какво си въобразяваш, че правиш?

Лори я погледна с неприкрито презрение.

— Трябва да намеря някоя сестра, която ще отговаря, когато я извикам.

— Нека ти кажа нещо, скъпа — изглежда я Джаз. — Не си единствената пациентка на този етаж и едва ли си най-болната. Имаме приоритети, които съм сигурна, че ще разбереш, ако престанеш да мислиш само за себе си. Какво искаш, болкоуспокоително ли?

— Искам телефон — отвърна Лори. — Този, който е на нощното шкафче, няма сигнал.

— За работата на телефона ти отговаря дневната смяна на отдела по съобщения. Сега е нощната смяна. Нямаме време за такива работи.

— Къде са личните ми вещи? — попита я Лори. Всичко щеше да се оправи, ако се докопаше до клетъчния си телефон.

— Сигурно още са в хирургията.

— Искам да ми ги донесат веднага.

— Ти май доста работи искаш — подигра ѝ се Джаз. — Но чуй ме, сладурано! Тази нощ хирурзите са много заети, което означава, че и ние сме заети. Ще ти донесат боклуците, когато имат време, ясно ли е? А сега ме извини, но трябва да проверя някои пациенти.

— Чакайте! — извика ѝ Лори, преди да е успяла да затвори след себе си. — Искам да ми откачите тази система.

— Съжалявам — поклати глава Джаз. Тя се върна в стаята и заставайки отстрани на леглото, без никакво предупреждение, я бутна назад в леглото. Лори потрепера от болка. Беше изумена от силата на тази жена. — Ти беше в шок, когато те докараха в спешното — продължи сестрата. — Нуждаеш се от тази система. Нуждаеш се от течности и може би от още кръв.

— Може би от друга система — не спираше Лори. — Искам да махнете тази. Ако вие не я свалите, ще го направя аз.

Джаз я погледна втренчено.

— Много си самоуверена, а? Е, може да имаш известни затруднения, докато я махаш. Това е периферна централна линия, което звучи малко несъвместимо, но представлява дълъг катетър, който е забоден под тази малка превръзка покриваща входящата игла. Ще се наложи да изтръгнеш и доста плът, ако тръгнеш да я дърпаш.

— Искам лекаря ми да дойде — не се предаваше Лори. — Иначе ще сваля тази система каквото и да става, и ще се махна отук.

Тънката безочлива усмивка на сестрата се стопи.

— Прекаляваш! Сериозно. Прочетох, че си имала кръвоизлив тази вечер и сега, няколко часа по-късно, вече раздаваш заповеди. Ще ти кажа какво ще направя. Ще извикам лекаря и ще му кажа точно какво си ми казала. Как ти звучи?

— Ще е по-добре аз да ѝ го кажа.

— Може би, но е проблематично, тъй като телефонът ти не дава сигнал. Както и да е, аз ще ѝ се обадя, ще ѝ обясня ситуацията точно, включително отказа ти да дадеш кръв за изследване на съсирването и ще се върна веднага. Така става ли?

— Като за начало — отстъпи Лори.

Когато сестрата излезе, тя се отпусна на възглавницата. Леглото ѝ бе вдигнато под ъгъл от трийсет градуса. Слепоочията ѝ пулсираха, а болката от операцията се усилваше и тя се разтревожи дали някои от шевове не са се скъсали. Паниката ѝ растеше. Тя си пое дълбоко дъх и издиша бавно, опитвайки се да се успокои. Затвори очи. Беше добре, че Джаз ще се свърже с Лора Райли, макар да предпочиташе да е с Джак. Но, както вече бе казала, това бе за начало.

23.

За пореден път нещата се развиваха не според желанията на Джак. Дейвид Ханкок бил в обедна почивка, но щял да се върне всеки момент. Отначало Джак си помисли, че това трябва да е някаква форма на шега, тъй като бе минало полунощ, но бързо се сети, че хората работещи нощна смяна, имаха напълно обратна представа за времето и за тях храненето по средата на смяната си беше обяд, без значение колко показваше часовникът.

Джак крачеше неспокойно из стаята, когато Дейвид се появи. Беше слаб мъж с неопределен произход. Сякаш като компенсация за оскъдната коса той носеше рядка прошарена козя брадичка и мустаци, които му придаваха дяволски вид. Изслуша молбата на Джак без да каже нищо, преди да вземе бележката, написана от Лори. Докато се вглеждаше в нея, всмукна шумно през зъби.

— Сигурен ли сте, че става дума за лабораторен тест? — попита той и вдигна очи към Джак.

Оптимизмът на Джак, че ще получи отговор, бързо го напусна.

— Почти.

Лаборантът му подаде листчето, без да откъсва очи от него.

— И какво ви кара да мислите, че е лабораторен тест?

— Беше част от предоперативно предписание за голям брой пациенти.

— Не и в тази болница — поклати глава Дейвид.

— Не — съгласи се Джак, пристъпвайки неспокойно от крак на крак, като се питаше дали да не се обърне и да си тръгне веднага. — Било е в „Манхатън Дженерал“ и „Свети Франциск“ в Куинс.

— Пфу! — презрително изсумтя лаборантът. — И двете са институции на „АмериКеър“.

Изненадан от коментара му, Джак се наведе да види изражението му.

— Осъдителни нотки ли долавям в гласа ви?

— Правилно сте ги доловили — кимна Дейвид. — Имам сестра в Стейтън Айлънд, която работи в града, та тя имаше някакви медицински проблеми. „АмериКеър“ я разтакаваха доста време. Това е, което правят, а грижата за пациентите е на последно място в ума им.

— Имал съм несъгласия с тях — призна Джак. — Може би някой ден ще поговорим и за това, но сега трябва да разбере колкото се може по-бързо що за тест е този MASNР.

— Ами, трябва да кажа, че не знам със стопроцентова сигурност, но предполагам, че става дума за някакво медицинско изследване на генома.

Джак беше изненадан. Половин час по-рано Шърли Мейранд го бе накарала да се почувства стар. Сега се боеше, че Дейвид е на път да направи същото в областта на познанията му. Джак бе запознат с науката медицинска геномика, но познанията му стигаха до маркерите за идентификация, използвани в съдебната медицина. Той знаеше, че сравнително новата област, стимулирана от дешифрирането на целия човешки геном, се развива с невероятна скорост.

— Предположението ми е, че МА би трябвало да означава микроредица, което е високопроизводителна технология, основно използвана за експресията на гени.

— Това ли е в нашия случай? — попита Джак. Вече бе до такава степен объркан и притеснен да го признае, макар че това, което Дейвид сега казваше, бе свързано с онова, което Хенри бе казал за „положителен MEF2A“.

— Направихте интересна физиономия, докторе. Знаете какво означава микроредица, нали?

— Ами, не съвсем — призна той.

— Нека ви обясня тогава. Микроредиците са решетка от миниатюрни петънца от смесването на различни, но познати ДНК-поредици, обикновено прикрепени към повърхността на предметно стъкло. В случая говорим за много такива петънца. Хиляди петънца, които могат да ни дадат информация за състоянията на хиляди гени във всеки даден момент.

— Наистина ли? — възкликна Джак и почти веднага съжали. Знаеше, че е прозвучало глупаво.

— Но се съмнявам, че тестът, за който питате, се отнася за генна експресия.

— Съмнявате се?

— Да. Предполагам, че следващите букви — SNP — трябва да означават единичен нуклеотиден полиморфизъм, което — сигурен съм, че знаете — е точкова мутация в човешкия геном. Вероятно знаете също, че хиляди SNP сега са локализирани толкова точно върху целия човешки геном, че могат да бъдат свързани с специфични мутирани гени, които се предават от поколение в поколение. Свързаните по такъв начин SNP, се наричат маркери. Те са маркери за лошите, мутирани гени.

В съзнанието на Джак просветна някаква лампичка. Не следеше внимателно думите на Дейвид, но нямаше значение. С треперещи пръсти, той побърза да извади листа от картон на Собчак и да го покаже на лаборанта.

— Възможно ли е това да е резултат от MASNP? Мъжът се почеса по главата замислено.

— Положителен MEF2A — прочете той гласно. — Дали е възможно...? Хм. — Той отклони поглед и почука плешивината си с кокалчето на пръста си. След това отново се взря в буквите. — Да! Спомням си: MEF2A. Ако не греша, това е ген, който по някакъв начин се асоциира с коронарните артерии. Не знам точно каква е връзката, но помня, че ако някой получи мутиралата форма на гена, при него впоследствие се увеличава вероятността да развие някакво сърдечносъдово заболяване. Така че на отговора на въпроса ви: „положителен MEF2A“ може да е резултатът от MASNP-изследване, което означава, че според теста индивидът има специфичен SNP, който е знак за мутиралата форма на MEF2A-гена.

Джак внезапно се протегна и разтърси ръката на Дейвид.

— Ще се видим някой път! Благодаря ви! Струва ми се, че току-що разрешихте една мистерия.

— Каква мистерия? — попита мъжът, но Джак вече тичаше към вратата.

Беше влязъл в лабораторията откъм спешното и сега използва същия път, за да излезе. Предполагаше, че има и друг изход, който може би беше по-удобен, но нямаше време да разпитва.

Той излетя през двойната врата, разделяща отделението от чакалнята и почти се сблъска с някакъв човек в инвалидна количка, който очевидно идваше за манипулации. Извини се сконфузено без да

спира, прекоси чакалнята и се озова навън. Дъждът се бе подновил, но той не му обърна внимание. Ако онова, което предполагаше бе истина, „АмериКеър“ бяха дори още по-аморални и продажни, отколкото си бе въобразявал. Добре, че Лори бе останала в отделението за наблюдение, а не в някоя болнична стая.

Стигайки до Първо авеню, той зави на юг. Присви очи, докато бягаше под дъжда и ситните капки връхлитаха лицето му, превръщаха се в струйки и се стичаха надолу. Вече се досещаше къде Лори може да се е натъкнала на „положителния MEF2A“ Просто трябваше да го намери. Помисли си дали да не отскочи за петнайсет минути до офиса ѝ. Ако не успееше да го открие бързо, щеше да го остави за после и да отиде в „Манхатън Дженерал“. Дори онази Брунхилда да не го допуснеше отново при Лори, щеше да остане и да чака пред вратата.

* * *

Лори се събуди стресната. Фактът, че бе заспала независимо от тревогите си, я уплаши точно толкова, колкото и суматохата, която я бе разбудила. Бяха Джаз и Елизабет — двете бяха влетели в стаята, разговаряйки за друг пациент. Джаз мина от дясната ѝ страна, а Елизабет завъртя краката на леглото и застана отляво.

Лори се изправи с усилие. По време на съня си се бе изкривила така, че раменете ѝ опираха в предпазния парапет на леглото. Тя се вгледа в двете жени. Усещаше постоянна, макар и не силна болка в долната част на корема и сухота в устата. Горе, в отделението за наблюдение, ѝ бяха дали парченца лед, но тук не си направиха този труд.

— Боже мой! — изненадано каза Джаз, когато я погледна. — Ако сме знаели, че ще заспиш, можехме да си спестим някои затруднения.

— Говорихте ли с лекаря ми? — попита Лори.

— Говорих с един от тях — отвърна сестрата. Безочливата усмивка отново цъфна на лицето ѝ, сякаш изпитваше удоволствие да я дразни.

— Какво искате да кажете?

— Говорих с д-р Хосе Кабрео — каза Джаз. — Той беше тук, докато твоята д-р Райли без никакво съмнение спи сладък сън.

Лори усети, че пулсът ѝ се ускорява. Спомни си, че и д-р Хосе Кабрео стоеше в списъците на Роджър. Всъщност бе прочела сведенията за него и бе научила както за проблемите в практиката му, така и за пристрастяването към лекарства. Не искаше да има нищо общо с анестезиолога.

— Той беше много разтревожен от действията ти — продължи Джаз. — Наблегна недвусмислено, че изследването за съсирване на кръвта, което са ти назначили, трябва да бъде направено. Освен това беше доста смутен от заплахите ти да махнеш системата си и да станеш от леглото.

— Не ме е грижа какво мисли д-р Кабрео — сопна се Лори. — Вие обещахте да се обадите на лекарката ми. Искам да разговарям с д-р Лора Райли.

— Поправка — каза Джаз и вдигна показалеца си. — Казах, че ще говоря с *лекаря*, не с *твоя* лекар. Налага се да ти напомня, че отделението по анестезиология все още се чувства до голяма степен отговорно за теб. Ти фактически си в постоперативно състояние.

— Държа на моя лекар! — изсъска Лори.

— Виждаш ли каква е кибритлия? — обърна се Джаз към Елизабет.

Другата сестра се усмихна и кимна.

Джаз отново върна очи върху Лори:

— Тъй като вече е почти четири сутринта, съвсем скоро желанието ти ще бъде изпълнено. Междувременно ние стриктно ще изпълним нарежданията на д-р Кабрео, които той бе достатъчно любезен да обсъжда с нас заради собствената ти сигурност. — Джаз кимна към Елизабет.

Лори се опита да оформи в изречение чувствата си към д-р Кабрео, когато двете сестри се наведоха рязко към нея, хванаха ръцете ѝ и я приковаха към леглото. Шокирана от внезапното, неочаквано нападение, тя се опита да се освободи, но комбинацията от болката и силата на сестрите направи това невъзможно. Следващото нещо, което осъзна беше, че ръцете ѝ са здраво привързани за леглото. Всичко стана толкова бързо, че направо бе смаяна.

— Така! Задачата е изпълнена! — каза Джаз, когато се изправи. — Сега можем да сме спокойни, че системата ще си стои на мястото и че тази твърдоглава пациентка няма да си тръгне.

— Това е насилие — избърбори Лори. Тя се дърпаше безрезултатно от белезниците, които тракаха по металния парапет на леглото. Белезниците я държаха здраво.

— Д-р Кабрео не смята така — отвърна Джаз с усмивка.

— Стресът от операцията дезориентира някои хора и те трябва да бъдат предпазени от самите себе си. Освен това той смята, че може да си малко разтревожена, за това ти предписа приятно силно и бързо действащо успокоително.

— При тези думи тя извади от джоба си спринцовка, която пригответи веднага за инжекция. Свати предпазното капаче със зъби, вдигна спринцовката към светлината и я потупа внимателно с нокътя на показалеца си.

— Не искам никакво успокоително — изкрещя Лори и отново се опита да освободи ръцете си.

— Целта на успокоителното е да предотврати точно този тип отговори — спокойно произнесе Джаз. — Елизабет, ще подържиш ли госпожица Монтгомъри, докато ѝ оказвам честта?

С не много различна усмивка от тази на колежа си, Елизабет хвана Лори за раменете и я притегли назад към себе си. Лори се опита да се извие, но това не бе възможно. Тя усети студения, напоен със спирт тампон върху горната част на ръката си, последван от убождане и кратка, остра болка. Джаз се изправи.

— Спокойни сънища! — каза тя, махна с ръка към Елизабет и двете напуснаха стаята.

Лори отпусна глава върху възглавницата и простена. Преди, с болката, която чувстваше и ефекта от дадените ѝ лекарства си мислеше, че не може да е по-безпомощна, но се беше излъгала. Сега бе буквално завързана към леглото като потенциална жертва на самоубийство. Нямаше представа що за инжекция са ѝ сложили. От всичко, което знаеше, това трябва да беше отрова и битката за нея бе приключила. Ако пък беше успокоително, както твърдеше Джаз, след броени минути щеше да е още по-уязвима.

* * *

Въпреки, че бе в отлична спортна форма от баскетболните тренировки и всекидневното каране на велосипед, Джек едва дишаше, когато спря пред асансьорите в Патологическия център. Беше чул, че Карл Новак вика името му, когато минаваше покрай охраната, но дори не забави крачка. В офиса на моргата нямаше никого. Той натисна повторно копчето за асансьора, сякаш така щеше да ускори идването му.

Докато чакаше, се опита да измисли какво може да е направила Лори с дисковете, които бе взела от офиса на Роджър. Сигурно от тях беше преписала данните за MEF2A. Асансьорът пристигна и Джек влезе в кабинката. Дисковете не бяха нито при картоните, нито при списъците, но той не ги бе видял и в бюрото ѝ. Единственото място, където не беше погледнат беше шкафът с четирите редици чекмеджета. Откакто бе излязъл от „Манхатън Дженерал“ бяха минали малко повече от три часа, което според него бе максимумът, който можеше да си позволи. Имаше намерение да търси проклетите дискове не повече от петнайсет минути.

Кабинката на асансьора се залюля леко, издрънча и спря. След няколко дълги секунди вратите се отвориха и той нетърпеливо изскочи в притъмнелия коридор. Без малко щеше да пропусне вратата на офиса на Лори в бързането си. Закова се със скърцане на подметките и се завъртя, за да не се подхлъзне на гладкия под. С влизането си в офиса се насочи към най-горното чекмедже на шкафа.

След пет минути напразно ровене върна обратно чекмеджето се изправи. Къде, по дяволите, можеха да са проклетите дискове? Погледна бюрото на Рива, но бързо отхвърли тази възможност. Нямаше причина да са там. По-вероятно бе да не ги е забелязал, когато преравяше бюрото на Лори първия път, затова седна и започна да прехвърля отново всичко едно по едно. Този път оглеждаше старателно, убеден, че трябва да са някъде тук.

По дяволите, изруга той. Погледна си часовника. Оставаха му пет минути от времето, което си бе определил. Когато вдигна поглед към повърхността на писалището с идеята да прехвърли картоните, очите му уловиха малка жълта светлина в рамката на монитора на Лориния компютър. Макар екранът да беше тъмен, светлината означаваше, че компютърът е бил зареждан, но мониторът се бе изключил.

Джак натисна един клавиш върху клавиатурата. Внезапно екранът оживя и пред него се показа страница с данните на Стивън Люис с изредените резултати от всичките му лабораторни изследвания. Шрифтът беше дребен и му се наложи да надене очилата си за четене, които използваше тайно. Така. Сега можеше да чете по-спокойно и очите му се спуснаха надолу по колонката от лявата страна. Спря на MASNР и прокарвайки пръст хоризонтално, стигна до MEF2A.

Как не се беше сетил да погледне за дисковете в компютъра на Лори досега? За всички случаи от „Манхатън Дженерал“ и „Свети Франциск“ откри, че тестът MASNР се е оказал положителен за маркера за всяка една вредна мутация. За някои беше чувал, за други — не. Когато стигна до картоната на Дарлин Морган, замръзна. Нейният MASNР тест беше положителен за гена на BRCA1.

Той гледаше смаян в екрана. До този момент бе смятал, че рискът Лори да се превърне в потенциална мишена за някого, който убива тези пациенти, е сравнително нисък, тъй като статистиката беше на нейна страна. Внезапно осъзна, че случаят не е такъв. Който и да извършваше убийствата, се насочваше към хора с наследени вредни гени, а Лори, както Дарлин Морган, имаше BRCA1.

Сякаш изстрелян от ракета Джак излетя от офиса профучавайки надолу по коридора. За щастие, асансьорът беше на етаж. Докато се спускаше, той затършува в джоба си за клетъчния си телефон. Погледна часовника си. Четири и шестнайсет минути. Бързо избра номера на „Манхатън Дженерал“, но така и не се опита да се свърже. Нямаше сигнал.

В този миг вратата се отвори на нивото на сутерена, той излезе тичешком и мина покрай изненадания Карл Новак, само че в обратната посока. За втори път не му обърна внимание. Притисна телефона до ухото си. Дежурният оператор отговори, докато той вземаше по две стъпала наведнъж от рампата на моргата към тротоара. Джак задъхано помоли да го свържат с постанестезиологичното отделение. Единственото, което искаше бе да се увери, че Лори няма да бъде преместена до идването на д-р Лора Рейли. Той се понесе стремително напред, скоро стигна 30-та улица и зави на запад.

Вече крачеше по Първо авеню, когато му се обадиха от постанестезиологичното. Позна авторитетния глас на завеждащата сестра и се принуди да спре. Дъждът бе намалял, но продължаваше да

пръска и той закри телефона с ръка. Покрай него на север профучаваха редки коли.

Като дишаше накъсано, Джак се представи на Теа.

— Изчакайте секунда — каза жената и явно остави слушалката, защото Джак я чу да вика на някого, че трябва бързо да настанят нов пациент. След миг тя се върна на линията: — Съжалявам, но тук е истинска лудница. Какво мога да направя за вас, д-р Степълтън?

— Не искам да съм досаден — каза Джак. Докато говореше, се оглеждаше за свободно такси, но не забеляза такова. — Искан да проверя какво е състоянието на Лори Монтгомъри. — Той най-сетне забеляза едно такси в далечината със святкаща зелена лампичка. Тъкмо се канеше да вдигне ръка, когато Теа го шокира.

— При нас няма Лори Монтгомъри.

— Какво искате да кажете? — едва успя да изрече той. — Беше на леглото до стената. Аз бях при нея тази вечер. Дори ми казахте, че е чаровница.

— О, онази Лори Монтгомъри?! Моля да ме извините. През последните няколко часа беше много напрегнато, докараха ни цял куп ранени. Преместихме Лори Монтгомъри. Тя беше добре, а на нас леглото ни трябваше.

Джак усети, че устата му пресъхва.

— Кога се случи това?

— Още щом ми се обадиха от ортопедията. Трябва да е било към два и петнайсет.

— Оставих ви номера на клетъчния си телефон — избърбори той. — Трябваше да ми се обадите, че има промяна.

— Нямаше никаква промяна. Жизнените й показатели са стабилни. Нямаше да я местим, ако нещо я застрашаваше, повярвайте ми!

— И къде се намира сега? — попита Джак, като отчаяно се опита да потисне страха в гласа си. — В интензивното?

— Не! Нямаше нужда да я слагаме там, пък и беше пълно. Както и в гинекологичното. Така че е в стая 609 на етажа на хирургията.

Джак затвори рязко телефона си и отчаяно огледа почти празното, тъмно и дъждовно авеню. Таксито, което бе видял преди малко, бе отминало докато разговаряше с Теа Папарис. Идеята, че Лори в нейното уязвимо състояние е преместена от два часа му беше

непоносима. Обхванат от паника той хукна на север по Първо авеню, без да го е грижа за локвите, които приличаха на езера от черен, суров нефт. Знаеше, че ще му отнеме много време да стигне по този начин до „Манхатън Дженерал“, но не можеше да стои на едно място.

24.

Беше напрегната нощ, може би една от най-напрегнатите, които Джаз си спомняше от постъпването си тук. Бяха наводнени от ранени пациенти, които изпращаха от постанестезиологичното и за нула време се запълниха всички легла. Като временно изпълняваща длъжността завеждащ сестринското отделение, статус, който скоро щеше да се промени според слуховете след назначаването на новия шеф на нощната смяна, на Джаз се бе паднало да прави графика и да определя коя сестра кой пациент ще поеме. Нямаше недоволни, тъй като се бе постарала да не предизвиква с поведението си ропот и да поеме своя дял от работата. И което бе по-важно — беше добавила Лори Монтгомъри към пациентите в своя списък. След като уреди това, тя най-после си отдъхна. Знаеше, че е в състояние да проведе операция „Пресяване“ както си бе решила.

Тя протегна ръце нагоре и завъртя главата си, за да отпусне шийните мускули. Беше напрегната. Тъкмо бе свършила писмената работа и си мислеше за заслужената почивка, която възнамеряваше добре да използва. Бяха съкратили „обедната“ почивка заради пациентите и тя се принуди да се откаже да яде. Вместо това използва времето да изчезне в дамската тоалетна извън кафенето и да зареди спринцовката с калиевия хлорид, която бе задигнала от хранилището на спешното и да се освободи от празната ампула. Беше съвсем рутинна операция.

Часовникът показваше четири и четиридесет сутринта и всичко бе готово. Беше изчакала правилния момент и той бе дошъл. Елизабет, която седеше тук до преди две секунди и пишеше, бе извикана да помогне на пациент от 637 стая и не се виждаше. В същото време всички останали сестри и санитарии сякаш се бяха продънили вдън земя, обслужвайки поверените им пациенти. Мъждиво осветеният коридор бе изпълнен с онова мирно спокойствие, от което се нуждаеше. Беше идеалната възможност.

Тя се отгласна от бюрото и се изправи. Ръката ѝ се отпусна в десния джоб на сакото за успокоителната милувка на пълната спринцовка. Джаз си пое дълбоко дъх, за да разсее възбудата и тръгна. С бързи стъпки тя леко се придвижи до стая 609. Спря пред вратата и хвърли по един поглед в двете посоки на дългия коридор. При започване на мисия предпочиташе да не вижда никого, за да не се налага да избягва разговори след това.

Слава богу, нямаше никого. Единственият звук беше тихото ритмично бибиждане на монитора в една близка стая. Джаз се усмихна. „Наказването“ на Лори Монтгомъри се очертаваше да бъде най-леката задача, която бе изпълнявала — защото бе уцелила най-подходящото време и защото „целта“ беше упоена и в белезници. Какво по-лесно от това, запита се тя безмълвно.

Прекрачи прага и влезе. Половин час по-рано, когато крачеше обратно към сестринския пункт, след като се бе погрижила за друг пациент, се отби да провери за ефекта от успокоителното. Ефект имаше. Беше спуснала леглото на Лори, така че да е в хоризонтално положение и бе изгасила флуоресцентното осветление. Сега стаята, както и коридорът, се осветяваше от слабата светлина на лампичките в бордюра.

Тя безшумно се приближи до леглото. Лори спеше дълбок сън. Устата ѝ бе леко отворена и се виждаха сухите ѝ, напукани устни.

— О, бедничката! — прошепна Джаз презрително. Всъщност ѝ беше приятно. От всички пациенти, които бе „наказала“, тази тук си го заслужаваше най-много заради всичките си претенции и изисквания. За Джаз Лори беше една богата кучка, мъжкият еквивалент на онзи „Господин Айви лига“ от фитнеса, когото не можеше да търпи. А отгоре на всичко тази беше и лекар и продължаваше да ѝ дава нареждания, макар че в случая беше просто пациент като всички останали. И сега Джаз щеше да ѝ натрие носа!

Тя погледна белезниците около китките на Лори и усети тръпка на задоволство. Нямаше съмнение, че тези прекрасни халки щяха да улеснят мисията и можеше да бъде сигурна, че Лори няма да я одере, както го беше направил онзи кучи син Стивън Люис.

Тя внимателно измъкна възглавницата и я мушна под мишницата си. Искаше да ѝ е под ръка, за да я стовари върху лицето на Лори в случай, че кучката издаде някакъв звук, както се беше случило със

Собчак. Не че очакваше да се повтори; системата беше централна, което означаваше, че концентрираният калиев хлорид ще бъде вкаран в главната вена и ще е по-малко болезнено, отколкото ако е някоя повърхностна, но Джаз искаше да е подготвена. Тя се гордееше със себе си, че бързо се учи и колкото по-малко бяха изненадите — толкова по-добре.

Протегна се, хвана тръбичката на системата и я отвори, така че да се излива свободно. Изчака няколко минути, за да е сигурна, че тече добре. Когато се убеди, че функционира идеално, извади спринцовката. Издърпа със зъби предпазната капачка и вкара иглата дълбоко във входа на системата.

След като погледна назад вратата към коридора и се заслуша за миг за някакви подозрителни шумове, Джаз направи инжекцията със силен, уверен натиск. Отне само пет секунди. Издърпа иглата затвори спринцовката с капачето и измъкна възглавницата изпод мишницата си. В този миг Лори се раздвижи, промърмори нещо и отвори очи.

— Приятно пътуване! — прошепна Джаз. С възглавницата в дясната си ръка и спринцовка в лявата тя се наведе над леглото, защото ѝ се стори, че Лори бе промърморила нещо. В следващия миг в стаята влетя някакъв маниак. Джаз бе слисана от внезапното нахлуване в спокойната до преди миг стая, отчасти защото бе напрегната и погълната от онова, което правеше, отчасти защото така старателно се опитваше да избягва изненадите. Тя инстинктивно направи крачка назад и в същия миг се парализира.

— Как е тя? — извика мъжът и се приближи с два скока до леглото на Лори, дишайки задъхано. От косата му се стичаха капки и обливаха челото му. Изглеждаше странно с небръснатото си лице, зачервени очи, мокри дрехи и прогизнали обувки. Облегна се с две ръце на металните перила на леглото, сякаш изтощен, но бързо се съвзе. Изглежда онова, което видя, не му хареса. Очите му се преместиха върху Джаз, която не му беше отговорила. Забеляза спринцовката и възглавницата в ръката ѝ. Вниманието му отново се върна към Лори, която леко простена и направи слаб опит да освободи ръцете си от белезниците.

— Какво става тук? — попита Джак. Той мина от дясната страна на леглото. — Лори! — извика той и бързо улови китките ѝ, но след това посегна към челото, за да спре неспокойното въртене на главата ѝ.

— За какво, по дяволите, са тези белезници? — От по-близо ясно се виждаше, че Лори е зле, в отчаяно състояние и вероятно агонизира. Лицето ѝ изразяваше смесица от ужас, объркване и болка.

— Запалете осветлението! — нареди Джак. — И натиснете паник-бутон.

Джак не каза нищо, само отстъпи още една крачка назад, смразена от неочаквания развой на събитията.

— По дяволите! — извика той като я видя, че не реагира. Гласът му отекна в спящите стени на болничната стая. Нуждаеше се от бърза помощ, но не искаше да оставя Лори сама дори за няколко секунди.

С неистов поглед и отчаян, Джак издърпа леглото от стената освободи с крак заключалките на колелата и тласна леглото напред към вратата с все сила. То получи ускорение и след малко той го забута по коридора към ярко осветения сестрински пункт.

— Помощ, помощ! — извика той. По пътя му се изпречи една злополучна санитарна количка, която бе пометена с трясък и по плочките се посипаха калъпчета сапуни и кърпи за ръце. В коридора се появиха сестри, санитарии и зяпачи, привлечени от виковете и необичайния шум.

Джак се опита да намали, когато приближи сестринския пункт, но постигна само частичен успех. Леглото се блъсна в гишето и отскочи. Сега на яркото осветление можеше да види колко зле е Лори. Беше смъртно бледа и неподвижна. Очите ѝ с разширени зеници объркано сезираха в тавана.

Джак се наведе над нея. След като установи, че не диша и няма пулс, той приближи уста към устните ѝ. Направи ѝ дишане „Чета в уста“ и се зае със сърдечен масаж. Няколко секунди по-късно се присъединиха и някои от сестрите. Една от тях започна да обдишва Лори, друга донесе кислородна бутилка и я прикрепил към амбулаторната чанта.

— Извикана ли е помощ? — попита Джак.

— Да, не се тревожете.

— Тогава къде са по дяволите?

— Обадохме се преди по-малко от минута, имайте търпение.

— Мътните да ги вземат! — изръмжа той през зъби. Беше задъхан от тичането, от бутането на количката и масажа. Мълчаливо се

ругаеше, че е оставил Лори. Укори се, че е можел да остане и да чака пред вратата ѝ, както се беше заканил.

Той поклати глава отчаяно.

— Колко време е нужно на хората от реанимацията за да дойдат?
— Ако на Лори ѝ се бе случило онова, което той подозираше, животът ѝ висеше на косъм и не се знаеше какви шансове има. Беше обаче сигурен за едно: само сърдечният масаж нямаше да помогне. Тя трябваше да бъде лекувана.

Сякаш в отговор на молитвите му вратата на асансьора се отвори и количката на реанимационния екип изтрополя по бетонния под. Съпровождаха я четирима стажанти, двама мъже и две жени. Водеше ги Кейтлин Бъроус, която изглеждаше така, сякаш е учила в същото медицинско училище за надарени деца, което е посещавала и Шърли Мейранд. Ако я срещнеше на улицата Джак не би допуснал, че е завършила и гимназия, още по-малко пък, че е лекар-стажант. Мъжете също изглеждаха млади, но не бяха от лигата на Шърли или Кейтлин.

— Каква е историята? — попита Кейтлин, докато проверяваше пулса.

— Хиперкалемия — изстреля Джак.

— Доста специфична диагноза — изгледа го невярващо тя. Говореше рязко и отсечено. Може и да му изглеждаше млада, но излъчваше увереност, която се постигаше само с практика. — Откъде сте сигурни, че нивото на калия е толкова високо? Бъбречно болна ли е?

— Не, не е бъбречно болна — озъби се Джак. Наистина не беше сто процента сигурен, че Лори има калиево отравяне, но знаеше, че ако не действат мигновено, със сигурност щяха да я изпуснат и тя щеше да влезе в собствената си „черна серия“. — Много време ще отнеме, ако започна да ви обяснявам откъде знам, но го знам — продължи той натъртено. — Трябва да я лекуваме за висок калиев серум и то веднага! На мига!

— Как може да сте толкова сигурен? А, между другото, кой сте вие?

— Аз съм д-р Джак Степълтън — избърбори той. — Медицински следовател. Слушайте! Имахме серия необясними смъртни случаи в тази болница от януари насам. Става въпрос за сравнително млади

хора, при които реанимацията е била неуспешна. В един момент се усъмнихме. Смятаме, че е умишлена отравяне с калиев хлорид.

— Нямаме почти нищо на ЕКГ-то — отбеляза единият от стажантите.

Кейтлин ѝ хвърли бърз поглед. Онова което видя, я накара да започне да дава едно след друго нареждания на сестрите. Калциев глюконат; двайсет единици редовен инсулин заедно с петдесетграмова доза глюкоза; сода бикарбонат... Тя продължаваше да нарежда, но Джак престана да слуша в мига, в който я чу, че иска да потърсят хирург за спешна перитониална диализа. Ако нещо можеше да помогне — това беше.

Докато сестрите търчаха и изпълняваха нарежданията един от стажантите се приближи до Джак и го смени на сърдечния масаж.

Беше изминал на бегот почти десет пресечки по Първо авеню, без да види свободно такси. Една след друга колите го отминаваха и го пръскаха с кал, но нито една не спря. Най-послед щастията му се усмихна. Една полицейска патрулка се зададе срещу него, очевидно смятайки, че бяга от престъпление. Когато им показа служебната си карта и на пресекулки обясни, че трябва спешно да стигне до „Манхатън Дженерал“, те го взеха. Включиха сирената и без да спират на светофарите се понесоха по мокрите улици. Ако само си бяха задали въпроса защо му е на един патолог, за когото се предполага, че работи с трупове, да тича посред нощ по спешност към някаква болница нямаше да го качат.

Перитониалната диализа беше стартирана подкожно без засечки, като използваша дълга сонда. Джак извърна очи, когато сондата мина през коремната стена, но се намираше достатъчно близо, за да чуе пукащия звук от преминаването през фасцията. Потрепера. Миг по-късно видя как изотонична течност без калий се влива в корема ѝ. Тайно стисна палци и се помоли процедурата да помогне. Знаеше, че предвид широката площ в корема, образувана от гънките на червата наред с лабиринта на кръвоносните съдове, перитониалната диализа беше най-ефикасният — макар и пасивен — начин да се понижи концентрацията на калий или на друг електролит в кръвта.

За съжаление, след десет минути агресивна терапия бяха постигнали твърде малък успех. Кейтлин нареди още калциев глюконат и сама го инжектира. Джак видя това отдалеч, тъй като бе

започнал да крачи напред-назад между леглото на Лори и коридора с асансьорите. Не кофеинът го движеше сега, а страхът и вината. Не го напускаше досадната мисъл, че този епизод за пореден път доказва, че той носи само нещастие за онези, които обича. За една нощ бе загубил едно неродено дете; сега бе на ръба да загуби и жената, която обича. И за да станат нещата още по-зле, знаеше, че има дял в това.

Когато приключиха, Кейтлин се обърна към Джак:

— Бяхте абсолютно прав — каза тя и посочи към неестествено високото ниво на калия. — Не съм виждала подобно нещо. След като всичко това свърши, бих искала да чуя онова, което знаете.

— Ще се радвам, само госпожица Монтомъри да се оправи.

— Направихме всичко, което можахме. Цветът на лицето ѝ вече е друг, а и зениците започват да се свиват.

Той кимна. Лори лежеше върху бялото легло, около нея се суетяха чужди хора, един ѝ правеше сърдечен масаж, друг се занимаваше с кислородния апарат. Пациентите от съседните стаи, които бяха излезли преди малко, привлечени от развилата се драма, започнаха да се връщат в леглата си. Повечето от сестрите също се върнаха при своите пациенти.

Беше шест без двамайт, когато се появи наистина оптимистичен знак.

— Хей! Група! — извика Кейтлин. — Имаме електрическа активност в сърцето!

Стажантите се втурнаха към електрокардиографа.

— Второ изследване за нивото на калия — извика тя на сестрата, която им асистираше.

— О! Числата започват да изглеждат доста нормално — обърна се стажантът към Кейтлин. — Става все по-добре.

— Задръж компресията! — нареди тя на мъжа, който се бе надвесил над леглото и правеше сърдечния масаж. — Да видим дали има пулс.

— Има пулс! И, боже мой, започва да диша самостоятелно! — Той свали маската от края на ендотрахиалната тръба и усети с длан въздуха, който Лори издишваше. — По дяволите, наистина диша нормално.

— Свали я! — нареди Кейтлин. — ЕКГ-то ѝ също изглежда напълно нормално.

Стажантът махна тръбата от устата на Лори и тя се закашля няколко пъти.

Джак се приближи до сестринския пункт. Лори бе свързана към един от мониторите над бюрото, но за да го види, той трябваше да мине от отсрещната страна. Преди половин час, когато го бе погледнал, записът за кръвно налягане и пулс показваше права линия. Сега бе различно. Лори имаше пулс и кръвното ѝ налягане се бе нормализирало.

— Прекрати перитониалната диализа — продължи да нарежда Кейтлин. — Не бива да прекаляваме и после да се тревожим за това, че нивото на калия е ниско.

— Слава Богу! — засмя се след малко един от стажантите. — Изглежда се събужда!

Без да мисли, Джак се вряза в тълпата и се приближи още. Беше станало чудо! Лори бе отворила очи и ги местеше от едно лице върху друго. Изглеждаше объркана и изплашена. Неочаквано за самия себе си Джак усети, че очите му започват да парят. Той преглътна мъчително буцата в гърлото си и тръсна глава.

— Освободете китките. — Лекарката се наведе и стисна окуражително рамото на Лори. — Всичко е наред, успокойте се. Вие сте в „Манхатън Дженерал“. Спомняте ли си името си и коя година сме? — попита тя, напрегна слух за миг, след което се изправи. Погледна към Джак, който се опитваше все още да се съвземе от емоциите и се усмихна: — Всъщност изглежда много добре. Ориентирана е. Трябва да кажа, че бързата ви диагноза без всякакво съмнение я спаси. С такова високо ниво на калия, каквото открихме, със сигурност нямаше да може да бъде реанимирана.

Джак кимна. Все още не можеше да говори. Вместо това се наведе и допря чело до челото на Лори. Сега, когато ръцете ѝ бяха свободни, тя ги вдигна, обхвана лицето му и прошепна дрезгаво:

— Защо си толкова разстроен? Какво се е случило?

Въпросът ѝ го накара да потрепери. Успя само да стисне ръката ѝ.

В този момент една от сестрите извика:

— Д-р Бъроус, нивото на калия в момента е почти перфектно!

Кейтлин се усмихна и се обърна към екипа си:

— Е, свършихме с това, за което бяхме дошли. Докато се обадя на лекарката ѝ и я уведомя за случилото се, вие тримата смъкнете пациентката долу в кардиологичното и я включете към монитор. И искам нова проверка на нивото на калия веднага след настаняването.

Джак най-сетне успя да проговори:

— Не съм разстроен — прошепна той в ухото на Лори. — Щастлив съм, че си добре. Уплаши ни.

— Уплашила съм ви! — вдигна вежди тя.

— Беше известно време в безсъзнание. Какво е последното, което си спомняш?

— Спомням си, че ме преместиха в хирургията, но нищо друго. Какво се е случило?

— Ще ти обясня всичко при първа възможност — обеща той, когато започнаха да бутат леглото ѝ по коридора.

— Идваш ли? — Тя продължаваше да държи ръката му.

Използваха асансьора и я свалиха на третия етаж. Пред вратата на кардиологичното отделение ги спряха. Завеждащата сестра не искаше да пусне Джак вътре, докато не настанят Лори. Отначало идеята го уплаши. Искаше да е при нея, непрекъснато прехвърляше през ума си какво би могло да се случи отново, но накрая се предаде, убеден, че я е оставил в сигурни ръце.

— Ще съм тук — увери той Лори и посочи малката чакалня срещу вратата.

Часовникът на стената показваше шест и петнайсет. Имаше няколко диванчета и редица празни столове. По ниската масичка бяха разхвърляни голям брой стари списания. В дъното имаше безплатно кафе. Джак хвърли якето и сакото си върху облегалката на единия диван и седна с тежка въздишка. Облегна се назад и затвори очи. Никога не му се бе случвало да преживее подобен стрес, комбиниран с такова физическо напрежение и такава палитра от емоции.

Лори се бе отървала като по чудо. До този момент не бе мислил за това, но в съзнанието му изникна загорялата сестра, на която бе връхлетял в стаята на Лори. На мъждивата светлина тя изглеждаше почти зловеща с тъмната си къса коса, дълбоко разположени очи и удивително бели зъби. Това, което най-ясно си спомняше, бяха възглавницата и дългата спринцовка в ръката ѝ. Знаеше, че за това може да има много обяснения, точно както и за вцепенението ѝ при

нахлуването му. Беше виждал подобно нещо по време на стажа си. Всъщност, самият той бе реагирал по подобен начин по време на първия сърдечен пристъп, на който присъства непосредствено след завършване на медицинското училище. И все пак реакцията ѝ бе изненадваща. Беше видял същата жена по време на инфарктната реанимация, но само за кратък миг, когато се бе появила в сестринския пункт, за да отиде в хранилището. Не бе взела участие в реанимирането. Джак бе попитал една от сестрите за името ѝ. Когато го разбра стана още по-подозрителен. То също фигурираше в списъците на Роджър.

Той въздъхна и отвори очи. Бръкна в джоба на самото си и извади клетъчния си телефон. Знаеше домашния телефон на Лу Солдано и въпреки ранния час реши да му се обади. Телефонът иззвъня шест пъти, преди отсреща да вдигнат. Гласът на Лу беше дрезгав.

— Още ли си жив? — попита го Джак.

— Спести си хумора — изръмжа лейтенантът и започна да кашля. — И дано да ме търсиш за нещо наистина важно.

— Повече от важно е. Лори трябваше да претърпи спешна операция миналата нощ в „Манхатън Дженерал“. Преди няколко часа някой я докара до бездната на ада и се опита да я бутне вътре. Беше толкова близо до смъртта, че не можеш да си представиш. Всъщност само няколко секунди или може би минути я деляха от това.

— Мили боже! — закашля се отново Лу.

— Всяка сутрин ли кашляш така?

— Къде е тя в момента? — не му обърна внимание Лу.

— В кардиологичното отделение на третия етаж. Аз съм в чакалнята точно срещу вратата.

— Според теб в опасност ли е?

— Медицинска или...?

— И двете.

— В медицинско отношение мисля, че нещата са под контрол. А що се отнася до човека, който се опита да я убие, не мисля, че в момента е заплаха. Във всеки случай — не и в кардиологията; тук има прекалено много хора пък и аз съм седнал отвън пред самата врата.

— Имаш ли представа кой може да е?

— Има една сестра, на която бих заложил, но това е нещо странично. Ще ти разкажа подробностите, когато дойдеш. Разполагаме

също така със списъците на Роджър.

— Знаеш ли името на онази сестра?

— Ракоци.

— Що за фамилия е това?

— Е, тук ме хвана на тясно.

— Дали тази Ракоци знае, че я подозираш?

— Предполагам — каза Джак. — Беше в стаята, когато влязох и заварих Лори умираща.

— Е, тя ще е първата, с която ще говоря — каза Лу. — Ще дойда колкото се може по-бързо, което ще е най-рано след половин час. Междувременно ще се обадя в местното полицейско управление, имам няколко познати там, които ще дойдат да пазят пред кардиологичното, в случай, че ти се наложи да отидеш някъде.

— Планът ми се вижда добър.

— През цялата нощ ли си будувал?

— Така се получи — призна Джак.

— Добре, не се плаши, скоро идвам.

Джак тъкмо се канеше да затваря, когато чу Лу да добавя:

— И не се прави на герой, разбра ли? Просто стой там.

— Не се безпокой. След всичко, което преживях, едва дишам.

Просто ще те изчакам.

Линията прекъсна, той мушна телефона в джоба си и затвори очи. Усети облекчение след разговора с Лу Солдано. След случилото се с Лори и останалите жертви в нейната „серия“ най-после се виждаше светлина в тунела. Напомни му за предаване на щафетата в истинско състезание, което означаваше, че неговото участие беше свършило. Това, обаче, което не знаеше, бе колко много ще съжалява, че не е последвал собствения си съвет.

25.

— Извинете! — Кейтлин побутна Джак по рамото.

Той примига и изплува от дълбините на съня. В първия момент изглеждаше объркан, но бързо се ориентира и се изправи. Беше изненадан и разочарован, че е заспал.

— Какво има? Тя добре ли е?

— Добре е, добре е — избърбори Кейтлин. Нивото на калия е нормално, жизнените ѝ показатели са стабилни. Дори прие малко течности през устата, д-р Райли разреши. Дренажът също е свален и тя се чувства много добре.

— Слава богу! — Той се надигна, но лекарката задържа ръката си върху рамото му и го накара да седне отново.

— Знам, че искате да я посетите, но според мен е по-добре да я оставите на спокойствие. Тя е доста изтощена и ѝ се спи.

Джак кимна.

— Сигурно сте права. Всъщност, разтревожен съм за нейната сигурност. Излишно е да казвам, че съм сигурен, че някой умишлено ѝ е дал калия.

— Предполагам. Но нека да се уверим. Засега ще помоля някой от стажантите да бъде непрекъснато край нея. Никой няма да я доближава без негово разрешение.

— Идеално — каза Джак.

— Предполагам няма смисъл да питам дали подозирате някого конкретно?

— Мисля, че е по-добре сега да говорим по-малко за това. Знам, че за болница, където слуховете се разпространяват като червен вятър, това е трудна работа, но ще е наистина по-добре, ако вие и колегите ви не казвате нищо за случилото се поне още ден-два. Скоро ще дойде детектив от отдел „Убийства“ и се надявам той да разплете цялата история.

В този момент на вратата застанаха двама полицаи. Единият беше едър, набит афроамериканец, с издута от мускули униформа.

Казваше се Кевин Флетчър. Другият бе една сравнително слаба испанка на име Тойя Санчес. И двамата изглеждаха неловко тук в болницата.

— Защо не вземете два стола и не седнете до вратата? — предложи им Джак. — Така ще сте сигурни, че никой няма да посмее да влезе без разрешение.

След това се обърна към Кейтлин:

— Предполагам, че има само една врата?

— Така е, да — потвърди лекарката.

Двамата полицаи се настаниха отстрани на двойната врата, а лекарката отиде да прави визитации. Той се отпусна на дивана. Замисли се какво ли трябва да означава това, че някой убива пациенти, които имат положителни маркери за болестотворни гени. Беше му пределно ясно, че обяснението за подобно злодеяние не може да е, че някой антисоциален тип се разхожда насам-натам, макар че инжектирането на калий сигурно се дължеше и на такава причина. Беше убеден, че сигурно има някакъв по-широк заговор, в който са замесени висши чиновници от „АмериКеър“. Чист пример за това как медицинската практика може да бъде извратена от превръщането ѝ в голям бизнес. Той лично знаеше, че съществуват хора в топ-администрациите на тези огромни здравноосигурителни компании като „АмериКеър“, които до такава степен са се бюрократизирали и откъснали от първоначалната мисия на организацията, че отдавна са забравили за какво са там.

Суматохата в коридора го откъсна от мислите му. Беше пристигнала група сестри, които хихикаха и се побутваха при вида на полицаите, пред които трябваше да се легитимират, за да бъдат допуснати в отделението. Като ги гледаше как се смеят, Джак се запита дали щяха да са така безгрижни, ако знаеха какво се случва зад стените на тяхната болница. Вероятно биха се засегнали, ако им кажеха, че измежду тях има заподозрян.

Тези мисли го върнаха отново към Джасмин Ракоци. Ако тя беше виновницата, както подозираше, как би могла да бъде медицинска сестра? Струваше му се невъзможно. Как е могла да получи работа в такава престижна болница? Нямахше никакъв смисъл, особено пък идеята, че някой бюрократ, скрит дълбоко в организационната

структура на „АмериКеър“ трябва да ѝ е казал на кого да инжектира калия.

Джак погледна стенния часовник. Беше малко след седем сутринта. Това обясняваше нашествието на сестри и лекари — едни влизаха други излизаха. Беше краят на едната смяна и началото на другата.

Той скочи от дивана. Не му беше хрумвало, че Джасмин Ракоци може да си тръгне, преди Лу да е дошъл. Ако тя беше виновницата и усещаше, че я подозира, можеше вече да е изчезнала. С няколко крачки той се озова в коридора и каза на двамата полицаи, че се качва на шестия етаж. Помоли ги, когато Лу Солдано дойде, да го изпратят при него.

Натовареният ден бе започнал. Пред асансьора чакаха най-малко десет-дванайсет души, както и санитарии с колички, които караха пациенти към хирургията. Вратата на кабинката едва се затвори и хората стояха притиснати един в друг като сардели. Всички мълчаха опитвайки се да потиснат нетърпението си. Джак се надяваше да успее да хване Джасмин Ракоци преди да се е изнесла.

На отсрещната страна имаше друг асансьор, чиито врати тъкмо се затваряха. Стори му се, че мярва за миг странното ѝ лице. Беше мимолетен образ и той завъртя рязко глава, за да погледне пак, но вратата бе плътно затворена.

За секунда се поколеба. Ако изтичаше надолу по стълбите, можеше и да успее да я хване. Ами ако грешеше и не беше Ракоци? След няколко фалстарта Джак се върна на план „А“ и тръгна към сестринския пункт. Там се виждаха четири-пет сестри, някои от които той позна. Имаше също така и един служител от охраната, който тъкмо бе дошъл да поеме смяната си.

Джак побърза да се представи и попита за Джасмин Ракоци. Охранителят, закръглен мъж с конска опашка, му каза, че Ракоци си е тръгнала точно преди две секунди, дори надникна зад Джак, за да види дали не е около асансьорите.

— Знаете ли къде е отишла? — попита Джак, осъзнавайки, че наистина я е видял. — Трябва да говоря с нея. Важно е.

— Не се прибира пеша вкъщи — отвърна мъжът. — Има страхотен черен „Хамър“. Няма да повярвате каква звукова уредба

има! Веднъж беше паркирала на втория етаж на гаража, точно срещу вратата към моста за пешеходците.

— На кой етаж се слиза за изхода към пешеходния мост? — нетърпеливо попита Джак.

— На втория, разбира се. — Мъжът направи отегчена физиономия, сякаш това бе най-тъпият въпрос, който бе чувал.

Джак хукна по коридора.

Стълбището бе боядисано в металносив цвят, а самите стъпала бяха стоманени и всяка негова стъпка отекуваше като барабанен екот в затвореното пространство. От бързото движение надолу по спирала и от безсънната нощ му се зави свят и когато стигна до втория етаж се олюля.

Така както беше небръснат и разрошен, в комбинация с несигурната му походка още щом се появеше хората се дръпваха и извъръщаха глави. Най-сетне някой се съжали и му каза в коя посока се намира мостът за пешеходци. Докато се извиняваше наляво и надясно той си пробиваше път напред към гаража на паркинга. След преодоляването на няколко врати пред него се простря в цялата си дължина Медисън авеню и той осъзна, че е достигнал нужното място. Имаше още една двойна врата към малко фойе, пълно с хора, които чакаха асансьора Джак се промъкна през тълпата и натисна тежката врата. В гаража беше оживено — отвсякъде излизаха и влизаха коли със запалени фарове. Навън нощното небе започваше да се развиделява докато болнавите флуоресцентни светлини къпеха вътрешността на гаража.

Джипът на Джак му се наби веднага на очи. Както бе казал служителят от охраната, тя бе паркирала срещу вратата към свързващия пешеходен мост. Вдигайки се на пръсти, той видя Ракоци — пресичаше пътеката. Тя се провря между гъсто паркираните коли и се приготви да влезе в купето.

— Госпожице, Ракоци! — опита се да надвика Джак рева на двигателя. Видя я, че се обръща и гледа в неговата посока. — Почакайте за секунда! Трябва да говоря с вас! — За миг в съзнанието му проблесна въпросът дали трябва да се приближава до жена, за която се предполагаше, че може да е сериен убиец. Но желанието му да не я изпусне заглуши безпокойството. В цялата суматоха от коли и хора се

чувстваше достатъчно защитен, още повече, че нямаше никакво намерение да се конфронтира с нея.

Огледа се бързо, преценявайки трафика. Изгорелите газове, които бълваха ауспусите, както и шумът, бяха ужасни. Джак мина от отсрещната страна. Тя стоеше до открехнатата врата на колата си — дистанционното бе изчезнало, по всяка вероятност в джоба ѝ. Беше облякла огромно, сивкаво яке над бялата униформа. Дясната ѝ ръка бе в джоба. Изражението ѝ бе високомерно, почти предизвикателно.

Джак се приближи.

— Налага се да се върнете в болницата — произнесе той достатъчно силно, за да надвика бученето на трафика. Опита се да придаде достатъчно авторитетност на гласа си, за да избегне спора. — Някои хора искат да разговарят с вас.

— Смяната ми свърши — отвърна тя с презрителна усмивка. — Прибирам се вкъщи. — Тя стъпи в купето и се намести зад волана.

Джак я хвана за лакътя и я дръпна навън.

— Разговорът е важен — натърти той и понечи да продължи, но така и не успя. С напълно неочаквано извъртане, заето вероятно от карате, тя освободи ръката си, като в същото време го ритна в слабините. Той се преви на две и изохка. Следващото, което усети бе студеното дуло на оръжие, опряно в тила му.

— Ставай, задник такъв! — произнесе Ракоци достатъчно силно, за да я чуе. — И влизай в проклетата кола!

Той вдигна глава. Бе присвил очи от болка и не бе напълно сигурен, че ще може да се движи.

— Това нещо тук може да гръмне, ако продължиш да се мотаеш — изсъска тя.

Джак тръгна, докато тя го следваше отзад. Той се хвана с лявата ръка, за да успее да влезе в купето и да се отпусне зад волана. Не усещаше нищо друго, освен непоносимата болка в слабините. Това го караше да се чувства слаб и безпомощен, като гумена играчка.

— Прехвърли се на съседната седалка! — нареди му тя и се огледа бързо да види дали някой не е забелязал какво се случва. Заради суматохата и шума наоколо никой не им обръщаше внимание. — Хайде! — сопна се отново тя и побутна главата му със заглушителя. Заради скоростната кутия Джак не бе сигурен, че ще може да направи онова, което се иска от него, макар да чувстваше, че няма избор. Той се

подпря на междинната конзола в пасажерската седалка, завъртя се и като сгъна колене, прехвърли крака си.

Джас бързо се качи, намести се зад волана и затвори вратата, елиминирайки външния шум. Продължаваше да държи оръжието насочено към Джак, на сантиметри от челото му.

— Та за какво искат да си говорим тези хора? — изгледа го тя подигравателно и с неприкрито презрение.

Той понечи да отговори, но тя го прекъсна:

— Не се напъвай, няма смисъл.

Звукът от гърмящото оръжие въпреки заглушителя бе достатъчно силен в ограниченото пространство, за да накара ушите му да звъннат. Очите му, които инстинктивно примигаха от шума, се отвориха навреме, за да видят как главата ѝ се килва напред и се блъсва във волана. По тила ѝ потече кървава струйка и пистолетът падна от ръцете ѝ.

— Извинете — произнесе един мъжки глас от дълбините на задната седалка. — Бихте ли ми подали Глока на госпожица Ракоци? Предпочитам да го хванете за дулото.

Джас взе пистолета и след като се отпусна на облегалката, се опита да погледне на задната седалка. Изгледът бе ограничен от затъмнените прозорци. Единственото, което видя бе тъмен силует. Във въздуха се носеше тежката миризма на кордит.

— Чакам пистолета — произнесе мъжът в сянката. — Ако не правите каквото ви казвам, последствията ще бъдат ужасни. Ще ми се да вярвам, че сте готов да помагате, след като очевидно ви спасих живота.

Объркан от това неочаквано развитие на събитията, Джас вдигна оръжието през пролуката между двете предни седалки. В този момент вратата откъм шофьорската седалка зейна и безжизненото тяло на Джас се търкулна върху бетона. Изненадан, Джас видя в рамката на вратата не по-малко смутения Лу.

— На задната седалка! — извика му Джас. — Внимавай!

Лу изчезна в мига, когато седящият отзад мъж стреля отново. Последва шум от счупено стъкло. Без да мисли, Джас се изви назад и се прицели на сляпо към сенчестата фигура, изстрелвайки три последователни куршума. В купето отново се разнесе миризма на кордит.

Имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне. Когато се отпусна на облегалката, чу гъргорещ звук, който идеше отзад. Боеше се да мръдне, очакваше непознатият да се изправи и да го застреля, както беше застрелял Ракоци.

— Лу? — извика той. Страхуваше се, че приятелят му може да е убит. — Добре ли си?

— Да да добре съм. Но кой беше този, по когото стреля?

— Нямам представа.

— Доколкото си спомням, беше ми обещал да не се правиш на герой — сряза го Лу. — И сестрата ли застреля?

— Не, не бях аз — завъртя глава той. — Уби я човекът от задната седалка.

— Не знам кой беше, но стреля и по мен — каза Лу. — А това не ми харесва.

Освен гъргорещите звуци Джак долови и хриптене. Завъртя бавно глава. На мътната светлина видя отпуснатата ръка, която лежеше на седалката с показалец на спусъка. Мъжът седеше, облегал глава назад, с разперени ръце. Беше със скиорска маска на лицето и дишаше тежко.

— Прострелял съм го — каза Джак.

Лу мина отстрани и провря пистолета си през разбитото задно стъкло.

— Светни, ако обичаш...

Джак затърси бутона за вътрешното осветление. Скоро мъртвешката светлина обля купето. От гърдите на мъжа се стичаше ручейче кръв.

— Хвани пистолета за цевта и го сложи на предната седалка — нареди Лу.

Джак се протегна предпазливо, сякаш мъжът можеше да се съживи внезапно като във филм на ужасите, и изпълни нареждането. След това излезе, заобиколи и отвори задната врата. Смъкна маската от лицето на мъжа с надеждата, че ще улесни дишането му и провери за пулс.

— Слаб и учестен. Няма да издържи, ако не побързаме. Добре е, че практически сме в болницата.

— Провери сестрата — каза Лу, — а аз ще го измъкна от колата.

Джак заобиколи джипа и се наведе. Джаз беше простреляна отзад в главата. Куршумът бе минал през мозъчния ствол. Беше мъртва.

— Какво е положението? — попита Лу.

— Мъртва е. Да се съсредоточим върху него.

Те подхванаха мъжа и закриволичиха между паркираните коли. Когато приближиха вратите, няколко от болничните служители се спряха и загледаха отдръпвайки се да им сторят път.

Две сестри притичаха да им помогнат.

— Спешното е на долния етаж — каза едната — Ще чакаме ли асансьор или ще се опитаме да слезем по стълбите?

— Ще чакаме асансьора — отвърна Джак. Беше наясно, че мъжът няма да издържи дълго. — Само че ще се качим горе. Той е за гръдна операция и то веднага.

Двете жени се спогледаха, но не казаха нищо.

Когато групата се приближи до сестринския пункт на отделението, дежурните сестри се втрещиха, че външни хора са си позволили да влязат тук без стерилно облекло. Възмущението им не трая дълго, когато видяха, че се касае за пациент със смъртоносни рани.

— Стая 8 е подготвена за сърдечна операция — извика едната.

Джак и Лу отстъпиха, когато хирурзите след броени минути наобиколиха пострадалия. Един от гръдните хирурзи поиска скалпел, който бързо бе сложен в разтворената му ръка. Без да се колебае, той направи уверен разрез върху гръдния кош, счупи откритото ребро и се разкри огромно количество кръв. В този момент Лу реши, че е по-добре да изчака навън.

— Изсмукване — нареди хирургът.

Джак се заслуша в шегите. Наистина, хирурзите бяха особено племе. Въпреки необичайността на случката и потъналите им в кръв ръце, те си разменяха закачки. А после разправяха, че патолозите били безчувствени!

Бързо бе установено, че куршумите са преминали през белите дробове. За хирурзите това бе банален проблем. Виж, третият куршум се оказа предизвикателство. Той бе пробил големите кръвоносни съдове.

Бързо ги клампираха и пациентът бе включен към апарат, поддържащ сърцето и белите дробове. В този момент някои от лекарите напуснаха и отидоха да се занимават с назначените им случаи. Джак се приближи до анестезиолога, за да го попита какви са шансовете за оцеляване на мъжа, но шефката на сестрите го потупа по гърба.

— Съжалявам, господине — каза тя, — но тук се опитваме да спазваме стерилност. Налага се да излезете и да се преоблечете, ако желаете да наблюдавате. — И тя му подаде чехли, които да сложи над обувките си.

— Няма проблем — кимна той. Учуди се, че не го бяха изритали по-рано.

Когато излезе в дългия коридор, събитията от безкрайната нощ си казаха своето. Беше изтощен до такава степен, че усети краката си сякаш пълни с олово. Освен това му се гадеше. Намери Лу да седи в препълнената чакалня и да говори по клетъчния си телефон. На масичката пред него стояха портфейл и шофьорска книжка. Той посочи към книжката, без да прекъсва разговора. Джак се пресегна и я взе. Беше на Дейвид Розенкранц. Приблужи я към себе си и се вгледа в ламинираната снимка. Мъжът приличаше на американски футболист с дебел врат и широка, откриваща всичките му зъби усмивка. Беше красив.

След няколко минути Лу затвори телефона си и погледна към Джак.

— В този момент не искам да ме тормозиш с дълги обяснения как се е случило това — каза той уморено. — Бих искал да знам само *защо*. Последното нещо, което ми обеща беше, че ще седиш в чакалнята пред вратата на кардиологичното отделение.

— Така възнамерявах — отвърна Джак. — След това осъзнах, че смените се сменят и внезапно се разтревожих, че Ракоци ще изчезне. Просто исках да съм сигурен, че ще е тук, когато ти пристигнеш.

Лу разтърка лицето си с две ръце и изсумтя. Очите му бяха зачервени. Той изглеждаше почти толкова зле, колкото Джак.

— Аматори! Мразя ги! — произнесе той патетично.

— Не ми беше хрумвало, че може да е въоръжена — опита се да се оправдае Джак.

— А двата смъртни случая тук, причинени от огнестрелни рани...? И това ли не ти хрумна?

— Не — призна Джак. — Наистина бях разтревожен, че може никога вече да не я видим. Само исках да я помоля да остане. Нямах намерение да я виня или нещо подобно.

— Лошо решение — каза Лу. — По този начин убиват хора като теб.

Джак вдигна рамене. Знаеше, че приятелят му е прав.

— Видя ли шофьорската книжка на мъжа когото си застрелял? Кой е Дейвид Розенкранц?

Джак поклати глава.

— Представа нямам. Никога не съм го виждал преди, нито пък съм чувал името му.

— Ще прескочи ли трапа?

— Още не знам. Исках да попитам анестезиолога, но ме изритаха. Според мен хирурзите са оптимисти, ако се съди по начина, по който говорят.

— Как е Лори?

— Добре. Много добре. Или най-малкото беше, когато я оставих. Не очаквах, че това ще се проточи толкова дълго.

Когато тръгнаха към асансьорите, сержантът прочисти гърлото си:

— Знам, че си изтощен и че има защо, но се боя, че се налага да знам какво се е случило от момента, когато си слязъл долу в гаража.

— Хванах сестрата тъкмо когато се качваше в джипа. Вече беше отворила вратата аз ѝ извиках и се втурнах към нея. Очевидно беше, че няма никакво желание да сътрудничи. Когато я хванах за лакътя, за да я издърпам, тя ме изрита в слабините. След това извади пистолета и ми нареди да вляза в колата.

— Това да ти е за урок — каза Лу. — Никога не влизай в кола с въоръжен човек.

— Да не мислиш, че съм имал голям избор?

— След това дойдох аз — продължи Лу. — Видях те, че влизаш в джипа. Видях дори оръжието в ръцете ѝ. За съжаление, трябваше да изчакам няколко коли, които минаваха в този момент. Какво стана в колата?

— Всичко се случи много бързо. Човекът, който явно е бил вътре, е чакал Ракоци. И точно в момента, когато тя се канеше да стреля в мен, той я застреля. Господи... — Гласът на Джак трепна, когато си помисли, че е бил на косъм от едно последно пътуване до Патологическия център.

— Голям глупак си — не се сдържа Лу и го тупна по рамото. — Имаш ужасната склонност да се забъркваш в отвратителни ситуации. Навираш се право в устата на вълка. Разбираш ли го?

— Вече да — призна Джак.

Асансьорът пристигна и те се качиха.

— Добре — измърмори Лу. — Въпросът е: *Защо?* Имаш ли някакво обяснение?

— Имам. Но нека ти обясня пак. Лори едва не умря от свръхдозата калий, което е явен опит за убийство. Няма начин да се докаже заради физиологията на калия в човешкия организъм, но не го отменя. Знам със сигурност, че всички пациенти от „черната серия“ на Лори са били убити по този хитър начин и че не са били случайно избрани. Всички те, включително Лори, са били позитивни за генетичните маркери за сериозни заболявания.

Асансьорът спря на първия етаж и Джак и Лу излязоха. Болницата бе пълна с хора и те продължиха да говорят тихо.

— И как се връзва това с действията на сестрата?

— Според мен е доказателство за голям заговор — отвърна Джак. — И ако си късметлия, ще разбереш, че сестрата е работила за някого в някаква сложна система, която в края на краищата води до група застрахователи, включително „АмериКеър“.

— Чакай, чакай — прекъсна го Лу. — Да не би да казваш, че такава сериозна организация като „АмериКеър“ може да е забъркана в убийство на собствени пациенти? Да не си се побъркал!

— Така ли мислиш? — погледна го Джак. — Във всяка географска област, където такива здравноосигурителни гиганти се конкурират — нещо, което те се опитват да избегнат като задушават конкуренцията или откупват опозицията, ако са достатъчно големи — те се състезават с цените на застрахователните премии. Как определят премиите си? Ами по старомодния статистически начин обобщават рисковете, преценяват колко ще им струва лечението, добавят печалбата, разделят на броя пациенти и бинго! — ето ти премията.

Внезапно, под носа на всички, правилата са се променили. С дешифрирането на човешкия геном старата концепция за здравно осигуряване се изхвърля на боклука. С използването на отделни, лесно изпълними тестове, хората, чието лечение ще им струва много пари, могат да бъдат разпознати. Проблемът е, че големите здравни заведения не могат да демонстрират дискриминация, ето защо те трябва да го поемат. Така че с чисто търговски цели тези пациенти се налага да бъдат елиминирани.

— Опитваш се да ми кажеш, че според теб някои администратори в „АмериКеър“ са способни да извършат убийство?

— Всъщност не! — каза Джак. — Фактическото убийство се извършва от някой откачен тип, каквато сигурно ще се окаже госпожица Ракоци, ако тя е виновната. Това, за което говоря, е потресаващо престъпление на „белите якички“ с различни нива на съучастничество. И за това, че има хора, които ръководят здравеопазването от лъскавите си офиси и мислят предимно за крайния резултат, за печалбата. За съжаление, това е начинът, по който действа бизнесът и затова е необходим правителствен контрол като ръководно правило в икономиката на свободния пазар. Може да ти звучи мизантропски, но човешките същества са склонни да се грижат предимно за собствените си интереси и често действат сякаш са с наочници.

Лу поклати глава. Беше възмутен.

— Не мога да повярвам, че ми казваш всичко това! За мен болниците винаги са били мястото, където те лекуват!

— Съжалявам — усмихна се Джак горчиво. — Времената се менят, приятелю. Дешифрирането на човешкия геном е наистина монументално събитие. За известно време, като че ли остана в сянката на общественото мнение, но сега се завръща с фанфари. В съвсем недалечно бъдеще то ще промени всичко, което знаем за медицината. Повечето промени ще са за добро, но ще има и такива, които ще са за лошо.

Така става винаги с технологичния прогрес. Може би не трябва да му слагаме етикета „прогрес“. Може би трябва просто да го наричаме „промяна“.

Двамата се изгледаха. Джак си помисли, че изражението на детектива изразява нещо между безпомощност и раздразнение.

— Да не ме будалкаш нещо, а? — попита невярващо Лу.

— Не — засмя се късо Джак. — Напълно сериозен съм.

Лу се замисли за миг, след което произнесе мрачно:

— Не знам дали искам да живея в такъв свят. Хайде! Да отидем и да приключим с разпознаването на Ракоци.

Те влязоха в спешното, вече препълнено с пациенти. Няколко униформени полицаи даваха показания. Лу пошепна нещо на директора на спешното, д-р Робърт Спрингър и мъжът ги поведе към травматологичното. Вътре се намираше Джасмин Ракоци. Лежеше гола върху едно от леглата. В гърлото ѝ бе пъхната ендотрахиална тръба, свързана към респиратор. Гръдният ѝ кош ритмично се надигаше и спускаше. Зад нея на екрана на плоския монитор се виждаха пулсът и стойностите на кръвното ѝ налягане. Кръвното налягане бе ниско, но пулсът изглеждаше нормален.

— Е, това ли е жената, която си видял в стаята на Лори? — попита Лу.

— Да това е — отвърна Джак, след което се обърна към д-р Спрингър: — Защо сте я обдишвали?

— Искахме да я поддържаме респирирани — отвърна лекарят, докато нагласяше стойностите на респиратора.

— Не мислите ли, че мозъчния ствол е разрушен? — Джак бе изненадан, че полагат толкова усилия в една свършено ясна ситуация.

— Несъмнено. — Д-р Спрингър се изправи. — От банката за трансплантации се опитват да открият евентуални роднини. Искат да спасят вътрешните органи.

Лу погледна към Джак.

— Каква ирония — поклати глава той. — Тя може да спаси няколко души.

— „Ирония“ не е достатъчно силна дума — въздъхна Джак. — По-скоро убийствена сатира.

За изненада на д-р Спрингър детективът плесна патолога по главата, обвини го, че е надут задник и двамата излязоха смеейки се.

ЕПИЛОГ.

Шест седмици по-късно.

Детектив лейтенант Лу Солдано паркира служебния шевролет на бордюра близо до пожарния кран и извади ла-минираната карта, която удостоверяваше кой е той и чия собственост е превозното средство. След това се протегна, извади от жабката спрея за подобряване на дъха и си пръсна няколко пъти в устата, за да прикрие миризмата на Марлборото, което бе пушил по пътя за насам. Наведе малко огледалото за обратно виждане и се вгледа в отражението си. Е, брадата му беше набола, но така беше винаги след осем вечерта. Понеже не можеше да направи нищо друго, той прокара пръсти през косата си. Доволен от вида си, отвори вратата и излезе на улицата.

Въздухът бе мек и копринен, с дъх на пролет. Небето имаше бледорозов цвят, който преминаваше в сребърно виолетово на изток. Той тръгна към Второ авеню с пружинираща походка. Беше се обадил на Джак и Лори този следобед с надеждата да се видят и да им разкаже новините и те го бяха поканили на вечеря в любимия си ресторант „Елиъс“.

Беше му се случвало да хапва и друг път тук с Джак и Лори — понякога добре, друг път — не чак толкова. Спомняше си последния път, когато Лори обяви, че ще се омъжва за онзи подлец, с когото се влачеше по едно време. За щастие, тревогата се оказа фалшива и споменът за онази вечер го накара да се усмихне.

Той спря навън. Точно срещу вратата се виждаше паркиран велосипедът на Джак, заключен с верига. Лу поклати глава. Нито той, нито Лори можеха да убедят Джак да се откаже от това проклето нещо. Лу се усмихна отново, като се сети, че Джак постоянно го хока, че пуши и си разваля здравето, сякаш карането на колело в този луд град не беше сто пъти по-опасно.

Вътре в ресторанта веселието се вихреше с пълна сила.

След като си проправи път през тълпата край бара, той се озова срещу салона с масите. С облекчение забеляза, че Джак и Лори са на

маса в далечния десен ъгъл.

Отне му известно време да се добере до тях през натъпканата до отказ с маси и столове зала.

— Извинявайте, че закъснях — каза той и целуна Лори, след което се здрависа с Джак през масата.

— Не се притеснявай — усмихна му се Лори и напълни чашата му с шампанско.

Той се опита да преметне шлифера си през облегалката на стола, но усилията му бързо привлякоха вниманието на келнера, който се появи сякаш от нищото. Чувстваше се така, сякаш в ресторанта температурата бе най-малко четиридесет градуса. Разкопча горното копче на ризата си, разхлаби възела на вратовръзката и извади кърпичка, за да попие изпотеното си чело.

— Следващия път ще се срещнем в Малката Италия, при моите хора — изпъшка той.

След няколко шеги Джак не се сдържа:

— Наистина съм любопитен за разследването на „АмериКеър“. Какво ново?

Лу ги изглежда. Когато си помислеше за приятелството им, винаги се дивеше. Не беше толкова близък нито със собствения си лекар, нито с лекаря на децата си. Повечето от приятелите му бяха полицаи, въпреки че имаше и пожарникари, с които редовно играеше карти. Но Джак и Лори бяха различни от другите лекари, които беше срещал. Те не гледаха на него отвисоко заради образованието или заради работата му. Всъщност тъкмо напротив.

— Работата преди удоволствието, правилно. Откъде да започна? Първо трябва да кажа, че онова, което Джак ми каза онази сутрин, когато застреляха Джасмин Ракоци, се оказа пророческо. Джак, приятелю, печелиш.

Джак се усмихна и вдигна палец.

— Както и да е — продължи лейтенантът. — Лъвският пай от поздравленията отива при Лори, която продължаваше да упорства въпреки всеобщото игнориране на проблема от всички — включително и Джак.

— Пия за това — вдигна тя чашата си и се чукна с останалите.

— Балистичните резултати са готови и ясно показват, че с пистолета на Ракоци са убити както завеждащата на сестринското

отделение, така и Роджър Русо. — Лу се пресегна и стисна рамото на Лори. — Съжалявам, че засягам болезнена тема.

Тя кимна разбиращо.

— Стана ясно също така, че Ракоци е убит с пистолета на Дейвид Розенкранц, което означава, че Джак отърва бесилката.

— Много смешно — изсумтя Джак.

— Знам, че сте осведомени, че главата и ръцете на д-р Русо са открити в хладилника на Джасмин Ракоци, тъй като са били занесени в Патологическия център, затова няма да се спирам на това.

— Наистина недей — прошепна Лори.

— Понеже се оказа, че Дейвид Розенкранц не е от щата, ФБР разшириха кръга и о, чудо! Оказа се, че има много подобни смъртни случаи в болниците на „АмериКеър“ из цялата страна. Така че навсякъде се извършват разследвания за откриване на извършителя.

— Когато казах, че има заговор, имах предвид един или двама над Ракоци и самата Ракоци. Но не говорех за заговор в национален мащаб.

— Оставете ме да стигна до най-интересната част — каза Лу. Той премести стола си по-плътно до масата и се наведе напред: — Това, че спасихме онзи задник, Розенкранц, се оказа ключово. Започна да се оправдава много убедително, а и помогна на делото, като разкри намесата на непосредствения си шеф, Робърт Хоторн. Излезе, че този Хоторн е интересна птица и е в основата на цялата операция. Пензионирани офицер от специалните военни части, поддържа контакти с военните чрез мрежа от приятели. Проявявал интерес към недоволстващ военномедицински персонал. Дали е бил вербуван или умно е създал подходяща ниша за себе си, не знаем. Това което знаем обаче е, че е действал като независим предприемач в състава на голяма адвокатска фирма в Сейнт Луис, специализирана във водене на дела срещу лекарски грешки. Тази фирма е изключително активна и поема случаи от цялата страна. Доколкото може да се каже на този етап, Хоторн е вербувал и ръководел група от предимно недоволни медицински сестри, някои от които са били в армията и на които е плащано, за да съобщават за епизоди с неблагоприятен изход в съответните болници и които са получавали допълнителен бонус, ако случаят влезе в съда.

— Чувал съм за това — каза Джак.

— И аз — кимна Лори. — Това са предимно гинекологични и анестезиологични случаи.

— Е, не съм запознат с тези подробности — каза Лу. — Но тук стигаме до най-интересната част. През последните няколко години има стремеж контролиращите компании в здравеопазването да отговарят за злоупотребите и лекарските грешки, което на мен, като страничен човек, ми се вижда резонно.

— Резонно или не, има малко общо с решенията за здравеопазването в тази страна — прекъсна го Джак. — Всичко се решава в зависимост от интересите.

— По странен обрат на съдбата — продължи Лу, — тези компании и адвокатите на ищците по делата за лекарски грешки внезапно се оказват в един и същ кюп в желанието си да попречат на реформата в здравното законодателство да се състои. Искам да кажа, че целите им леко се разминават в това, че контролиращите здравеопазването компании не искат нещата да се променят така, че те да могат да бъдат давани под съд, а адвокатите пък не искат промени, които биха орязали наказанията за понесените от ищците болки и страдания или биха елиминирали хонорарите им. И двете групи са наели лобисти, за да са сигурни, че законът няма да се промени, което ги обединява. Така че по същество са свързани в един фатален „брак“. Как е станало, човек може само да предполага, но някой в „АмериКеър“ сигурно е осъзнал, че могат да използват долнопробните услуги на Робърт Хоторн, тъй като е имал контакти с... как да го кажем? Психари или социопати, способни на убийство, без да ги гризе съвестта.

— Новият термин е „антисоциално разстройство“ — намеси се Лори.

— Добре, каквото и да е — каза Лу. — Някои бюрократи от „АмериКеър“ се оказват заинтересовани да проникнат в екипажа от гнусните медицински довереници в юридическите компании, на които въпросните компании разчитат, за да си направят схема за елиминиране на високо рисковите клиенти. Това са онези абонати, специализираното лечение, на които би им струвало милиони долари, от което на свой ред биха паднали възнаграденията им. Това е отвратително. Искам да кажа, във всичко това виждам някаква — макар и извратена — логика.

— Мили боже — възкликна Джак. — От такова нещо се страхувах.

— Остави ме да довърша — каза Лу. — Дали е имало понататъшно сътрудничество в работата им, такова, че адвокатите да извличат дивиденди от смъртта на пациента, чиито роднини биха повдигнали обвинение срещу замесените лекари, ние не знаем. Имаме информация само за едно дело, в което е замесен лекар от болницата „Свети Франциск“.

— Но това дело сигурно сега ще бъде прекратено, тъй като се подозира убийство — предположи Джак.

— Може би да — кимна лейтенантът. — Но аз не бих разчитал на това, тъй като извършителят е бил служител на болницата.

— Е, докъде стигна разследването в това отношение? — попита Лори.

— Проучва се всичко, свързано с Джасмин Ракоци в останалите институции, където има подобни смъртни случаи. Надяваме се да пипнем някого и това да обърне състоянието на нещата. Ако това се случи, може би цялата картонена къщичка ще рухне.

— Повдигнати ли са някакви обвинения след показанията на мъжа, който уби Ракоци?

— Само срещу Робърт Хоторн, който не говори и е пуснат под огромна гаранция — каза Лу. — За съжаление, нашият човек реално не е бил уведомен за цялата операция. Единственото, което знаем е, че неговият шеф, Робърт, е бил чест посетител на адвокатската фирма. Той не знаеше с кого се е виждал или дори за какво са разговаряли там.

— Никой ли от йерархията на „АмериКеър“ не е привлечен под отговорност? — попита Джак.

— Още не — призна Лу. — Но да стискаме палци!

— Какъв кошмар — потрепера Лори, спомняйки си преживелиците си в болницата.

— Хей! — извика Лу, загледан в мехурчетата, които се издигаха в тясната чаша близо до чашата му с вода, сякаш за първи път я виждаше. — Това е шампанско! — Той се пресегна и извади бутилката от ледената кофичка. — Не знам защо я гледам. — И той я остави обратно на мястото й. — Какво има, някакво честване ли?

— Нещо такова — усмихна се Лори. Тя погледна Джак, който вдигна вежди, сякаш имаше тайна.

— Добре, хайде казвайте! — изкомандва лейтенантът. Той местеше очи от единия върху другия.

— Ами, не е нещо кой знае какво — отвърна Лори. — Днес имах медицинско изследване, което не беше много приятно, но резултатите са успокояващи. Причината за извънматочната бременност отчасти се е дължала на това, че фалопиевите ми тръби са имали увреждания. Днешният тест показва, че вече всичко е наред.

— Страхотно! — засмя се Лу и закима енергично. Погледна отново към приятелите си, които се бяха навели и гледаха в чашите си. — Е, означава ли този чудесен резултат, че вие двамата планирате да се възползвате от него? Защото, ако има нужда от доброволци, то аз...

Лори вдигна очи и той произнесе оправдателно:

— Хей, просто се опитвам да бъда добър приятел.

— Добре, добри ми приятелю — Джак прегърна Лори. — Но мисля, че с Лори и сами ще се справим с тази работа.

Лу и вдигна чаша и с блеснал поглед каза:

— Пия за това!

Издание:

Издательство „Коала“, София, 2006

Редактор Сергей Райков

Печат: Атика

ISBN-10: 954-530-109-0

ISBN-13: 978-954-530-109-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.